

Giới thiệu Không Phải Em Không Yêu

Thể loại: đô thị hiện đại, sủng + ngược, HE.

Convert: ngocquynh520

Editor: Ngọc Diễm Hephc, Rùa Lười.

Số chương: 61

Một câu chuyện xưa kể về nữ sinh đại học tên Cố Linh Nhan cùng với một phó cục trưởng mặt đen của đồn cảnh sát Đan Cảnh Xuyên. Hai người họ đã nảy sinh tình cảm sâu đậm.

Phó cục trưởng cục thị chính Phó Chính lạnh lùng tuyệt tình, hiểu lầm tám năm với người con gái mình yêu sâu sắc là Thiệu Tây Bội—— ngược luyến tình thâm

Bắt đắc dĩ, bàng hoàng, khổ sở..... Anh chỉ biết cuộc đời này không phải là em, thì tuyệt đối sẽ không mãi nguyên.

Cặp đôi nhân vật chính là cán bộ cao cấp.

Truyện có ngọt có cung chịu có ngược kết cục HE.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

Editor: Ngọc Diễm Hephc.

Đan Cảnh Xuyên mới từ trong thang máy bước ra, chỉ nghe thấy bên tay trái cuối hành lang truyền đến âm thanh ầm ầm.

Ước chừng đã qua mười giờ, theo lý mà nói thì đáng ra lúc này đồn cảnh sát căn bản không có tiếng người, anh chau mày lại mới vừa đi tới hướng kia được mấy bước, chỉ nghe thấy giọng người phụ nữ chột vang lên, đột ngột giữa đêm khuya yên tĩnh như vậy.

"Anh lập tức buông tay tôi ra ngay, anh có tin ngày mai tôi sẽ đi đến Phủ Thị Chính tố cáo hay không? Cục cảnh sát các người làm việc như thế sao, anh phải nói cho tôi biết tôi đã phạm phải điều gì ngoài những điều kia ra chứ, nếu hôm nay anh không nói tôi liền dứt khoát ngủ lại nơi này."

Chân mày anh càng nhíu càng sâu, đi mấy bước tới cuối hành lang cách ly, đập vào mắt là hai viên cảnh sát trẻ tuổi mới vừa vào cục bị một cô gái trẻ nhỏ gầy cao chưa tới 1m6 chỉ vào mũi, bộ dáng lúng túng nói không ra một câu.

"Chuyện gì xảy ra." Hai cảnh sát trẻ tuổi nghe tiếng thì quay đầu, thấy Đan Cảnh Xuyên, bị sợ đến mồ hôi lạnh cũng tuôn xuống, vội vàng kính cẩn lễ phép cúi người chào anh, "Cục phó."

Thời điểm cô gái trẻ kia thấy Đan Cảnh Xuyên, vẻ mặt không sợ hãi chút nào, thậm chí mơ hồ lộ ra địch ý, khuôn mặt trắng nõn lớn chừng bàn tay, đôi mắt thật to xoay chuyển thật nhanh.

Anh đi tới lấy ra một cái ghế ngồi xuống, nhướn mày với cậu cảnh sát trẻ bên phải, "Cậu thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho tôi nghe một lần."

Cả người vị cảnh sát trẻ đến bây giờ vẫn còn hơi run, thậm chí cũng không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi anh tuần trước mặt, lắp ba lắp bắp mở miệng, "Cục phó..... Đúng, đúng như vậy. Sân vận động lân cận có ngôi sao đang biểu diễn, bên kia có người gọi điện thoại nói là hiện trường có người gây rối, thời điểm chạy tới....." Nói tới chỗ này, anh ta len lén liếc mắt một cái cô gái trẻ bên cạnh đã cắm đầu cắm cổ ngồi xuống ở trên một cái ghế khác, "Đã nhìn thấy một mình cô ấy đứng ở bên cạnh lan can phía trái khán đài lớn tiếng ồn ào, có cô gái ngồi trên đất đang khóc rất nhiều, nửa bên mặt của bảo vệ hiện trường thì sưng lên....."

"Anh đừng nói bừa! Tên mập mập chết bầm kia là tự đập mặt mình vào trên tường mới sưng to lên, chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi!" Nhìn cô gái trẻ dựng râu trợn mắt nói chuyện với cảnh sát, trong nháy mắt giọng nói cất cao lên tám độ.

Lúc này Đan Cảnh Xuyên quay sang nhìn cô một cái.

Một câu anh cũng không nói, ngồi thẳng ở chỗ ngồi, tay thon dài để lên bàn nhẹ nhàng gõ mấy cái, cô gái kia bị anh nhìn một cái, đột nhiên thấy sống lưng lạnh đến buồn nôn.

"Nhìn cái gì vậy." Cô nhỏ giọng liếc mắt nói thẳm một câu, ngược lại không tiếp tục mở miệng.

"..... Sau đó, sau đó thời điểm chúng tôi đi tới không chế cô ấy, cô ấy đá lung tung rồi chửi bới chúng tôi, nói những lời rất khó nghe, còn chửi cảnh sát chúng tôi đều là con rùa khôn kiếp... Tôi cùng tiểu Trương thật sự rất tức giận liền bắt cô ấy về trong cục..."

Lúc này Đan Cảnh Xuyên nghe xong lời nói của anh cảnh sát trẻ, biểu tình trên mặt không có biến hóa gì lớn, "Hiện trường có người bị thương không?"

"Không có."

"Trường hợp ở nơi công cộng gây chuyện ồn ào, tùy ý nhục mạ cảnh sát, coi như không phải án hình sự cũng là tội làm mất an ninh trật tự xã hội, nhìn quy định nên nộp bao nhiêu tiền liên nộp bấy nhiêu, sau khi làm ghi chép các cậu đưa cô ấy về nhà."

Anh từ trên ghế đứng dậy, không ngoài dự liệu, bên tai lập tức vang lên giọng nói cao đến mười phần, "Dựa vào cái gì mà muốn phạt tiền tôi? Là bọn họ mắng chửi tôi trước, hành động của tôi là tự vệ chính đáng, không được sao? Lại còn là hai người họ ra tay trước, vết thương trên vai tôi cũng là do họ đánh, xong lại đổ hết tội lên đầu tôi, sao anh có thể vô lý như vậy?"

Lúc này Đan Cảnh Xuyên nghe lời của cô thì trầm mặc một hồi, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao xuống, "Cô vẫn còn là học sinh đúng không? Nếu cô muốn làm loạn đến lúc mọi chuyện không thể văn hồi, muốn trong học bạ của cô có con dấu của bộ công an, thì cô cứ nói tiếp đi."

Anh trầm tĩnh nói xong, âm thanh trầm thấp rơi vào tai người phía trước từng câu từng chữ, "Còn nữa, nếu như cô muốn tố cáo, cô cứ việc báo tên của tôi."

Hai cảnh sát trẻ nghe Đan Cảnh Xuyên nói xong những lời này rồi nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài, trong lòng sự sùng bái dành cho anh đã giống như nước sông cuộn cuộn chảy dài không dứt, hận không được quý xuống hồ một tiếng Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Có cục phở làm chỗ dựa, khí thế của hai người này rõ ràng đã lớn hơn một chút, một người trong đó thoáng hả hê nói với cô bé kia, "Được rồi, cô ngồi xuống đi, đã trễ thế này chép xong ghi chép chúng tôi sẽ đưa cô trở về."

Về mặt cô nhăn nhó nhìn bóng lưng đã biến mất ở cửa ra vào, hồi lâu tức giận đầy đầy sỗ ghi chép của cảnh sát trẻ, "Người này là ai vậy."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Lúc này lỗ mũi của vị cảnh sát trẻ bên cạnh gần như hướng lên bầu trời, khoe khoang giống như là chính anh ta, "Đơn Cảnh Xuyên, phó cục trưởng của chúng tôi, mới 26 tuổi đã sếp thứ hai trong giới cảnh sát ở thành phố S, rất nguyên tắc."

Đơn Cảnh Xuyên..... cô gái trẻ xinh đẹp hơi híp mắt lại, lặp lại đi lặp lại nhiều lần cái này tên ở trong lòng, tôi sẽ nhớ anh.

***

Khách sạn cấp năm sao rộng rãi trong phòng khách, một người phụ nữ toàn thân đang quỳ trên mặt đất, cô ta mềm mại quỵ rũ nhìn tới người đàn ông ngồi ở trước mặt, đưa tay nhỏ bé mảnh khảnh ra nhẹ nhàng kéo khóa quần tây trang người đàn ông trước mặt, cẩn thận giải phóng dục vọng của anh ta ra ngoài, vừa ngẩng đầu nhìn mặt của anh ta.

Gương mặt đó lạnh lùng và nghiêm túc, trên môi mỏng là sống mũi cao thanh tú cùng tròng mắt thâm thúy giấu ở sau mắt kính, cô ta trải qua vô số người, cũng chưa từng gặp qua người đàn ông nào đáng đáp tốt như vậy.

Cô ta quan sát sắc mặt của anh ta, thấy anh ta không nhúc nhích, liền cúi đầu, há miệng nhét vào thứ nóng rực như bàn ủi ở trên tay.

Vừa nhìn đã biết người phụ nữ này đã qua huấn luyện, kỹ thuật bắt bí hết sức đúng chỗ, công phu môi lưỡi rất tốt, môi dính chất nhầy còn vừa hút vừa mơ hồ phát ra tiếng mập mờ, ở trong một phòng yên tĩnh ** tận xương.

Người đàn ông đang ngồi trên mặt đeo một cái kính không gọng, mặc trên người bộ tây trang chỉnh tề kỹ lưỡng, anh ta tựa lưng vào ghế ngồi, ** ở đó cứng rắn dưới sự nỗ lực của người phụ nữ đã trưởng lớn mấy phần, một đôi mắt thâm thúy ở sau tròng kính nhưng không có lộ ra nửa phần sắc thái ham muốn.

Người phụ nữ kia chuyển động phía trước phía sau, hai má cũng lỏm vào, đôi mắt xinh đẹp như tơ nhìn tới trước anh ta, anh ta dần dần cảm thấy có đôi chút tê dại, ánh mắt trong lúc vô tình hướng mép giường thể nhưng tầm mắt thoáng dừng lại nhìn trên tủ đầu giường, trong túi của người phụ nữ có con búp bê mèo nhỏ, xinh đẹp hết sức đáng yêu.

Nhìn anh ta lại đột nhiên đứng lên, theo ** còn cao vênh lên, nhìn người phụ nữ xinh đẹp cúi đầu đang kinh ngạc, lạnh lùng mở miệng, “Cô đi đi.”

“Phó thiếu, em làm chưa được tốt ở chỗ nào sao?” Người phụ nữ kia quỳ trên mặt đất một bộ dạng không cam nguyện, mắt thấy vậy định giúp anh ta phóng xuất ra, thế nhưng anh ta chưa thỏa mãn lại thúc giục cô ta rời đi.

“Đừng để cho tôi nói lần thứ hai.” Anh ta nhắc chân từ phòng khách đi tới phòng tắm, đi được vài bước thì ngừng lại, giọng nói găng gượng có chút chán ghét, “Cô muốn bao nhiêu tiền, nói con số cho cô muốn sẽ cho người đưa tới.”

****

Thiệu Tây Bội mới vừa đóng cửa trước, còn chưa có xoay người thì nghe thấy chuông cửa vang lên, cô nhờ ánh trăng nhìn một chút đồng hồ báo thức trên vách, đi cả nhắc hướng con mèo bên trong nhìn một chút, thờ dài mở cửa.

Chạm mặt chính là đập vào mặt hơi thở lạnh lùng, mang theo một trận gió mát cuốn tới, Thiệu Tây Bội nghe một âm thanh cửa lớn vang dội đóng lại, liền bị ôm vào một lồng ngực không thể quen thuộc hơn được.

Người nọ liền một phen ôm cô đi lên, thoải mái mà lấy thân thể xinh xắn của cô tựa vào cửa kính trước cửa quẹo, lưng hăng cúi đầu cắn môi của cô.

“Ừm..... Phó Chính..... Đau.....” Thiệu Tây Bội dựa lưng vào kính diện lạnh lẽo, trước người là thân thể cao lớn rắn rỏi của anh ta, trước mặt và sau lưng đều bị bao vây, không thể động đậy.

Phó Chính tháo mất kính xuống để ở một bên, mấy cái đã cời áo ngủ của cô vút trên mặt đất, ở bên tai cô lạnh giọng nói, “Giúp tôi cời.”

Cô cắn cắn môi, mặt đỏ hồng lướt qua lồng ngực tinh trắng của anh ta, khi anh ta tháo mất kính xuống ánh mắt càng thêm lạnh lùng, bắt đầu giúp anh ta cời ra.

Trong phòng nhàn nhạt rơi vào một chút ánh trăng, cô nhìn trên mái tóc anh ta lộ ra vành tai nhỏ, nghĩ đến mới vừa thấy con mèo nhỏ kia, thật sự là giống nhau như đúc.

Cô đang cời quần của anh ta, lại đột nhiên bị anh ta ngậm vành tai, trước ngực cũng bị một tay anh ta nắm nhào nặn, mặt cô đỏ lên, buông lỏng tay khẽ đẩy anh ta ra, rốt cuộc nhỏ giọng oán trách một câu, “Quý háo sắc.”

Lúc này trong mắt Phó Chính nhàn nhạt dính vào một tia dục vọng ham muốn, lưu loát cời quần ôm nàng lên lui tới nội thất đi tới, “Giống như lại lớn..... Há?”

Thân thể Thiệu Tây Bội trần truồng ở trong lòng anh ta, cô mơ màng trong phòng lại không có mở đèn, hồi lâu mới phản ứng được, then thùng đập xuống bờ vai của anh ta.

Khóe miệng Phó Chính nhàn nhạt ngậm ti cơ hồ không nhìn thấy nụ cười, đặt cô ở trên giường liền đè lên, âm thanh trầm thấp trong bóng đêm rõ ràng khác thường, “Chân tách ra.”

Cô ngoan ngoãn khẽ tách hai cái chân trắng mịn ra quần lên bên eo của anh ta, anh ta không chút do dự một cái đâm sâu tới đỉnh, mặt không lưu tình một chút nào đến chỗ sâu nhất.

Cô ướt không phải là rất lợi hại, bị anh ta cạy mạnh lần này làm cho rơi nước mắt rồi, nhưng cô trước sau như một là chịu đựng, biết tính tình anh ta, bị đau cũng chỉ dám ai oán một tiếng thật thấp.

Anh ta nghe được bên tai giống mèo kêu nhỏ, con mắt sắc sâu hơn, lực mạnh mấy cái như địa chấn, bị cô ** thực cốt hút liền bộc phát thần dũng, lưu loát một cái tiếp hạ xuống, dạy ít kỷ xảo, hoàn toàn thắng đứng.

Vận động một hồi phát hiện đầu vai ẩm ướt lạnh lạnh, anh ta mới thoáng dừng một chút, nhìn cô giống như tức cũng không kịp thở mà âm thầm ôm cô nằm ở đầu vai của anh ta, nhũ nhũ mảy khẽ đứng dậy, “Đau?”

Khuôn mặt cô nhỏ nhắn vo thành một nắm, sợi tóc bị mồ hôi dính vào gương mặt, thở hổn hển vài hơi đến mấy lần mới nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Không có việc gì.”

Phó Chính ngừng một hồi, ánh mắt giật giật, cúi đầu hôn đôi môi cô.

Công phu môi lưỡi của anh thật tốt, trong thân thể Thiệu Tây Bội bị đau, mà anh ta hôn lại cảm thấy có chút cảm giác rất lạ, mơ mơ màng màng bị anh ta nhắc thân thể lên rồi ôm lấy, phía dưới anh ta cũng không yếu kém chuyển động lúc nhanh lúc chậm.

Đối với thân thể của cô dĩ nhiên anh rõ như lòng bàn tay, cố ý chạm vào một điểm nào liền khiến cô khàn giọng rên rỉ, cô run rẩy âm thanh kêu khàn khàn, nhỏ giọng cầu xin một hồi lâu, anh ta mới lên lên xuống xuống cho cô thoải mái một chút rồi đâm đến chỗ sâu nhất.

Sau khi chấm dứt Phó Chính ôm cô đi đến phòng tắm tắm rửa, rồi trở về trên giường nằm lại, hình như anh ta có chút mệt mỏi, cau mày rất nhanh đã ngủ, cô gối lên cánh tay của anh ta nhìn về mặt anh ta lúc ngủ, nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường.

Đi vào phòng bếp lấy nước và thuốc tránh thai, chiếc điện thoại di động anh để trên bàn sáng lên, cô cúi đầu thoáng nhìn, chỉ thấy mấy hàng chữ hiển thị

rõ ràng trên màng hình, từng chữ in sâu vào trong tim cô.

“Phó thiếu, người này ngài có hài lòng không? Đây chính là cô gái nổi tiếng nhất trong khách sạn này đó.”

Thiệu Tây Bội xem xong một chút khuôn mặt không có thay đổi, xoay người ném thuốc trên tay vào thùng rác bên cạnh.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: Ngọc Diễm Hephc.

Buổi sáng lúc Phó Chính tỉnh lại, bên cạnh đã không có bóng người, y phục cô đã xếp chỉnh tề anh tắm rửa và xúc miệng, xoa mi tâm đi tới phòng ăn.

Thiệu Tây Bội đang nhón chân lên quầy lấy thứ gì ở trong tủ, quay đầu lại nhìn thấy anh đứng bên cạnh, sắc mặt càng thay đổi, nhẹ giọng nói với anh, “Bữa ăn sáng ở trên bàn.”

Phó Chính nhìn cô một cái, đi trở về cạnh bàn ăn vung lên tay áo, đẩy cái mặt kiếng, trầm mặc ăn món cô làm.

Ăn xong rồi sau đó anh nhận điện thoại, lập tức muốn đi, cô vác thân thể dọn dẹp đồ trên bàn, một mảnh ảm đạm trong mắt.

Mỗi lần đều là như vậy, là tốt rồi so với cả đêm tầm hoan, thời điểm ban đêm không thấy rõ thân thể con người khế hợp, thân mật chặt chẽ, vừa đến sáng sớm thì đường ai nấy đi, bất đồng duy nhất chính là anh ta không chi tiền chút nào, cô còn phải cung cấp các loại phục vụ sáng sớm.

“Cô ở đây thể hiện ra khó chịu cái gì.” Anh ta đôi xong giấy mở cửa trước, lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô nói.

“Không có.” Cô thu cái đĩa đi vào phòng bếp, cũng không thèm nhìn anh ta một cái, “Hai ngày nay tôi sẽ trở về chỗ mẹ tôi ở.”

Cô ra lệnh đuổi khách rõ ràng, Phó Chính đứng dậy hơi thở rất nghiêm trọng, không nói hai lời mặt lạnh cầm chìa khóa xe lập tức đi ra cửa.

Cửa chính không chút lưu tình bị đóng lại, tiếng vang ở trong phòng càng lộ vẻ đột ngột, Thiệu Tây Bội tựa vào bồn rửa rửa cái đĩa, rửa rửa, trên mu bàn tay liền nhỏ lên vài giọt bọt nước.

****

Vừa sáng sớm vừa đi vào trong cục chỉ nghe thấy lâu hai một giọng nam phần nộ, Đơn Cảnh Xuyên cau mày một đường đi lên, liền nhìn đến Ngôn Kỳ đứng ở bên cầu thang nắng mấy viên cảnh sát đến mặt xám mày tro.

“Các cậu con mẹ nó mấy năm trong doanh trại huấn luyện thế nào? Mấy bảo vệ thị ủy liền đuổi các cậu đi? Dọa người không mất mặt? À?! Không có tiền đồ như nhau, da mặt của tôi cũng bị các cậu dẫm lên dưới lòng bàn chân đi rồi!”

Mấy cảnh sát nhìn lên trước mặt cảnh sát cấp cao liền không dám thở mạnh, một người trong đó con người xoay chuyển chung quanh, thấy Đơn Cảnh Xuyên đứng ở cách đó không xa, bị sợ đến cũng mau gục xuống, liền vội vàng xoay người hướng anh chào, “Cục phó!”

Đơn Cảnh Xuyên một đầu tóc vàng bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào càng thêm chói mắt, mấy bước đi tới chặn ngang Ngôn Kỳ, hướng trước mặt một đôi cảnh sát nói: “Hiện tại là chín giờ, các cậu ở chỗ này chờ tôi cho các cậu đám lung?”

Anh nói chuyện từng chữ một, hoàn toàn không la hét, mấy cảnh sát lại run càng thêm lợi hại, cùng nhau hướng anh kính lễ, lập tức dọc theo cầu thang đi xuống một đường chạy chậm đi tuần tra.

“Nồi! Anh làm gì thế không để cho tôi trừng trị họ.....” Ngôn Kỳ lời còn chưa nói hết, liền bị Đơn Cảnh Xuyên một phen nắm cổ áo hướng tới phòng làm việc đi vào, mở cửa hung hăng ném trên đất.

Ngôn Kỳ bị anh làm một trận này dọa cho ngu, lời đều nói hết không đều đặn, phát run chi chi vào mặt của anh.

“Anh có phải hay không muốn bị tôi đưa về căn cứ huấn luyện 350 năm trở ra? Hả?” Đơn Cảnh Xuyên mắt nhìn thẳng mà từ bên cạnh anh ấy đi qua, ngồi xuống ghế dựa, “Sáng sớm, một cảnh sát cấp cao ở trong cục lớn tiếng nói thô tục dạy bảo người, đầu óc anh đâu? Anh làm được nhưng tôi không làm được, ngày mai chuyện trong cục anh không cần làm, đi theo đám bọn họ lượn quanh cả thành phố S tuần tra một vòng, trở lại viết cá ngàn chữ báo cáo nhanh cho tôi.”

Ngôn Kỳ lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của anh vừa định mắng, liền bị Đôn Cảnh Xuyên trừng mắt một cái khí thế yếu xuống.

Hai người mặc dù là quan hệ bạn tốt hơn nhiều năm, nhưng đáng nói là trên việc công Đôn Cảnh Xuyên chưa từng có tình cảm, Ngôn Kỳ biết hôm nay là có hơi quá, nhưng lại không kìm được cơn tức, nhảy đến trên bàn làm việc Đôn Cảnh Xuyên ngồi, nói với anh, “Nồi, ông đây thực sự không nuốt nổi cục tức này, mấy tháng nay đám con cháu của Ủy ban thành phố càng lúc càng không biết điểm dừng, cứ gặp phải vấn đề gì là lại nuốt công của người cục cảnh sát, hôm qua có một vị lãnh đạo lớn đến thành phố S, phải bảo vệ đến đuổi hết mấy người đi, lại còn tặng thêm một câu nói.”

Đôn Cảnh Xuyên nhìn tài liệu trên tay như rồng mảy ý bảo anh ấy tiếp tục.

“Ồ trong doanh trại các người ăn những thứ cơm này đều phun ra, gầy teo như thùng nước trở về lần nữa luyện một chút.”

“Đầu năm có phải đòi người cầm quyền trong thị ủy hay không?” Đôn Cảnh Xuyên không ngẩng đầu, ở trên tài liệu vừa phê chuẩn vừa hỏi Ngôn Kỳ.

“** mấy người cũng bị loại bỏ, Lương Vũ vẫn nham hiểm như trước, ngược lại phó sức lực cho đứa con trai kia tiếp tay, chính đồn là thật lưu loát, thủ đoạn cực kỳ đúng lúc, người nợ tên gọi là gì ấy.....”

“Phó Chính.” Đôn Cảnh Xuyên thuận miệng, đặt tài liệu trở về trên bàn, “Gặp một lần, còn thương lượng, cũng không làm thế nào sạch.”

“Người tốt cũng không liễu đạo, cũng không phải là người người đều giống như cái người này sao cương trực công chính a, tựa như hòa thượng treo cổ tự tử, không chơi gái không cờ bạc ngay cả khói cũng không rút ra, cuộc đời anh ta có còn niềm vui thú hay không.”

“Lại thêm hai ngày tuần tra.” Đôn Cảnh Xuyên đưa tay liền đẩy Ngôn Kỳ từ trên bàn xuống, không để ý anh ấy bỏ bỏ kêu thảm thiết, “Anh có thể lăn.”

Gương mặt Ngôn Kỳ vô lực biết đã không thể cứu vãn, suy yếu nằm lại trên bàn của anh, “Oa anh à, coi là tôi đây van xin ngài, buổi tối ngày kia trường học của em gái tôi đây bọn họ có làm tiệc tối cho học sinh mới, tôi đây muốn vào tham gia nào nhiệt huyết rừ mấy em gái trẻ ngài giúp tôi đi, tôi đây không giống như ngài tác phong y hệt tiên nhân vậy, tôi đây là người phàm tục, tôi đây.....”

“Năm ngày.”

“Đôn Cảnh Xuyên anh ————— người tốt.....”

***

Trời dần dần tối xuống, cửa chung cư an tĩnh một chiếc màu đen xe đã ngừng thật lâu, Thiệu Tây Bội không chút phấn son, tóc dài đơn giản buộc ở sau ót, mặc áo sơ mi tay dài cùng quần jean thấp eo, vội vã mở cửa xe ngồi xuống chỗ ngồi.

Một đôi mắt đẹp của cô cười đến cong cong, “Buổi chiều phải giúp mẹ ngủ, cho nên giờ đã muộn, anh đói chưa?”

Một tay Đôn Cảnh Xuyên chống tay lái thờ ơ lắc đầu một cái, chỉ chỉ bên tay trái để một xấp tài liệu, “Vừa đúng có ít thứ chưa có xem xong, ngược lại hôm nay ăn cơm muộn chậm, phải đợi văn hội giải tán lại đi ăn.”

“Anh mới vừa đi mua một chút bánh ngọt.” Anh đưa tay đến chỗ ngồi phía sau lấy một cái túi đưa cho Thiệu Tây Bội, “Ngôn Kỳ kiên quyết muốn anh dẫn em đi, nói là hoa khôi đại học A cho anh ta chút mặt mũi.”

Cô nghe bánh ngọt thơm ngào ngạt tâm tình rất tốt, quay đầu lại cười híp mắt nhìn cô luôn luôn nói năng thận trọng nghiêm túc nói với anh họ, “Anh, chỉ có anh đối tốt với em nhất.”

Đôn Cảnh Xuyên sờ sờ tóc của cô, hình như là muốn nói cái gì, nhìn cô quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là lời ra đến khóe miệng lại nuốt vào trong bụng.

Đến đại học A sau khi ngừng xe, Ngôn Kỳ cũng sớm đã ở cửa đại môn nơi đó hướng bọn họ vẫy tay, Đôn Cảnh Xuyên cùng Thiệu Tây Bội đi tới anh ta, Ngôn Kỳ tùy tiện lên tiếng chào Thiệu Tây Bội, chặc chặc khen, “Anh mới vừa ngắm vài lần, chất lượng của em gái thật là một lần khác xa một lần, Bội Bội em xem em vừa đi qua, con người mấy người đàn ông kia cũng hướng trên người của em đi.”

Vừa dứt lời một cô gái trẻ liền lập tức nhảy lên sau lưng của Ngôn Kỳ, “Anh là một loại chẳng ra sao cả em gái anh cũng coi như chất lượng đi?!” Ngôn Kỳ sợ hết hồn, một tay kéo lấy người phía sau lưng xuống, “Nha đầu thối Phiến Tử, không biết tim gang của anh em rất mong manh sao?”

Ngôn Hinh rất khinh bỉ liếc anh trai mình một cái, quen thuộc cùng Đôn Cảnh Xuyên lên tiếng chào, thời điểm mắt thấy Thiệu Tây Bội trong nháy mắt trừng lớn, “A..... Chính tôi từng thấy qua cô.....”

“Thiệu Tây Bội.” Ngôn Kỳ giới thiệu một chút với Ngôn Hinh, dẫn theo tiểu nha đầu Phiến Tử hướng trong sân trường đi tới, đất ý không được, “Hôm nay tôi đã nói với cậu mang đại nhân vật tới dọa trường đi? Hoa khôi lớn mới vừa tốt nghiệp đại học A một năm, như thế nào?”

Ngôn Hinh tiếp tục khinh bỉ ngăn tay Ngôn Kỳ, dẫn bọn anh đi vào hội trường, dẫn tới bên chỗ ngồi tốt đã sớm được giữ lại, hướng bọn họ nói: “Trước tiên mọi người có thể đi dạo một chút, dù sao chỗ ngồi ở đây, em gặp đi trước, chờ kết thúc lại tới tìm mọi người.”

Cô mới vừa đi được mấy bước rồi quay đầu lại, mấy cô gái lập tức liền hô to vừa xong tới, nháy mắt lấy cùi chỏ chặn cô, “Này, bên cạnh anh cô là ai đó? Đáng đáp rất đẹp trai!”

Ngôn Hinh bị một người phụ nữ đói khát vòng cả người sợ hãi, nhìn nhìn bốn phía, chợt ánh mắt sáng lên, đi mấy bước tới cách đó không xa kéo người Đơn Cảnh Xuyên mang tới trước mặt bọn họ.

“Đề Nhan Nhan đưa bọn họ đi dạo một chút, cô ấy sắp phải lên đài so tài rồi, đang khẩn trương lắm đây.”

Cổ Linh Nhan mới vừa còn ôm đàn ghi-ta chơi ở một bên, bị bạn cùng phòng này kéo người ta tới trước mặt mới lấy lại tinh thần, sau khi thấy rõ bỗng nhiên khẽ giật mình, phản ứng nhanh chóng chỉ vào Đơn Cảnh Xuyên giận tím mặt nói: “Là anh tên khốn kiếp này!”

Một ít giọng nói tuyệt đối đủ to rõ, Ngôn Hinh Ngôn Kỳ và Thiệu Tây Bội trong nháy mắt cũng bị kinh ngạc chạy đến, chung quanh mười mét mọi người đều chú ý và bị thu hút vào, cả người Cổ Linh Nhan nhỏ bé chợt bộc phát trong nháy mắt, chỉ tay vào Đơn Cảnh Xuyên giận đến có chút phát run.

Đơn Cảnh Xuyên thấy là cô ấy cũng sưng sờ, hồi lâu cau mày nói, “Cô như thế nào.”

“Tôi như thế nào cái gì? Anh làm cái gì chẳng lẽ chính anh không rõ ràng sao? Còn phải tới hỏi tôi?!”

Mấy câu này nghe kĩ một chút thì thấy thật kỳ lạ, Ngôn Kỳ nhìn bạn tốt từ trước đến giờ chưa bao giờ dính đến hai chữ nữ sắc bị một cô bé loli chỉ vài mũi, những lời này giống y như lời của một phụ nữ có em bé nói với tra nam* vút cô cô ấy, đến cả cảm cũng sắp rớt xuống đất rồi.

*Tra nam ý chỉ người đàn ông xấu xa nham hiểm

Đơn Cảnh Xuyên nhìn Cổ Linh Nhan trầm mặc một hồi, đột nhiên đứng dậy nói với cô ấy, “Cô đi theo tôi ra bên ngoài.”

***

Lúc mới bắt đầu nghĩ cho đến vấn đề cảm của Ngôn Kỳ còn trạng thái trật khớp, sớm một chút Ngôn Hinh lôi kéo cả đám giống như cô ấy cực kỳ tò mò giữa chuyện Cổ Linh Nhan cùng Đơn Cảnh Xuyên cô nàng vội vội vàng vàng về phía sau đài làm việc, Thiệu Tây Bội ngồi ở bên cạnh Ngôn Kỳ, nhìn cảm có chút buồn cười, nghiêng mặt nhìn các học sinh mới trên khán đài như lũ quỳ múa loạn.

Thật trẻ tuổi.

Trong lòng cô thờ dài, cũng cực kỳ vui mừng tự nhiên cười, có thể tùy ý ồn ào lên, có thể lớn mật ở dưới võ đài nhìn trộm đối tượng phía trên thổ lộ, thì tốt nghiệp trung học mới vừa kết thúc sau đó tinh thần sáng khoái, cách tìm việc làm thực tập vẫn còn rất xa, ngày ngày vui mừng tìm biện pháp.

Thời gian bốn năm này, nhớ lại cuộc sống thật là tốt đẹp nhất, nhưng cô đây bốn năm?

“Ài, ông đây thấy thế ông cũng muốn biến trở về năm mười tám rồi.” Một bên Ngôn Kỳ giơ lên một gương mặt trẻ con, cô làm trạng thái đau khổ sâu sắc, “Năm tháng không tha người, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, trước dài sóng chết ở trên bờ cát.....”

Thiệu Tây Bội bị anh ấy nói mấy câu chọc cho vui vẻ lên, cười chọc trong túi quần một hồi chấn động.

Cô khom lưng cầm điện thoại di động lên chạy ra ngoài cửa nhận, lấy tay che lỗ tai liền nghe giọng nói Phó Chính lạnh lùng trước sau như một.

“Cô đến ‘Mộc Cách’ ở Thành Đông một chút, cô ấy nói cô ấy mang thai.”

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Editor: Ngọc Diễm Hèpe.

Thời điểm Thiệu Tây Bội chạy tới ‘Mộc Cách’, cửa cũng đã sớm có phụ tá của Phó Chính chờ, thấy cô tới liền vội vàng tiến lên nghênh đón cô.

“Thiệu tiểu thư, Phó thiếu đã đợi ở bên trong rất lâu rồi.” A Kiệt hơn ba mươi tuổi đi theo bên người cô, một đường trấn định mở đường giúp cô tầm mắt cũng liếc qua đám đàn ông bên trong.

Trong quán rượu hò hét ầm ĩ, âm nhạc làm cho Thiệu Tây Bội rất đau đầu, cau mày gật đầu đi theo hướng anh ta tới một gian phòng ở giữa.

Thời điểm mở cửa liền nhìn đến bóng dáng Phó Chính mặc tây trang màu đen mạnh mẽ rần rởn tựa vào bên quầy bar, nắm một cây một cây thuốc lá hút, khói lượn lờ chỉ cảm thấy bên mặt anh ta lạnh lùng làm cho không người nào không sinh sợ.

Ngay cả A Kiệt sau khi dẫn người tiến vào thì vội vàng lui ra ngoài cửa canh giữ, đang lúc Thiệu Tây Bội thoáng nhìn trong phòng, một người phụ nữ vóc dáng cực tốt đang bụm mặt ngồi ở trên ghế sa lon khóc nhẹ nhàng giống như hoa lê đắm mưa.

Thiệu Tây Bội thấy tràng cảnh này, cả người lạnh lẽo, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Phó Chính một cái, sắc mặt anh ta căn bản không thay đổi, chỉ nhàn nhạt nhìn cô.

Thời điểm cô nhận được điện thoại thật ra thì căn bản cũng không biết trong miệng anh ta nói ‘cô ấy’ là ai, nhưng dứt khoát hỏi cũng không hỏi, mấy bước đi tới trên ghế sa lon bên cạnh của người phụ nữ kia.

“Tôi phải lập tức về nhà rồi, nhưng trước tiên cùng cô đi xét nghiệm mang thai.” Giọng điệu cô rất nhạt, bỗng chốc người phụ nữ kia nghe được một giọng nữ còn chưa có phản ứng kịp, bộ mặt kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Lần này, đến phiên Thiệu Tây Bội thờ hốc vì kinh ngạc rồi, trên mặt người phụ nữ trước mắt nước mắt chưa khô cũng đẹp khiến cho người ta kinh hãi, cũng không phải là ngày ngày đều có thể ở trong TV thấy nữ minh tinh trẻ đẹp Lật Hâm này.

“Cô là ai?” Lật Hâm lập tức liền dừng lại tiếng khóc, con mắt mang địch ý nhìn tới trước Thiệu Tây Bội.

“Tôi là ai cũng không quan trọng, trong bụng cô có đứa bé là của anh ta?” Thiệu Tây Bội thu kinh ngạc, nhàn nhạt nhìn cô ta.

Những lời này mới vừa nói xong, Phó Chính bên kia liền cười lạnh một tiếng, trong phòng bao rất an tĩnh, mặt khác hai người cũng đều nghe được, trên mặt Lật Hâm lại mang tới nét mặt một bộ mưa gió sắp đến, “Phó Chính, anh nghĩ quyết nợ sao?”

Ngón tay Thiệu Tây Bội bấm vào lòng bàn tay ép buộc mình trấn định lại, sắc mặt có chút khó coi không nhúc nhích nhìn tới vách tường phía trước, Phó Chính trầm mặc một hồi, dập tắt khói đi tới nhìn Lật Hâm không kiên nhẫn nói câu nói đầu tiên của tối nay, “Theo như cô nói chỉ cần mỗi khi cùng tôi ăn cơm xong thì phụ nữ đều sẽ mang thai?”

Trong hốc mắt Lật Hâm lập tức lại tuôn ra nước mắt, đột nhiên từ trong bao rút ra một cây que thử thai hướng về phía anh ta nói, “Bằng chứng đều ở đây tôi không đùa, bằng không đứa bé này là của ai?!”

Lúc này Thiệu Tây Bội đứng ở bên cạnh bọn họ đã không có biện pháp nghe tiếp nữa, mặt không thay đổi lui về phía sau mấy bước, Phó Chính nhìn cô một cái, một phen liền kéo cô đi ra bên ngoài, Lật Hâm kinh hô một tiếng, Phó Chính mạnh mẽ mở cửa phòng ra để A Kiệt đi vào, chỉ vào Lật Hâm nói với anh ta, “Anh lập tức đi tìm luật sư tới nói chuyện với cô ta.”

Thiệu Tây Bội không làm rõ được tình huống, bị anh ta vững vàng tóm lấy cánh tay kéo ra phòng, tay áo bị anh ta kéo tới quần áo cũng cả nông rộng rồi, đến quầy rượu bên ngoài Phó Chính nhìn cô một cái, đôi mắt sâu sắc, không nói hai lời cởi áo khoác trên người mình xuống liền rồi phủ vào trên người cô.

Thời điểm xe dừng ở cửa nhà Thiệu Tây Bội thật sự là không nhận được rồi, cau mày hỏi anh ta, “Anh hôm nay gọi tôi tới làm gì? Tám giờ đúng?”

Phó Chính tay chống tay lái, hình dáng lạnh lùng ở dưới ánh trăng càng thêm rõ ràng, “Trước đó em đang làm gì?”

“Đại học A, đang cùng học sinh mới dự tiệc.” Cô nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt dần dần nổi lên một tấm lụa mỏng y hệt sương mù, hồi lâu nhỏ giọng nói, “Cô ta thật không có mang thai? Ba anh hiện tại cầm quyền, nếu như cô ta thật muốn vạch mặt, anh.....”

“Thiệu Tây Bội, thời điểm khóc không cần nói.” Phó Chính đưa tay qua cầm mặt của cô, nhìn mắt cô hồng hồng, nhú nhú mảy, “Tôi không động vào xe nhà nước.”

Cô nhìn ánh mắt của anh ta, trầm mặc một hồi lui ra khỏi tay của anh ta, đột nhiên cười nhạt, “Nói nghe sĩ thông minh cùng đáng bên ngoài tỷ lệ nghịch thật là đúng, cô ta còn muốn giữ lại anh, cũng không phải ngu đến mức có ý đồ lại dùng tới đứa bé.”

Anh ta không có nói chuyện, chỉ trầm mặc nhìn cô, hồi lâu dời ánh mắt đi, nhỏ giọng nói, “Em đi lên đi.”

“Phó Chính, về sau loại chuyện này anh không cần kêu nữa tôi tới đây, tôi không muốn xem, cũng không muốn biết.” Lúc cô muốn xuống xe quay đầu lại nhìn anh ta, giọng điệu có chút cứng rắn, “Vô luận rốt cuộc là anh có bao nhiêu phụ nữ muốn nhảy lầu, muốn sanh non, muốn bức hôn, anh không cần để cho tôi biết nữa, cuộc sống của tôi không còn buồn chán, cũng không có vô ích đến mỗi ngày muốn làm bác gái nhận giúp hòa giải.”

Cô khép lại cửa xe xoay người liền đi lên lầu, Phó Chính nhìn bóng lưng cô hơi cứng ngắc biến mất ở trong cao ốc, hồi lâu, mặt không thay đổi một cước đạp chân ga lên.

.....

Lúc Thiệu Tây Bội về đến nhà lại cảm thấy bụng dưới đau nhói từng cơn, lòng mảy cô vừa nhú bước mấy bước vào phòng vệ sinh, tiện tay rút băng vệ sinh trong ngăn kéo.

Quả nhiên đi cả đến, cô phiền não hết sức vẫn là thờ phào nhẹ nhõm, lần trước đầu óc hồ đồ chưa uống thuốc ngừa thai, may mắn là không có.

Ra khỏi phòng vệ sinh cô chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài mệt mỏi, nhắm mắt lại ngửa mặt nằm ở trên giường nghỉ ngơi không bao lâu liền bị chuông điện

thoại đánh thức.

“Bội Bội.”

Nghe giọng nói này Thiệu Tây Bội cũng sờ, có chút chần chờ hỏi, “..... Tiêu An?”

Đầu kia truyền đến mấy tiếng cười khê, dịu dàng trả lời, “Làm phiền đến em nghỉ ngơi?” Cô vội vã phủ nhận, xoay người ngồi dậy.

“Tháng này liên tục làm nhiệm vụ, hôm nay mới vừa trở lại.” Tiêu An tựa vào bên cửa sổ, trên mặt tuần tú đầy sâu sắc là nhàn nhạt độ ẩm

Hai người tán gẫu mấy câu, anh ấy nhỏ giọng nói ra, “Ngày mai tôi sẽ trở về, không trở lại nước Mỹ nữa.”

Thiệu Tây Bội che điện thoại suy nghĩ một chút, “Vậy tôi và Dung Tiệp cùng đi đón anh, có cần anh tôi cùng Ngôn Kỳ không?”

Tiêu An ho nhẹ một tiếng, âm thanh có chút bất đắc dĩ, “Chỉ em với Dung Tiệp, chuyện ở đồn cảnh sát đã đủ làm bọn họ bận rộn rồi, lại nói việc Dung Tiệp cùng Ngôn Kỳ vừa đụng đến đã cầu xé, vẫn là không muốn mất mặt ở sân bay.”

Cô cười gật đầu nói được, anh ấy nghe ra trong giọng nói của cô một mối, liền tỉ mỉ dẫn dò cô sớm nghỉ ngơi một chút.

Đội anh cúp thủ hạ ở một bên liền lập tức đi lên nhận lấy điện thoại trên tay và đổi lại quần áo, cung kính mà sùng bái nói, “Đội trưởng, buổi tối có lễ chúc mừng anh không đi sao? Nếu không phải là anh, trùm buôn thuốc phiện kia nào có nhanh như vậy sa lưới, hôm nay mấy tiểu nhân cũng đều tranh nhau muốn chúc say anh!”

Tiêu An lắc đầu một cái, còi thất lưng phổi sùng xuồng để ở một bên, “Hôm nào tôi lại bởi các cậu uống..., giúp tôi đặt vé máy bay trở về thành phố S, hiện tại tôi muốn đi.”

Lập tức nghĩ đến có thể nhìn mặt người ngày nhớ đêm mong tâm trạng chính là không nói nên lời một hồi run sợ, anh ấy nóng lòng trở về, ngay cả đi bộ bước chân đều không yên.

****

Lúc này một người nóng lòng trở về cũng không chỉ có Tiêu An, Đồn Cảnh Xuyên đứng ở bên cạnh cái hồ, nhìn cô gái nhỏ thấp đối diện khí thế hùng hăng, chân mày càng nhăn càng sâu.

“Tôi cho anh biết Đồn Cảnh Xuyên, đừng cho là tôi thật sự không dám vạch tội anh, mặc dù anh không ghi chép thêm cho tôi trên hồ sơ ở đồn cảnh sát, ngày thứ hai anh phải hai bảo vệ tìm được trường học của chúng tôi đến đưa cái ô tôi bỏ quên là có ý gì?” Lòng mày Cổ Linh Nhan dựng lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn chôn ở trong tóc ngắn màu đen nhìn qua thật nổi bật, “Thời điểm hai khốn kiếp đưa cái ô còn làm một bộ nét mặt ‘cô chính là một tội phạm đang bị cải tạo’, cả người trong phòng học kể cả thầy giáo đều nhìn tôi bàn luận xôn xao!”

“Nhất định anh phải nói rõ chỗ này?” Anh nhìn cô ấy, từng chữ từng câu chỉ ra, “Tôi có thể nói rất rõ ràng cho cô biết, không phải là tôi phải bọn họ đưa tôi.” Anh cau mày, “Bây giờ rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Hai người bọn họ căn bản liền nhận thức cũng không nhận ra, lần đầu tiên gặp mặt là đối chọi, lần thứ hai gặp mặt là đúng súc tích, anh một đáng mày râu 30 mỗi lần gặp thì bị một cô gái nhỏ mới lớn chỉ vào mũi mắng tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì, hôm nay nếu lại không giải quyết được, anh thật nên nhốt mình vào phòng tạm giam rồi.

“Tôi không muốn như thế nào.” Cổ Linh Nhan khinh thường hừ một tiếng, “Thuần túy xem anh khó chịu mà thôi, cả ngày làm bộ dạng như người khác nợ anh ba trăm vạn, tôi thật đứng là hoài nghi loại như anh chỉ biết khi dễ con gái cậu nhóc lông vàng có thể đến giúp dân chúng gặp cái gì à?”

Đồn Cảnh Xuyên trầm mặc nhìn cô một hồi, nắm quyền đi từng bước về phía trước.

“Con mẹ nó! Anh muốn làm gì?” Người này mới vừa rồi còn ngạo mạn nóng nảy sẽ biết, tên khốn kiếp này sẽ không xuống tay đối với phụ nữ được đi?

“Tôi chưa từng gặp qua ai giống như cô vậy cô gái không có giáo dục.” Đồn Cảnh Xuyên hí mắt nhìn cô ấy chăm chăm, không nhanh không chậm nói: “Tại sao anh có thể có tâm tính hận đời như vậy?”

Từ nhỏ anh tiếp nhận hoàn cảnh giáo dục nghiêm khắc, ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh trong bộ đội cũng là chính sách, cô gái tiếp xúc được không phải dịu dàng hiền lương thực đức đúng là bức bối, chưa từng đụng phải một cô gái vừa gặp không nói hai lời liền cùng anh kết thù oán.

Khí thế Đồn Cảnh Xuyên toàn bộ khai hóa đáng về đúng là rất đáng sợ, gương mặt tuần tú nghiêm túc xanh mét, lúc nói chuyện không nhanh không chậm, Cổ Linh Nhan bị anh nhìn chăm chăm một thân mồ hôi lạnh chảy ra, hồi lâu không phục lui về sau một bước nói: “Tôi cũng vậy chưa từng gặp qua người giống như anh thái độ đối với con gái thật xấu xa!”

Những lời này vừa dứt, cô ấy đột nhiên một cước đạp lên một hòn đá nhỏ trên đất, bởi vì vừa mới mưa, bàn chân còn là trơn trượt, tóc gáy Cổ Linh Nhan dựng lên, không còn kịp nữa hét chói tai, cũng đã “Thờ phờ phờ” một tiếng ngửa mặt ngã về phía sau hồ nước nhân tạo của trường học

“Anh còn nói thái độ anh đối với con gái không ác liệt?!!” Bầu trời đêm của đại học A quanh quẩn một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn, toàn thân Cổ Linh Nhan ướt đầm từ trong hồ bò lên, cặp mắt đỏ bừng chỉ vào Đồn Cảnh Xuyên hình như anh còn chưa có tỉnh hồn lại, “Tôi cho anh biết, anh xong đời!”

Hai anh em Ngôn Kỳ cùng Ngôn Hình gian xảo anh đẩy tôi một phen tôi đẩy anh một thanh, biểu hiện trên mặt hai người ngồi ở trên bàn ăn tựa như ca diễn không ngừng thay đổi.

“Nhan Nhan, cô có nghiêm trọng không? Sẽ không bị cảm chứ?” Hồi lâu, Ngôn Hình vỗ vỗ người đang ngồi bên cạnh đã đổi một bộ quần áo, nhưng Cổ Linh Nhan tóc vẫn là ướt sũng, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Không có, chuyện gì.” Cổ Linh Nhan từ trong kẻ răng nặn ra mấy chữ, dùng ánh mắt lảng trí ngồi ở đối diện Đơn Cảnh Xuyên, “Vô cùng tốt.”

Lúc này Ngôn Kỳ thật sự nhìn không được rồi, đang tức nghiêm mặt ăn cơm rồi kéo Đơn Cảnh Xuyên về phía sau, ghé vào bên lỗ tai anh nhỏ giọng nói, “Nồi, thời điểm con gái người ta rơi trong hồ anh ở đây làm gì? Anh đẩy cô ấy à?”

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên không thay đổi, nhú nhú mày, “Làm sao có thể?”

“Vậy anh làm gì cô ấy không sót một phen vậy?” Ngôn Kỳ hình như là không thể tin, tròn to hai mắt nhìn hấn, “Cô gái là nhân tài mười tám tuổi, anh ở đây cùng cô ấy so đo cái gì?”

“Là tôi không có phản ứng kịp, cũng không cùng cô ấy so tài.” Đơn Cảnh Xuyên để đĩa xuống, kể đơn giản chuyện ngày đó cho Ngôn Kỳ một chút, Ngôn Kỳ sau khi nghe xong suy nghĩ một chút, đối với người anh em của mình lắc đầu một cái, “Anh làm như cô ấy là thủ hạ lĩnh đặc biệt của anh à? Nào có người dùng cái loại giọng điệu này cùng con gái nói chuyện, còn nữa, trong bộ đội lúc mỗi lần anh huấn luyện điều tra đều là quan trọng nhất, kéo người anh đều không phản ứng kịp?”

“Tôi không giống anh.” Anh lông vàng khinh bỉ liếc Ngôn Kỳ một cái, “Thời điểm ở bộ đội anh kéo một nữ nhân binh không buông tay chuyện đó tôi không làm được.”

Mặt Ngôn Kỳ của lập tức xanh lá, ho nhẹ mấy tiếng, lập tức nói sang chuyện khác, “Cơm nước xong anh đưa cô ấy trở về túc xá, cô ấy mới vừa một thân ướt ngay cả tiết mục cũng không có lên, bị nhóm thầy giáo hung hăng phê bình một chập, nói chuyện với người ta giọng điệu tốt một chút.”

Đơn Cảnh Xuyên nhìn mặt Cổ Linh Nhan đối diện một chút anh thân thiết bới thịt ra, hồi lâu vẫn gật đầu một cái.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ngày mà Tiêu An trở về, thành phố S vốn đang chìm ngập trong những cơn mưa dầm, lại trời quang mây tạnh hiếm thấy, ngày tháng mười và biểu cảm của Tiêu An giống nhau như đúc.

Dung Tiễn bất mãn giúp anh kéo hành lý, theo thói quen vuốt mái tóc ngắn, tròn mắt trừng Tiêu An: "Họ Tiêu thôi, cậu có thể đừng lần nào cũng hành hạ mình thế này không? Làm người phải khiêm tốn, cậu không hiểu đạo lý này sao? Lại xem bản thân là công tử như ngọc rồi à?"

"Ừ, không sai." Tiêu An nhún nhún vai ở một bên, cả người ung dung đi bên cạnh càng làm nổi bật lên vẻ dịu dàng như ngọc: "Lục Lục cậu biết dùng cái tính từ bốn chữ này rồi sao?"

"Ừ đây, cảm ơn lời khen, miệng nam mô bụng bồ dao găm."

Thiệu Tây Bội đứng ở giữa hai người, nghe cuộc đối thoại của họ cứ cười mãi, đưa tay ra định muốn đón lấy túi hành lý khác trên tay Tiêu An, Tiêu An nhẹ nhàng đưa tay ra ngăn cản, thấp giọng hỏi cô: "Bây giờ cậu vẫn làm việc ở cửa hàng thú cưng đó?"

Dung Tiễn thính tai, đứng ở bên cạnh vội vàng nói leo: "Bội Bội bây giờ đã là chủ cửa hàng rồi, Phó..."

Chữ thứ hai còn chưa kịp cất lên, ánh mắt của Thiệu Tây Bội sắc như dao kiếm đã phóng tới, Dung Tiễn lập tức ngậm miệng, nhanh chóng bổ sung: "Mọi người ở tiểu khu gần đó thì nhau đưa chó mèo đến, làm ăn khá tốt!"

Tiêu An nghe xong nụ cười càng sâu hơn: "Ăn trưa xong đưa tớ đi xem một chút nhé, Bội Bội?"

Thiệu Tây Bội dường như đang có tâm sự, mãi lúc sau mới phản ứng kịp, vội vàng gật đầu nói "Được", Dung Tiễn ở bên cạnh nhìn thấy ánh mắt tràn ngập ảm áp của Tiêu An, vô cùng thức thời nói một câu: "Ăn cơm xong buổi chiều tớ tìm chị đi dạo phố nên đi trước, Tiêu An, cậu đi xe của tớ là được rồi, tớ bắt taxi đi."

Tiêu An nghe, hoàn toàn không phản đối, khẽ mỉm cười, ánh mắt của Thiệu Tây Bội ở bên trái lúc này như những mũi tên nhọn phóng tới, Dung Tiễn

rùng mình một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Sao cô nói gì cũng bị lờm vậy?"

***

"Oa oa oa!" Ngón Kỳ chạy một đường từ ngoài vào, vội vàng đặt đồ lên trên bàn của Đôn Cảnh Xuyên.

"Vội vội vàng vàng làm gì vậy?" Đôn Cảnh Xuyên đặt văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn cậu.

"Thiên tự báo cáo." Ngón Kỳ nhếch đôi mày rậm: "Còn có, ông nội nó, tuần sau bố tôi bắt tôi đi xem mắt!"

"Xem mắt thì xem mắt, cậu không phải vẫn thích điều này sao? Vui mãi không ngừng." Đôn Cảnh Xuyên cầm báo cáo lần trước cậu ta vẫn còn nợ lên, quét mắt qua một cái, cau mày ném về phía cậu ta: "Cậu viết cái gì vậy, toàn là đồ bỏ đi."

Ngón Kỳ vội vàng ưỡn ngực nghiêm mặt cầu tha thứ: "Òa cậu nhìn cặp mắt gấu trúc của tôi đi, cầu xin cậu, tha cho tôi đi, nếu như mà chết sớm, thiên hạ này sẽ có khối em gái đau thấu tim gan đấy!"

Đôn Cảnh Xuyên khinh bỉ cậu ta đến cực điểm, dứt khoát vẫy tay áo một cái, ý bảo cậu ta có thể phẫn. Trước khi đi, Ngón Kỳ nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên nói: "Tiêu An đã trở lại, hôm nay Bội Bội và Lục Lục đi đón, buổi tối có muốn cùng mọi người tụ tập ăn một bữa cơm không?"

Đội hai giây không thấy phản ứng gì, Ngón Kỳ đưa mắt nhìn, chỉ thấy Đôn Cảnh Xuyên đang quay mặt đi nhìn về hướng cái đồng hồ, hồi lâu sau mới cau mày nói: "Ngày mai đi, bây giờ tôi phải đi rồi."

Đôn Cảnh Xuyên lúc nào cũng là một người ở lại cục cảnh sát, là người ra về cuối cùng, bây giờ mới có bốn giờ mà anh đã muốn về rồi, "Chẳng nhẽ?..."

"Lau nước miếng của cậu đi." Đôn Cảnh Xuyên một chường hướng đến cằm của Ngón Kỳ: "Cậu lái xe, đưa tôi đến trại trẻ mồ côi cạnh đại học A."

.....

"Tên nhóc, cảm ơn cậu nha." Mấy bà lão tóc hoa râm ngồi trên ghế, vẻ mặt tươi cười nhìn người đàn ông cao lớn đang khom lưng cẩn thận kéo: "Kéo xong cái này cậu đi nghỉ ngơi uống chút nước đi, mệt mỏi cả buổi chiều rồi."

"Bà nội, mọi người cứ để cho anh ta lau nhà đi, anh ấy khỏe như trâu, lau thêm mười tám tầng nữa cũng không thành vấn đề. Lại nói, nãy giờ mới có hai tiếng đồng hồ, lấy đâu ra cả buổi chiều." Cố Linh Nhan đứng ở cửa cười híp mắt, miệng cắn một quả táo, hai chân dài rung rung, vô cùng khoái chí nhìn Đôn Cảnh Xuyên lau sàn.

Anh còn mặc cảnh phục trên người, sau lưng là một mảnh mồ hôi ướt đẫm, lúc sau sàn trên mặt vẫn là biểu cảm cứng ngắc vạn năm không đổi, cô càng xem càng vui, nhớ lại hôm đó lúc anh bắt cóc đưa cô về kí túc xá, cô đã dùng thái độ ác liệt, dùng tất cả các lí do, thấy chết không cứu, biết sai phải sửa, kính già yêu trẻ vân vân, dùng miệng lưỡi tam tặc bất lạn, làm cho Đôn Cảnh Xuyên đen mặt đồng ý giúp cô làm ba việc.

Lúc đó Cố Linh Nhan tà ác nghĩ, kiểu ** như anh ta xuất thân đã ngâm bộ vàng, nói gì lao động chứ, không chừng ăn cơm cũng phải có người bùng lên tận miệng.

Cuộc sống thật tốt đẹp a, chú cảnh sát phải làm việc a~

Đôn Cảnh Xuyên lau xong tầng này, đặt cây lau nhà sang một bên, lau lau mồ hôi trên trán, khẽ nói với mấy bà cụ: "Xin hỏi, còn cần con giúp gì nữa không?"

"Không cần nữa, không cần nữa." Một bà cụ càng nhìn anh càng thấy thích, cứ như là con trai của mình vậy. "Chàng thanh niên, cậu là cảnh sát mà, không đi tuần tra mà lại đến đây giúp thế này có phiền quá không?"

Cố Linh Nhan nghĩ đến quý ông trước mặt là phó cục trưởng cục Cảnh sát, vui sướng tiếp lời: "Không sao đâu bà, anh ấy chỉ là một cảnh sát nhỏ, là chức vị nhỏ nhất đó, chuyên đặc biệt phụ trách những chuyện tạp vụ, rảnh lắm, bà cứ sai bảo tự nhiên."

Vừa nói xong, Đôn Cảnh Xuyên liền trừng mắt tới, bạn học Cố mới không thêm sợ anh nhá, anh vừa quay lưng đi liền làm mặt quỷ với anh rồi chạy đi đâm lưng cho mấy bà cụ.

Từ viện mồ côi ra về cũng đã khoảng tám giờ tối rồi, Cố Linh Nhan trên đường chạy ra cứ kêu đói, lúc đi đến cổng thì đột ngột xoay người lại, bảo Đôn Cảnh Xuyên: "Này, chúng ta có nên đi ăn cơm không?" Sau đó, cô lùi về phía sau một bước, gương mặt đề phòng nói: "Tôi thấy hôm nay anh đã giúp không ít việc, tôi lại luôn là người công bằng phúc hậu, mời anh đi ăn cơm, thế nào?"

Đôn Cảnh Xuyên hoài nghi cô có chứng tăng động, vừa nói chân lại còn vừa không ngừng đập đập lên hoa trên mặt đất, trên mặt đất đều là những hòn đá nhỏ, cô oanh oanh liệt liệt ngã xuống đất, cũng may là anh tay nhanh mắt lẹ, đưa một tay ra kéo cô lại.

Người con gái trắng nõn nà, cánh tay nhỏ bé tinh tế, sau khi Đôn Cảnh Xuyên kéo một cái, đội cô đứng vững lại thì nhanh như chớp lập tức buông tay cô ra, hơi nghiêng mặt đi.

"Tôi không đi, ở nhà có làm cơm rồi, tôi sẽ về nhà ăn."

Cố Linh Nhan dù sao cũng chỉ là một cô gái, khó lắm mới kiếm được cái cơ để mời một người đàn ông ăn cơm, lại còn bị cự tuyệt, dưng cả lòng mày lên, lập tức vung tay hung tợn nói: "Ồ, vậy tạm biệt."

Cho đến bây giờ cô cũng chưa từng gặp qua người nào có thể không hiểu lẽ nghĩa như thế, người đàn ông nghiêm túc cứng nhắc, thật không thú vị, ông chú!

Đi một đoạn, cô nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng bước chân từng bước từng bước thật vững vàng, hơi nghiêng đầu một chút, bất mãn nói: "Không phải anh nói phải trở về ăn cơm sao?"

"Muộn như vậy rồi, tôi đưa cô về trường học trước." Đon Cảnh Xuyên trả lời đầu ra đây.

"Tôi không về trường học, tôi ăn cơm ở mấy quán ăn gần trường."

"Tôi đưa cô về trường." Anh lặp lại một lần, nhú mày một cái: "Con gái đã muộn thế này rồi không nên đi lại ở bên ngoài, quán ăn không vệ sinh."

"Ồ." Cố Linh Nhan thật bội phục anh: "Lão tử muốn ăn cơm, anh không cho lão tử ăn, vậy có phải tôi muốn đi WC anh cũng cấm tôi không?"

Đon Cảnh Xuyên nghe lời cô nói xong gương mặt trầm xuống, dường như bị cô chọc tức đến nỗi không biết phải làm gì, đôi mắt nhìn chằm chằm cô.

Cố Linh Nhan ngẩng đầu lên nhìn gương mặt như con cái mực dưới ánh trăng của anh, cảm thấy quả thật là vui sướng không gì sánh được.

Cuối cùng biến thành một mình Cố Linh Nhan ăn trời ăn biển, tay trái là một xâu thịt dê, tay phải là một bát mì cay, cái miệng nhỏ bóng loáng, có đồ ăn ngon cơ bản là không biết mình họ gì. Đon Cảnh Xuyên ngồi bên cạnh cô, tay cầm một chén nước, im lặng nhìn cô ăn.

"Nè, anh không thử một chút sao." Cố Linh Nhan nhìn thấy anh ngồi nghiêm chỉnh, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh xung quanh tí nào, nhìn không nổi nữa, bừa bãi nói: "Uống nước là có thể no sao?"

Đon Cảnh Xuyên lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn đồ ăn rác rưởi trên tay cô, nhú mày một cái: "Tôi chưa bao giờ ăn những thứ này."

Cố Linh Nhan dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh mấy lần, vài ngụm là đã nuốt hết đồ ăn trong tay xuống: "Công tử đại ca, hẳn là ngày nào anh cũng anh bào ngư vây cá, ăn nhiều thành bệnh đấy!"

Anh đưa khăn giấy ở bên cạnh sang cho cô, lạnh nhạt nói: "Tôi chỉ ăn rau dưa với cá."

Cô nghe lời anh nói suýt chút nữa bị sặc chết, đứng dậy đến quầy thu ngân, một lúc sau thì quay lại, tay cầm một gói đồ vật.

"Này, rau chỗ này rất ngon, coi như là tôi mới đi." Cố Linh Nhan ném đồ vật đến bên tay anh, cơ bản là cũng không để ý anh sẽ cự tuyệt, liền qua về hướng trường học.

Đon Cảnh Xuyên nhìn túi rau trong tay còn có thêm mấy túi đầy dầu mỡ, nét mặt rõ ràng là co quắp một cái.

***

Cửa hàng thú cưng của Thiệu Tây Bội nằm ở một tiểu khu giàu có mà yên tĩnh, buổi trưa lúc đi ăn cơm ở gần đó, Dung Tiển rất có ý thức, lập tức tàng hình chý mắt.

Tiêu An và Thiệu Tây Bội ngồi trong tiệm thú cưng cả buổi chiều, nhìn thấy cô tắm cho những con thú cưng được đưa đến, trêu chọc bọn nó, có những lúc thì giúp cô một chút.

Cô thấy anh nhìn lông con Teddy có chút ngốc nghếch, con chó kia được anh vuốt thoải mái để nỗi nằm dài trên đất, nhất thời dờ khóc dờ cười: "Đại đội trưởng Tiêu, xem ra cún cũng rất thích những người cầm súng như anh."

Về mặt anh tuấn của Tiêu Anh như khoe sắc với gió xuân, bây giờ lượng người đến đông hơn rồi, trong tiệm có vài cô gái nhìn anh không chớp mắt, thiếu chút nữa là ăn cả tay người có miệng, suýt nữa đưa tay mình vào miệng con chó.

Lúc ra về Thiệu Tây Bội cứ giục anh đi nhanh hơn một chút để nghỉ ngơi, trên máy bay Tiêu An cũng không ngủ, sau khi xuống máy bay cũng rất bận rộn, bận đông bận tây, cầm lấy hành lý từ tay cô: "Được, vậy tôi về trước, đợi tôi có kế hoạch kĩ hơn thì sẽ liên lạc với cậu, chú ý nghỉ ngơi nhé."

Chân trước Tiêu An vừa đi, chân sau có Dung Tiển đến, vừa đi vào vừa trêu chọc một con mèo lớn, chợt như nhớ đến điều gì đó, nhìn về phía cửa sổ sau Thiệu Tây Bội nói: "Vừa nãy lúc tớ tới thấy ở ngoài cổng có đỗ một chiếc xe, trông rất giống xe của Phó Chính."

Còn chưa nói xong, sắc mặt Thiệu Tây Bội đã biến đổi, ngay lập tức đặt cái bút xuống, đẩy cửa đi ra ngoài.

Những vẫn còn chậm, hai người chỉ nhìn thấy bóng chiếc xe màu đen đã ẩn vào trong dòng xe cô, hai người đều đứng ở một chỗ, cùng thờ dài, nhìn người bên cạnh không soi tiếng nào, cậu muốn làm gì a? Vậy Phó Chính tặng cho em cái gì, em..."

"Lục Lục." Thiệu Tây Bội quay đầu lại nhìn cô, trên mặt là vẻ cười khờ: "Anh ta là ai, tớ còn rõ hơn cậu, nên tớ tự biết rằng mình phải làm gì."

Chương 5

Editor: Ngọc Diễm Hèpc.

"Phía trên lần này trích tiền ra vài triệu, chủ yếu là để thị chính phụ trách, đồn cảnh sát hiệp trợ."

Hình chiếu bên trên in từng hàng hạng mục kế hoạch chuẩn bị, cả phòng làm việc yên lặng như tờ, chỉ nghe được âm thanh mã hóa tích tích trong máy vi tính.

"Thính trưởng, anh xem....." Người đàn ông đứng ở hình chiếu vừa nói chuyện vừa nhìn Phó Chính ngồi ở trước bàn làm việc trầm mặc, nín thở, liền không dám thở mạnh.

"Tiền bạc phân phối thế nào?" Phó Chính để cây viết trong tay xuống, dựa vào ghế nhìn thủ hạ chính là chủ tịch quốc hội.

"Nói là □ mờ." Chủ tịch quốc hội xoa xoa mồ hôi trên trán, có chút do dự mà nói, "Anh biết, phía trên luôn luôn là cùng thư ký Lương quan hệ thân thiết, thư ký Lương không cho....."

"Phương Miển, thì ra là những năm anh ở thị ủy này tìm ra một đường, liền sờ đến ít đồ nơi này." Phó Chính đẩy mắt kiếng một cái, mặt không thay đổi nhìn anh ta nói, "Đầu óc của anh cho ai sờ đi vậy? tiểu thư ở ‘Mộc Cách’?"

Phương Miển nghe xong lời này, bị sợ đến chân cũng run lên, lúc này Phó Chính từ trên ghế đứng lên, vút một xấp đồ trên tay xuống bàn, lớn tiếng nói, "Thư ký Lương có cho hay không là chuyện của anh ta, phía dưới thì hành thế nào là chuyện của chúng ta, thời điểm cuối năm cấp trên tới kiểm tra anh ta muốn để cho chúng ta mất mặt, chúng ta liền thuận theo ý của anh ta, người nào cũng đừng nghĩ sẽ tốt đẹp."

"Được..... Thính trưởng, tôi biết rồi." Phương Miển cầm lấy tài liệu, nom nớp lo sợ mà nói, "Còn có..... Cho đồn cảnh sát một phần ba tiền....."

"Đơn Lợi cùng con trai ông ta không phải vẫn chê việc làm của bọn họ quá ít sao? Không phải nói hiện tại nhà nước đã cử vị thiếu gia họ Tiêu trở về." Phó Chính để cái nút hình chiếu xuống, "Cho bọn họ làm, anh cho bọn họ đi ngoại ô khai thác khối đất mới kia, bọn họ có một phần ba số tiền đầu rồi, điểm này còn không làm được?"

Thời điểm Phương Miển đóng cửa lại trái tim còn run, lúc khởi đầu anh ta bị Phó Lăng Nhất một tay tuyển chọn, chính là về sau giúp Phó Chính lót đường, không ngờ thủ đoạn của Phó Chính so với ba anh ta quả thực là hơn rất nhiều, bây giờ giao khối đất kia là gì? Toàn bộ đều là hộ dân không chịu di dời cùng du côn lưu manh, đồn cảnh sát người tới qua, có trở về hay không thật không thể biết được.

Lúc này thư ký đợi ở cửa sát bên đi vào, nhẹ giọng cẩn thận hỏi, "Thính trưởng, buổi tối còn có phát biểu liên hoan mùa xuân, ngài....."

"Không đi."

"Vậy..... Phải Thiệu tiểu thư ở nơi đó không?" Thư ký quan sát sắc mặt của anh ta, thật cẩn thận nói.

Anh ta tựa lưng vào ghế ngồi trầm mặc một hồi, tay cầm áo tây trang lên liền đi ra ngoài, "Đưa tôi trở về."

Sau khi lên xe, Phó Chính vuốt vuốt mi tâm vừa định tựa vào chỗ ngồi nhắm mắt dưỡng thần một hồi, mắt vô ý thoáng nhìn hướng ngoài cửa sổ, ánh mắt thay đổi một cái, đưa tay gỡ tấm cách ly.

"Dừng xe."

Tài xế vững vàng dừng xe lại, Phó Chính bước ra khỏi xe, mấy bước đi tới đứng bên cạnh người ở trạm xe.

Thiệu Tây Bội đang cúi đầu trong đầu đang phân tán nghĩ chuyện, chợt bị một bóng đen trước mặt che kín, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Phó Chính bày ra khuôn mặt hơi giận hờ hững lại giống như mây may.

Cái gì cũng không có nói, ánh mắt anh ta cũng không có thay đổi, cô liền ngoan ngoãn đi sau lưng anh ta về phía xe đã dừng sát ở bên trong.

Lên xe, Phó Chính nhẹ nhàng khẽ ném tây trang lên trên người cô, lại tựa vào rồi tiếp tục trầm mặc.

Thiệu Tây Bội đang đắp áo tây trang có mùi vị trên người của anh ta, nhin một hồi, nhẹ nhàng đưa tay kéo ống tay áo anh ta một cái.

Anh ta còn trầm mặc, cũng không có rút tay về, để tùy cô lôi kéo, Thiệu Tây Bội nhìn gò má anh ta như băng đá gọt cho giá lạnh, không biết làm sao đã cảm thấy một hồi tâm một mối, hồi lâu cũng khẽ nghiêng người sang đưa lưng về phía anh ta.

"Nếu không muốn gặp tôi, cô tìm được bạn công thỉnh tới làm cái gì?" Phó Chính lạnh lùng mở miệng.

Thiếu Tây Bội cắn môi trầm mặc một hồi, đưa tay vừa muốn gỡ tấm cách ly, tay mất anh ta lạnh lệ lập tức kéo lấy tay cô trở về, chặn ngang úp cô vào trong ngực.

Cô giẫy hai cái liền bất động, Phó Chính đưa tay đến trên gò má cô sờ sờ, lạnh lùng nói, "Khóc cái gì, bình thường không phải là một bộ dáng vẻ đối với người nào cũng không sao cả sao." Thiếu Tây Bội nghe lời nói lạnh nhạt của anh ta thì càng phiền lòng, lớn gan hiểm thấy nằm ở trước ngực anh ta hung hăng cắn anh ta một cái.

Phó Chính bị đau một trận, chau mày lại giờ tay lên nắm cầm cô bắt đầu hung hăng cắn lên, cô bị anh ta chế ngự vào trong ngực, một trận hôn bão tố, cho đến khi anh ta cảm thấy hạ thân có một khối nguy hiểm cứng rắn chống đỡ lên, mới thở hắt ra một chút.

"Ồ trên xe....." Cô xem anh ta đứng là một bộ dạng không bỏ qua, muốn từ trên người anh ta đứng lên, dự đoán ánh mắt anh ta biến đổi, đưa tay vững vàng lấy giữ lấy cô tách hai chân ra giữa.

Đối diện chính là anh ta đã nhô ra một khối, Thiếu Tây Bội liếc anh ta một cái, thấy anh ta là một bộ nét mặt "Không dùng lời nói liền trực tiếp ở trên xe làm", nghĩ một lát vẫn là đưa tay cởi quần của anh ta ra.

Thời điểm khi cô nâng cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy "cái đầu nhỏ" của anh ta vào, thiếu chút nữa Phó Chính mất mặt mà trực tiếp nộ khí giới đầu hàng. Anh ta nắm chặt lòng bàn tay đẩy đầu cô về phía sau, để cô chậm lại một chút mới ổn định được.

Bình thường anh ta cũng để cho cô giúp đỡ làm việc này, cô vừa bắt đầu đã không tình nguyện, qua khoảng thời gian dài, lại dần dần thành thói quen, kỹ thuật cũng bắt đầu bắt bí rất đúng chỗ, Phó Chính nhắm hai mắt cảm thụ đầu lưỡi cô hoạt động nhanh nhẹn, thỉnh thoảng còn dùng lực hút hai cái, hàm răng nhai nạy được nếu không thiếu chút nữa là cắn nát.

Thiếu Tây Bội thấy "vật kia" của anh ta càng ngày càng trưởng đại làm cho miệng cũng chua, đồng thời tay cũng dùng tốc độ hỗ trợ xoa "dĩ cầu", mắt thấy Phó Chính sắp không phòng thủ được rồi, lập tức lôi cô tới, rút khăn giấy ở chỗ ngồi, cô nắm tay tự mình bao lấy "đầu nhỏ" anh ta, chuyển động tới tới lui lui một hồi, cách khăn giấy cô liền cảm nhận một hồi ẩm ướt phun ở lòng bàn tay.

"Cuối tuần Phó Thiên trở về, em và tôi cùng đi đón cậu ta?" Dọn dẹp qua loa một chút, Phó Chính ôm đầu vai của cô, trầm giọng nói.

Cô chơi đùa tay của anh ta, rùng mình trong lòng suy nghĩ đây được coi là kết thúc? Vừa thuận theo gật gật đầu

***

Buổi tối chủ nhật chính giới bài phát biểu lễ hội mùa xuân của thành phố S cơ hồ tương đương với một cuộc quan trường bày ra nét mặt hội họp.

Thị ủy nhà họ Lương, nhà họ Dung, nhà họ Đường, giới cảnh sát thì đơn độc, nhà họ Ngôn chờ mấy nhà *đại đầu toàn bộ trình diện, Độc Độc Khuyết bấy giờ cùng nhà họ Lương thành công chống lại xu thế, một hai ngày cản trở Phó gia.

*Đại đầu tức là nhà phung phí tiền của.

Tiêu An ở nước Mĩ hai năm được nhà nước cử về đồn cảnh sát, lập tức thăng cấp cùng cấp bậc giống Đơn Cảnh Xuyên trở thành Phó Cục Trưởng, ở nước Mĩ truy bắt tội phạm, truy kích tổ chức khủng bố đăng cấp các công việc giải quyết huy hoàng đẩy anh ấy lên đỉnh cao nhất quyền thế rất mạnh. Cho tới bây giờ Ngôn Kỳ thấy dao và súng hay thanh kiếm và dạ hội thì luôn luôn có năng lực trốn được là trốn, lần này bị ba ép buộc tới, không thể làm gì khác hơn là liều mạng Đơn Cảnh Xuyên cùng nhau xuống nước.

Bình thường Đơn Cảnh Xuyên không muốn đi tuyệt đối là ai không kêu được, nhưng lần này bài phát biểu lễ hội mùa xuân cơ hồ chính là bên trong cả đám thành viên tổ chức lấy của công mua bán tất nhiên tiếp nhận quá trình hạng mục để bày tỏ phép tắc, Đơn Lợi đặc biệt từ vùng khác gọi điện thoại dặn dò anh nhất định không thể vắng mặt.

Mấy quan gia chính giới và tiểu thư đều phải như hoa như ngọc, chia làm hai phía hết sức rõ ràng, phía bên này là Tiêu An, phía bên kia là Đơn Cảnh Xuyên, Ngôn Kỳ tội nghiệp ghé vào bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên oán trách, "Nồi, tôi cảm thấy được tôi dẫn anh đến là nhầm rồi, anh chính là đi dụ dỗ các lão phu nhân mang lại lợi ích vui vẻ, tôi tới dụ dỗ các em gái vui vẻ được sao....."

"Em gái nhiều như vậy thế nào cá nhân tôi không có để mất một người....."

"Ngôn Kỳ anh hãy cảm miệng lại." Dung Tiệp một thân nhanh nhẹn cầm trên tay một ly Whisky đi tới, khinh bỉ cắt đứt lời nói lảm nhảm của anh ấy, "Coi như Nồi mà đi anh cũng không có tiện nghi."

Phải nói người duy nhất bên trong dạ tiệc không hợp nhau chính là vị nhị tiểu thư nhà họ Dung này rồi, bao hàm chị gái búi tóc sinh sôi làm đáng về muôn phương, người người noi theo, cô ấy sao lại quái dị như thế cứ đi qua đi lại, nhãn hiệu trên đầu sáng loáng 'ai làm khó dễ được tôi'.

Tiệc tối tiến hành đến giai đoạn sau cùng, Đơn Cảnh Xuyên ở giữa đoàn đội cán bộ kỳ cựu thì lập tức lui ra ngoài sau đó lại bị một đám tiểu thư vây quanh phun các loại nước hoa trên người, càng ngày càng không nhịn được, từ đầu tới đuôi cơ hồ chính là một chữ độc nhất trả lời người ta, lúc này nhìn một đầu tóc ngắn Dung Tiệp đột nhiên nghĩ đến cái gì, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, liếc mắt đồng hồ trên tay, mặt liền biến sắc, vỗ vỗ Ngôn Kỳ cùng anh ấy nói đôi câu liền lập tức sai bước đi ra ngoài.

.....

Mưa bên ngoài một dạng như nhau rơi xuống, thời điểm Đôn Cảnh Xuyên chạy đến, trên xe anh bước xuống đi có mấy bước cũng đã bị dính ướt từ đầu đến chân.

"Cố Linh Nhan." Sắc trời vừa tối, vừa mưa xối xả như trút nước, anh đang ở xã khu Thành Đông lân cận kêu tên của cô ấy đi tới lui tầm vài vòng cũng không còn thấy cô ấy trả lời, trong lòng suy nghĩ trẻ như vậy cô ấy hẳn là đã đi về, cau mày đi qua cửa chính thì đột nhiên bị người gọi lại.

Áo sơ mi trắng trên người của Cố Linh Nhan đã bị ướt, cô ấy đeo túi xách núp ở dưới mái hiên cửa chính trông coi, nắm quyền gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt của anh.

Đôn Cảnh Xuyên sững sờ, vội vàng bước nhanh đi lên trước, trầm giọng nói, "Sao cô còn chưa trở về?"

Cô ấy nhìn anh đi từng bước lại gần, mặt không thay đổi nhìn anh, hồi lâu từng chữ từng câu mà nói, "Tôi, con mẹ nó, tôi, đến, vì, muốn, biết, sao, anh, bởi vì, vì, Cái gì..., a, để, thả, ba, con chim bồ câu, của, tôi, đi,."

Vừa dứt lời, anh đã nhìn thấy thân thể mềm mại của cô ấy té xuống đất.

Thời điểm mở mắt ra, Cố Linh Nhan chỉ cảm thấy trên trán trầm trầm, cả người một hồi rét run lại nóng lên.

"Đừng động." Một giọng nam trầm trầm truyền đến, "Cô bị sốt."

Cô ấy dùng sức lặng lẽ mở mắt, mới phát hiện ra mình đã nằm trên giường ở nhà rồi, lập tức kêu cầu nhàu ngổ dậy, khăn lông trên đầu thuận thế rơi xuống, "Mẹ kiếp, làm sao anh vào được?"

Một thân y phục của Đôn Cảnh Xuyên bị mồ hôi dính ướt trên người, mặt không thay đổi nói: "Lấy cái chìa khóa trong túi xách cô mở cửa đi vào. Không phải bảo cô nằm xuống sao?!"

Giọng nói anh vừa tự nhiên nhưng giống như ra lệnh, cô ấy bị anh giáo huấn sững sờ, lập tức kêu lên, "Mẹ nó anh thả tôi ba tiếng đồng hồ còn có mặt mũi rống tôi?!"

Sắc mặt Đôn Cảnh Xuyên tái xanh nhìn bộ dạng cô tức giận khí thế hung hăng, thật ra thì trong lòng nghĩ quay đầu lại liền chạy lấy người, nhưng cô sốt cao 38 độ năm, trong nhà vừa không có người, anh còn là nhện xuống.

"Tôi nhận lỗi với cô." Giọng nói anh thoáng hòa hoãn đi một ít, nghiêm túc nói, "Hôm nay thành phố có một bữa tiệc không thể không tham dự, liên quên tuần trước cùng cô hẹn hôm nay đi xã khu làm công việc nhân ái."

"Ha ha." Cô ấy cười lạnh một tiếng, "Đúng vậy a, tôi đây là loại nhân vật nhỏ nhỏ sao ra ước định được với mỹ nữ rượu ngon ánh sáng lung linh này."

Sau khi anh nghe nhứ mày nói: "Thất hứa lỡ hẹn là tôi không đúng, tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo."

Cố Linh Nhan lần nữa nằm xuống, đưa tay mình lấy khăn lông đắp lại trên trán, nhắm mắt lại nói, "Đôn Cảnh Xuyên, những lời này tôi không muốn nghe, tôi con mẹ nó không cần nghe nhất chính là lời này."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Editor: Rùa Lười

Đôn Cảnh Xuyên phát hiện ra từ khi quen biết Cố Linh Nhan, năng lực nhẫn nại của anh đã đạt đến một trình độ kinh người.

Ngày xưa lúc còn trong bộ đội, mặc dù mọi nhiệm vụ anh đều là người hoàn thành đầu tiên, nhưng cũng đã từng bị người hướng dẫn phê bình, nói anh không đủ kiên nhẫn, làm việc quá quyết đoán, đối với binh lính dưới tay cũng hơi khắc nghiệt một chút.

Nếu cứ như ngày xưa, anh làm sao có thể chịu được một người mỗi ngày đều lặp đi lặp lại chửi bậy trước mặt anh, chỉ vào mũi anh mà mắng, hơn nữa lại còn là một cô nhóc vừa mới trưởng thành.

Lúc này, Cố Linh Nhan nằm trên giường không nhúc nhích, giống như là đang ngủ thiếp đi, cũng chẳng mở miệng ra nói câu nào với anh. Anh nhìn chiếc đồng hồ trên tường một chút, chịu đựng cả người toàn mồ hôi, đứng dậy giúp cô rót một chén nước nóng để lát nữa lúc cô hạ sốt sẽ uống.

Vừa mới đi vào phòng bếp thì ở cửa phòng truyền đến tiếng "két két", cửa mở ra, mày anh nhúu lại, anh nghe thấy một tiếng hét sắc bén: "Cố Linh Nhan cái đồ tiểu súc sinh này, đôi giày này, là chuyện gì hả? Hả? Cô tìm được một người đàn ông hoang dã từ đâu về đây hả?!"

Cơ thể Đơn Cảnh Xuyên không nhúc nhích, chỉ nghe thấy một tiếng hét còn dư dội hơn phát ra từ trong phòng ngủ: "Mắc mớ gì tới bà, đi chơi bạc của bà đi, đi chơi mtj chược của bà đi, tôi có đem mười người đàn ông về cũng chẳng liên quan cái cọng lông gì đến bà nhá!"

Một câu lại nối tiếp một câu, lời nói càng lúc càng khó nghe vang lên bên tai, chân mày anh nhúu lại càng sâu, lúc từ trong phòng bếp đi ra đã nhìn thấy dáng người Cố Linh Nhan nhỏ bé đứng ở trước cửa phòng, sắc mặt không đổi, chửi mắng cùng với người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, một câu rồi lại một câu.

Nhìn thấy anh chạy ra, người phụ nữ trung niên mập mạp nhúu mày, sắc bén nói: "Ồ, tìm được người đàn ông cũng tuần tú đấy, Cố Linh Nhan, cô có tiền đồ đấy."

Sau khi Cố Linh Nhan nhìn thấy Đơn Cảnh Xuyên, ánh mắt chợt lóe lên, cắn cắn môi, cái chìa khóa cầm trong tay lại càng siết chặt hơn, cô bước tới cầm lấy cánh tay Đơn Cảnh Xuyên, nhìn chăm chăm anh: "Anh đi đâu, tôi đi cùng anh."

Sau khi nghe thấy lời cô nói, Đơn Cảnh Xuyên một lúc lâu sau cũng chưa phản ứng lại được, đã bị cô kéo ra ngoài cửa, cô dùng một tay đẩy người phụ nữ trung niên kia ra, kéo cửa ra rồi đẩy anh ra bên ngoài.

"Cô là cái đồ chết tiệt, có giỏi thì đừng bao giờ quay lại nữa!" Cửa lớn bị đóng chặt lại, trong nháy mắt tất cả sức lực của cô như biến mất, tựa cánh tay vào tường thở hổn hển. Anh cau mày nhìn cô một lúc, trầm mặc một hồi rồi dần dần ngồi xổm xuống trước mặt cô.

"Cô lên đi, tôi công cô đi bệnh viện."

Cố Linh Nhan lắc đầu một cái: "Anh đi về đi, đã muộn lắm rồi."

Đơn Cảnh Xuyên ngồi xổm trên mặt đất không nhúc nhích, lâu sau, lại thản nhiên nhắc lại một lần nữa: "Lên đi."

Người đàn ông cao lớn khom lưng đứng trước mặt, cô hơi thất thần nhìn quần áo đã dính sát lên người anh, bên tai nghe thấy hơi thở vững vàng của anh.

Sau khi bò lên lưng anh, tay cô nhẹ vòng qua cổ người nào đó, người cô vừa nhỏ vừa nhẹ, Đơn Cảnh Xuyên cũng không phải dùng nhiều sức lực, vừa đi vừa hỏi cô: "Bệnh viện gần đây nhất là bệnh viện nào?"

"Mười phút, cứ đi thẳng dọc theo con đường này là đến."

Anh không nói thêm gì nữa, từng bước từng bước đi về phía trước, cũng không mở miệng hỏi người phụ nữ trung niên kia là ai, cũng không hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không vớt cô ở trước cửa nhà một mình rồi đi mất.

Hai giờ sáng, cô sốt cao nằm trên lưng người đàn ông không biết bao lâu rồi, bắt anh giống như đưa cô rời khỏi con ác mộng, đi bộ về phía bệnh viện.

Cố Linh Nhan tức trước đến giờ chưa bao giờ có được giây phút bình yên an tâm như bây giờ.

.....

May mà bệnh viện này là bệnh viện thành phố, nửa đêm rồi mà các bác sĩ vẫn chẩn đoán rất chuyên nghiệp, một loạt thủ tục và trình tự được làm xong, Cố Linh Nhan đã nằm trên giường bệnh truyền nước.

Một hộ sĩ đi vào giúp cô điều chỉnh tốc độ nước và gối đầu, nhìn khoe miệng cô khẽ nâng lên, Cố Linh Nhan bị ánh mắt của cô ấy nhìn đến nỗi mặt cũng tự nhiên đỏ.

Mới đầu bác sĩ nói là phải tiêm thuốc hạ sốt trước, nhưng trời mới biết rằng từ bé đến giờ cô nhìn thấy kim tiêm cũng giống như gà bị vật lông, phải trốn vội, ngày xưa lúc lấy máu xét nghiệm ở trường học còn có chuyện cô trèo lên cây trốn, đương nhiên là cô không muốn tiêm rồi. Ở trong phòng tiêm chủng bị lộ nửa quần, cô cứ xoay tới xoay lui, hơn mười phút mà bác sĩ vẫn chưa tiêm được. Ai ngờ lúc này Đơn Cảnh Xuyên đi tới, sắc mặt không đổi nhìn cô lộ ra nửa cái mông: "Cúi xuống cho tôi."

Cố Linh Nhan làm sao chịu ngoan ngoãn nghe lời, còn đang định quay sang rống cho anh một trận thì bác sĩ đã kịp nắm lấy cơ hội tiêm xuống.

"Cô gái, người vừa này là bạn trai cô à?" Hộ sĩ giúp cô đắp kín chăn, tùm tùm cười nhìn cô nói: "Đối xử với cô thật tốt, bạn rộn chạy trước chạy sau thế mà chẳng oán giận một câu nào."

"Cô đã thấy qua người nào dữ tợn với bạn gái như vậy chưa?" Cố Linh Nhan bắt đắc dĩ nói với y tá, lời trong lòng thực sự là, con mắt nào của cô nhìn ra một sinh viên đại học tươi trẻ như vậy sao lại có bạn trai vừa già vừa hung dữ thế kia cơ chứ.

Vừa dứt lời, Đơn Cảnh Xuyên đã cầm theo thuốc đi vào, y tá thấy thế vội vàng cười cười chạy ra ngoài. Cố Linh Nhan hơi nghiêng đầu ra oai: "Ừ... Nhìn anh vì giúp tôi mà bạn trước bạn sau, chuyện lỡ hẹn tạm thời..."

Đơn Cảnh Xuyên ngồi lên cái ghế bên cạnh cô, nhìn bình truyền dịch đang treo: "Đừng nói chuyện, không ngủ đi thì không hạ sốt được đâu."

Cố Linh Nhan vừa định nói xấu anh, nói cái gì thì cũng không cần phải dùng thái độ hung ác dữ tợn như thế chứ để nói chứ, nhưng khi ánh mắt chạm đến khuôn mặt mệt mỏi và bộ quần áo đầy mồ hôi dính sát người, khẽ mỉm cười, vẫn là ngoan ngoan đáp trả thì hơn: "Anh đi về trước đi, tiền viện phí và thuốc thang tôi sẽ trả cho anh sau, ở đây tôi truyền nước xong cũng có thể tự mình đi về."

Anh trầm mặc một hồi, lạnh lùng nói: "Đợi cô truyền xong thì trời cũng sáng rồi, sau khi đưa cô về thì tôi sẽ trực tiếp trở về Cục."

"Ngủ đi."

Từng câu từng chữ có tình có lý, cô không tìm được chỗ nào để phản đối, một lúc lâu sau thì nhắm hai mắt lại.

Không biết là do có một hơi thở mạnh mẽ ở bên cạnh hay là thật sự quá mệt mỏi, sau câu "Ngủ đi", Cố Linh Nhan đã có một giấc mộng đẹp đến tận khi trời sáng.

***

Lúc đi đón Phó Thiên, Thiệu Tây Bội có chút vui mừng và kinh ngạc. Cũng gần ba năm không gặp rồi, ngày xưa còn là một cậu bé nhỏ mà bây giờ đã cao hơn cô rồi.

"Chị Bội Bội." Phó Thiên cười, bước đến lối ra, dáng vẻ vừa thanh tú lại vừa trầm ổn khiêm tốn: "Anh."

Phó Chính đưa tay ra nhận lấy hành lý trên tay cậu, vỗ vỗ vai rồi đi về phía trước. Phó Thiên đi bên cạnh Thiệu Tây Bội, nhẹ giọng nói: "Chị Bội Bội, thế mà tính khí anh em vẫn thối như thế!"

Cô ngẩng đầu lên nhìn Phó Thiên ở bên cạnh, nhin cười nói: "So với trước kia, nếu là lúc cậu còn nhỏ, nghịch ngợm một tí là anh ấy trực tiếp đánh luôn ấy chứ, thấy độ bây giờ tạm coi là không tệ rồi."

Phó Thiên lắc đầu một cái, đôi mắt cũng sâu như Phó Chính chớp chớp: "Vẫn là chị Bội Bội giỏi nhất."

Thiệu Tây Bội nhìn Phó Chính dáng người cao ngất ở phía trước, vừa vặn không nghe rõ anh đang nói gì, Phó Thiên cười một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Chỗ ăn cơm được chọn ở một nhà hàng Nhật Bản yên tĩnh, Phó Chính mở một chai rượu trắng, đang chuẩn bị rót một chút cho Phó Thiên thì Thiệu Tây Bội đưa tay ra ngăn cản: "Cậu ấy mới mấy tuổi chứ? Anh đã cho cậu ấy uống rượu rồi?"

"Mười sáu tuổi rồi." Động tác trên tay Phó Chính cũng không dừng lại, "Đã lớn rồi."

Phó Thiên vội vàng khoát tay với Thiệu Tây Bội: "Không sao, ở Mỹ em cũng đã uống rồi. Lúc anh còn nhỏ hơn em đã bắt đầu uống rượu để luyện tư lượng rồi, lại nói vẫn còn thuốc giải rượu và thuốc bảo vệ dạ dày mà."

Thấy cậu đã nói như vậy, Thiệu Tây Bội cũng không nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt nhìn Phó Chính còn mang theo một tia trách cứ.

Lúc này, Phó Chính đặt ly rượu xuống, thoáng đến gần cô một chút, nhẹ giọng nói: "Đừng quên lúc mười sáu tuổi cô đã ở trên giường của tôi, cô còn nói nó? Những người đàn ông họ Phó nhà chúng tôi làm gì cũng phải chiếm được cơ hội đầu tiên."

Ngại vì Phó Thiên còn đang ở trước mặt, cô nghe anh nói mấy câu đó suýt chút nữa trực tiếp nhét tay mình vào trong cổ họng, gương mặt mông mang theo nụ khi liếc nhìn anh một cái, lập tức rút trả lúa mạch trong tay xuống.

Khóe miệng anh mang theo tia cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, đưa tay ra gấp món cá ngừ Ca-li cô thích ăn nhất vào bát cô.

Phó Thiên ngồi đối diện hai người họ, mặt mày vui vẻ vừa ăn vừa nhìn.

Sau khi ăn trưa xong Phó Chính tự mình lái xe, muốn đưa Thiệu Tây Bội về cửa hàng thú cưng trước rồi trực tiếp đưa Phó Thiên đến Ủy ban thành phố.

Thiệu Tây Bội ngồi ở ghế lái phụ, thỉnh thoảng quay đầu ra phía sau nói chuyện với Phó Thiên, Phó Chính lái xe, thỉnh thoảng cũng tán gẫu vài câu.

Lúc mười ba tuổi Phó Thiên đã bị gửi sang Mỹ một mình học tập. Mới đầu Phó phu nhân không chịu, nhưng cuối cùng Phó Chính ở phía sau một tay thúc đẩy mới được. Tuy là từ nhỏ luôn sợ người anh ruột luôn đối xử lạnh lùng này, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn luôn kính phục anh.

Lúc đưa Phó Thiên đi, một câu nói của Phó Chính, liền làm cho một người lúc nào cũng chỉ nghĩ làm thế nào để chơi Wii giỏi hơn là Phó Thiên hoàn toàn thức tỉnh.

Nhà họ Phó không cần phở vật, không học thì cậu cũng đừng mong quay lại.

Lúc đó ở sân bay nghe được câu này, Phó Thiên hoàn toàn cảm động. Nhìn Phó Chính đang ngồi ở ghế lái, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: "Anh, cảm ơn anh!"

Thiệu Tây Bội vốn đang bàn chuyện chủ nhật đi chơi với cậu, nghe được câu này thì sững sờ, sau khi nghe sắc mặt Phó Chính không thay đổi, lúc lâu sau cũng chỉ khẽ gật đầu: "Không cần cảm ơn."

Phó Thiên cười, xe cũng dần dần dừng lại, cậu quay đầu lại nhìn cửa hàng thú cưng bên trái, hỏi Thiệu Tây Bội đang chuẩn bị xuống xe: "Chị Bội Bội, chị làm việc ở đây có tốt không? Có gì không vui không?"

"Yên tâm đi, mọi chuyện trong cửa hàng đều do chị quản lý, rất vui." Thiệu Tây Bội trầm nghĩ, tiệm này là do anh trai cậu một tay bao thầu hết đấy, quay ra nói với cậu: "Đội cuối tuần em có thời gian thì đến chơi một chút là được."

Phó Thiên gật đầu đồng ý, Phó Chính đưa mắt nhìn cô xuống xe, ánh mắt mang theo tia dịu dàng khó thấy.

Thiệu Tây Bội nhảy xuống xe, khép cửa xe lại, vừa định tạm biệt họ thì phía sau có một giọng nói âm áp truyền đến: "Bội Bội?"

Cô xoay người, Tiêu An đang ngồi trên xe mô tô, đầu đội mũ bảo hiểm, gương mặt tuấn tú mang theo nét cười rất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Editor: Ngọc Diễm Heph.

Trong nháy mắt Thiệu Tây Bội có chút xấu hổ, theo bản năng quay đầu nhìn lại người trên xe, tay Phó Chính cầm tay lái cũng không thèm nhìn cô một cái, đã lái xe về phía trước.

Xe màu đen một đường chạy nhanh đi, đáy lòng cô trầm xuống, miễn cưỡng ngẩng đầu hướng về phía Tiêu An cười cười, "Sao anh lại tới đây? Hôm nay không tới cục sao?"

Tiêu An quan sát sắc mặt của cô, hơi nhíu lông mày hỏi, "Vừa rồi đó là.....?"

Cô đi kế bên, lạnh nhạt nói, "Là một người bạn của em."

Anh ấy nhìn cô mấy lần, cùng với cô đi tới cửa hàng, chợt mở miệng nói: "Bội Bội, hôm nay em có rảnh không?" Thiệu Tây Bội gật đầu một cái, "Chuyện trong cửa hàng có thể để cho Tiểu Thanh quản, thế nào?"

"Hôm nay vừa đúng chuyện trong cục kết thúc sớm." Tiêu An đi vòng qua phía trước cô, cúi đầu xem mắt cô, êm ái mà nói, "Đẫn anh đi gặp dì Mộc đi?"

Tiêu An và Thiệu Tây Bội đến địa phương ở vùng ngoại thành khoảng thời điểm là ba bốn giờ chiều, vùng ngoại thành lân cận thành phố S một chung cư yên tĩnh trước sau như một, thời điểm bảo vệ thấy Thiệu Tây Bội ở cửa cười hiền lành, "Tiểu Thiệu đã tới?"

Cô gật đầu một cái, dẫn Tiêu An theo đi tới ngôi nhà nhỏ cao tầng thứ nhất.

Dọc theo cầu thang đi lên lầu ba, cô gõ cửa một gia đình đối diện, "Mẹ, là con." Tiêu An yên tĩnh đứng một bên, thấy cửa mở ra một nụ cười nhàn nhạt lộ ra, "Dì Mộc."

Hình như Lục Mộc mới vừa ở ngủ trưa, trên mặt thanh lệ có một chút mệt mỏi nhỏ, lúc thấy người đứng ở cửa thì sững sờ, rất nhanh liền lấy lại tinh thần mời bọn họ đi vào.

Pha một ấm trà thượng hạng, Lục Mộc rót một chén giúp Tiêu An, Thiệu Tây Bội ngồi ở giữa, nhẹ nói, "Mẹ, đây là bạn của con Tiêu An, trước kia mẹ đã gặp qua nhiều lần, mới vừa từ Mi trở về."

"Chưa chào hỏi đi đã đi thật ngại." Hai tay Tiêu An nhận lấy trà, nhìn Lục Mộc nói: "Từ nước Mi trở về mua cho đi ít quà, hôm nay vừa đúng nhờ Bội Bội dẫn con tới đây thăm đi."

"Khách khí." Lục Mộc ngồi xuống đối diện anh ấy, cười nhạt, "Là bạn của Bội Bội, trực tiếp đến đây là được, không cần mang thứ gì. Cháu ở nước Mi hai năm qua sống tốt không?"

"Tốt vô cùng, bây giờ thật sự muốn trở về nước." Tiêu An gật đầu một cái, "Món ăn nước Mi có ngon hơn thế nào, nhưng co vẫn nhớ món ăn dì làm, nhất là món gà thất tinh."

Nghe những lời này Lục Mộc cười sâu hơn chút, từ trên ghế đứng dậy, "Buổi tối con không cần đi gấp, ở lại chỗ này com nước xong hẳn trở về, hiện tại đi mua một ít đồ ăn."

Tiêu An cười gật đầu một cái, Thiệu Tây Bội ở một bên cũng đứng dậy mở miệng nói, "Mẹ con với mẹ cùng đi, rất lâu không có cùng mẹ đi chợ mua thực phẩm."

Lục Mộc cầm trong tay một món ăn đang chọn chọn, liếc nhìn thấy con gái không biết nghĩ về cõi thần tiên nào, "Con thích thằng bé?"

"À?" Thiệu Tây Bội trong tay nắm trái cà chua thì thiếu chút nữa bấm móng tay vào trong, liền vội vàng lắc đầu, "Mẹ ở đây nói những gì đó mẹ, Tiêu An là bạn học con, cùng Lục Lục, anh với bọn họ cũng chơi chung với nhau."

"Mẹ không nói con thích thằng bé." Lục Mộc cầm ví trên tay trả tiền, "Mẹ nói chính là người lần trước đưa trà về nhà."

Thiệu Tây Bội vừa nghe, mặt hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói, "Mẹ thấy được?"

Hai ngày trước Phó Chính lái xe đưa cô tới đây, thuận tiện mang theo trà Long Tỉnh thượng hạng để cô đưa cho Lục Mộc, thời điểm Thiệu Tây Bội chỉ hăm hờ nói là bạn bè đi chơi mua về.

Lục Mộc chẳng nói đúng sai cười cười, cầm món ăn trên tay giao cho cô, xoay người lại chọn cá, "Thiệu Tây Bội, mẹ đã lớn tuổi, hiện tại mắt vẫn còn không nhìn được hoàn toàn."

Thiệu Tây Bội nghe lời này cũng không biết nên nói cái gì, nghĩ đến người kia trong lòng lại một trận chua, lúc này Lục Mộc cùng người bán hàng rong chỉ cá, quay đầu lại nhìn cô nói, "Lúc con còn rất nhỏ mẹ cùng con nói qua, thích một người có lẽ căn bản không phải chuyện tốt, kháng cự không thể, rồi vào càng sâu."

Lúc ăn cơm tối Thiệu Tây Bội và Lục Mộc hai câu cũng không muốn nói, Tiêu An cùng với Lục Mộc chuyện trò vui vẻ, thỉnh thoảng có chút lo lắng nhìn một chút cô.

"Đi Mộc, vậy con về nhà, hôm nay cảm ơn đi." Sau bữa cơm chiều Tiêu An đứng ở cửa trước nơi cười cùng lục mộc đạo biệt, "Bội Bội, hay là em và anh dẫn theo đi Mộc cùng đi?"

Thiệu Tây Bội do dự nhìn Lục Mộc một cái, thấy Lục Mộc không có phản ứng gì, cắn cắn môi, "Em và anh cùng nhau trở về."

Dọc theo đường đi không nói lời nào, thời điểm đến nhà trọ của cô đã là khoảng mười giờ, xuống xe Thiệu Tây Bội khẽ nói với Tiêu An liền muốn đi trong căn hộ, ai ngờ anh ấy bỗng nhiên đưa tay kéo cô lại.

"Bội Bội, em có tâm sự gì?" trên mặt ngày thường ôn hòa của Tiêu An đã biến mất, "Từ xế chiều đến bây giờ em vẫn có vẻ mặt hốt hoảng, em nói cho anh biết, rốt cuộc là đã có sự tình gì?"

"Thật không có gì." Cô lui về phía sau một bước, khoát khoát tay với anh ấy, nở nụ cười tươi tắn, "Có thể là hai ngày nay quá mệt mỏi."

Tiêu An trầm mặc nhìn cô, Thiệu Tây Bội thấy anh ấy không hỏi tới nữa, liền vội vàng đi tới căn hộ mình.

Ra khỏi thang máy, cô vừa muốn sờ tới cái chìa khóa mở cửa ra, chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng, "Chịu trở lại rồi?"

Tóc gáy Thiệu Tây Bội đều dựng lên, một tay "Pằng" mở đèn cầu thang, chỉ thấy Phó Chính tựa vào cửa trên vách tường nhà cô, một thân toàn mùi rượu lạnh lùng nhìn cô.

***

Cố Linh Nhan nhẫn nhịn, nhịn nữa nhịn, cuối cùng vẫn là không nhịn được "Xi" một tiếng bật cười, nụ cười này liền không thắng được xe, cuối cùng cả người cô ấy cười đến mức liên tục tiếp ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

"Ha ha ha ha ha....." Cô ấy bên vỗ bên mặt nền đường vừa chỉ người trước mắt, cười đến mức cũng không kịp thở.

"Cười đủ rồi sao?" Đơn Cảnh Xuyên xanh mặt nhìn cô ấy, điều chỉnh y phục gấu bông khổng lồ trên người, "Có nhiều buồn cười?"

Cô ấy vừa nghe giọng nói y hệt băng đao hơi khắc của anh liền khắc chế xuống, từ dưới đất đứng dậy, tri hoãn tức cười đến run rẩy nói: "Đơn Cảnh Xuyên, tôi chụp được cái bộ dáng này của anh, rồi sao ra (photocopy) một ngàn bản phát đến đồn cảnh sát các anh đi, như thế nào?"

Đơn Cảnh Xuyên đeo mũ trùm đầu gấu bông vào trên đầu, cách mũ trùm đầu lạnh lùng nói, "Vậy ngày thứ hai cô sẽ thấy thư thông báo nghỉ học của cô."

"Cò." Cô ấy nhảy lên trên ghế lắc hai cái chân nhỏ tròn trắng mắt với anh, "Anh có chút té bào hài hước hay không, động một chút là uy hiếp người, anh cho rằng anh là ai a." Nói xong, nhìn tất cả gấu bông to lớn trước mắt, lại nhịn không được cười lên, "A tôi biết rồi, gấu gây ngốc, ha ha ha....."

Đơn Cảnh Xuyên xuyên thấu qua mũ trùm đầu nhìn người trước mắt cười đến ngã trái ngã phải, trong lòng hận không được đập mình chán thương cho chết, ai bảo anh nhất thời mềm lòng, nghĩ tới lần trước lỡ hẹn để cho cô chờ ở trong mưa phát sốt, lần này cô ấy cho anh đi đến khoác bộ áo động vật phát tờ rơi loại yêu cầu này vô lý nào tàn, anh lại còn là đồng ý.

Trách thì trách từ nhỏ dạy kèm tại nhà quá tốt, quá mức am hiểu sâu *nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

* Ý là quân tử một lời đã nói ra là phải làm không thay đổi.

Thời điểm ở trong sân trường phát tờ rơi, người ta lui tới không phải đi lên trên đùa một chút "Đón Gấu Đần", chính là ôm nó cùng nhau chụp ảnh chung, lúc Ngôn Hinh cùng Ngôn Kỳ chạy tới nơi đó, mấy cô gái nhỏ đang ôm nó gần bó cũng không chịu rời.

"Nồi....." Ngôn Kỳ nhiều ít còn là kiêu kỳ cổ tay Đón Cảnh Xuyên, liều mạng chịu đựng khoe miệng bộc phát cười run rẩy vỗ vỗ bờ vai của anh ấy, "Hình tượng hai mươi mấy năm của người này ở trong cảm nhận của tôi, hôm nay hoàn toàn phá hủy, ngay cả mảnh vụn đều không còn dư lại."

Cách tăng áo khoác gấu bông đần, anh ấy đều có thể cảm thấy Đón Cảnh Xuyên tản ra sát khí nồng đậm, vội vàng nhảy ra một bước, cùng Ngôn Hinh dùng một loại ánh mắt mập mờ vừa sùng bái nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cố Linh Nhan.

"Cô, nhìn lên sọi, có phiền hay không." Cố Linh Nhan bị này hai anh em này nhìn không nén được giận, "Ông đây tồn tại giống như Thần cũng không phải là một ngày hay hai ngày, không cần quá mức mê luyến tôi."

Ngôn Kỳ cùng Đón Cảnh Xuyên từ nhỏ coi trường chơi chung một chỗ, cũng chưa từng thấy qua Đón Cảnh Xuyên luôn luôn nghiêm túc cứng nhắc như thế bị bêu xấu, vỗ vỗ bờ vai cô gái nhỏ trước mắt, không ngừng thờ dài nói, "*Hậu Sinh Khả Uy."

*Kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh

Bên này mới vừa đùa bốn mấy câu, tình hình gấu đần nơi đó đến gần, một cô gái đột nhiên tốc độ nhanh như chớp, lập tức bỏ mũ trên đầu Đón Cảnh Xuyên xuống.

Không ngoài dự đoán một mảnh đề nén tiếng kêu sợ hãi, vốn là các cô gái dùng một loại ánh mắt "Anh thật đáng yêu, em muốn ôm anh một cái" nhìn Đón Gấu Đần, ánh mắt của Đón Gấu Đần lập tức đổi lại thành "Anh đẹp trai khỏe mạnh, em muốn đề lên anh".

Mất thấy mặt của Đón Cảnh Xuyên càng ngày càng đen, Cố Linh Nhan trầm mặt đi tới, đẩy mấy cô gái nhỏ ra đoạt lấy mũ an toàn, lạnh lùng nói, "Tránh ra tránh ra tránh ra, giành tờ rơi còn muốn cướp người à? Có còn tổ chức hay không?"

Cô nàng nói chuyện luôn luôn bén nhọn, rất nhiều cô gái đồng lòng lập tức đứng không yên, một người trong đó đi tới cạnh chừng cô nàng nói: "Cố Linh Nhan, tôi thấy cô khó chịu đã lâu rồi, cô cho rằng cô là ai? Minh tinh hay là Phú Nhị Đại, cô xem cô một chút đi có tư cách gì cả ngày làm một bộ mặt đáng ghét."

Ngôn Hinh thấy thế cau mày vừa định xông lên giúp một tay, chỉ nghe Cố Linh Nhan từng chữ từng câu mà nói, "Dựa vào tôi là đại gia cô!"

Ngôn Kỳ không nhịn được than thở trong lòng cô gái này thật sự là quá ngang bướng, nhưng muốn tiến lên hỗ trợ hoà giải.

Giảng hòa là không có đánh, cũng đã đánh một cô gái, Cố Linh Nhan vọt lên tới cô gái kia vừa nhìn thấy cô gái, lỗ mũi cũng đã hướng đến bầu trời rồi, đón tiếp một cô bé khác đi tới, "Cô cho rằng cô là Mẫn An An à? Muốn tiến không có tiền muốn thế không có thể, không bằng cô biến mất một chút cô chờ bị giải quyết đi!"

Một bên trầm mặc thật lâu lúc này Đón Cảnh Xuyên tiến lên một bước, Ngôn Kỳ thấy anh ra tay cũng sẽ không bàn, lại càng xem cô gái Mẫn An An càng nhìn quen mắt.

"Anh Đón." Thời điểm Mẫn An An đi tới trước mặt bọn họ bỗng chốc con mắt lập tức sáng, "Làm sao anh tới nơi này?"

Đón Cảnh Xuyên chỉ nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt gật đầu, ôm lấy Cố Linh Nhan lấy mũ an toàn trên tay lần nữa đeo lên, thấy thế khoe miệng Cố Linh Nhan cũng nở hoa rồi, không nhìn mặt của Mẫn An An xám ngắt, vui sướng nhảy đến bên cạnh Đón Cảnh Xuyên.

***

Thiệu Tây Bội đứng ở trước mặt Phó Chính, không dám nhìn ánh mắt của anh ta, một câu nói cũng không dám nói.

Từ khi ngày thứ nhất biết anh ta, cô chỉ sợ anh ta.

Một cổ mùi rượu xông tới mặt, Phó Chính đi tới trước mặt cô, một tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô, ánh mắt lạnh nhạt xuyên thấu qua tròng kính không nhúc nhích nhìn cô.

"Thiệu Tây Bội, có phải cô xem mình quá cao rồi hay không hả? Hà?"

Cô nghe lời của anh ta, mắt rũ xuống, trong mắt một mảnh đau thương.

Phó Chính nắm cằm cô sức lực nhiều hơn mấy phần, môi mỏng nâng lên, trên mặt nổi một nụ cười lạnh lùng, "Rất tốt, đàn ông tới tìm cô càng ngày càng nhiều, cô còn bận rộn tới đây sao?"

Một tầng sương xông lên hốc mắt, lời bên tai giống như lăng trì, từng đao từng đao, lòng cô vốn là đã bể tan tành không chịu nổi chà xát lên càng thêm chia năm xẻ bảy.

"Không nên tới tìm tôi nữa."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8-1

Editor: Rùa Lười

Ngôn Hinh thu người lại tránh xa Cổ Linh Nhan ra một chút, một chút, lại một chút nữa.

Hai cô gái khác trong phòng ngủ Đại Ngải và Xuyên Nhi hề hề mò đến bên cạnh Ngôn Hinh, liều mạng bám víu vào người cô, nhẹ giọng nói: "Thật đáng sợ, Cổ Tiểu Nhan lại tạc mao rồi..."

Ngôn Hinh bị ép ở giữa lắc đầu một cái: "Cũng chắc trách cậu ấy được, là Mẫn An An quá đáng quá."

Hôm đó là một ngày đẹp trời, Mẫn An An quen biết Đơn Cảnh Xuyên, cô ta là một nhân vật mà ở đại học A ai ai cũng biết là một người đáng người bình hoa thì không nói rồi, còn là con gái cưng duy nhất của nhà họ Mẫn, trợ thủ đắc lực của Lương gia trong giới chính trị.

"Lần trước anh Hoàng Mao đến giúp Nhan Nhan, Mẫn An An cùng với mấy đứa tùy tùng của cô ta còn cãi nhau với cậu ấy. Các cậu không nhìn thấy bộ dạng của Mẫn An An lúc nhìn thấy anh Hoàng Mao đâu," Ngôn Hinh thấp giọng nói: "Quả thật là y hệt như con sói bị bỏ đói mấy ngày, ánh mắt sáng như đèn pha ô tô luôn."

"Vi vậy? Nhan Nhan trúng thưởng rồi?" Đại Ngải cau mày nói: "Mẫn đại tiểu thư thủ đoạn xảo quyết, thối tha, đầu tiên là chỗ ngồi của Nhan Nhan bị người ta dính kẹo cao su, sau đó trong ngăn kéo thì bị thả một đồng sâu bọ, tất cả sách cũng bị ném xuống hồ."

"Thế hôm nay thì thế nào?" Xuyên Nhi nhìn Cổ Linh Nhan đã bóp bẹp cái chai trong tay, "Cả mặt cô ấy đều biến thành màu đen rồi."

"Lúc chúng mình đi học, Mẫn An An gọi người đến mở cửa phòng ngủ, xé sạch tất cả các tấm áp phích Bắc Nghĩa của Nhan Nhan ở trên tường." Ngôn Hinh thở dài: "Chọc ngoáy thì cũng phải chọc chuẩn một chút, lần này Mẫn An An gặp phải xui xẻo lớn rồi."

Mới lúc đầu Đơn Cảnh Xuyên ở trong cục gặp Cổ Linh Nhan, là bởi vì cô gây náo loạn trong buổi biểu diễn của Bắc Nghĩa.

Ngôn Hinh nói cho các cô mấy chuyện này, biết là đôi mắt của cô bình thường không bao giờ đặt lên người khác, toàn tâm toàn ý quan tâm đến ý Bắc Nghĩa, gần như là gia nhập đạo Bắc Nghĩa, suốt cả mười năm, tình cảm sâu đậm hơn bất cứ ai khác.

Lúc này Cổ Linh Nhan loạt xoạt từ giường đứng dậy, trông như đầu sắp tốc lửa lao ra ngoài như một cây hỏa tiễn, Đại Ngải nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, vội vàng nói: "Cậu muốn làm gì?"

"Xử cô ta." Cô liếc mắt, đôi lông mày dường như cũng dựng cả lên: "Hôm nay không đánh cô ta đến nổi hủy dung thì tớ không mang họ Cổ."

Xuyên Nhi và Ngôn Hinh cũng lao ra muốn giữ cô lại, ai biết được rằng Cổ Linh Nhan đáng người nhỏ nhắn, nhưng sức lực thì lại mạnh hơn bất kì ai, đẩy hai ba cái là đã đẩy các cô ra được, mở cửa xông ra ngoài.

"Lần này thì hay lắm, xảy ra chuyện lớn rồi!" Ngôn Hinh nhanh chóng đuổi theo, vội vàng gọi mấy người ở phía sau: "Mẫn An An là cái loại người gì chứ, Nhan Nhan có động vài một cọng tóc gây của cô ta cũng là đắc tội rồi, Xuyên Nhi, cậu mau gọi điện thoại cho anh tớ, bảo anh ấy gọi anh Hoàng Mao đến, tớ với Đại Ngải đi trước chặn cậu ấy lại!"

"Phó cục trưởng Đơn và Phó cục trưởng Tiêu cảm thấy không được?" Trong phòng họp lớn như vậy, Phó Chính cầm một bản kế hoạch trong tay, đứng ở một đầu cái bàn dài, khoe miệng nhếch lên một tia cười lạnh: "Là cảm thấy số tiền có vấn đề, hay là do mảnh đất nhà nước cấp kia?"

Gương mặt Đơn Cảnh Xuyên lạnh lùng, không nói gì, Tiêu An ngồi ở một bên sờ sờ môi, nhìn thẳng vào đôi mắt của Phó Chính, không trốn tránh, chỉ lạnh lùng nói: "Sở trưởng Phó đã cố gắng ủng hộ sự sắp xếp của cấp trên, cục cảnh sát nào dám có ý kiến."

Phó Chính nhẹ nhàng đặt bản kế hoạch lên bàn, khuôn mặt lạnh lùng không có lấy một tia âm áp: "Vậy thì mời cục phó Đơn và cục phó Tiêu sắp xếp người gấp. hoặc là tự mình đi xem xét trước, làm ngay từ bây giờ, tránh cho đêm dài lắm mộng."

Anh vừa dứt lời, "Rắc" một tiếng, cái bút máy trên tay Đơn Cảnh Xuyên bị gãy thành hai khúc.

Những người ngồi cạnh Phó Chính lúc này toàn thân đều ướt đầm mồ hôi.

Cục Cảnh sát và Ủy ban thành phố S từ trước đến giờ luôn bất hòa, điều này mọi người ai cũng biết. Một đám ông già mặc dù luôn có những hành động nhỏ nhưng từ trước đến giờ dường như chưa bao giờ tranh giành một cách công khai như thế.

Lúc hội nghị tiến hành được một nửa, Kỳ Ngôn ngồi một mình ở trong phòng nghỉ ngơi, vô cùng lo lắng buồn rầu nhìn bóng người Đơn Cảnh Xuyên đang chấp tay sau lưng đứng bên cạnh cửa sổ, sắc mặt của Tiêu An cũng thật khó coi, ngồi ở một bên nắm chặt lấy cái chén một câu cũng không nói.

Lúc này Ngôn Kỳ vẫy vẫy tay, đi đến bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên, "Con mẹ nó, bây giờ tôi chỉ muốn đánh cho con rùa ấy một trận!"

"Nếu cậu thấy còn chưa đủ loạn, vậy thì cứ làm thế đi." Lúc này Đơn Cảnh Xuyên quay đầu lại nhìn anh: "Anh ta đã quyết tâm làm khó chúng ta, chẳng nhẽ cậu có thể khiến anh ta thu hồi lại lệnh? Ngôn Kỳ, đầu óc nghĩ xa ra một chút."

"Mảnh đất ở ngoại ô kia mặc dù bị núi ngăn trở, phé đến nỗi không thể phé hơn được nữa, nhưng cũng không thể hoàn toàn buông tay được." Bây giờ Tiêu Anh đang ngồi ở bên cạnh mới chậm chậm nói: "Làm bảy phần, giữ lại ba phần."

Đơn Cảnh Xuyên nghe xong câu này thì gật đầu một cái: "Đề tự tôi đi."

Ngôn Kỳ nghe được những lời này, đang định nhảy dựng lên thì tiếng chuông điện thoại chọt vang lên. Sau khi anh nhận thì tức giận "A lô" một tiếng, nghe được vài câu, sắc mặt lập tức thay đổi, ngắt điện thoại rồi vội vàng kể tình hình với Đơn Cảnh Xuyên, nhìn thấy sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên càng lúc càng khó coi, Ngôn Kỳ vỗ vỗ ngực nói: "Ồ đây có tôi và Tiêu An rồi, anh cứ đi đi, không có anh thì cơ bản không thể nào giữ cô ấy lại được, còn chán chứ thêm một chút nữa là sẽ không kịp mất."

Buổi tối khi Phó Chính về đến nhà, hiếm khi thấy Phó Lăng cũng ở đây, tay đang cầm một tờ báo ngồi trên sofa vừa xem, vừa nghe Phó Thiên đang ngồi bên cạnh nói chuyện. Lâm Văn chỉ huy những người giúp việc đặt cái bình mới mua ở nước ngoài vào một vị trí thích hợp, vừa nghe được tiếng mở cửa đã vội vàng vui mừng chạy lên phía trước đón anh.

"Lại về trễ vậy, có muốn ăn chút gì không? Để mẹ bảo nhà bếp hâm lại thức ăn cho nóng." Lâm Văn cầm lấy cặp đũa công văn của con, dịu dàng hỏi han.

"Không cần đâu mẹ." Phó Chính cởi áo com-lê trên người xuống đưa cho người giúp việc, lạnh lùng nói: "Không muốn ăn."

Phó Thiên thấy anh về, vội vàng vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh. Phó Chính vuốt mi tâm ngồi xuống bên cạnh cậu, nhìn tập tài liệu trên tay cậu, thấp giọng nói: "Nghiên cứu thế nào rồi? Có thể bắt đầu được không?"

"Không có vấn đề gì, anh, em và ba vừa nói về một số nơi, nghe xong quả thật như được mở rộng tầm mắt." Trên gương mặt anh tuấn của người thiếu niên trẻ tuổi là một vẻ tràn đầy tự tin và kiên định. "Chỉ cần anh không ngại, em nhất định có thể đi theo sau anh học tập thật tốt."

Lúc này Phó Lăng mới đặt tờ báo xuống, vỗ vỗ vai con trai: "Cũng xem một ngày rồi, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, hai ngày này không cần phải xem những thứ khô khan này rồi, tìm một người mà đi chơi đi."

"Vâng, ngày mai con hẹn với người ta rồi." Phó Thiên đứng dậy từ trên ghế sofa, cười nói: "Anh, anh cùng em đi tìm chị Bội..." Vừa mới nói được mấy chữ cậu liền lập tức khôi phục tinh thần, vội vàng nuốt câu mình vừa định nói xuống, mắt tự nhiên cười "Ha ha" hai tiếng rồi đi sang bên cạnh nói chuyện với Lâm Văn.

Phó Lăng nhìn Phó Chính một cái, đứng dậy đi về phía thư phòng. Phó Chính ngồi ở đây một lúc rồi đứng dậy đi theo.

"Phó Thiên từ nhỏ đã nghe lời con." Phó Lăng cầm chén trà trên tay, nhìn người con lớn: "Bây giờ có lòng, có sức, sau này khác sẽ có có vi. Bước đi của con lúc đó là đúng, dừng lại, nếu không thì cũng không có được ngày hôm nay."

Phó Chính cẩn thận nghe từng lời của Phó Lăng, suy đoán ý của ông, lâu sau, anh đẩy mắt kính: "Là tự Phó Thiên có bản lĩnh."

"Tâm tư của Phó Thiên không sâu sắc như con, nhưng đôi lúc rộng rãi một chút cũng không phải là chuyện xấu." Phó Lăng cười một cái, bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó: "Lần trước đi quân khi nhìn thấy Thủ trưởng Hồ, nghe ông ấy nói cô con gái thứ hai nhà họ Lương, một thân một mình đến quân khu nhờ ông ấy giúp một tay chỉ hôn, mặt mũi của Lương Vũ cũng bị cô ta làm mất hết rồi."

Phó Chính sắc mặt âm trầm nghe, không tỏ thái độ gì.

"Nếu con có ý với người ta, có lẽ những chuyện về sau cũng không khó giải quyết như thế này rồi, Lương Vũ muốn nhờ vả gì đi chăng nữa, cũng phải để cho con rảnh rỗi chút mặt mũi." Phó Lăng nói xong quay lưng lại nhìn về phía bên ngoài cửa sổ: "Những chuyện trái với lương tâm khó giải quyết, cũng còn tốt hơn là những chuyện biết rõ là không thể nhưng vẫn phải làm."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8-2

Lúc Ngôn Hinh nhìn thấy Đơn Cảnh Xuyên chạy đến, kích động như là thấy hiện thân của Ultraman.

May mà thời gian Cổ Linh Nhan đi tìm người rõ là lâu, lúc cô tìm thấy Mẫn An An ở phía trước cây đàn dương cầm luyện đàn thì Đơn Cảnh Xuyên đã

đến cổng lớn trường đại học A rồi, Xuyên Nhi và Đại Ngải một tay cầm cây chổi lau nhà đi ngăn Cổ Linh Nhan lại, khó lắm mới lôi kéo được những người khác đến.

Mẫn An An ngồi ở phía trước đàn dương cầm ưu nhã luyện đàn, lúc thấy Cổ Linh Nhan đến cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ cười nhàn nhạt nói: "Trận gió nào đã đưa một đứa fan nào tàn dương dương tự đắc thổi đến đây vậy?"

"Con mẹ nói cô mà còn nói lung tung thêm một câu nữa thì tôi sẽ xé rách cái miệng thói tha ti tiện của cô ra đấy!" Cổ Linh Nhan liều mạng giãy giụa muốn xông về phía trước, tức giận đỏ mặt hết lên.

Mẫn An An dừng đôi tay đang đánh đàn lại, chậm rãi bước xuống bục đi về phía cô: "Hử? Cô không muốn lăn lộn ở đại học A nữa sao, hay là không muốn sống tiếp ở thành phố S này rồi? Theo tôi biết, ba cô..."

"Bốp -" Một tiếng bạt tai vang lên, vang vọng trong một lớp học lớn như thế.

Ngôn Hinh vọt tới trước mặt, trong nháy mắt đã dựng hết tóc gáy lên, Đôn Cảnh Xuyên ngừng lại hai giây, từng bước chân vững vàng giẫm lên mặt đất, dùng một tay kéo Cổ Linh Nhan đang mất khống chế ra, đứng chặn trước mặt Mẫn An An.

Xuyên Nhi và Đại Ngải liếc mắt nhìn nhau, đang nghĩ xem chạy trốn thì chạy cửa nào nhanh hơn.

Mẫn An An vốn là đang che mặt, ánh mắt không thể tin được nhìn Cổ Linh Nhan, nhưng khi thấy Đôn Cảnh Xuyên tiến lên phía trước cản, ánh mắt trợn ngược lên lườm người của cô ta lập tức chuyển thành đáng thương, nhắm mắt rơi lệ.

Một câu anh cũng không nói, chỉ có gương mặt không có biểu cảm gì nhìn cô ta, đôi mắt Cổ Linh Nhan hồng hồng nhìn anh và Mẫn An An phía sau anh một lúc, rồi xoay người đi ra ngoài cửa.

Mẫn An An mặc dù bị ăn một cái tát, nhưng bây giờ trong lòng lại tràn ngập những tia ngọt ngào, lúc này cô thấy Đôn Cảnh Xuyên quay đầu lại nhìn cô, lạnh lùng nói: "Cô ấy còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện, chuyện cô ấy làm ra hôm nay một mình tôi gánh chịu là được, bây giờ tôi cho người đưa cô về, ngày mai tôi sẽ đến tận cửa nói lời xin lỗi."

Sau khi nói xong, anh thấp giọng nói với Ngôn Hinh mấy câu, trầm mặt đuổi theo hướng vừa nãy mà Cổ Linh Nhan chạy đi.

Gương mặt Mẫn An An vừa nãy còn như hoa như ngọc, trong nháy mắt lại xám như tro tàn.

"Đầu má ông nội anh, anh có phiền không vậy, đừng đi sau lưng tôi nữa!" Cổ Linh Nhan một đường chạy ra khỏi đại học A, đứng cạnh một cái cầu bắc ngang qua dòng sông ngủ, hung tợn nói với người phía sau.

"Tôi không có ông nội." Đôn Cảnh Xuyên hai tay ôm ngực, "Để cho cô thất vọng rồi."

Giọng nói trầm thấp của anh ở bên tai, cô nghe thấy cũng muốn nổi giận lôi đình, vừa nãy cũng chính là giọng nói này đã không giữ lại chút thể diện nào cho cô trước mặt Mẫn An An.

"Nếu tôi không đánh anh một trận thì anh không đi, có đúng không?!" Cô quay đầu lại nhìn anh, trợn trừng đôi mắt hồng hồng, "Đi chăm sóc cho em gái tốt của anh đi, tôi không quen không biết anh, không muốn nhìn thấy anh."

Đôn Cảnh Xuyên không có động tĩnh gì, một thân cảnh phục vừa vặn càng tôn lên vóc người thon dài của anh, anh tiến lên vài bước, trầm giọng gằn từng chữ: "Nếu lúc nó tôi đứng về phía em thì có lẽ giờ em đã sớm bị đuổi học rồi, cô ấy còn có thể làm cho bất kì công ty nào ở thành phố S cũng không nhận em nữa."

"Con mẹ nó còn không phải là vì anh sao?!" Dừng lại một chút, cô cười lạnh một tiếng, "Tôi đây chỉ là một người dân nhỏ bé bình thường đâu cần sự quan tâm của cục trưởng cục cảnh sát? Đuổi thì đuổi đi, có gì là to tát chứ, không cần ngại đây phải bận tâm."

Lời này lọt vào tai, Đôn Cảnh Xuyên tức giận đến nổi máu cũng muốn sôi lên, bỏ hội nghị để chạy đến đây cô còn không cảm kích. Xoay người muốn quay về, chưa đi được vài bước, ánh mắt anh lại quét qua, bước vài bước đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn mắt cá chân của cô, lạnh lùng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9-1

Editor: Ngocdiemhepc.

Ngón tay anh chạm trên da cô ấy, cô ấy chợt đỏ mặt lên, lớn tiếng nói, "Không có gì."

Đón Cảnh Xuyên không nói hai lời hung hăng dùng ngón cái nhấn xuống mắt cá chân cô, Cổ Linh Nhan đau đến thiếu chút nữa một cước đạp lên trên đầu anh, một chữ "Cò" cô ấy còn chưa có kêu ra, một tay anh kéo cô ấy đi về trước.

"Này này, anh buông tay a! Đón Cảnh Xuyên! Lông vàng thôi!" Cô ấy ở phía sau vừa giãy giụa vừa kêu, "Tôi cũng không phải là tội phạm bị bắn chết, anh áp tôi đi nơi nào?!"

"Vết thương bị phỏng kéo dài không xử lý, đã sinh mủ rồi." Lúc này anh quay đầu lại nhìn cô ấy, giọng nói vô cùng không tốt dạy bảo cô, "Cô tưởng cô là cái gì? Iron Man sao?"

Một ngày hôm nay Cổ Linh Nhan đều bị giầy vò, tâm mệt mỏi thân thể mệt mỏi, bây giờ bị anh lôi kéo đi đến phòng y tế của trường học, chung quanh người ta đi tới đi lui tầm mắt cũng tăng trên người bọn họ, trong lòng cô phiền não mất tự nhiên.

Nhưng trước người đàn ông cao lớn kiên cường chính trực, nhiệt độ từ bốn phương tám hướng trong lòng bàn tay anh dần dần tụ lại cô, mặc dù trước sau như một lộng quyền cùng bá đạo, nhưng lời nói lạnh nhạt nghe vào trong tai cũng giống như không thể làm kinh sợ người rồi.

Trong nháy mắt Cổ Linh Nhan cảm giác mình ở nơi này thật sự là không thể nào tốt đẹp, vô si đột nhiên có chút động lòng rồi.

.....

Đi phòng y tế bôi thuốc, bác sĩ là một mỹ nữ chân dài trẻ tuổi, cười tủm tỉm nhìn cô ấy, nửa đùa giỡn mà nói, "Bạn trai nhỏ của cô à?"

Cổ Linh Nhan đang uống nước, bị câu này sắc nên trực tiếp phun một hớp ra ngoài, "Anh ta à? Không sai biệt lắm là chú tôi." Bên cạnh Đón Cảnh Xuyên vẫn dùng một loại ánh mắt nhìn cấp bậc kẻ địch nhìn cô ấy, không biến sắc.

Cô ấy bị anh nhìn lại có chút sợ hãi, trừng mắt vừa định phản kích, làm kịp nỏ cho cô bác sỹ mỹ nữ xinh đẹp lảng lảng mà thẳng bước đi.

Một phòng an tĩnh, Cổ Linh Nhan có chút không tự nhiên, uống đến nước trong ly cũng thấy đáy rồi, mới nhỏ giọng nói, "Anh không cần phải đi làm à? Còn có bông hoa mềm mại bên kia làm thế nào?"

Đón Cảnh Xuyên cơ hồ đều muốn bị cô Thiên Mã Hành Không các loại (hành hạ các kiểu) hình dung cho từ nghẹn, còn đang trầm mặc, cô thì không có kiên nhẫn, anh mỗi lần đều không nói hai lời, vừa định nói thêm một câu gì, chỉ nghe anh hỏi, "Phòng như vậy đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Cổ Linh Nhan cắn cắn môi, tức giận trả lời một câu, "Tôi với mẹ gây gỗ không cần thận đá ngã bình thủy xuống đất."

Sau khi anh nghe nhứu mày một cái, không nói gì nữa.

Đón Cảnh Xuyên không đi, cô ấy cũng không biết làm sao đuổi, tựa vào gối đầu nằm nằm mí mắt giống như có chút khép xuống, thời điểm sắp ngủ lại đột nhiên nghe được anh lên tiếng.

"Trước kia ở trong doanh trại có một doanh trưởng, một người bản lãnh, tôi cũng vậy rất bội phục anh ta." Nhìn anh ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình thản, "Hàng năm về nhà thăm người thân sau đó trở lại, anh ta luôn bị thương, những binh lính khác hỏi anh ta, anh ta cũng không bình tĩnh nói là cùng ông trong nhà động thủ, có lúc nghe được anh ta và gia đình gọi điện thoại, thái độ đạt đến cực điểm, có mấy lời quả thật căn bản nghe không vào."

"Trong doanh không có một người nào đặt tình cảm riêng tư ở trên mặt bàn để giải quyết, thế nhưng doanh trưởng mặt không biến sắc kia có một lần vắng mặt huấn luyện, lúc trở lại không nói tiếng nào, bị nhóm viết nhầm thông báo, anh ta cũng không có nói ra ngoài rốt cuộc nguyên nhân vắng mặt là cái gì."

"Một năm sau anh ta về nhà thăm người thân thời gian kéo dài một tháng, sau khi trở về cả người căn bản cũng không có thể nhìn, đoàn trưởng muốn giáo huấn anh ta, anh ta ôm chân đoàn trưởng khóc đến âm thanh cũng không phát ra được."

"Anh ta nói anh ta vẫn hi vọng ba của anh ta đi chết, thế nào lại không chết, nhưng thời điểm ba anh ta qua đời, căn bản anh ta làm người cũng không muốn làm."

Cổ Linh Nhan yên lặng nghe anh nói hết chuyện, hồi lâu, bật cười một tiếng, "Chuyện xưa rất cầu huyết."

Cô ấy khinh thường, anh cũng không giận, canh chừng cô nói: "Cô ghét tôi cũng không sao cả, có một số người là không thể ghét, cũng là ghét cô không nổi."

"Đón Cảnh Xuyên." Cô ấy đột nhiên cắt đứt lời anh, xoay mặt lạnh nhạt nói, "Chuyện nhà của chúng tôi..... Bất kỳ một Logic nào cũng không có cách giải thích được..... Anh đừng phí tâm khuyên tôi nữa..... Tôi cũng vậy không có biện pháp không ghét cái nhà này được....."

Lúc về đến nhà đã là rạng sáng rồi, Đón Cảnh Xuyên đi vào phòng khách, lại phát hiện đèn vẫn sáng.

"Trở về rồi?" Mới vừa từ thành phố lân cận công tác trở về Đón Lợi đang ngồi ở trên ghế sofa nhìn anh, sắc mặt có một tia âm trầm.

"Ba." Đón Cảnh Xuyên vuốt vuốt mi tâm, "Con đi ngủ trước rồi, Ba cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

"Hôm nay hội nghị quan trọng ở thị ủy diễn ra một nửa con liền chạy lấy người rồi hả?"

Anh nghe xong lời này trong bụng liền trầm xuống, vẻ mặt không thay đổi nói: "Có chút việc gấp."

"Đon Cảnh Xuyên con đồ khốn này!" Đon Lợi giận đến mặt cũng đỏ lên, "Trong đầu con bây giờ đang ở nghĩ cái gì? À? Trên báo cáo nói gần đây nhiều lần công tác về sớm, hiện tại hội nghị cấp thị xã cũng chậm trễ?"

Đon Cảnh Xuyên phát tay ý bảo Đon Lợi không cần nói nữa, "Con sẽ xử lý tốt."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-2

editor: ngocdiemhepc

"Mấy ngày nữa thủ đô sẽ phái người tới đây, ông của con hai ngày nay đã phát giận lên với Ba, con đừng để người bên thị ủy kia chê cười." Đon Lợi nói xong, thờ phỉ phò hất tay đi về phòng.

Đon Cảnh Xuyên cầm điều thuốc đến cạnh cửa sổ, đẩy lòng chốt thấy một cổ mỗi một vọt tới.

***

"Phó chính, gần đây rất không có tinh thần sao." Mẫn Kiều Tư tựa vào ghế sa lon phòng trên 'Mộc Cách', duỗi chân đá đá vào một bên người.

Phó Chính không nói gì, lúc này bên cạnh một người khác mở miệng nói, "Mẫn Kiều Tư tại anh không phải hiểu, bình thường Phó Chính ăn quá no rồi, cướp ba nghìn mỹ nữ để cho anh ta đổi phiên một lần, cậu còn để sức lực cho anh ta? Chống đỡ hư bụng thì làm sao bây giờ?"

Nói xong một phòng cười âm lên, quét mắt một vòng mấy cái này thấy Phó Chính im lặng, Mẫn Kiều Tư thấy sắc mặt Phó Chính càng thêm khó coi, nhưng lại muốn trêu chọc anh ta, "Là anh Phó của tôi sức quyến rũ quá lớn, phía sau còn có con gái nhà họ Lương đuổi tận cùng không buông."

"Nhìn vóc người Lương Kha thật không tệ, ở trên giường cũng có thể có sức lực." một người đàn ông bên cạnh Mẫn Kiều Tư lúc này cười bí ổi hai tiếng.

Phó Chính quét mắt một cái, người trước mặt nói chuyện mấy cũng không dám lên tiếng, Mẫn Kiều Tư quan hệ rất tốt với anh ta, lập tức buông tay đi ra ngoài tán gái, anh ta cầm ly rượu lên uống một hớp, điện thoại di động một bên rung, anh ta nhận nghe đôi câu, lạnh lùng nói, "Người ở nơi nào?"

Hôm nay cùng Phó Thiên đã nói rồi ở nhà cô ăn cơm, đặc biệt nói trước với Thiệu Tây Bội làm một bàn món ăn.

Rốt cuộc vẫn là thiếu niên mới 16 tuổi, bình thường trầm ổn đi nữa, đang cùng mình người thân cận mình vừa ăn vừa nói miệng đầy dầu mỡ, Thiệu Tây Bội nhìn cậu ăn được vui mừng, bới cho cậu thêm hai chén cơm.

Sau bữa cơm chiều Phó Thiên dạo qua một vòng ở nhà cô, thấy trong thư phòng bày máy chơi game kiểu mới nhất mắt cũng sáng lên rồi, "Chị Bội Bội, làm sao chị biết có cái này?! Bên Mi cũng đã bán sạch nữa là."

Thiệu Tây Bội nói: "Lần trước anh của em mang tới."

Phó Thiên nhao nhao muốn thử, cô vừa dạy một lần cậu ta liền lên tay, hai người chơi đang hăng say, chuông cửa nhà đột nhiên vang lên, Thiệu Tây Bội đứng lên đi mở cửa, Phó Thiên không biến sắc đóng máy chơi game, đi theo phía sau cô ra mở cửa.

"Anh." Cửa mở ra sau, Thiệu Tây Bội đứng không nhúc nhích, Phó Thiên ở sau lưng tiến lên, tự nhiên chào hỏi với Phó Chính mặt lạnh, quay đầu chào tạm biệt Thiệu Tây Bội xong, lập tức nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Trong cửa ngoài cửa hai người cũng khó xử, trong lòng Thiệu Tây Bội âm thầm oán giận Phó Thiên xen vào việc của người khác, hướng về phía người trước mắt nhưng cũng một câu nói đều nói không ra được. Phó Chính trước nhận điện thoại của Phó Thiên nói cô bị chó cắn bị thương, vội vàng vàng chạy tới, hiện tại nhìn kỹ một chút cánh tay cùng mắt cá chân cô hoàn hảo, sắc mặt trầm hơn vài phần.

"Ngủ ngon." Nghĩ tới nghĩ lui chỉ nói được hai chữ, trong lòng Thiệu Tây Bội thầm mắng mình không có tiền đồ, vội vàng muốn đóng cửa lại, ai ngờ Phó Chính đưa tay đỡ, nghiêng người đi vào đóng cửa lại, chặn ngang đặt cô phía sau cửa.

Lúc "đỉnh" của anh ta tiến vào cô đã rất ướt rồi, phía dưới giống như da sáo bao bọc thật chặt anh ta, quần Phó Chính chỉ cởi một nửa, bàn tay vững vàng cố định hông của cô, một cái tay khác nâng một chân cô lên giắt bên hông, mắt phát ra một dạng va chạm.

Chừng mấy ngày cô không có bị anh ta đụng, làm mấy cái liền như bình bại núi đổ, bắt lấy nút áo sơ mi anh ta nhắm mắt lại run, anh ta cúi đầu nhìn cô đỏ mặt, lúc này duỗi tay đi xuống xoa địa phương đang giao hợp, ghé vào bên tai nàng nói giọng khàn khàn, "Cẩn thận chặt, mình cúi đầu xem một chút, quần anh đều ướt đầm."

Mỗi lần làm thoải mái, anh ta không phải thích thay đổi biện pháp hành hạ cô sao, chính là thích ở bên tai cô nói lời khó nghe nổi vào tai cô, bình thường người lạnh lùng giống như băng, chỉ có lúc này giống như là có nhiệt độ.

Cô nghe lời của anh ta, đột nhiên lại nghĩ đến mấy ngày trước anh ta tuyệt tình, mấy ngày nay trong lòng lại dâng lên khó chịu, đỏ mắt nghiêng mặt đi.

Phó Chính nhìn cô, phân tích nét mặt của cô liền hôn lên môi của cô, miệng anh ta mang theo nhàn nhạt mùi rượu, kéo đầu lưỡi của cô ra ngoài cắn, phía dưới không nghiêm túc chút nào tiếp tục đâm vào, trên quần của anh ta và trên đất cũng đã nhỏ giọt tí tách thành một mảnh hỗn độn.

Trong miệng cô bị mùi rượu tiến vào, nước mắt đắng cay liền chảy xuống "Giọt", cô co lại càng chặt, anh ta càng trưởng lên thần dũng, dựa vào nghị lực chống giữ một hồi nữa, phun một dòng chất lỏng vào thân thể cô.

Thiệu Tây Bội vẫn còn ở khóc, ngay cả chút âm thanh cũng không có, một khuôn mặt nhỏ nhắn vừa có nước mắt vừa có mồ hôi, càng hiện lên động lòng người, Phó Chính ôm cô lên, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, hôn mắt của cô, nhỏ giọng nói, "Bội Bội, không khóc."

Cô sững sờ, nước mắt lại càng thêm mãnh liệt.

Bị nói ra hai chữ này, cũng không cùng một loại giống anh ta, lạnh lẽo thấu xương rồi lại để cho cô mê mẩn thật sâu.

Nhiều năm như vậy, mỗi lần Thiệu Tây Bội bị anh ta làm thương tích khắp người, cơ hồ muốn mình cho anh ta một đao chấm dứt, chỉ cần nghĩ đến thỉnh thoảng anh ta gọi tên thật mật, cũng sẽ lại quay về thời điểm khởi đầu, tiếp tục ném trái khổ sở của anh ta.

Tắm xong, cô muốn đi uống thuốc, anh ta vừa lau tóc, ngăn cản, "Hôm nay là thời kỳ an toàn của em, đừng uống nữa."

Cô gạt đầu một cái tắt đèn nằm dài trên giường, anh ta lau xong tóc từ sau ôm chầm cô, dựa vào đầu của cô lạnh lùng nói, "Điều Từ còn tới đi tìm em sao?"

Thiệu Tây Bội vốn đã ngủ thiếp đi, nghe anh ta nói những lời này nhin không được cười lên một tiếng, lấy cùi chỏ đụng đụng anh ta, "Dầu gì cũng là học đệ của anh."

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, ôm sát cô hơn nẩy phần.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-1: Vui vẻ chịu đựng (1)

Editor: Rùa Lười

Ở đại học A, cuối tháng mười một hàng năm đều có một lễ hội âm nhạc sôi động, lúc này những người làm về âm nhạc trong trường đều bắt đầu nhảy múa sôi động, mấy hôm nay bọn Ngôn Hinh gần như sắp sập đổ rồi, chỉ cần lúc nào mọi người còn thức là bên tai lại vang lên tiếng đàn ghi ta của Cổ Linh Nhan.

"Bà nội Cổ ơi, con xin người, người có muốn nghỉ một lát không?" Đại Ngải gần như là phải quỳ gối trước mặt Ngôn Hinh, dập đầu nói: "Bây giờ đến cả lúc ngủ bên tai con cũng vang lên cái giai điệu này..."

"Những ngày tháng này quả thật là không thể qua nổi rồi." Xuyên Nhi đắp quyền sách lên đầu, giả chết nằm ở một bên, "Hãy để thảo nê mỗ đem nó đi đi!"

(Thảo nê mỗ: Từ đồng âm với một câu chửi bậy trong tiếng trung, nghĩa là ĐMM áy áy áy *Che mặt*)

"Thay một người khác đến đưa cậu ấy đi thi tính khả năng có vẻ cao hơn." Ngôn Hinh nằm trên giường nhàn nhã nói.

Phòng ngủ nhất thời vang bên những tiếng tán đồng.

"Ngải Nhan Nhan." Đại Ngải

"Cút cút cút!" Cổ Linh Nhan một chường đẩy cô ra, tức giận nói: "Tớ đây tất cả đều là vì giải thưởng, ai thêm diễn chỉ vì anh ta đến coi chứ."

"Cậu đừng có cứng miệng." Xuyên Nhi huyết gió một cái, "Hai ngày nay tần suất ngăn người của cậu tăng năm mươi phần trăm so với bình thường, lại còn cái vẻ mặt hồi xuân gió xuân phơi phơi nữa chứ."

"F*ck!" Cổ Linh Nhan đặt đàn ghi-ta xuống, dựng cả lông mày lên: "Tuổi của anh ta cũng có thể làm ba tở, bảo tở thích anh ta á?!"

"Cổ Linh Nhan, đừng ngại biện, tin tớ đi, tuổi tác không thể ngăn cản được tình yêu chân chính, lại nói, Đơn Cảnh Xuyên chỉ lớn hơn cậu tám tuổi, thế thì mấy tuổi anh ấy sinh ra cậu, tám tuổi?" Đôi mắt lạnh lợi của Ngôn Hinh đảo vòng quanh.

"Ngôn Hinh, đồ bạn bè chết tiệt! ——"

.....

Thứ bảy, trường đại học A náo nhiệt, Cổ Linh Nhan căng thẳng đến nỗi muốn tè ra quần, Ngôn Hinh xuất một chương đánh bốp một cái lên đầu cô: "Bình tĩnh một chút, cũng không phải bảo cậu thoát y biểu diễn, sợ cái cọng lông ấy!"

"Cậu cầm miệng lại cho tời, đừng tưởng là vừa nãy tớ không nhìn thấy ánh mắt cậu nhìn Tiểu Bảo Anh nhá, thiếu chút nữa là lột hết đồ của người ta ra rồi đẩy lên bàn!" Cổ Linh Nhan đứng ở cánh gà, tay chỉ chỗ mấy người Đơn Cảnh Xuyên đang ngồi trong khán đài, híp mắt cười nhìn Ngôn Hinh: "Cậu có thể bảo anh cậu chỉ hôn giúp."

Thấy Ngôn Hinh sắp nổi đóa, vừa đứng đến tiết mục của Cổ Linh Nhan, vô lập tức lo lắng mà ôm đàn ghi-ta chạy vọt ra bên ngoài, còn quay lại làm mặt quỷ với Ngôn Hinh.

Đèn trên sân khấu vừa bật lên, Cổ Linh Nhan dáng người nhỏ nhỏ, ngồi trên chiếc ghế đơn cao, tiếng nhạc vừa cất lên, một giọng hát trong trẻo được truyền ra từ micro.

Lúc này Ngôn Kỳ đang ngồi dưới sân khấu lấy khuỷu tay huyếch huyếch Đơn Cảnh Xuyên, cười nhẹ nói: "Oa Từ, em loli nhà cậu cũng có tài nhì, hát cũng đâu ra đấy cả."

Hôm nay Đơn Cảnh Xuyên mặc một bộ đồ khá thoải mái, nét khuôn bố trên khuôn mặt cũng bớt đi vài phần, mắt anh nhìn thẳng, một tay đẩy Ngôn Kỳ sang bên kia, nghiêm túc nghe người trên sân khấu hát.

Hôm nay Tiểu An cũng đến cổ vũ, bỗng nhiên có một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai anh: "Sao hôm nay Bội Bội không đến?"

Ngôn Kỳ ở một bên lập tức chắc chắn biểu thị sự khinh bỉ đối với hai người cục trưởng này, Đơn Cảnh Xuyên đáp cho anh một cước: "Ồ nhà ngủ nướng, không phải ngày mai giúp cô ấy đón sinh nhật sao."

Đang nói, người biểu diễn trên sân khấu đã hát đến đoạn kết rồi, Cổ Linh Nhan ôm cây đàn màu đen hát hết câu cuối cùng thì ôm đàn trượt từ trên ghế xuống, làm cho mọi người cảm thấy ấn tượng, mái tóc đen nhánh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, Đơn Cảnh Xuyên nhìn cô, trong mắt cũng dần hiện lên ý cười.

Lúc quay về phía sau cánh gà Ngôn Hinh còn kích động hơn cả cô, bô lô ba la nói lần này chắc chắn cô phải được giải nhất, trong lòng Cổ Linh Nhan cảm thấy rất lạ, thế là đặt đàn ghi-ta xuống lén lút vén rèm lên nhìn xuống phía dưới sân khấu. Ngôn Hinh thấy cô hề hề như kẻ trộm mới vỗ cho cô một cái từ phía sau, hai người đánh qua đánh lại, bỗng nhiên Ngôn Hinh vỗ đầu một cái, nói: "Đứng rồi, hôm nay tở nhìn cậu của Cổ An An ngồi ở vị trí giảm khảo đấy."

Cổ Linh Nhan nghe được những lời này, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt.

Không ngoài dự đoán, lúc cuối phần trao thưởng, đã biết giải rồi, tuy là lúc Cổ Linh Nhan chào và cảm ơn cả hội trường ngập trong tiếng vỗ tay, nhưng giải nhất lại thuộc về một người khác, cô cảm giải thưởng, khuôn mặt khó có thể kìm nén được, nhìn thấy vẻ dương dương tự đắc của Mặc An An đang ngồi ở hàng ghế đầu, tức đến nỗi nghiến suốt gãy răng.

Sau khi xuống sân khấu Cổ Linh Nhan chỉ muốn lao đến chỗ Mặc An An nhưng Đơn Cảnh Xuyên đã đi đến hành lang, nhanh tay lẹ mắt giữ lấy bà vai cô, trầm giọng nói: "Thưởng cũng đã trao rồi, có đi làm loạn nữa cũng không có tác dụng gì."

Cổ Linh Nhan nóng nảy đến nỗi đỏ cả mặt, há miệng ra là có thể cắn được vào tay anh, nhưng Đơn Cảnh Xuyên có khi còn nhốt cô vào tù ấy chứ. Năm lấy vai cô kéo lên lâu, cả đường đi không gặp một người nào, cả tầng thượng yên tĩnh, một người giầy giụa, một người bước đi, rất nhanh đã đi đến phía ban công cuối lầu.

"Đơn Cảnh Xuyên, anh sợ tôi làm gì cô ta hả?" Vào đến ban công, Cổ Linh Nhan hất tay của anh ra, lớn giọng nói: "Tôi cũng chẳng sợ cô ta, tại sao lần nào cũng phải để cô ta bắt nạt tôi như vậy?"

Gương mặt Đơn Cảnh Xuyên không thay đổi, anh ôm cánh tay nhìn cô, nói: "Những chuyện trước kia cô ấy bắt nạt cô tôi đã biết rồi, tôi cũng có thể đảm bảo tuyệt đối rằng cô ấy sẽ không làm tổn thương cô nữa, nhưng hôm nay cũng không chắc chắn là cô ấy đã động chân động tay đối kết quả. Nhiều giám khảo như vậy, tất cả chỉ dựa vào một người cậu cũng không thể làm được, còn phải xem ý kiến của mọi người."

"Tôi đã chuẩn bị rất lâu..." Cô nhìn anh, hốc mắt dần dần đỏ lên: "Anh nói đúng, thật ra cơ bản là vì tôi quá tự tin, nhưng thì ra là tôi hát vẫn chưa đủ hay..."

Cuối cùng cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi, nhìn từng giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt cô, trong lòng Đơn Cảnh Xuyên không biết có từng con đau nhói từ đâu tới.

"Ai nói cô hát không hay?" Đôi mắt anh sáng quắc, "Tôi cảm thấy cả buổi diễn cô là người hát hay nhất, chẳng ai sánh được với cô cả."

Trên sân thượng không một bóng người, từng câu từng chữ của anh vang bên tai cô thật rõ ràng, Cố Linh Nhan nhìn về nghiêm túc trên khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi, chỉ cảm thấy đẹp trai đến chóng mặt.

Bạn nhỏ Ngôn Hinh và Ngôn Kỳ hai người sống chết muốn tác hợp cho hai người họ, kéo Tiêu An đang lo lắng lại, đang lúc quan trọng mà hai người họ lại chơi trò mất tích, mặc dù Cố Linh Nhan nghi ngờ mục đích của Ngôn Hinh chỉ là muốn tiếp xúc nhiều hơn với Tiêu An, nhưng cô vẫn nghe theo Đơn Cảnh Xuyên đi về cùng với anh.

Lúc trên xe vô cùng buồn chán, cô quan sát người đàn ông trầm mặc bên cạnh, bỗng nhiên nói: "Này, trước kia anh đã từng có bạn gái chưa?"

Lời vừa thốt ra cô đã có cảm giác như mình đang nói nhảm vậy. Một kẻ ** tê liệt cơ mặt như anh ta, làm sao có thể có bạn gái được.

(** Bản gốc tác giả cũng viết là **, bản tăng đề nguyên đây, không phải bị mã hóa đâu.)

"Không có."

"Hả?" Cô thấp giọng kêu một tiếng. "Ngay cả một người cũng không?"

Lúc này anh quay đầu lại nhìn cô, trầm giọng nói: "Từ trong bộ đội xuất ngũ ra ngoài thì trực tiếp đến Cục Cảnh sát, lấy đâu ra thời gian rảnh."

Cố Linh Nhan nghe xong, tâm trọng vô cùng tốt, vừa định nói tiếp thì lại nghe thấy anh nói: "Tôi đồng ý với cô ba việc, một lần làm từ thiện khu xã hội, một lần là đi rải truyền đơn, còn một lần nữa là vụ cô kiểm tra quân sự trong lúc cảm mạo, tôi đã hoàn thành hết rồi. Tuần sau tôi phải đi ngoại ô quản lý hạng mục mới, chắc cũng là một đoạn thời gian không quay về thành phố."

Về mặt vui vẻ trên mặt cô giảm xuống một phần, lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh nói: "Ý của anh là, sau này chúng ta không cần phải gặp nhau nữa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-2: Vui vẻ chịu đựng

Editor: Rùa Lười

***

Lúc Thiệu Tây Bội bước ra từ cửa hàng thú cưng, xe Phó Chính đã chờ ở cửa, mở cửa ra thấy hàng ghế sau không có ai, lúc tài xế ngồi ở ghế trước hạ cửa sổ xuống nói với cô: "Cô Thiệu, Phó thiếu gia nói để tôi đến đón cô đi trước."

"Thế hôm nay anh ấy có đến không?" Cô cắn môi, do dự hỏi.

"Cái này tôi cũng không chắc."

Trong lòng cô là một nỗi thất vọng, chỉ tựa vào ghế giấu đi cảm xúc, mấy hôm trước có nghe nói hai ngày nay anh phải làm một hạng mục, đến nỗi cả hai ngày nay đều không được nghỉ ngơi cho tốt, cô cũng không muốn anh chạy tới đây, quá mệt mỏi, nhưng lại vẫn muốn được thấy anh.

Đợi đến lúc hơn mười một giờ vẫn không thấy bóng dáng của anh, cô đang định tắt ti vi về phòng ngủ thì cửa bỗng nhiên "Két két" mở ra.

Cửa chỉ hé ra một khe nhỏ, Thiệu Tây Bội thấy hơi kì lạ, cúi đầu xuống thì nhìn thấy một vệt có lông xù xù vừa từ ngoài cửa lăn vào, trong đồng lông màu trắng mềm cắt giấu hai con mắt màu đen, móng vuốt nhỏ nhắn bám vào mặt đất, cuối cùng cũng đứng thẳng lên được, nó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tiệm thú cưng của Thiệu Tây Bội cơ bản là thường chăm sóc những chú cún, còn cái cục lông nhỏ nhỏ trắng trắng này rõ ràng là một con mèo, cô nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu này thì tim cũng nở hoa luôn, tiến lên vài bước ngồi xuống ôm chú mèo nhỏ kia.

Cô biết chăm sóc cún, dĩ nhiên thú cưng đương nhiên là giống nhau, lát sau chú mèo nhỏ đã thoải mái nằm trong tay cô cọ cọ, lười biếng kêu "Meo meo" rồi, Thiệu Tây Bội vuốt đầu nó một cái rồi mới ôm nó đứng lên, lúc này mới nghe thấy tiếng chìa khóa cửa rơi xuống.

Phó Chính nói lòng cả vật một chút, đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Thích không?"

Thiệt Tây Bội nhếch môi, không trả lời câu hỏi của anh: "Em nhớ là anh thấy phiền nhất chính là mấy loại mèo mèo cún cún như thế này, sao anh vẫn đưa nó đến? Cũng không có lòng cho nó nữa?"

Anh mắt tự nhiên ho khan một tiếng, lạnh lùng cời bộ tây trang xuống: "Bảo Mẫn Kiều Tư trực tiếp đưa đến trước cửa nhà em, chờ đến khi anh về mới cho cậu ta lượn."

"Anh ấy vẫn chờ ở trước cửa nhà em?" Cô đặt chú mèo nhỏ lên ghế rồi rót nước cho anh, "Thế mà anh cũng không để cho anh ấy vào nhà ngồi một lát?"

"Ngồi cái gì mà ngồi?" Phó Chính tựa vào ghế sofa cách con mèo một đoạn xa, "Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng."

Cô bung nước tới, thâm cười trộm cái người hẹp hòi còn đề phòng cả bề cánh của mình, ôm lấy chú mèo nhỏ ngồi bên cạnh anh: "Đặt cho nó một cái tên đi."

Phó Chính cau mày, cổ nhin lăm mồm không chế được bản thân không đứng dậy tránh ra, "Khoai sọ."

"Hà?" Cô quay đầu lại nhìn anh, "Khoai Sọ?"

"Ừ."

"Tại sao?" Cô dở khóc dở cười. "Rõ ràng là lông màu trắng, lại còn là một con mèo, sao lại đặt cho nó cái tên như thế?"

"Giống em." Anh chỉ nói ra hai chữ rồi không nói thêm gì nữa, cô liếc anh một cái, hình như là chấp nhận cái tên dị như vậy, ôm con vật nhỏ vừa có tên là Khoai Sọ đùa nghịch.

Tiếng ti vi ở bên tai, tiếng cô cười cũng ở bên tai, lúc tiếng chuông vang lên hai cái, anh lặng lẽ nhìn cô một lúc, ôm lấy cô từ phía sau, cũng không thềm đề ý đến cái con vật anh ghét nhất từ trước đến nay.

"Sinh nhật vui về."

Thiệt Tây Bội bỗng chốc buông tay ra, Khoai Sọ bị rơi trên mặt đất bất mãn cào cào móng vuốt.

Bên tai là tiếng hít thở đều đều của anh, cô nhắm mắt lại, hốc mắt dần dần đỏ lên.

Chính vì giây phút này, ngày cô tròn hai mươi lăm tuổi, bên cạnh anh không còn ai nữa, anh chỉ ở cùng với cô.

Cho dù sau này là vừa sâu vô hạn, vĩnh viễn không được siêu sinh, vậy thì thế nào chứ?

Cô cũng vẫn sẽ vui vẻ chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngoài ý muốn

Edit: Thố Lạt

Tình hình mảnh đất ở ngoại ô kia còn tệ hơn tưởng tượng, ngày đầu tiên Đơn Cảnh Xuyên tới đó, chào đón anh là loại pháo nhỏ vẫn luôn xuất hiện dọc đường, mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, một đám cảnh sát bảo vệ bên cạnh anh, ai ai cũng mặt mày rạng rỡ.

Người phụ trách thấy phó cục trưởng cục cảnh sát đích thân tới đây, vừa lo vừa mừng, vội nói muốn làm tiệc tẩy trần trước, sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên xanh mét, sai người đưa nhân viên bị thương đi điều trị trước, cời áo khoác, lớn tiếng nói với người phụ trách, "Chiều nay phát loa thông báo cho toàn trấn, anh dặn phòng truyền thanh chuẩn bị cho tốt, bây giờ anh đưa danh sách hai hộ khó thuyết phục nhất trong trấn cho tôi, tôi sẽ lập tức qua đó."

Mấy hộ không chịu bàn giao đều là gia đình già, mới mở miệng từ chối những thứ giống những người khác, khi Đơn Cảnh Xuyên tới cửa, mấy hộ bên cạnh đều ra xem náo nhiệt, chỉ trỏ vào anh.

"Này, cậu là ai." Mở cửa là một bác gái trung niên ngoài bốn mươi tuổi, trong tay cầm một cây chổi, bình tĩnh giữ một con gà trống, "Không phải nói lão già Thiên Vương đến đây cùng không di dời sao? Cậu bị mất cảm giác không có tai à?!"

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên chưa thay đổi, đưa điện thoại cho người phụ nữ trung niên, người phụ nữ nghi hoặc trừng mắt nhìn anh, nửa ngày sau mới nhận điện, thô lỗ Alo một tiếng.

Vài phút sau, sắc mặt bác gái kia lập tức thay đổi, có chút sợ hãi cúp điện thoại trả cho Đơn Cảnh Xuyên.

Anh nhìn về mặt của đối phương, chỉ thần nhiên nói, "Bây giờ con trai đi đang ở cửa hàng sửa chữa trong nội thành, sắp tới cần tuyển công nhân lành nghề lương cao cho hạng mục này, sau khi phá bỏ hoàn toàn nơi này dời đi nơi khác xong, khu nhà mới sẽ ở ngay khu vực sát bên."

Về mặt kiêu ngạo hung hãn lúc nãy trên khuôn mặt bác gái kia lập tức biến thành vẻ tức giận nhẹ nhưng lại bất lực, hít sâu muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại vung tay đi vào trong nhà.

"Lần này thành phố trực tiếp phái cục cảnh sát xuống giám sát việc di dời và phá bỏ, các hộ phải tới trung tâm điều khiển tạm thời để hoàn thành thủ tục di dời, phải hoàn thành việc di dời trong vòng một tháng." Đơn Cảnh Xuyên Cầm tai nghe đứng trong phòng phát thanh, "Nếu còn hộ nào có ý kiến, có thể đến thẳng trung tâm điều khiển tìm tôi nó chuyện."

Trời đã tối hẳn, hộ gia đình vốn không chịu di dời, quy quy củ củ làm như trên đài phát thanh, xế chiều đã bắt đầu lục đục đến làm thủ tục, đến khi trung tâm tan làm, đã có gần 50 hộ gia đình hoàn thành.

Ngôn Kỳ và Tiểu An Đô ở lại cục không tới, đi theo Đơn Cảnh Xuyên là sĩ quan cao cấp Tần Nhất, Tần Nhất và Đơn Cảnh Xuyên xuất thân từ cùng một doanh trại, lúc ấy Đơn Cảnh Xuyên lên làm Phó Cục Trưởng, trong lòng anh ta căm giận bởi cảnh ba của đối phương không đơn giản, rất không phục Đơn Cảnh Xuyên.

Nhưng trải qua một ngày cùng làm việc gần gũi hôm này, cuối cùng anh ta mới hiểu ra, vì sa chàng trai trẻ 26 tuổi này, có thể khống chế ổn thỏa tất cả tổng lực trong cục cảnh sát thành phố S.

Từ nắm lấy điểm yếu của mấy hộ khó thuyết phục này, tặng chút lợi cho mấy hộ này, tiếp tục trực tiếp phái mấy cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh, giải đáp thắc mắc trên mỗi đường phố. Có vài hộ không chịu di dời đến trung tâm điều khiển tìm gặp anh, anh nói mấy câu đã khiến mấy người đó ngậm miệng, người phụ trách đã dùng sức chín trâu hai hổ cũng không khuyên nổi nhìn thấy phát trắng mắt ra.

"Cục phó, anh đi nghỉ đi đã, phòng đã chuẩn bị xong rồi." Tần Nhất cung kính chờ bên bàn làm việc, nhìn Đơn Cảnh Xuyên đang xử lý công việc trong tay.

Đơn Cảnh Xuyên ngẩng đầu nhìn anh ta, "Anh nghỉ trước đi, tôi xem mấy cái này xong, sáng sớm mai không cần hoãn lại, mọi người cứ tập hợp ở trung tâm điều khiển."

Sau khi Tần Nhất đi, điện thoại của Ngôn Kỳ lập tức tới.

"Cái nôi, sao rồi? nghe nói người bên đó vừa thấy cậu đã phát run." Ngôn Kỳ vui vẻ khi người gặp họa nói, "Mấy người kia nhất định đã bị cậu dọa chết, mấy hôm trước khi ở trong cục sắc mặt cậu đen gấp đôi bình thường, hết như đây nôi..."

Bên kia anh vẫn khóc kể không ngừng, Đơn Cảnh Xuyên đã có chút không yên lòng, cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ, chỉ nghe thấy Ngôn Kỳ bỗng hỏi, "Lần trước hỏi cậu vẫn chưa trả lời, rốt cuộc cậu và cô gái nhỏ nhà họ Cố đã nói gì vậy? Nghe Ngôn Hình nói hai hôm nay tâm tình cô ấy không tốt lắm, tôi thấy tâm tình cậu cũng không tốt hơn chút nào!"

Đơn Cảnh Xuyên nghe vậy càng thêm trầm mặc, qua nửa ngày liền gác máy không cho Ngôn Kỳ nói thêm gì nữa.

Hôm đó khi đưa Cố Linh Nhan về, cô hỏi có phải sau này nhất định không gặp lại nữa không, anh chần chờ một lúc, nhìn về mặt ngày càng nặng nề của cô, vẫn gật đầu.

Cô đang đi học, ngày nào anh cũng có chuyện việc bận như vậy, nếu không phải lần trước đáp ứng ba điều kiện của cô, thật ra bọn họ là những người không hề liên quan.

Nhưng 2 ngày làm việc này, khi nghỉ ngơi, thỉnh thoảng trước mắt lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn khi thì tức giận, khi thì cười lớn đáng yêu, giọng hờn dỗi của cô dường như vẫn vang vọng bên tai.

Cuộc đời anh, từ khi còn nhỏ, đã là cứng nhắc nghiêm cẩn, đâu ra đấy, ngoại trừ Thiệu Tây Bội là em họ anh, gần như anh chưa từng tiếp xúc với cô gái khác, không hiểu giao tiếp với con gái như thế nào, càng khó phải nói đến chuyện anh lớn hơn cô tám tuổi, là người của hai thời đại.

Càng nghĩ càng phiền não, trong lòng cảm thấy rối rắm, anh đi ra trung tâm điều khiển, lấy ra một liều thuốc, đứng một lúc, anh bỗng liếc mắt, vội bước sang bên cạnh một bước, bên tai cũng vang lên tiếng vỡ sắc bén.

***

Lúc này Dung Tiến bỏ khoai sọ xuống, nhảy đến bên cạnh cô, chụp lấy vai cô đóng đưa hai lần, "Bội Bội, cậu nói cho mình biết, có phải tận thể đến rồi không, hay đầu óc Phó Chính bị ngựa đá rồi hả? cửa hàng thú cưng anh ta cũng không thêm vào, tự nhiên tặng mèo cho cậu, "Hình như gần đây tâm tình anh ta cũng không tệ lắm."

Đâu chỉ không tệ? Trước đây một tuần anh đến khoảng một hai lần, thỉnh thoảng khi đến trên người còn mang theo mùi nước hoa nồng nồng, cô quả thật không thể trung ra về mặt tốt, anh cũng ngoảnh mặt làm ngơ, trừ lúc giường, phần lớn thời gian là chiến tranh lạnh.

Nhưng gần đây dù bạn đến đêm anh cũng sẽ tới, thỉnh thoảng cô tình vào ba bốn giờ, sẽ thấy bị anh ôm chặt vào ngực.

Đêm qua cô đang ngủ ngon, thấy trên người vừa nặng vừa nóng, khi tỉnh lại anh đã đè trên người cô, cách lớp chăn vẫn có thể cảm nhận được thứ đang căng cứng, cô vẫn buồn ngủ, đánh vòng hai tay lên cổ anh mặc anh thích làm gì thì làm.

Cô càng ngoan, anh càng độc ác, vẫn nói lung tung mấy lời khó nghe bên tai cô, cô nghe thấy dần tỉnh táo, xấu xa chặt lại, Phó Chính giận đến nghiến răng, lặn cô qua lại đến bình minh, tắm rửa xong liền đi làm ngay.

Có thể là thời gian không thoải mái thật sự quá nhiều, trong thời gian này hiếm khi anh ôn tồn với cô như vậy, trong lòng cô vừa vui vừa sợ hãi, sợ ngày nào đó mở mắt ra, anh lại giống trước kia, muốn vứt cô thì vứt, muốn nhặt thì nhặt.

"Ài." Dung Tiễn thờ dài, nhìn về điệu dáng trên mặt cô, "Thiệu Tây Bội cậu thật sự toi rồi, mình chưa thấy ai ngốc như cậu, cậu có biết bây giờ cục cảnh sát và ủy ban thành phố loạn thế nào rồi không hả? Người phụ nữ kia của Phó Chính muốn tìm cách dạy dỗ họ."

Sắc mặt trên mặt Thiệu Tây Bội cứng lại một lát, khom lưng ôm khoai sọ trên mặt đất lên, "Anh mình cũng không dễ bị đuổi như vậy, Tiểu An cũng ở đó, chuyện của đàn ông bọn họ, mình không có cách xen vào."

"Không phải không có cách, mà vốn là nghiêng về phía bất công phải không?" Dung Tiễn tức giận trừng mắt, "Đã tám năm rồi, cậu có từng nghĩ đến chuyện gặp Quang Từ không? Tuy bọn họ không ai biết, nhưng cậu có từng nghĩ một ngày nào đó chuyện của cậu và Phó Chính bị bại lộ sẽ dẫn đến kết quả gì không?"

"Không phải cậu nói không ai biết sao." Thiệu Tây Bội khẽ cười, "Lục Lục, cũng chỉ có cậu và mình biết, nếu cậu nói ra một chữ, mình sẽ lập tức..."

"Dừng lại!" Dung Tiễn bịt tai, nóng mặt, lớn tiếng nói, "Thiệu Tây Bội cậu cầm miệng cho mình! Gần mực thì đen, mình phải tránh xa cậu ra, đi theo cái tên Phó Chính tâm tính bất định kia cậu cũng ngày càng tệ rồi!"

Thiệu Tây Bội nằm cạnh cô, gối vào vai cô, khẽ nói, "Lục Lục, mình biết mình rất ích kỉ, anh mình cũng rất tốt với mình, nhưng mình vẫn đứng bên phe anh ấy, mình không dám nghĩ nếu ai khác biết chuyện của chúng mình thì sẽ ra sao, tương lai quá xa xỉ với mình, mình không thể phó thác, mình chỉ có hiện tại, cậu hiểu không?"

"Giống như một người chỉ có thể sống đến lúc đó, đến lúc giây chết cũng vô dụng, chờ đợi chính là lãng phí, nhưng vẫn muốn dùng thời gian trước khi chết, làm việc mình muốn làm nhất."

"Phó Chính là cả thế giới của mình, anh ấy có thể rời bỏ mình, cũng không thêm ngoảnh đầu lại, mình lại chỉ có thể đứng yên chờ anh ấy, cho dù anh ấy có cần mình hay không, mình cũng phải chờ."

Dung Tiễn nghe xong những lời này, không nói được lời nào, nửa ngày sau, đưa tay sờ tóc cô, khẽ thờ dài.

Sau khi Dung Tiễn đi, Phó Chính nói chưa xử lí xong công việc, buổi tối không qua đây, ở lại văn phòng cả đêm, cô cầm điện thoại nghe giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh bên tai, bỗng thấp giọng mở miệng.

"Em nhớ anh."

Tuy sợ anh chán ghét câu nói phiền phức này, nhưng hôm nay cô thật sự không nhịn được.

Phó Chính ở đầu dây bên kia im lặng một lát, nửa ngày sau mới nói, "Trưa mai anh họp xong sẽ đến tiệm đón em."

Sau khi cúp máy, cô ôm đệm lặn qua lặn lại trên ghế sofa, tim đập thình thịch, sa cũng không thể tĩnh tâm lại.

Lúc này chuông cửa bỗng vang lên, cô nhìn qua ô nhỏ, mở cửa có chút do dự.

Đứng ngoài cửa là một cô gái dung mạo xinh đẹp, tuổi không khác cô là bao, trang điểm tinh tế, tóc quăn dài sau lưng, cô ta nhìn Thiệu Tây Bội nửa ngày, cười nhạo.

"Cô chính là Thiệu Tây Bội?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bài ca nhẹ nhàng

Editor: ngocdiemhepc

Trong phòng khách thời gian dài trầm tĩnh.

Thiệu Tây Bội ngồi một đầu ở bàn ăn, cầm cái ly trong tay, ngón tay nắm mép ly, ngồi đối diện là người phụ nữ trẻ tuổi cường đại có chút giận dữ, cô ta quan sát Thiệu Tây Bội một hồi, chậm miệng nói: "Tôi tên là Lương Kha."

Vừa dứt lời, cô ta cắn bản không cho Thiệu Tây Bội cơ hội mở miệng, vuốt vuốt tóc dài, "Cô là người phụ nữ mà Phó Chính đã nuôi nhiều năm."

Nghe xong những lời này Thiệu Tây Bội nhướn mày, ngẩng đầu nhìn về phía Lương Kha, Lương Kha không e dè ánh mắt của cô, "Cô đừng nhìn tôi như vậy... lời nói của tôi luôn như thế. Lúc ba tuổi tôi đã biết Phó Chính rồi, anh ta thay đổi bao nhiêu phụ nữ nói không chừng tôi so với cô còn rất rõ ràng, chỉ là những thứ kia căn bản tôi không để ở trong mắt. "Dừng một chút, cô ta cười lạnh một tiếng, "Thật ra thì cô cũng không đủ đặt ở trong mắt tôi, coi như là cô dựa vào kiên trì lâu như vậy không cho anh ta chán ghét mà vứt bỏ, còn là vì thân phận ngày trước của cô mới để cho hôm nay tôi đến tìm cô một chuyện."

Lương Kha nói mấy câu đó, Thiệu Tây Bội nghe xong trong lòng có chút lạnh xuống.

"Thiệu Tây Bội, không đúng không đúng, phải gọi cô là Đôn Tây Bội." Mối Lương Kha nhếch lên, khẽ cười nói, "Con gái thứ hai của ông Đôn, cô cùng mẹ của cô hai người bị vứt bỏ nhiều năm như vậy vẫn khỏe chứ? Phó Chính nên cũng cho không ít tiền?"

"Lương tiểu thư." Mặt Thiệu Tây Bội lạnh xuống, từ trên ghế đứng dậy, nhìn cô ta nói, "Tôi không biết cô làm sao biết những chuyện này, tôi cũng không biết hôm nay cô tới tìm tôi có mục đích gì, chỉ là trong nhà của cô có dạy cô hai chữ gia giáo này hay không? Mẹ của tôi, còn chưa tới phiên cô tới quơ tay múa chân đánh giá."

"Gia giáo?" Lương Kha nhíu mày, giọng nói cất cao một phân, "Tôi là ai cô biết không? Loại người như cô bị người trong nhà trục xuất mà cùng tôi nói tới gia giáo?"

"Không phải cô đã nói qua cô tên là gì rồi sao? Không cần nói một lần nữa." Thiệu Tây Bội nhìn cô ta lạnh nhạt nói, "Cô tốn công tốn sức hiểu rõ nhiều chuyện đến thế, chính là tới để tự giới thiệu mình với tôi làm hay sao?"

Lương Kha bị mấy câu nói của cô giận đến sắc mặt cũng có chút trắng bệch rồi, cô ta từ trên ghế đứng dậy, tay chống trên bàn, mắt đẹp chột lóe, "Thiệu Tây Bội, cô có cái gì tốt mà há hê? Bây giờ anh ta không có cắt đứt quan hệ với cô, cô liền cho rằng anh ta sẽ cưới cô vào nhà hay sao? Nghĩ hay quá nhỉ!"

"Nhiều năm như vậy anh ta càng không ngừng đổi phụ nữ, cô có thể khoan dung nổi, vậy tôi cũng có thể. Nhưng tôi với cô có khác biệt, tôi họ Lương, anh ta nhất định sẽ lấy tôi, mà tôi tuyệt đối không thể nào sau khi kết hôn dễ dàng tha thứ cho cô."

Lương Kha đưa ra cái túi, hình như là có chút không nhìn được mà chuẩn bị đi, "Tôi cùng Phó Chính cũng không lâu lắm nhất định sẽ kết hôn, tôi khuyên cô một câu, tốt nhất cô nên nhanh chóng rời khỏi anh ta, nếu như cô cứ tiếp tục quấn lấy anh ta, làm tiểu tam, cô chờ xem kết quả của cô cùng mẹ mình đi."

...

Tiêu An với Ngôn Kỳ nhận được tin tức, đang trong phòng họp tiếp đãi sĩ quan cao cấp ở thủ đô phái tới thị sát.

Cảnh sát viên ghé vào bên tai Ngôn Kỳ nói cho anh ta biết Đôn Cảnh Xuyên bị thương thì thiếu chút nữa anh ta đổ ly trà trong tay lên trên người quân úy ngồi đối diện, Tiêu An ngồi ở bên cạnh anh ta, vâng vâng đưa tay ra, trầm giọng nói, "Chủ tịch quốc hội, mới vừa nhận được tin tức nói phó cục trưởng Đôn giám sát hạng mục ở ngoại ô thành phố bị thương, tôi sẽ cho người tiền các vị về khách sạn nghỉ ngơi trước, chờ chúng tôi đi xem tình huống, xin phép các vị lần sau lại tiếp tục hội nghị."

Đi ra đồn cảnh sát, bước chân Ngôn Kỳ của có chút yếu, Tiêu An ở một bên cau mày đề vờ vai của anh ta, "Anh như vậy khiến cho cấp dưới nhìn thì ra bộ dáng gì, lấy bản lĩnh của Nồi, anh cảm thấy giúp Nồi đòi bọn du côn được bao nhiêu lợi?"

"Anh ta chưa bao giờ bị thương nặng." Ngôn Kỳ vịn cửa xe, lắc đầu một cái, "Tiêu An, anh ta trong bộ đội, mỗi lần tập luyện, coi như trên người tất cả đều là bùn cùng máu vết đạn, rửa sạch cũng là lông tóc không tổn hao gì."

Tiêu An thờ dãi, "Chuyện xui xẻo này so tưởng tượng còn khó hơn làm, ban đầu tôi nên....."

"Người nào đi cũng giống nhau." Sắc mặt Ngôn Kỳ hiếm khi nào nghiêm túc, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, "Nếu Nồi thật sự bị thương nghiêm trọng, Phó Chính hẳn nhất định phải chết."

Trong xe không khí không tốt chút nào, Tiêu An cầm điện thoại di động nhả mấy cái, sắc mặt chợt biến đổi, suy nghĩ mấy giây, nghiêng đầu cùng Ngôn Kỳ nói mấy câu, lập tức khiến cảnh sát viên ở đầu đường dừng xe lại, chính mình tự mở cửa xe xông ra đón xe.

***

Cố Linh Nhan lời Ngôn Hinh giống như chân đạp Phong Hỏa Luân một dạng chạy đến ngoại ô.

Vốn là đại học A ở ngoại ô đến vùng phụ cận không bao xa, bên kia Ngôn Kỳ đưa tin tức cho Ngôn Hinh, Cố Linh Nhan ở trước máy vi tính vừa xem video vừa thoa mặt nạ thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, cuối cùng lúc ra cửa là giữa trưa Đại Ngải tay mặt lạnh lẽo lấy mặt nạ trên mặt cô ấy kéo

xuống.

"Anh ta ở đâu?" Cổ Linh Nhan một người nho nhỏ xoay chuyển giống con ruồi không đầu, nắm một cảnh sát viên ở trước trung tâm lên liền chỉ vào mũi người ta lạnh lùng nói, "Đón cảnh Xuyên đâu?"

Chung quanh một vòng trận địa sẵn sàng đón quân địch cảnh sát viên cũng bị cô gái nhỏ này làm cho ngu ngơ, bên cạnh một cảnh sát viên biết Ngôn Hinh, khe khẽ đẩy cô, run run rầy rầy hỏi, "Cô gái nhỏ này..... Là ai?"

Ngôn Hinh tiến lên kéo người xù lông này xuống, lắc đầu một cái rồi nói với anh ta, "Nói không chừng là cục trưởng phu nhân tương lai của các người....."

Cảnh sát viên kia chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

Nhón nháo rầm rầm cuối cùng vào trong phòng cứu thương, Đón Cảnh Xuyên tựa vào trên gối đang xem tư liệu được đưa tới, Cổ Linh Nhan xông tới nhìn anh, sừng sốt hai giây thì bật cười.

Đón Cảnh Xuyên quay đầu thấy là cô ấy, ánh mắt thoáng đổi một cái, nhỏ giọng hỏi, "Sao cô lại tới đây?"

"Ừm....." Cổ Linh Nhan nghênh ngang đi tới, nhìn anh bĩu môi, "Tới thăm anh một chút coi chết chưa."

Lời còn chưa dứt, lại nhin không được cười lên, "Ha ha ha ha..... Tôi cảm thấy anh giống như Plans vs Zombie trong đó..... Anh tên gì?"

Tai trái anh kê cả cằm quần vài vòng băng, kê cả đầu anh cũng bị quần lấy thật chặt, có điểm giống..... Xác Ưóp.

Cười một hồi cô đi đến mép giường anh ngồi xuống trên ghế, quan sát anh một chút, nghiêng đầu khó có được tâm bình khí hòa hỏi, "Đón Cảnh Xuyên, bình thường xem anh rất lợi hại, giám sát công trình thế nào làm mình thành ra như vậy, cũng không phải là □, làm sao làm cái đó ha?."

Ngôn Hinh đối với bà nội Cổ có năng lực ngôn ngữ này cho tới bây giờ cũng chưa có chút vấn qua, nhưng mấy cảnh sát viên ở một bên canh giữ nghe được cô ấy nói chuyện con số đã qua nhanh, biểu hiện trên mặt Đón Cảnh Xuyên chưa thay đổi, cô ấy chỉ nhàn nhạt trở về, "Pháo nổ ở cạnh lỗ tai, không còn kịp né tránh nữa."

Cả phòng bệnh an tĩnh hai giây, Cổ Linh Nhan gật đầu một cái, "A, vậy lỗ tai anh bị □ chắc thoải mái hả?"

Ngôn Kỳ chạy đến, thấy cảnh tượng chính là cô em gái lôi mấy cảnh sát viên mắt tròn trắng từ trong phòng bệnh ra ngoài, Ngôn Hinh vừa nhìn thấy anh ta tới, mắt sáng rực lên, vội vàng hỏi, "Tiểu An đâu?"

"Mau nuốt nước miếng trở về." Ngôn Kỳ vỗ vỗ cằm của cô, "Có chuyện không tới được rồi, Nồi như thế nào?"

Nghe lời này thái độ Ngôn Hinh lập tức âm xuống, buồn bã ỉu xiu nói, "Nhan Nhan ở bên trong, anh đừng tiến vào, không có việc gì, chính là lỗ tai cùng cằm anh Đón thương tổn tới cực điểm."

Ngôn Kỳ như tên trộm mà liếc nhìn cửa phòng bệnh khép chặt, kéo mấy cảnh viên qua cười híp mắt nói, "Như thế nào? Các người thấy vợ tương lai cục phó đặc biệt giống như nữ siêu nhân hay không?"

Mấy cảnh sát viên hai mắt tối sầm lại, miệng sùi bọt mép.

...

Bình thường thì giờ học chính ở trường học của Cổ Linh Nhan đã qua một nửa, giờ lên lớp sáng mai cũng thờ ơ, được dịp rảnh rồi, cô ấy và Ngôn Hinh đêm đó liền chuẩn bị ở chỗ này.

Sau bữa cơm chiều Ngôn Hinh đi theo Ngôn Kỳ đi phòng tạm giam thăm vấn mấy tên lưu manh gây chuyện, Cổ Linh Nhan ở lại trong phòng bệnh, trừ đi vệ sinh, cũng có thể coi như giúp Đón Cảnh Xuyên một chút.

Cô ấy đứng nghiêm túc gọt táo, anh tựa vào bên gối nhìn cô gái nho nhỏ phỉ bên trong, tóc ngắn đen nhánh ở bên tai, trong lòng đột nhiên không biết từ đâu tới một cơn ấm áp.

"Đây." Cô gọt xong trái táo đưa cho anh, "Tay anh không có bị thương, cảm."

Anh cũng không nói gì, nhận lấy trái táo cô gọt xong, vừa định đưa vào miệng, chợt có bác sỹ đẩy cửa đi vào.

"Ồi, Phó Cục Trưởng." Bác sỹ nữ hơn ba mươi tuổi nhìn khuôn mặt anh tuần diệu dàng của Đón Cảnh Xuyên đang quần băng thì ngăn lại, "Chỗ cằm cậu có vết thương, ăn đồ cứng sẽ khiến vết thương thấy đau, vẫn là không nên....."

Lời bác sỹ còn chưa dứt, Cổ Linh Nhan liền cau mày đưa tay đoạt lấy quả táo trong tay anh, điều đó làm bác sỹ nữ sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn là cô gái nhỏ mới hơn mười tám tuổi, mặt trầm xuống liền muốn mở miệng dạy cô ấy, Đón Cảnh Xuyên lúc này ho khan một cái, nhỏ giọng nói, "Không sao."

"Chỗ cằm của anh có vết thương, vậy tôi ăn táo, rồi tôi lại đi cho rửa đầu tây cho anh." Sau khi bác sỹ nữ ảo não đóng cửa ra ngoài, Cổ Linh Nhan để

quả táo ở một bên trong cái khay, cúi đầu cầm cái hộp bên trên.

"Không đi học không thấy gấp gấp sao?" Mắt anh nhìn thẳng tới trước tường, trầm giọng hỏi.

Cổ Linh Nhan đi tới vòi nước rửa dầu tây, giọng thanh thúy theo tiếng nước chảy truyền đến, "Mặc dù không phải anh muốn gặp tôi, nhưng là nghe được tin tức anh vinh quang hy sinh bản đại gia tôi là tốt bụng tới thăm anh một chút."

Những năm này luôn nghiêm túc cẩn thận rập khuôn, nhưng lại chưa bao giờ từng có một buổi tối có thể tháo xuống trách nhiệm và mệt mỏi khắp người, nghe cô gái nhỏ bên tai trước sau như một xông vào nói lời kỳ quặc cả người thoải mái không diễn tả được, liền đang hoảng hốt đáp.

"Tôi không có không muốn gặp cô."

Người bên kia vốn là miệng đang ngâm nga bài hát nghe thể thì lập tức giống như bị bắn chết, mặt chôn ở tóc ngắn đột nhiên đỏ lên, cũng không lên tiếng nữa.

Ngoài cửa sổ bóng cây lưa mông giao nhau, Đôn Cảnh Xuyên nhìn bóng lưng quật cường khẽ cong cong môi.

***

Cùng thời khắc đó ở ngoại ô, Tiêu An tựa vào cầu đá an tĩnh nhìn người bên cạnh.

Trên người Thiệu Tây Bội khoác chiếc áo khoác thật mỏng, cánh tay chống lên tảng đá, vẻ mặt cô có chút hoảng hốt, "Rất trẻ, anh đi trước tới nơi đó xem anh em, sáng sớm ngày mai em liền đi qua thăm anh ấy."

Tiểu An lắc đầu một cái, vẻ mặt có chút hơi giận, "Em cho rằng em như vậy anh có thể yên tâm đi sao?"

Đang lúc trên xe anh nhắn tin hỏi cô ở nơi nào, cô nói cô ở bờ sông ngoại ô thành phố, anh khẩn trương cả Đôn Cảnh Xuyên cũng không để ý tới liền vội đuổi tới bên này để xem.

Thử hỏi một người thật tốt, lại đột nhiên âm thầm chạy đi đến nơi này sao?

"Không có chuyện gì." Cô kéo khẻ miệng cười với anh" Em sẽ cùng đi với mẹ em đến nơi đó ở, anh đi đi, tới nơi thật xa xôi, hôm nào tốt mời anh ăn bữa cơm."

Tiểu An bị cô đẩy đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên thò tay lấy lời tay cô, trên mặt luôn luôn ôn hòa có chút biểu lộ lo lắng, "Mỗi lần đều là như vậy, chúng ta là bạn bè nhiều năm, chẳng lẽ cái gì anh cũng không thể giúp em chia sẻ sao?"

Cô bị anh kéo đến thì sững sờ, dưới ánh trăng vẻ mặt anh là mê mẩn chuyên chú, thấy cô có chút hoảng hốt, "Không phải....."

"Bội Bội." Anh khẽ cúi đầu, hình như là quyết định, không do dự nữa nhìn thẳng ánh mắt của cô, "Chẳng lẽ em không một chút nào biết anh thích em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Xúc động khó dứt

Edit: Thố Lạt

Thiệu Tây Bội lùi về phía sau một bước, tránh né ánh mắt dịu dàng của Tiểu An theo bản năng.

Vấn đề cô vẫn luôn né tránh cuối cùng cũng bị anh lôi hết lên.

Cô và Dung Tiễn, Tiểu An là bạn học bốn năm đại học, quan hệ bình thường rất tốt, bao năm nay Tiểu An đối tốt với cô như vậy, không cần Dung Tiễn nói, trong lòng cô cũng tự biết rõ.

Nhưng càng rõ, càng không biết làm sao.

Cô ít khi chủ động tìm anh, từ trước đến nay qua lại với anh không hề lộ chút mờ ám nào, hoàn toàn chỉ xem anh như bạn bè, nhưng mà cô cũng biết, tình cảm không thể khống chế dựa vào lùi bước và tránh né.

Giống như bản thân cô vậy, vô số lần muốn rời xa Phó Chính, vô số lần hối hận, vô số lần không muốn tiếp tục si mê, nhưng vẫn đứng tại chỗ tiến thoái lưỡng nan, khó mà dứt bỏ, thống khổ không chịu nổi.

Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ.

"Tiêu An." Cô nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn anh, "Bây giờ trong lòng em rất loạn, anh để em bình tĩnh một chút, được không?" Tiêu An nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt có chút ảm đạm, nhưng ánh mắt thâm sâu nhu tình dưới ánh trắng vẫn không giảm chút nào, anh đứng lại một lúc, nửa ngày sau mới nói không giảm phong độ, "Được, anh đưa em đến nhà dì Mộc trước rồi về."

Dù sao cũng là thanh niên nòng cốt trong giới cảnh sát thành phố S, dù sao cũng là người đàn ông từng truy bắt trùm ma túy ở Mỹ không chút nương tay, nếu anh đã mở miệng, chính là không thể quay đầu.

Thiệu Tây Bội nắm chặt quần áo trên người, gật đầu theo anh đi về phía trước.

***

Sáng sớm Cổ Linh Nhan vừa mở mắt đã nghe thấy giọng con gái làm nũng ngoài cửa.

"Anh Đơn, bây giờ anh có thấy khá hơn chút nào không?"

Ngôn Hinh vốn ngủ bên cạnh đến chảy cả nước miếng cũng bị giọng nói ngứa tai này làm tỉnh, dụi dụi trợn trừng mắt, "Chuyện gì đây? Mẫn Khả Khả?"

Cổ Linh Nhan híp mắt, cẩn thận nghe ngóng không nghe thấy tiếng trả lời của Đơn Cảnh Xuyên, nằm trên giường một hồi, vẫn không kìm nén nổi mà xuống giường.

"Chắc chắn, Cổ Linh Nhan." Ngôn Hinh duỗi lưng, lười biếng nói, "Chỉ từng nghe trâu già gặm cỏ non, chưa từng nghe cỏ non ăn trâu già, ban đầu hèn đánh kêu giết người ta, bây giờ nhìn xem người cậu đầy hồng tâm kia..."

Vừa dứt lời đã bị một cái gối nhét kín miệng, Cổ Linh Nhan tức giận nhảy sang một bên đánh răng, "Cậu nói bớt vài câu đi, còn nói linh tinh nữa mình sẽ thu phục cả cậu và Mẫn Khả Khả đấy!"

Mấy tiểu lưu manh có ý định làm Đơn Cảnh Xuyên bị thương đã bị Ngôn Kỳ đưa vào cục giam giữ, ngay chính sách cứng rắn của Đơn Cảnh Xuyên, cư dân trong trấn nhỏ chen nhau làm thủ tục, trung tâm điều khiển đã chặt kín người từ sớm.

Đơn Cảnh Xuyên kiên quyết không nán lại trên giường bệnh thêm phút nào, quần băng vải đôn đốc ở trung tâm, Mẫn Khả Khả dính cạnh anh như nụ hoa, không dám mở miệng nói chuyện với anh, lại dùng ánh mắt đắm đuối đưa tình nhìn anh.

Mấy cảnh sát bên kia cửa thường xuyên qua lại đã quen với Cổ Linh Nhan, một trong số đó bá vớ cô, nhíu mày, "Cô nhóc, em xem người ta nâng ngực đùi đẹp, em nhìn lại sân bay của em kia, cục trưởng hoa lặc nhà ai còn chưa biết..."

Cổ Linh Nhan huych tay, "Chưa biết cái em gái nhà anh, anh mới là sân bay, cả nhà anh đều là sân bay!" Một hộ già bên này vẫn chưa chịu thua đôi co với Đơn Cảnh Xuyên, hùng hùng hổ hổ xông tới, bô bô nói một tràng vẫn thấy đối phương không hề phản ứng.

Đơn Cảnh Xuyên hai tay chống cằm hồi lâu mới hạ bút, thu lại ánh mắt đang đặt ở chỗ cô gái nhỏ và mấy cảnh sát đang cãi nhau ngoài cửa, xanh mặt, "Chuyện gì?" Nói xong, bà lão kia run rẩy không dám nói thêm gì nữa vội vàng bỏ chạy.

Lúc nghỉ trưa vài người vây quanh một bàn ăn cơm, Cổ Linh Nhan cúi đầu và một miếng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn ăn đến ừng mang trợn má, Mẫn Khả Khả nhấp com như hoa nhòng nguyệt thẹn, hai anh em nhà họ Ngôn nhìn trái nhìn phải, Đơn Cảnh Xuyên im lặng ăn vài miếng, bỗng nói với Cổ Linh Nhan, "Chiều nay em hãy về trường với Ngôn Hinh, ngày ngày chỉ biết trốn học, còn ra thể thống gì nữa."

Anh nói chuyện luôn nghiêm khắc, khẩu khí hôm nay có vẻ không tốt, Cổ Linh Nhan nghe xong sững sốt một hồi, nhìn Mẫn Khả Khả khó nén đắc ý, "Bốp" bực lực ném đũa lên bàn, "Được thôi! Là tôi thích lo chuyện bao đồng đến gặp anh, bây giờ tôi về ngay, không cần anh đuổi!"

Nói xong kéo Ngôn Hinh đang gặm đùi gà, không thèm lấy túi xông thẳng ra cửa, Ngôn Kỳ nhìn Đơn Cảnh Xuyên mặt mày xanh mét, đứng dậy cũng định đi ra ngoài, "Tôi đưa túi cho các em ấy, cả xe cũng không có, tiện tôi đưa các em ấy về luôn."

"Ừ, đưa họ về rồi đến thẳng cục đi, tôi để Tiểu An cũng về thẳng, chỗ này của tôi vài ngày là xong rồi." Đơn Cảnh Xuyên có nề nếp, buông đũa dựa vào ghế nói.

Một bàn ba người đi, đồ ăn trên bàn vẫn còn nóng, Mẫn Khả Khả có phần tò mò không hiểu sao sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên lại khó coi như vậy, dịu dàng hỏi, "Anh Đơn, anh ăn thêm chút đi, em..."

"Bọn anh sẽ cho người đưa em về, nơi này thực sự rất hỗn loạn, ở lại lâu ba em sẽ lo lắng." Anh nhíu mày lạnh lùng nói, "Em từ từ ăn, anh về trung tâm xem một chút."

...

Gần chín giờ tối Ngôn Kỳ về, Đơn Cảnh Xuyên mới xử lý xong gần 2 phần 3 thủ tục di dời, chưa ăn miếng cơm nào, thấy anh trở lại nhíu mày hỏi, "Sao cậu lại về?"

"Có thể không về sao." Ngôn Kỳ trợn trừng mắt, nhảy lên bàn bắt chéo hai chân cầm hộp com trên tay, "Không về cậu biến mình thành xương khô thì sao?"

Đơn Cảnh Xuyên không chút đổi sắc, ngồi lại lên ghế, từ từ mở com hộp ra, "Họ đến trường chưa?"

Ngôn Kỳ cười như không cười, "Đã chín giờ rồi, dù tôi là ôc sên cũng đã đưa họ đến nơi, cậu yên tâm."

Anh cũng không nói gì thêm, chỉ cúi đầu ăn com, Ngôn Kỳ nhảy xuống từ trên bàn, đi đến phía sau vỗ một cái lên vai anh, "Tôi nói này, có lúc nào cậu có thể không thâm trầm không? Có biết thương hoa tiếc ngọc không vậy! Họ chạy từ trường đến thăm cậu, cậu dạy cô ấy bảo cô ấy về, cậu rõ là..."

Biểu tình trên mặt đồng chí phó cục vẫn nghiêm túc, qua nửa ngày mới chậm rãi nói, "Cô ấy ở đây, lỡ như những người đó nhắm vào cô ấy thì sao."

Ngôn Kỳ sùng sốt, nửa ngày sau mới mở miệng cười lớn, nói như an7 trộm, "A! Quả nhiên anh trai út nòi của chúng ta có hứng thú với cô nhóc! Sao cậu không đưa người ta về nhà phá thân xử nam của cậu đi..."

Vừa dứt lời Đơn Cảnh Xuyên bên kia lập tức lấy một xấp tài liệu trên bàn quăng về phía anh, Ngôn Kỳ nghiêng người, cười tít mắt nói, "Đừng thẹn, tôi biết cậu cảm thấy quá già, như ông chú quái đản."

Đơn Cảnh Xuyên máy môi, lạnh lùng mở miệng, "Có phần giống đang tàn phá đoá hoa của Tổ Quốc."

Ngôn Kỳ ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất, cười một hồi, anh bỗng nhớ ra gì đó, "Nhưng mà... Với tiêu chuẩn của lão già cậu đây, cái này..."

"Tôi biết." Đơn Cảnh Xuyên nhìn anh, cúi đầu ăn thêm vài miếng, đẩy hộp lại, nhíu mày đuổi anh, "Hai ngày tới tôi phải xử lí xong chuyện đi đời, cậu cũng phải bận rộn đây."

Ngôn Kỳ biết anh có tâm tư thâm trầm từ nhỏ, làm việc nghiêm túc cẩn thận, cũng không nói thêm nữa, cười tít mắt lui ra, "Thành, mau xong việc trở về với cô nhóc mềm mại của cậu đi, tiện thể làm vừa lòng tên Phó Chính thói tha kia!"

***

Bất cứ lúc nào Phó Chính cũng rất đáng sợ, bộ dáng không nói gì càng đáng sợ hơn, Lương Kha đã biết vậy từ nhỏ.

Nhưng cô ta lại cảm thấy người đàn ông này vừa nhìn đã không thể dời mắt được.

"Hôm nay cô đến tìm tôi làm gì?" Phó Chính ngồi trước bàn làm việc, không thèm ngẩng đầu nhìn người đối diện Lương Kha nói.

"Phó Chính." Lương Kha cười kiêu mi, hai răng khênh hơi nhô ra, "Em đã đi tìm cô ta rồi."

Trong văn phòng im ắng, Phó Chính ngừng bút, nửa ngày sau anh mới ngẩng đầu nhìn người đối diện một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục phê văn kiện, lạnh lùng lên tiếng.

Lương Kha quan sát biểu tình trên mặt anh, gõ bàn, "Thủ trưởng Hồ đã nói chuyện với ba em, hai ngày tới sẽ tìm anh nói chuyện, trong lòng anh rõ nhất, cưới em anh sẽ có được bao nhiêu ưu đãi."

"Phó Chính." Cô ta đứng dậy, từ từ đi đến phía sau anh, đưa tay ôm vai anh, ghé sát mặt vào anh, hà hơi, "Nhiều năm như vậy, vì sao anh chạm vào ai, cũng không muốn chạm vào em? Nếu anh không cần vứt bỏ Thiệu Tây Bội ngay, vậy anh muốn em, cưới em, đối với anh không phải vụn cả đôi đường sao?"

"Nếu anh không yêu ai, chỉ bằng ở bên một người có thể cho anh lợi ích lớn?"

Phó Chính không đổi sắc mặt, khoe miệng giương lên một nụ cười lạnh, "Quả thật không sai, vậy chúc cô đạt được như ý."

Lương Kha lập tức cười rạng rỡ, mắt đẹp loé sáng, "Được, anh hãy chờ tin tốt của em."

...

Lần này Phó Thiên về nước không định quay lại Mỹ, có lúc học giáo trình kinh doanh trong trường, có lúc theo Phó Chính đến thực tập ở thị uỷ, anh nhỏ tuổi khiêm tốn hiền lành, các cán bộ và nhân viên thị uỷ rất thích anh.

Lương Kha rời đi không bao lâu anh đã đến, bí thư hành chính ngoài cửa của Phó Chính thấy anh, vội đến nghênh đón, khẽ hỏi, "A Thiên à, hai hôm nay mọi người đều mong cậu đến, mấy ngày nay cục trưởng đưa chương trình mấy tháng sau cho mọi người xử lí, còn sa thải vài người..."

Phó Thiên cười cười, sờ mũi, "Tính anh em mọi người vẫn chưa rõ sa."

Bí thư bắt đầu dĩ lắc đầu, "A Thiên em có thể giúp mọi người giảm bớt công việc là được, mấy ngày nay tôi đã không về nhà ăn tối rồi."

Vừa mở cửa liền thấy giấy tờ trước mắt Phó Chính chất cao như núi, ngh thấy giọng anh, Phó Chính gạt đầu nhìn về phía anh, "Đến đây."

"Anh." Phó Thiên ngồi trên sofa cạnh bàn anh một lúc, bỗng mở miệng nói, "Khoai sợ nhà chị Bội Bội thật thích đùa, hôm qua đi qua nhà chị ấy, Khoai Sợ còn cướp gối ôm với em, nhưng chị Bội hình như bị cảm, nghe nói hai hôm trước chị ấy còn phát sốt nữa."

Phó Thiên nói không nhanh không chậm, nói xong cũng không xem phản ứng của Phó Chính, tiện tay giúp Phó Chính xử lý giấy tờ.

Hai người làm đến gần tới, Phó Chính dừng lại, ánh mắt thâm sâu nhìn bàn giấy tờ nửa ngày, cầm áo khoác. ung dung nói với Phó Thiên, "Anh ra ngoài bàn công chuyện một chút."

Phó Thiên ngẩng đầu nhìn anh, nén cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Có anh đây

Mấy ngày trước Cố Linh Nhan đến cửa hàng tạp hóa gần trường học mua một con búp bê, viết đúng sáu chữ đồ con rùa Đơn Cảnh Xuyên ở trên đó, sau đó mỗi ngày đều nhìn con búp bê mà đắm đuối.

"Đồ khốn kiếp, hung dữ cái gì mà hung dữ! Có gì đặc biệt hơn người chứ! Tìm một bà lão giống như anh mà tự yêu thương lẫn nhau đi!" Lúc tan học trở về phòng ngủ, Cố Linh Nhan theo thường lệ ném sách một cái, nhắc con búp bê trên giường rồi đánh đến tê dại.

"Cố Linh Nhan, lời nói của một thiếu nữ có trời đất chứng giám, nếu như anh trai cậu thực sự đi với người khác, cậu còn không kéo hết tóc của người phụ nữ đó xuống sao?" Xuyên Nhi ở giường đối diện vừa cắt móng tay vừa nghe cô nói chuyện liền phẫn nộ nói.

Mất thấy Cố Linh Nhan lại muốn nổi điên, Đại Ngải vừa ngủ trưa dậy, nằm ở trên giường lười biếng trở mình: "Nhưng mà tớ nói này bà trẻ Cố, cậu nghiêm túc với anh ta sao? Nếu cậu thực sự không quan tâm thì trực tiếp tìm một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai khác nói chuyện yêu đương không phải tốt hơn à?"

"Cậu cũng biết thân phận và bối cảnh của anh ấy rồi còn gì, nếu ở cùng một chỗ thì chuyện sau này cậu đã nghĩ tới chưa?" Hiếm khi Ngôn Hinh cũng có vẻ nghiêm túc: "Tớ thích Tiêu An, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là bị say nắng trong chốc lát, cậu thử nghĩ cho rõ ràng xem có phải cậu cũng giống tớ hay không?"

"Được rồi được rồi." Trầm mặc một lúc, Cố Linh Nhan vút con búp bê lên trên giường: "Ba người các cậu đừng giả bộ thanh niên tri thức nữa, nghe xong rằng tớ cũng chưa hết cả rồi, tớ đã sớm nghĩ thông suốt, có lẽ anh ta cũng không biết tình yêu là thứ quái quỷ gì, cùng lắm cũng chỉ xem tớ là anh em tốt thôi, từ hôm nay trở đi thanh xuân của lão nương sẽ do lão nương làm chủ!"

"Anh em tốt..." Xuyên Nhi giật mình, trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa, hai ánh mắt khác cũng nhìn nhau, trong phòng ngủ nhất thời vang lên những tiếng cười dâm dăng, tóc gáy Cố Linh Nhan dựng đứng, cầm đàn ghita vất chân lên cổ chạy ra ngoài: "Không thể nào ở đây được nữa, tớ về thành phố đây, mấy sắc nữ các cậu cứ tự nhiên!"

***

Từ nhà thầy dạy ghita đi ra ngoài thì trời đã tối, Cố Linh Nhan đói gần chết, trông cô giống như một cái xác không hồn đi tới vùng bên cạnh tìm cái gì đó để ăn, đeo đàn ghita ngắm nghía một hồi, đột nhiên cảm thấy có người kéo ống quần của cô.

Sắc trời tối mịt như sắp mưa, trên đường cũng không có người nào, quả thực cảnh tượng này có chút dọa người, cô sờ hết da gà quay người lại, chỉ thấy một bé trai có đầu giống trái dưa hấu đang ngửa đầu sợ hãi nhìn cô.

"Di..." Bé trai mở miệng, ánh mắt long lanh tưởng như bên trong toàn là nước mắt, đáng vẻ như muốn khóc lên ngay lập tức: "Hu hu hu... Con muốn ba..."

Theo lý mà nói khi người ta nhìn thấy cảnh tượng này, phản ứng đầu tiên đều vô cùng đau lòng, thế nhưng phản ứng đầu tiên của Cố Linh Nhan lại là....

"Nhóc con! Ai là di em? Lão từ là chị! Chị!!".....

Khóc đến mức Cố Linh Nhan hoàn toàn bó tay, bé trai cùng ba đi mua thuốc rồi bị lạc, sau đó khóc quần lấy cô, từ nhỏ đối với trẻ con cô có thể tránh thì toàn tránh, lần này đối bụng bị người ta ôm đùi đến mức sắp chết rồi.

"Bị lạc mất ba thì phải tìm chú cảnh sát, em có biết không?" Cố Linh Nhan ngồi xổm xuống, hướng dẫn từng bước: "Chị đưa em đến chỗ chú cảnh sát rồi sẽ đi luôn, chị rất đói bụng, em có hiểu không?"

Bé trai khóc nức lên, miệng nghẹn ngào nói, "Con không muốn chú cảnh sát, con muốn di..."

Trên đầu Cổ Linh Nhan hiện lên ba vạch đen, không còn chút kiên nhẫn nào nữa, dứt khoát ôm bé trai đi từng bước đến cục cảnh sát gần đây.

...

Sau khi làm đăng ký ở cục cảnh sát, Cổ Linh Nhan vừa định đi ra ngoài, bé trai liền nhanh tay nhanh mắt giữ chặt cô lại: “Dì...”

“Nói lần thứ ba mươi, chị không phải đi!” Bị hành hạ lâu như vậy, cô lại cảm thấy không đói bụng lắm, đành phải ngồi xuống chờ ba đến đón cùng bé trai.

“Ba...” Bé trai cầm cốc nước viên cảnh sát đưa cho, uống một ngụm, nhìn Cổ Linh Nhan thút thít nói: “Con muốn ba dẫn con đi ăn KFC...”

“Tổ sư... Ba em sẽ tới ngay lập tức, để anh ta dẫn em đến sao hỏa ăn cũng được.” Cổ Linh Nhan chống cằm an ủi người bên cạnh, tâm trạng không hiểu sao lại có chút bực bội.

“Ba đi đâu rồi...” Bé trai giống như càng nghĩ lại càng thương tâm đứng lên: “Con rất nhớ ba...”

Cô ở bên cạnh nghe bé trai vô cùng đáng thương nói, đột nhiên liền trầm mặc.

***

“Chị Bội Bội, chúng em đi đây.” Bên trong cửa hàng thú cưng mấy cô gái nhỏ đang thu dọn đồ đạc, nhìn Thiệu Tây Bội chào tạm biệt, cười híp mắt nói: “Một lát nữa anh cảnh sát đẹp trai sẽ đứng giờ tới đây, chị cũng nhanh chóng thu dọn đi.”

Thiệu Tây Bội bất đắc dĩ nhìn mấy cô gái nhỏ phát phát tay, cầm cây chổi bắt đầu quét dọn cửa hàng thú cưng.

Hai ngày nay lúc tan việc hầu như Tiêu An đều tới tiệm đón cô, hai người ăn cơm một lúc, đi xem phim, có đôi khi sẽ tiến triển thêm một chút, cô hoảng hốt cảm giác mình như đang lừa mình dối người, trong đầu không khỏi hỗn loạn.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại di động liền vang lên.

“Bội Bội, hôm nay cấp trên đến tuần tra hạng mục mới, có lẽ mấy ngày này không có cách nào tới đón em, ngày kia anh sẽ tới vùng ngoại ô, chúng ta cùng đi ăn đồ nướng nhé?” Giọng điệu trầm thấp của Tiêu An từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, nghe vào tai vừa dịu dàng lại điềm tĩnh, cô kẹp điện thoại suy nghĩ một lúc, nhẹ nhàng hỏi: “Chỉ hai chúng ta sao?”

“Nồi và Ngón Kỳ trở về nói cũng sẽ qua, anh sẽ nói với Lục Lục một tiếng.”

“Vâng.” Cô gật gù đầu, đặt cây chổi xuống mặt đất, chuẩn bị kéo cửa: “Anh bận quá, chú ý nghỉ ngơi đi.”

Lời còn chưa dứt, cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa tiệm.

Bên kia Tiêu An lại nói câu gì nhưng cô không nghe thấy, vô thức nắm chặt điện thoại, Phó Chính đẩy mắt kính đi vào trong tiệm, từ trên cao nhìn xuống cô, gần từng chữ: “Hôm đó anh cho người tới đón em, nhưng em thì ở đâu.”

Cô đứng trước mặt anh ta, cầm di động không nói một lời.

“Tốt lắm.” Anh ta giương khóe miệng, lạnh lùng nói: “Tìm được nơi chốn rồi, chuẩn bị cái tà quy chính rồi hả?”

Thấy cô nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác, trong lòng anh ta càng giận hơn, lời nói trong miệng càng không thể khống chế: “Lúc nào chuẩn bị kết hôn sinh con cũng nên đưa thiệp cưới đến cho anh chứ nhỉ.”

“Phó Chính.” Thiệu Tây Bội cắn răng, đè nén cảm xúc nhẹ giọng nói, “Anh bận như vậy, tại sao lại rảnh rỗi đến đây, nghe Lương Kha nói hai người sắp kết hôn.”

“Em là trách anh không nói cho em biết?” Anh ta đi lên trước một bước, chăm chú nhìn vào mắt cô: “Không phải chính em đã nói, cho dù anh và bất cứ người phụ nữ nào có quan hệ gì cũng đừng nói cho em biết sao.”

“Đúng vậy, đừng nói cho em biết, một chút em cũng không muốn nghe.” Hồi lâu, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, vành mắt đỏ hồng nói: “Là tự em rời khỏi anh, không cần vị hôn thê của anh phải đến đuổi, cũng không cần anh phải quan tâm đến những tin tức bất lợi của thị trường.”

“Cô ta đuổi em, em liền đi sao.” Ánh mắt Phó Chính bén nhọn, cầm chặt cổ tay cô: “A, anh cho rằng em có rất nhiều tình cảm với anh, hóa ra là bởi vì trước kia Tiêu An không dám ra tay.”

“Là do em hèn.” Thiệu Tây Bội trầm mặc một lúc, đột nhiên nước mắt từ trong hốc mắt cô lăn xuống, trượt qua gương mặt cô rơi xuống chân anh ta: “Phó Chính, nhiều năm như vậy, là em không biết điều, đều do em quá hèn hạ.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, cùng với tiếng hít thở nhàn nhạt, anh ta vô thức nói lỏng lực trên tay cô, ánh mắt nặng nề nhìn cô, đường cong trên bờ môi mím sâu lại.

“Em biết rõ anh không quan tâm đến em, nhưng vẫn khăng khăng quán lấy anh, còn muốn anh giúp em nhiều việc như vậy, giúp em tìm nhà khi em bị đuổi ra ngoài, giúp em và mẹ em mua phòng, giúp em mở cửa hàng thú cưng, em thì cái gì cũng không có để đưa cho anh.” Cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh ta: “Em mặt dày mày dạn quán lấy anh tám năm, nhiều nhất thì cũng chỉ giúp anh thỏa mãn về mặt sinh lý.”

“Em không có tiền để trả cho cửa hàng thú cưng, tiền nhà, em chỉ có thể trả cho anh khoản này, em với anh, từ nay về sau, trong thế giới của anh sẽ không còn có em nữa...”

“Bây giờ em vội vàng rời khỏi anh như vậy, là bởi vì anh ta đã trở về?” Đột nhiên Phó Chính cắt ngang cô, trông mắt hơi híp lại: “Em nghĩ anh ta tốt lắm sao, hả?”

“Anh không cần quan tâm đến Tiêu An, mặc kệ anh ấy.” Cô hơi tránh tay anh ta ra: “Em chỉ coi anh ấy là bạn thôi.”

Anh ta cười lạnh một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận tột cùng mà trước nay chưa từng có: “Em biết rõ anh không tốt mà, bây giờ em mới muốn rời đi, có phải là quá muộn hay không?”

“Không rời đi thì như thế nào? Anh cưới em sao? Cưới một người phụ nữ bị cả dòng họ đuổi ra ngoài, không danh không phận, cưới một người phụ nữ không thể giúp anh một chút gì sao? Làm sao có thể?” Cô buồn bã cười: “Anh vẫn phải kết hôn, về sau nhà họ Lương sẽ giúp anh, con đường làm quan của anh cũng sẽ thăng tiến, anh còn cần em tiếp tục ở cạnh anh nữa sao?”

“Phó Chính, cho tới bây giờ chỉ có em cần anh.” Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu gối mình: “Em biết, làm sao mà anh yêu em được.”

“Em cho rằng em rời khỏi anh là có thể làm rõ những món nợ em thiếu anh sao?” Hồi lâu, anh ta xoay người đẩy cửa ra, giọng điệu hờ hững mà bình tĩnh: “Tám năm, em cho rằng chỉ một mình em có cái tám năm này sao?”

“Thieu Tây Bội, như em mong muốn.”

***

Lúc Đơn Cảnh Xuyên đến sở cảnh sát liền nhìn thấy Cố Linh Nhan và một bé trai đang ngồi xổm trên ghế sofa, cả hai người đều ôm lấy chân, hai mắt đầm lệ mờ mịt.

Giữa trưa anh và Ngôn Kỳ vừa xử lý xong các thủ tục rồi trở lại thành phố, Tiêu An ở sở cảnh sát nín cười, quả thực là nghiêm mặt để anh qua sở cảnh sát một lần.

Lúc này một người đàn ông trung niên từ cửa vội vàng đi tới, nhìn chung quanh một vòng rồi nhanh chóng đi về phía bé trai trên ghế sofa: “Địch Địch.”

“Ba!” Trên mặt đứa cháu nhỏ đầy nước mắt nước mũi, từ trên ghế sofa leo xuống, đột nhiên bổ nhào vào người đàn ông trung niên, người đàn ông bế con trai mình lên, đau lòng sờ đầu cậu bé, trao đổi với viên cảnh sát vài câu rồi chuẩn bị đưa con trai về nhà.

“Dì.” Bé trai thấy ba là hết khóc, mở to đôi mắt ngập nước nhìn Cố Linh Nhan nói, “Dì đừng khóc, ba của dì cũng sẽ tới thôi, khóc nhiều rất xấu hổ.”

Cô bị cậu bé nói khiến không biết nên khóc hay nên cười, thiếu chút nữa là tức đến không thở nổi, nhìn về phía bé trai vẫy tay chào tạm biệt, vừa quay đầu đã thấy Đơn Cảnh Xuyên đang đứng ở bên cạnh.

Dưới ánh mặt trời lặn, người đàn ông trẻ tuổi một thân cánh phục trắng tấp nhiễm lên ánh sáng nhàn nhạt, khuôn mặt anh nghiêm nghị nhìn cô, giống như đã đứng rất lâu ở nơi đó.

Cái mũi của Cố Linh Nhan lại chưa xót, chống tay đứng dậy từ ghế sofa, vuốt vuốt mũi, bỗng nhiên lại đi về phía trước giơ tay lên với anh.

Đơn Cảnh Xuyên yên lặng nhìn về khuôn mặt nhỏ nhỏ của người phía trước, trong nháy mắt nội tâm luôn bình tĩnh lạnh nhạt lại trào dâng một dòng nước mềm mại, một lúc sau mới khẽ thở dài một cái, chậm rãi đi lên phía trước ôm cô vào trong lòng.

Từ lúc còn nhỏ Cố Linh Nhan đã học được cách tự mình gánh vác mọi chuyện, gặp phải khó khăn lớn hơn nữa cũng không rơi một giọt nước mắt trước mặt người khác, bởi vì cô cảm thấy đó là biểu hiện của sự hèn yếu.

Không có người yêu, không có người thương, chỉ có thể tự mình kiên cường, chỉ có thể đánh đòn phủ đầu, bảo vệ mình toàn vẹn.

Thế nhưng giờ phút này khi cô vùi đầu vào lồng ngực anh, bên tai là tiếng tim đập vững chắc của anh, quanh thân là hơi thở quen thuộc lâu ngày không thấy, nước mắt cô lại càng chảy mãnh liệt.

“Có anh đây.”

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lạnh

Tháng mười hai ở thành phố S dù cho có mặc nhiều quần áo như thế nào thì vẫn lạnh đến run người, Dung Tiễn rời khỏi ghế lái chưa tới vài phút liền chảy nước mũi, không nhìn được cọ tới cọ lui hai chân của mình.

Chiếc xe jeep ở phía sau không bao lâu cũng lái vào trong trang viên rồi ngừng lại, Tiêu An mở cửa xe, cầm lấy chiếc áo khoác màu đen, cả người trong gió rét cũng vô cùng sáng lạn, bà thím ở trong trang viện chạy ra đón khi nhìn thấy anh cũng cười đến nỗi không khép miệng lại được, nhiệt tình nghênh đón đám người bọn họ vào trong.

“Lục Lục, cậu chạy nhanh thật đấy.” Thiệu Tây Bội từ trong xe của Tiêu An bước xuống, buồn cười đá đá Dung Tiễn: “Mau lau nước mũi của cậu đi.”

“Em gái cậu, Tiêu An cái người này thật sự là bị bệnh thần kinh rồi.” Dung Tiễn run rẩy xông thẳng vào trong nhà: “Trời lạnh như vậy anh ta lại đến vùng ngoại ô xa xôi để ăn thịt nướng, tại sao anh ta không đi Bắc Cực nướng thịt luôn đi!”

“Thân thể cô nhóc cũng yếu ớt ghê.” Ngôn Kỳ ngẩng đầu lên khinh thường lườm một cái: “Lạnh cái gì mà lạnh, nhìn em nói thì người già cũng cảm thấy đầy sức sống!”

“Còn em nhìn anh thì đã thấy ít luyện tập rồi!” Dung Tiễn nhú mày, một cú đá xoẹt qua, Ngôn Kỳ vội vàng nhảy ra, Đôn Cảnh Xuyên ngồi ở phía sau phản ứng cũng nhanh nhạy, kéo theo người phía sau lùi một bước không có bất kỳ tổn thương nào.

“Lục gia, hôm nay em cho tụi anh một chút mặt mũi có được không? Anh và Nồi đều dẫn theo bạn gái tới, em đã trúng người ta thì làm sao bây giờ!” Ngôn Kỳ hành động quái gở, giờ ngón tay theo hình hoa lan rồi chỉ về phía Đôn Cảnh Xuyên cùng Cố Linh Nhan ở bên kia: “Người ta hơi bị mập mập đấy, mới có 18 thôi!”

Lúc vừa mới tới Đôn Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan cũng ngồi cùng xe với Dung Tiễn, hết lần này tới lần khác Dung Tiễn muốn tám chuyện, nhưng ngồi cạnh mặt sắt Đôn Cảnh Xuyên quả thực là không dám mở miệng, Ngôn Kỳ thì lại khác, cô vội vàng hào hứng nhìn Cố Linh Nhan nói: “Em chấp nhận Nồi làm bạn trai?!”

Trong nháy mắt Cố Linh Nhan để lộ vẻ buồn thảm, Đôn Cảnh Xuyên đứng bên cạnh liếc Dung Tiễn một cái, rồi chậm rãi giới thiệu: “Nói hươu nói vượn, đây là bạn của Ngôn Hinh.”

Tuy Thiệu Tây Bội không biết Đôn Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan có quan hệ gì, nhưng cô biết rõ nếu cứ tiếp tục để Dung Tiễn nói tiếp thì chắc chắn sẽ gặp phải tai ương, vội vàng đẩy Dung Tiễn đi vào trong: “Đừng bắt nạt học muội của cậu nữa!”

“Á... Tại sao hôm nay Ngôn Hinh không đến?” Cố Linh Nhan có chút xấu hổ, cời gầy hỏi Ngôn Kỳ: “Em hỏi cô ấy thì cô ấy lại không chịu nói.”

Ngôn Kỳ nháy mắt, xích lại gần Cố Linh Nhan chỉ Thiệu Tây Bội đang nói chuyện cùng Tiêu An: “Anh không muốn để cho em ấy tan nát cõi lòng thiếu nữ!”

Cố Linh Nhan nhìn người đã từng là hoa khôi và cảnh sát Tiêu anh tuần dượt dạo, bưng tình ngộ ra “A” một tiếng, giống như tên trộm cười cười.

....

Sau khi com nước no nê, Dung Tiễn và Cố Linh Nhan liền nhanh chóng thân quen nói chuyện đến quên trời quên đất, Thiệu Tây Bội trầm mặc cầm một ly rượu nhỏ vừa uống từng chén vừa nghe Tiêu An ngồi bên cạnh nói chuyện.

“Con mẹ nó Tiêu An, một bàn chân gà hai phút trước còn đầy, bây giờ chỉ còn hai cái! Một miếng mình còn chưa ăn được đây này!” Ngôn Kỳ từ trên đệm nhảy dựng lên, bắt mắt xù lông: “Nồi! Bây giờ cậu ấy so với cậu còn trọng sắc khinh bạn hơn!”

Đôn Cảnh Xuyên bình tĩnh để đùa xuống, nói với phục vụ đang đứng ở bên cạnh: “Phiền anh dọn món ăn giúp vị này, cậu ấy đã ăn xong rồi.”

Ngôn Kỳ ngay lập tức ôm chặt cái đĩa tại chỗ, Dung Tiễn cùng Cố Linh Nhan đều cười đến ngã trái ngã phải, Thiệu Tây Bội cũng cười cười để đùa xuống, chống cằm cười nhưng lại dần dần có chút xuất thần.

“Bội Bội, em không thoải mái chỗ nào sao? Có phải là do để nhiệt độ cao quá?” Tiêu An vừa nướng thịt lại có chút bận tâm nhìn cô.

“Không có việc gì.” Cô dụi dụi mắt: “Em muốn đi ra ngoài một chút.”

Hôm nay Thiệu Tây Bội mặc một chiếc áo lông cổ cao, tóc buộc ở sau gáy, bởi vì uống hơi nhiều nên con mắt có chút mờ lung mờ mịt, càng lộ ra môi hồng răng trắng.

Tiêu An xuất thần nhìn cô một cái, thu tầm mắt lại cùng cô đi ra ngoài.

“Chắc chắc.” Sau khi hai người ra ngoài đóng cửa lại, Dung Tiễn không ngừng lắc đầu: “Nhìn ánh mắt của Tiêu An kia, nói anh ấy là chó sói thì cũng là bạc đãi anh ấy rồi...”

Ngôn Kỳ cũng cười đại gái, quay đầu nhìn Đôn Cảnh Xuyên rồi lại nhìn Cố Linh Nhan, bỗng nhiên động tác nhanh chóng kéo Dung Tiễn ngã trái ngã

phải đi ra ngoài: “Đi nào Lục Lục, anh dẫn em đi giải rượu! Trong phòng khó chịu quá...”

***

Phía trước trang viên là mấy tòa nhà chuyên cung cấp đồ nướng, đằng sau là một khu đất rất trống trải, một nửa là khu vực sân bắn, một nửa là đang xây dựng khu phong cảnh, Thiệu Tây Bội cùng Tiêu An chậm rãi đi lên phía trước dọc theo những hòn đá nhỏ bày đầy đường, thỉnh thoảng thấp giọng trò chuyện.

Trước mặt là một bãi đất cách một dòng sông nhỏ, phía trên đã kết một tầng băng mỏng, Thiệu Tây Bội không dám giẫm lên băng, nhìn mấy khối đá lớn liên tiếp cô cũng không chắc là mình sẽ giẫm trúng, đành méo miệng biểu thị bất đắc dĩ.

“Lên đây, anh công em” Tiêu An sửa sang lại trang phục trên người rồi ngồi xuống bên cạnh cô, ra hiệu cô trèo lên.

“Vừa mới ăn nhiều như vậy, mà gần đây em lại rất mập, nói không chừng anh công em cả hai người lại ngã hết xuống sông đó.” Cô vỗ vỗ bờ vai anh, nhàn nhạt nói.

“Ban đầu lúc huấn luyện trong quân đội cũng đeo một bao mấy chục kilogram trên lưng chạy tới chạy lui, cân nặng em như vậy thì có tính là gì, lên đi.” Giọng nói của anh tràn đầy ý cười: “Tiểu thư, anh ngồi chồm hổm trên mặt đất như thế này, không lâu sau cũng sẽ bị đông thành đá đó.”

Đối diện với cả cánh rừng được bao phủ trong màu áo bạc thật sự là rất xinh đẹp, Thiệu Tây Bội không có cách nào tự lực cánh sinh, đành phải nằm sấp lên lưng anh, Tiêu An lễ độ nâng mông của cô lên, vững vàng giẫm lên những khối đá, bước từng bước về phía trước.

Cô nằm trên lưng anh, đột nhiên nhớ lại thời cấp ba, ban đêm cô phát sốt ở trong phòng ngủ đến mức không thể cử động nổi, lúc rạng sáng Phó Chính từ vùng ngoại ô thành phố A chạy tới, công cô đến bệnh viện bên cạnh khám gấp, trời lạnh như vậy, anh ta lại chỉ kịp mặc một chiếc áo sơ mi, sau khi đưa cô đến bệnh viện thì bản thân cũng bị cảm, nhưng vẫn là gương mặt lạnh lùng bọc thật chặt cô để cho cô ngủ.

Nếu như không phải cơn cảm cúm của anh ta quá nặng, làm sao cô lại không nhớ rõ anh ta đã từng vì cô mà quan tâm chăm sóc như vậy.

“Bội Bội.” Đi tới đối diện bờ sông, Tiêu An đặt cô xuống: “Qua đợt này trong cục có buổi liên hoan, em cũng đi cùng có được không? Mấy người bạn ở Mỹ của anh cũng sẽ tới.”

“Nếu như em đồng ý, từ giờ trở đi hãy cùng thử một lần với anh, để anh ở cạnh chăm sóc cho em” Anh nói từng câu từng chữ: “Bội Bội, anh không có bản lĩnh gì cả, thế nhưng chỉ một lòng đối tốt với em thì điều này anh có thể làm được.”

Bốn phía yên lặng không tiếng động, Thiệu Tây Bội chỉ cảm thấy trong lòng không hề trống vắng, chỗ sâu nhất trong mắt hiện lên một tia ánh sáng mong, hồi lâu cũng không nhắm mắt lại.

....

Đón Cảnh Xuyên có chút hối hận vì mấy ngày trước đã hỏi ý kiến Cố Linh Nhan để đưa cô đi ăn đồ nướng, lúc cô cùng Dung Tiễn xưng huynh gọi đệ liền bắt gặp làm nguyên một bình rượu, bây giờ cô đang ôm một cây trụ trong biệt thự, lớn tiếng hát “Tôi là một con mẹ mày...”

Anh nhìn đến mức gân xanh đều muốn nổ tung, đi mấy bước lên phía trước kéo giật cô ra, có chút giận dữ gọi cô: “Cố Linh Nhan!”

“Con mẹ nó anh là cái đồ lông vàng thói tha!” Bạn học Cố lại lập tức nhảy dựng lên, trên gương mặt nhỏ biểu hiện rất phong phú: “Ôi ôi ôi ~”

Anh bị cô nhóc điên này làm tức giận đến xanh mặt, vì ngăn ngừa cô hát xong tâm thần bất định lại hát lên tận mặt trắng, anh liền kéo cô mở cửa biệt thự ra, ở cửa ra vào lấy áo khoác khoác lên người cô một cái.

Gió lạnh thổi tới khiến cô thanh tỉnh hơn chút ít, mở to đôi mắt căng tròn nhìn về phía Đón Cảnh Xuyên: “Đón Cảnh Xuyên, anh tưởng anh là ba em hả! Em uống rượu em vui về anh hưng dữ cái gì mà hưng dữ!”

Mí mắt Đón Cảnh Xuyên cũng không thèm nhấc, dựa vào một bên rút một điều thuốc ra.

“Ôi vì sao tóc anh lại có màu vàng?” Cô nhảy tới, cầm một lọn tóc của anh đặt trước mắt nghiên cứu tinh tế: “Chưa thấy cảnh sát nào không đứng đắn giống như anh, anh nhuộm màu này không bị cục trưởng phê bình à.”

“Lúc ấy cha anh còn cầm gậy cảnh sát hung hăng đánh anh một trận.” Anh thấy cô tới gần liền thu điều thuốc lại, giọng điệu bình thản.

Cố Linh Nhan tưởng tượng trong đầu một đứa trẻ ngoan luôn cứng nhắc lại nghe lời chỉ vì chuyện này mà bị ba đánh cho một trận, híp mắt cười ha ha một lúc, đột nhiên bất thành linh nói, “Cha em đã chết.”

Cánh tay cô đan vào nhau để ở sau gáy, tựa vào bên cạnh anh: “Từ khi còn bé cho tới giờ ông ấy chưa bao giờ đánh em, chẳng qua lúc em bảy tuổi, ông ấy biết mẹ em ngoại tình ở bên ngoài, còn không chỉ một lần thì bắt đầu đánh em.”

Đón Cảnh Xuyên giật mình, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô.

“Dù sao da em cũng dày, có đánh hay không không quan trọng, nhưng em không chịu được, nguyên nhân ông ấy đánh em cũng bởi vì ông ấy hoài nghi

không biết em có phải do ông ấy sinh ra hay không.” Khóe miệng cô nở một nụ cười châm biếm: “Em cảm thấy nào ông ấy có bệnh rồi.”

Trong lòng anh hơi dao động, nhìn cô cuộn tròn người ở bên cạnh, vô thức muốn đưa tay lên xoa đầu cô.

“Em nghĩ mãi cũng không hiểu.” Giọng nói của cô cao lên mấy phần: “Hoặc là con mẹ nó đừng sinh ra em, em đều không cần bọn họ thích em, tại sao chuyện của hai người bọn họ nhất định phải liên lụy đến em cơ chứ.”

Cố Linh Nhan nói xong cũng cảm thấy mình hơi say rồi, nếu không thì sao lại nói chuyện mà ai cũng không biết cho anh ấy.

“Em buồn ngủ.” Hai người trầm mặc một lúc, cô nắm thật chặt quần áo trên người, quay người đi về phía một gian phòng trên lầu, lại nghe được phía sau có tiếng bước chân, cô đi đến giữa cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn anh: “Sao vậy? Anh muốn ngủ cùng một chỗ với em à?”

Đón Cánh Xuyên hung hăng liếc cô một cái, nghiêng người đi qua cô bước vào phòng, tức giận lấy cái chăn ở trong tủ ôm đến trên giường, giúp cô trải giường thật tốt.

Cố Linh Nhan nhìn bóng lưng anh cùng những họa tiết hoa trên chiếc chăn trong tay anh, che miệng cười trộm một trận.

***

Sắp tới cuối năm, là lễ Noel, khu dân cư bên cạnh rất nhiều người đều nghỉ phép ra ngoài đi du lịch, họ đều đưa thú cưng nhà mình đến tiệm của Thiệu Tây Bội, cô bận bịu đến phát ngất, lại thuê thêm mấy người làm bán thời gian, mỗi ngày đều bận đến hơn tám giờ mới đóng cửa.

Chuyện làm ăn trong tiệm ngày càng tốt, cô suy tính mua thêm một gian hàng bên cạnh, phá bức tường ở giữa đi, cửa hàng thú cưng có thể sẽ mở rộng lên gấp đôi, mấy ngày trước Tiêu An cùng cô qua đàm phán với chủ thuê nhà, cười đùa gọi cô là “Kê có thể lực mới trong giới thú cưng”, nói không chừng lúc làm việc sẽ trở nên rất nổi tiếng.

Gần rạng sáng thật không dễ dàng mới làm xong việc, cô khóa cửa tiệm rồi chuẩn bị đi về, vừa mới quay đầu liền nghe thấy tiếng xe máy ở ngay bên cạnh, Dung Tiễn nhảy từ trên xe xuống, còi mũi bảo hiểm vội vàng vàng chạy về phía cô.

“Phó Chính xảy ra tai nạn rồi.” Cô đi đến trước mặt Thiệu Tây Bội: “Lúc trở về chị mình vừa nói với mình, thiếu chút nữa là cả xe va phải cầu, tin tức bây giờ đều bị nhà họ Phó phong tỏa rồi, mình biết ở bệnh viện nào, cậu có đi hay không.”

Thiệu Tây Bội nghe Dung Tiễn nói xong mà cả đầu đều trống rỗng, bất ngờ, cả bàn tay cô nắm chặt đến phát run.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Xoay chuyển

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đây là bệnh viện tư nhân nổi tiếng nhất ở thành phố S. Hiện giờ, cả tòa nhà đã bị bảo vệ của tòa thị chính bao vây. Dung Tiễn dường như đã dùng hết kỹ năng mà năm đó lên lút đi làm nữ binh, dẫn Thiệu Tây Bội trốn xuống gara ở dưới hầm của bệnh viện lớn.

“Vấn đề bây giờ không phải là tên họ Vương khôn kiếp kia đang ở tầng nào...” Dung Tiễn oán hận, khẽ cắn môi, dựa theo con đường ở phía sau cánh cửa, thò đầu ra ngoài, nhìn khắp tầng trệt, “Mình thấy quá nhiều bảo vệ, chỉ sợ hai đứa vừa tới cửa phòng bệnh đã bị bọn họ bắt lấy, đề xuống mặt đất rồi cũng nên...”

Thiệu Tây Bội lạnh cả người, không nghe rõ bạn mình nói gì nữa. Dung Tiễn nhìn đáng vẻ mắt hờn mắt vía của cô, trầm ngâm suy nghĩ một hồi. Bất thành linh, cô ấy đẩy mạnh vào người cô, “Không phải em trai của Phó Chính đã quay lại rồi sao? Cậu và anh ta có quan hệ không tệ, mau nhắn tin đi, nhờ anh ta giúp đỡ hai đứa mình.”

...

Phó Thiên đứng bên cạnh giường bệnh một hồi. Chợt cảm giác thấy di động trong túi áo rung lên hai lần, anh nhìn thoáng qua Phó Lăng và Lâm Văn đang ngồi ở đây, sau đó nhẹ nhàng xoay người, bước ra khỏi phòng bệnh.

Qua vài phút sau, anh quay trở lại, nhẹ bước tới bên cạnh Lâm Văn đang lau nước mắt, nói, “Mẹ, mẹ và ba về ngủ trước đi, trời cũng rạng sáng rồi. Con ở lại đây với anh hai, khi nào trời sáng thì ba mẹ hãy tới, có các bác sĩ theo dõi kịp thời, không sao đâu mà.”

Lâm Văn khóc đến mức cả khuôn mặt thất thần, Phó Lăng khẽ thở dài một tiếng, nhú mày, thấp giọng nói, “Bác sĩ đã nói là không có nguy hiểm. Chờ anh con tỉnh rồi, ba và mẹ sẽ lập tức tới. Ba trở về, nói chuyện với công ty bảo hiểm một chút.”

Phó Thiên đỡ Lâm Văn đứng dậy, dịu giọng nói, “Ba, mẹ, hai người yên tâm”

Anh tiễn hai vợ chồng ra tận ngoài cửa. Phó Lăng vỗ vai vai, dìu Lâm Văn đi từng bước cẩn thận ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng rơi của từng giọt dung dịch được truyền cho người bệnh. Phó Thiên suy nghĩ một lát, cầm điện thoại, nhấn nhấn mấy cái, sau đó đi ra cửa, nói chuyện với một vài bảo vệ ở chỗ thang máy. Bảo vệ vừa rời khỏi, Dung Tiễn và Thiệu Tây Bội lập tức rời chỗ an toàn, bước ra bên ngoài, nhanh chân tiến lại gần phòng bệnh.

Phó Chính đang nằm trên giường bệnh, cả người vẫn không nhúc nhích. Khuôn mặt lạnh lùng ngày thường, góc cạnh rõ ràng như thể lại chẳng còn chút vẻ hồng hào. Trên đầu anh ta quấn băng vải, mũi và miệng đều bị bịt lại bằng ống dưỡng khí, trông qua tựa như không hề có tiếng động.

Thiệu Tây Bội bước nhẹ đến bên cạnh anh ta, nhìn khuôn mặt sắc bén mà bản thân cô đã lâu không gặp, ánh mắt cô trở nên đỏ hoe, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn.

Phó Thiên cùng bảo vệ trở về. Vừa vào phòng bệnh, anh liền đóng cửa lại, chào hỏi với Dung Tiễn, sau đó bước tới bên cạnh Thiệu Tây Bội, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô.

"A Thiên, bây giờ anh ấy thế nào rồi?" Về mặt cô đỡ đỡ, ngừng đầu, nhìn về phía người em trai, "Có nguy hiểm đến tính mạng không?"

"Đã qua cơn nguy kịch, chỉ có đầu là bị thương nặng, phải khâu đến mười mũi. Anh hai lái xe, đụng vào thành cầu bằng đá, may mà bản thân vẫn có ý thức, kịp thời chống đỡ một phen, và lại tính năng của xe cũng tốt. Nếu anh ấy không dừng lại nhanh chóng, e rằng cả xe lẫn người đã rơi xuống dưới cầu rồi." Phó Thiên lắc đầu, "Lúc em chạy tới bệnh viện, khắp người anh hai đều là máu, ngay cả em cũng sợ tới mức choáng váng."

Thiệu Tây Bội nghe Phó Thiên nói mà trong lòng vô cùng run sợ, hốc mắt của cô lại trở nên đỏ hoe. Đúng lúc này, Phó Thiên cầm lấy cái gì đó ở trên chiếc bàn trà, đưa tới tay cô.

"Đây là di động mà người ta đã sửa lại cho anh hai, em không dám đưa cho ba mẹ xem." Anh nhấn vài cái trên màn hình. Dung Tiễn đang đứng ở gần đó cũng bước tới, tò mò, châu đầu vào rồi nhìn thoáng qua, sau đó liếc qua phía Thiệu Tây Bội đang nức nở mà khẽ thở dài một cái.

Trên màn hình điện thoại di động là cuộc trò chuyện gần nhất, trước khi xảy ra tai nạn giao thông. Một hàng dài gồm mười mấy cuộc gọi chưa chuyển đi đã bị cắt đứt, tất cả đều mang tên một người.

"Bội Bội."

***

Chủ nhật, Cố Linh Nhan ở lại trường học, không về nhà. Mỗi buổi chiều thứ sáu, bởi vì muốn đến chỗ thầy giáo để học đàn ghi-ta, sau khi tan học, cô lên xe đứng giờ, trở về nội thành.

Xuống xe bus, cô đeo đàn ghi-ta trên lưng, bước về phía trước. Chợt cảm thấy có gì đó không đúng lắm, giống như bị ai nhìn ngó sau lưng, cô quay đầu lại, thềm kêu một tiếng “hông bét”.

Lần trước, ngay trên mảnh đất này, có một đứa bé gọi cô là dì, nhưng bây giờ, xem ra tình huống gặp phải không đơn giản như vậy...

Cô cúi đầu, tiếp tục làm như không có việc gì, bước về phía trước, trong đầu nghĩ ra vài cách thật nhanh. Nắm chặt chiếc đàn ghi-ta đeo trên lưng, đếm ngược ba giây, cô chạy ào đi trong tích tắc.

Tuy nơi ở của thầy giáo dạy đàn cách trung tâm thành phố không xa, nhưng vùng đất này lại đặc biệt yên lặng, bóng người thưa thớt trên đường đi. Gió thổi vù vù vào đầu tóc Cố Linh Nhan khiến cô bưng tỉnh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng chửi bậy cộc cằn, thô lỗ của đám đàn ông ở phía sau...

Cô tự nhận rằng bản thân mình rất dễ nổi nóng, cáu kỉnh, nhưng cũng không tới mức “thấy chuột chạy qua đường liền gọi người tới đánh”. Và lại, cô không quen mấy ông chú kia, thậm chí cô đã trêu chọc vào họ lúc nào, cô cũng không biết!

Cố Linh Nhan dường như đã chạy hết tốc lực mình có nhờ vào việc uống sữa, nhưng vừa chạy vừa mang theo đàn trên lưng lại rất tốn sức, tốc độ của cô càng lúc càng chậm.

Thần linh ơi! Tôn Ngộ Không ơi! Bạch nương tử ơi... Cô nhắm mắt, nghĩ đến tình cảnh thê thảm nhất. Chỉ cần bọn họ không cướp sắc, bắt cóc, cái gì cũng đều tốt cả!

Chạy đến ngoài cửa ngõ, cô chạy không nổi nữa. Cố Linh Nhan quay đầu lại, chỉ tay vào mặt của người đàn ông có vẻ ngoài hung ác nhất, lớn tiếng nói, “Mấy người dám thì cứ qua đây thử! Nói cho mấy người biết, bà đây là cao thủ Taekwondo!”

Đám đàn ông kia không ngờ cô sẽ thốt ra câu này. Bọn họ ngừng lại, sững sốt một hồi. Gã cầm đầu dùng gậy vỗ vào tay liên tục, “Mày biết Taekwondo? Tao còn chưa đánh đâu! Nhóc con, tốt nhất thì mày nên biết điều, gọi Đồn Cảnh Xuyên tới chỗ này, bọn tao sẽ không đụng tới mày!”

"Mày là bạn gái nhỏ của Đồn Cảnh Xuyên đấy à?" Một gã khác có vết sẹo do dao để lại trên mặt, lúc gã nhếch miệng cười, khuôn mặt càng đáng sợ hơn, “Gọi nó tới vùng ngoại ô này, nó nhất định sẽ nghe lời mày, tao cho mày 20 phút.”

Cố Linh Nhan là một người thông minh, thậm chí đoán được đây chính là đám côn đồ từng gây thương tích cho Đơn Cảnh Xuyên. Ánh mắt cô lập tức xoay chuyển, “Tôi không phải bạn gái anh ta, 20 phút ngắn quá, nhiều nhất cũng nên là 30 phút chứ? Bây giờ tôi sẽ gọi cho anh ta ngay.”

"Ai mượn mày gọi điện thoại? Đừng cho rằng tao không biết là mày muốn gọi cảnh sát tới!" Gã đàn ông có vết sẹo trên mặt vỗ vai một gã côn đồ khác, "Hoàng Tử, mày lấy đi động của nó, gửi tin nhắn cho thằng nhãi chết tiệt kia!"

Gã côn đồ tên Hoàng Tử nhổ một bãi đờm, lôi kéo Cố Linh Nhan một cách thô lỗ, sau đó dùng tay móc túi quần cô.

"Má!" Cố Linh Nhan đẩy tay gã ra, cắn mạnh một cái. Gã lập tức giận dữ, mắng to, phúi tay rồi tát cô một cái vang dội, khiến cô ngã ngay xuống mặt đất.

"Con nhóc chậm chạp này đúng là khó chơi!" Hoàng Tử cướp lấy đi động của ta, mở ra lư loét, "Thằng nhãi kia nhất định sẽ vào trông."

"Nói không chừng, ở trên giường nó còn khó chơi hơn." Một gã lưu manh bước tới, ánh mắt mê đắm, một tay lôi Cố Linh Nhan ngồi dậy, một tay sờ lên mông cô, "Mông vênh cao quá à..."

"Má nó! Dám chạm vào tao một cái, tao sẽ phét bỏ bạn nhỏ* của mày!" Cố Linh Nhan lau vết máu trên khóe miệng, hung hăng hất tay gã ra, lùi về sau một bước, "Cho dù bọn mày có gọi Đơn Cảnh Xuyên tới thì cũng bị đánh thôi!"

*Nguyên văn “đệ đệ” – ám chỉ chỗ ấy

"Bọn tao bảy người, thằng nhãi đó chỉ có một người, chẳng lẽ không thể bắt nó vào bệnh viện nằm sao?" Gã côn đồ có vết sẹo trên mặt nhìn lướt qua đi động một cái, "Đợi tới khi nó không còn đi lại nổi, con nhóc cứng đầu, mày cứ chờ mà coi kết cục của người tình mày đi!"

...

Đơn Cảnh Xuyên quả thực tới rất nhanh. Cố Linh Nhan đang bị mấy tên côn đồ xô vào thùng rác bên cạnh ngõ hẻm, vừa thối vừa đau. Trông thấy người kia đã tới từ xa, cô vội mở miệng kêu lên, "Mau gọi người tới giúp!"

Hoàng Tử vừa che miệng cô, vừa chửi rủa mấy câu, sau đó vứt cô qua một bên, dẫn theo đám đàn em, quơ lấy gậy gộc rồi xông lên.

"Lần trước, chính là mày đã bắt mấy người trong đám bọn tao phải vào tù. Ngày hôm nay, mày nhất định phải bước vào bệnh viện. Thằng nhãi ranh, giả vờ làm chó bị dọa sợ đi!" Gã có vết sẹo trên mặt nhìn Đơn Cảnh Xuyên, nhổ toẹt một bãi đờm trên mặt đất.

Thế nhưng, khi gã vừa dứt lời thì ở bên ngoài cửa ngõ, mười mấy nhân viên cảnh sát lập tức ập tới, ngay cả thời gian để thở để không có, dùng thế sét đánh không kịp bịt tai để bắt gọn mấy tên côn đồ.

Lúc nhận được tin nhắn, Đơn Cảnh Xuyên đã đoán được chuyện xảy ra, anh liền phối hợp cùng cảnh sát ở Cục gần đó, nghiêm chỉnh huấn luyện, lạnh lẽo đội lệnh. Cố Linh Nhan nhìn thấy tình cảnh KO có gì xảy ra ở trước mắt liền lập tức choáng váng. Cô bò dậy từ mặt đất, trợn mắt nhìn mấy gã côn đồ đang bị áp giải lên xe cảnh sát.

"Đơn Cảnh Xuyên khốn kiếp! Anh hùng cứu mỹ nhân đâu có giống như vậy? Quá nhanh... gã đó còn chưa kịp giơ gậy lên nữa!" Cố Linh Nhan bám vào tay anh mà đứng dậy, mồm miệng nhanh nhẩu với người trước mặt.

"Cầm miệng." Anh đỡ cầm cô, nhẹ xoay nó sang một bên, thấp giọng hỏi, "Có đau không?"

"Được lắm." Cô bị anh xoay cầm, cảm thấy có hơi đau, tâm trạng cũng không còn bình tĩnh được nữa, "Sao anh lại hung dữ với em?! Em bị thương là vì anh đó!"

Đơn Cảnh Xuyên tái xanh hết cả mặt, dường như bị cô làm cho ghen, anh mấp máy môi, "Tới bệnh viện với anh."

"Không phải chỉ là một cái tát sao?! Lúc còn nhỏ, đầu phải em chưa từng bị ba đánh, bây giờ còn chưa gãy xương mà, em không đi!" Cố Linh Nhan nói năng hùng hổ, xoay người, định bỏ chạy.

"Nửa gương mặt bị sưng hết cả lên! Em có nghe anh nói không hả?!" Anh kéo tay cô lại, đôi lông mày rậm nhấn lại thành một đường thẳng.

"Đơn Cảnh Xuyên khốn kiếp!" Cô đột ngột đứng lại, "Anh coi em là gì hả? Tại sao mỗi một lần, em đều phải nghe theo lời anh nói? Anh là ba em? Chú em? Hay là bạn trai em?!"

Bàn tay của Đơn Cảnh Xuyên ngừng lại giữa khoảng không, vẻ mặt anh trở nên không ngờ được. Một hồi sau, anh thu tay lại thật chậm.

Cố Linh Nhan thấy anh không định mở miệng, cô tức giận đến mức xoay người bỏ chạy.

***

Tình huống của Phó Chính nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng.

Mãi đến buổi tối ngày thứ ba, anh ta vẫn chẳng tỉnh lại. Lâm Văn ở bên cạnh con từ sáng tới tối, mãi tới khi con trai thứ tới chăm anh thì bà mới miễn

cường chịu ăn một chút. Phó Lăng tuyên bố với bên ngoài rằng Phó Chính chỉ bị thương nhẹ, sớm đã tỉnh lại. Kể đó, Lương Kha âm ỉ, muốn gặp bệnh nhân, nhưng lại bị bảo vệ vừa lời vừa kéo mà đuổi ra ngoài, chỉ có thể tức giận đến mức đập nát mấy cái ghế trong bệnh viện.

Cán bộ trẻ tuổi nhất, có thủ đoạn nhất của Thị ủy* đột ngột gặp chuyện không may. Đối với Thị ủy mà nói, đây là một cú đánh quá mạnh, bao nhiêu hạng mục công trình cần được phê duyệt buộc phải ngừng lại. Nhà họ Phó phải bỏ ra số tiền lớn để mua chuộc truyền thông, phong tỏa tin tức, tuyệt đối không thể để tình huống trở nên xấu hơn. Bên ngoài phòng bệnh, mọi thứ thay đổi thất thường, nghiêng trời lệch đất, bên trong phòng bệnh lại vô cùng yên tĩnh, quanh quẩn.

*Thị ủy là cơ quan được lãnh đạo cao nhất giữa 2 kỳ Đại hội Đại biểu Đảng bộ thị xã, còn được gọi là Ban chấp hành đảng bộ thị xã.

Rạng sáng, Phó Thiên lập lại chiếu cũ, dẫn Thiệu Tây Bội vào phòng, sau đó mang giấy tờ ra ngoài sảnh lớn để xem.

Thiệu Tây Bội ngồi xuống bên cạnh giường của Phó Chính, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh.

Người đàn ông này là ký ức đẹp nhất trong đời cô. Anh ta lật tay làm mây, úp tay làm mưa, cho dù bây giờ phải lặng yên nằm đó, cô vẫn cảm thấy anh ta giống như một vị chúa tể vậy.

Không dám rời khỏi anh, bây giờ bản thân cô tính là gì chứ?

Qua nửa đêm, Thiệu Tây Bội ghé đầu vào cạnh giường anh, mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có gì đó không đúng. Khi mở mắt ra, bàn tay cô đã bị anh nắm chặt.

Trong phòng không có mở đèn, đôi mắt anh tựa như có tia sáng vỡ vụn, thiếu đi sự sắc sảo ngày thường, cứ như vậy mà yên lặng, chăm chú nhìn cô.

Cô quay mặt đi, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nhà hoan hỷ, nhà ưu sầu

Editor: Thoa Xù

Chuyện bất thường của Phó chính, tất cả mọi người ở thành phố S nghe đến tên anh thì đều biết rõ ràng.

Buổi sáng sớm khi anh vừa mở mắt, lập tức ra lệnh ép buộc bác sĩ gỡ bỏ bình dưỡng khí và ống truyền dịch, nếu không phải Lâm Văn ra sức ngăn cản, đoán chừng anh đã xé hết băng vải mà xuống giường xuất viện luôn rồi.

"Phó Thiên, em bảo Phương Miến tới đây, đem theo tất cả văn kiện dự thảo của các hạng mục cần phê duyệt." Sắc mặt Phó Chính vẫn còn rất kém, nhưng càng lộ vẻ sắc bén đáng sợ.

Phó Thiên biết có khuyên anh nghỉ ngơi anh cũng sẽ không nghe, gật đầu một cái rồi lập tức bảo người chuẩn bị xe đi đến tòa thị chính, Lâm Văn ở bên cạnh đang mức cháo nóng ra cho anh, nghe vậy cau mày lo lắng nói, "Cấp dưới không có ai sao, chuyện gì mà con nhất định phải tự xử lý gấp rút như vậy? Con vừa mới tỉnh lại, bác sĩ nói là tình trạng của con vẫn chưa ổn định....."

"Mẹ." Anh lạnh lùng nghiêm mặt gọi, cau mày nói "Ba đâu ạ?"

Lâm Văn vẫn luôn hết cách với đứa con trai lớn này, thở dài, "Đang ở ngoài nói chuyện với viện trưởng về tình trạng của con."

Vừa nói xong thì Phó Lăng đẩy cửa bước vào, dù sao Lâm Văn bà cũng xuất thân từ gia đình danh giá, tri thư đạt lễ, biết rõ tiến lùi, biết chông và con trai có lời muốn nói, bưng cháo đến cho Phó Chính xong, lập tức bước đến nói lời khách sáo rồi ra ngoài đóng cửa lại.

"Bác sĩ nói phải tĩnh dưỡng ít nhất hai tuần nữa, bây giờ con cảm thấy thế nào rồi?" Phó Lăng ngồi xuống bên cạnh con trai.

"Nếu có chuyện gì, chắc hẳn phía nhà họ Lương đã đốt pháo ăn mừng rồi." Phó Chính nhếch môi cười lạnh, "Hai tuần quá lâu, ngày mai con phải xuất viện, đợi lát nữa Phương Miến tới con muốn hỏi cậu ta chút chuyện, mấy ngày con vắng mặt người nào động não nhiều nhất, người nào "tích cực" nhiều nhất."

"Ban Thị ủy chắc chắn phải có động thái, nhưng sắp tới đây sẽ rất khó khăn." Phó Lăng gật gật đầu, "Con bồi dưỡng cơ thể cho khỏe hẳn, thứ sáu này xuất viện cũng không muộn, còn nữa, Lương Kha đã tới bệnh viện nhiều lần, đoán chừng hôm nay không ngăn cản được nữa."

Phó Chính nghe thấy cái tên này lập tức nhú mày, vẻ mặt của anh lọt hết vào tầm mắt của Phó Lăng, "Cô gái ở bên cạnh con hai đêm nay, có muốn gửi chút đồ gì cảm ơn cô ấy không?"

Lời này vừa nói ra, không khí trong phòng dường như bị ngưng trệ, về mặt Phó Chính không thay đổi quay đầu nhìn Phó Lăng, hai cha con đều im lặng nhìn nhau một lúc lâu, Phó Lăng cười nhạt, "Mánh khéo trẻ con của thằng nhóc A Thiên, ba sẽ không vạch trần nó."

Nói xong ông đứng lên, sửa sang lại tây trang, "Tự giải quyết cho tốt."

***

"Tại sao muốn mình tự giải quyết cho tốt?!" Cố Linh Nhan nhảy dựng lên ở trên ghế, "Người phải tự giải quyết cho tốt chính là anh ta!"

Xuyên Nhi cúi đầu xuống, che tai lại nói: "Biết rồi biết rồi! Ai chả biết cậu là một cô thiếu nữ luôn ôm ấp tình cảm “âm ướt” chứ?! Không phải mình đã dẫn cậu tới đây tham gia họp mặt hữu nghị rồi sao!"

"Mẹ nó....." Cố Linh Nhan đang đi tới đi lui giống như ông già trên cửa hiệu canh cá cay, "Mình chưa từng thấy tên đàn ông nào đầu gối hơn Đôn Cảnh Xuyên! Lúc đó nói một câu “làm bạn gái anh đi” sẽ chết sao?! Không phải anh ấy muốn mình ôm đùi anh ấy rồi nói là mình thích ông chú như anh đấy chứ?"

"Được rồi được rồi." Đại Ngải ở bên cạnh phát tay ngăn cô lại, "Mình nghe đến lỗ tai cũng đóng kén luôn rồi này, đám con trai của học viện mỹ thuật kia là bỏ đến đây sao, sao còn chưa tới?"

"Tới rồi." Ngôn Hinh từ phía trước nhảy qua giống như châu chấu của lão Tôn vậy, "Thấy cái người dẫn đầu ở phía trước không? Hoa mới nở của học viện mỹ thuật năm nay đó, có đẹp trai không?"

"Đẹp trai cái đầu cậu á." Cố Linh Nhan tức giận liếc mắt, "Mẹ nó chứ, nguyên cái đầu vàng chóc thấy mắc ói."

"Ôi chào đúng là Cố xù lông mà." Xuyên Nhi nhún đầu cô, "Anh Nồi nhà cậu không phải cũng là lông vàng sao? Cậu có thành kiến thì đừng có tới đây tham gia họp mặt hữu nghị chứ."

"Đừng nhắc đến anh ta, phiền phức." Cố Linh Nhan kéo áo khoác trên người, đi vào quán ăn, "Nếu để cho mình gặp lại anh ta, mình nhất định sẽ nhổ đám lông vàng trên đầu anh ta."

...

Kết quả là Cố Linh Nhan thật sự không chú ý đến bông hoa lông vàng của học viện, nhưng ngược lại bông hoa của học viện lại rất có hứng thú với cô.

Bạn trai của Đại Ngải là nhân vật phong vân nhất nhĩ của học viện mỹ thuật, hai vợ chồng kết hợp làm một buổi họp mặt hữu nghị như vậy, nói ra cho oai là cứu vớt hội độc thân của ký túc xá, Xuyên Nhi mắt cao hơn đầu, thấy đám người này thật chóng mặt, trong lòng Ngôn Hinh tự tưởng tượng một mình Tiêu An nên cũng không suy nghĩ gì, một bản năm người đàn ông, có ba người đều nhắm vào Cố Linh Nhan non nớt thuần khiết trong lòng lại xấu xa.

Bông hoa học viện là anh chàng đẹp trai theo phong cách rock, cậu ta gác tay lên sau lưng ghế dựa của Cố Linh Nhan, giương môi lên nói với cô, "Mình tên Phương Diệc, cậu tên gì?"

Nếu là cảnh tượng này trước đây, bảo đảm Cố Linh Nhan chắc chắn sẽ mắc câu, thế nhưng bây giờ gặp phải anh chàng Đôn Cảnh Xuyên rồi, đối với loại hảo sắc của nữ sinh nhỏ bé này khiến toàn thân đều nổi cả da gà, trong lòng thầm nghĩ một câu chị đây là mẹ của mi đấy, ngoài miệng vẫn trả lời, "Cố Linh Nhan."

"Cái tên này khá hay, rất văn vẻ." Phương Diệc cười cười, "Mẹ cậu đặt cho cậu à?"

Cố Linh Nhan nghe xong lời này có hơi tức giận, mím môi cúi đầu ăn cá không nói lời nào, Phương Diệc kia không cảm thấy được, lại gần cô một chút truy hỏi nữa, "Cô bé, nói chuyện nha."

Cô vừa định ngẩng đầu tròn mắt nhìn cậu ta, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông đang đẩy cửa bước vào quán ăn.

Lúc Đôn Cảnh Xuyên bước đến sau lưng Cố Linh Nhan, về mặt của đám Ngôn Hinh đều giống như đang xem phim bom tấn đặc sắc của Hollywood vậy, trong lòng Cố Linh Nhan thầm gửi lời thăm hỏi đến tên đầu sỏ gây ra chuyện, thái độ lại vô cùng kiêu ngạo.

"Anh tới làm gì?"

Hiển nhiên là anh Nồi vừa từ nhà đến, một thân áo khoác dày tùy ý khoác lên bên trong là cái áo sơ mi, Cố Linh Nhan vừa tà ý nhìn vào quần áo của anh trong lòng vừa sợ hãi, về mặt của người này sao lại có thể đạt đến trình độ đáng sợ như vậy chứ.

Lúc Đôn Cảnh Xuyên vừa bước vào cửa đã thấy dáng vẻ của tên thanh niên phong cách rock kia tiến gần đến tai cô, thuốc súng trong lòng “đùng” lên một tiếng, về mặt như cá chết ngay thường giờ đây càng giống như giồng tổ kéo đèn, đè nén sự kích động nói, "Em ra ngoài một lát."

Bình thường Cố Linh Nhan luôn đối nghịch lại anh, hôm nay không biết vì sao vô cùng chột dạ, nuốt ngụm nước miếng, "Để chi?"

Đại Ngải ở bên cạnh không nhịn được đã bật cười, khuôn mặt Đôn Cảnh Xuyên sa sầm, quăng ra giọng điệu ra lệnh “ầm ầm”, "Ra ngoài rồi nói."

"Anh là ai hả? Sao cô ấy phải nghe theo anh chứ?" Phương Diệc ngồi bên cạnh cũng vênh vào lưu manh nói.

Ánh mắt Đôn Cảnh Xuyên lạnh lùng, cũng chẳng thèm để ý đến cậu ta, xoay người đi thẳng ra ngoài, Phương Diệc để chân xuống, đứng dậy giống như muốn đánh anh, Cố Linh Nhan phản ứng rất nhanh nhón chân qua nắm lấy cổ áo của cậu ta quăng lại trên ghế, "Không phải chuyện của cậu!"

***

Lúc Thiệu Tây Bội sắp thu xếp xong cửa hàng thú cưng thì nhận được tin nhắn của Phó Thiên, sau khi cô xem xong trong lòng rơi "lộp bộp", có một sự khó chịu không nói nên lời, để điện thoại đi động xuống ngồi trở lại làm sổ sách.

Mấy ngày nay bởi vì đi thăm Phó Chính, cô thoải mái với Tiểu An là gần đây bận chuyện mở rộng việc kinh doanh cửa hàng và chuẩn bị đón năm mới, vừa rồi lúc anh gọi điện thoại đến đây, bên kia anh đang dự tiệc liên hoan trong nội bộ, hết sức náo nhiệt âm ỉ, cô mới nhớ tới ngày mai sẽ là tết Nguyên đán.

Nhanh đến không giờ cô cảm thấy có hơi mệt rồi, mơ hồ nghe được tiếng gõ cửa liên tục, cô lắng nghe một hồi, khó hiểu để viết xuống, dụi dụi mắt, cảm điều khiển chốt mở đi đến bên cạnh cửa.

Cánh cửa cuốn dần dần kéo lên trên, chỉ thấy một người mặc quần áo bệnh nhân đang đứng dựa vào tường, trên đầu quấn băng vải rất buồn cười, đứng thẳng lên nhìn cô.

Thiệu Tây Bội tưởng mình hoa mắt, đôi mắt phía sau gọng kính của Phó Chính sắc bén, tự đẩy cửa đi vào, nhìn cô không nói lời nào.

Cô ở bên cạnh anh đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua dáng vẻ khiêm nhã thiếu phong độ của anh như vậy, lấy lại tinh thần nhẹ giọng hỏi, "Phó Thiên đã nói cho ba anh biết chuyện em tới thăm anh rồi, anh còn chạy đến đây? Trời lạnh như vậy, vết thương của anh chưa có khỏe lên đâu....."

"Thiệu Tây Bội." Anh lạnh giọng cắt ngang, "Bây giờ em lại muốn quan tâm anh? Tội nghiệp anh à?"

Cô vừa nghe lời này của anh, bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, ánh mắt tối sầm, không nói gì.

"Nói chuyện đi." Anh khề ho, tựa vào bên cạnh tủ, "Người luôn miệng nói muốn rời khỏi anh là em, bây giờ đêm nào cũng đến cũng là em, em muốn thế nào, hả?"

Thiệu Tây Bội bấm lòng bàn tay, nhàn nhạt nói xong lập tức xoay người lại, "Là em đã xen vào chuyện của người khác, anh về đi."

Đi chưa được mấy bước đã bị anh kéo lại, lập tức xoay cô lại ấn vào trong ngực, "Thiệu Tây Bội bây giờ em đủ bản lĩnh rồi phải không?"

Ở trong lòng anh, mũi cô chưa xót muốn thoát ra, tay anh dùng thêm sức, nhẹ giọng quát, "Đừng động, vết thương đấy."

Thiệu Tây Bội vui trước ngực anh, bàn tay lạnh lẽo của anh đặt trên lưng cô, giống như trước đây anh từng ôm cô vậy.

"Phó Chính, em thật sự không muốn đến thăm anh." Tay của cô nín chặt quần áo anh, "Lần nào em cũng tự nói với mình không còn chút quan hệ nào với anh rồi, anh ở bên cạnh ai, làm cái gì hay xảy ra chuyện gì, đều không liên quan đến em."

"Kết quả thì sao?" Từ trong lòng anh, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu, cười khổ nói, "Anh đã xảy ra chuyện, em gạt Tiểu An nói cửa hàng bận rộn, sáng sớm em làm phiền A Thiên và Lục Lục giúp em đến thăm anh, còn để cho ba anh biết chuyện."

"Sao lại phải khổ sở như vậy chứ?" Đáy mắt cô ngân ngấn nước, "Em thật sự không muốn nghe đến tên anh cũng như không muốn nhớ đến anh nữa....."

Trong mắt anh lướt qua một tia đau lòng, giọng nói giống như ngâm cát vậy, "Thật ra hôm đó anh lái xe nên không uống rượu, bởi vì gần như ngủ không đủ giấc hơn một tháng, trước mặt hơi mờ tối."

"Em ngoan đi." Giọng anh vang bên tai cô và tiếng chuông không giờ vang lên tích tắc trong phòng, "Thanh thần ổn định ở bên cạnh anh, không tốt sao?"

Trong phòng yên tĩnh, tay anh nhẹ nhàng xoa xoa sau tai cô, rất dịu dàng, nào ngờ lúc này cô lại nhẹ nhàng lui ra khỏi ngực anh.

"Năm mới vui về." Cô ngẩng đầu cười nhạt với anh, "Anh về đi."

***

"Lạnh muốn chết!" Cố Linh Nhan quần chặt áo bước ra khỏi quán ăn, lấy hết can đảm nói với Đôn Cảnh Xuyên đang tựa vào bên cạnh xe, "Kêu em ra ngoài làm gì chứ?"

"Anh đưa em về ký túc xá." Anh mở cửa xe, gương mặt đóng băng lạnh lùng, muốn thương lượng cũng không được.

"Đôn Cảnh Xuyên." Cô bước mấy bước vọt tới trước mặt anh, nhón chân lên trợn to hai mắt, "Nghe không hiểu quốc ngữ sao? Lần trước em đã nói rồi, hai chúng ta không quen cũng chẳng thân, nhiều lắm thì nói không đánh không quen biết, tại sao em phải nghe lời anh hả? Em là con chuột chũi anh nuôi à?"

Hương thơm của thiếu nữ hòa lẫn trong hơi thở của anh, ánh mắt anh tối sầm, vô thức quay đầu đi, Cổ Linh Nhan nhìn anh bày ra bộ dáng đó, cũng không thèm nói nữa, phụng phịu xoay người muốn đi.

"Cổ Linh Nhan." Đón Cảnh Xuyên nhẹ nhàng kéo cánh tay cô.

"Buông ra." Cô cũng không quay đầu lại, "Nếu không em kiện anh, chú cảnh sát quấy rối tình dục."

"Em... Em không được đi xem mắt." Vậy mà Cục trưởng đại nhân anh mình thân vô của chúng ta cũng hơi cà lăm rồi, một luồng điện chạy qua người Cổ Linh Nhan, cắn răng khế quay đầu lại, đôi mắt to đen bóng gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, "Quê mùa, đó không phải là xem mắt, đó là họp mặt hữu nghị."

"Dù sao em cũng không được đi." Anh rút tay về, hơi nghiêng mặt qua.

"Tại sao chứ?" Trái tim cô mơ hồ đập thình thịch, giọng nói hướng về anh.

Đón Cảnh Xuyên cào tóc, phiền não muốn lấy thuốc ra hút, Cổ Linh Nhan lập tức cười tươi như hoa, gần như áp sát vào quần áo anh mới dừng bước lại, "Anh thích em à?"

Khuôn mặt mờ ảo của người nào đó có hơi phiếm hồng.

"Không nói là em đi nha." Chân cô lui về sau một bước, hình như trong miệng anh mấp mí câu gì đó, một lúc lâu mới đưa tay nhẹ nhàng kéo cô lại, cẩn thận dè dặt ôm lấy cô.

Tiếng gió thổi呼呼 sau lưng xen lẫn tiếng đọt pháo hoa cách đó không ra, nổ đùng đùng trên đầu giữa trời đêm, ngày đầu tiên của năm mới, ở nơi nào đó trong lòng Cổ Linh Nhan, như si như say, vui mừng đến nỗi mình họ gì cũng không biết nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trăm tầng lạnh giá

Editor: Hepe

"Đến đây, cạ!" Mẫn Kiều Tư ôm mỹ nữ kiều diễm trong ngực ngửa đầu uống một hơi cạ cạ sạch ly rồi ném cái ly một cái, say khướt đứng dậy đi tới bên cạnh Phó Chính, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, "Phó Chính, anh nha cũng quá suy sụp, chấn thương sọ não cũng không phải là tính chấn động!"

Tướng mạo Phó Chính cực tốt, gọi mỹ nữ tiến vào đều tranh nhau chen lấn trên người anh ta, anh ta từ đầu đến đuôi ngay cả mí mắt cũng không mở ra.

Một phòng tràn ngập mùi thuốc lá cùng mùi rượu, hôm nay thị ủy làm chủ mời nhân viên quan trọng của tỉnh lặn cạ tới ‘Mộc Cách’, bình thường những người đàn ông trung niên trong quan trường ra về đạo mạo vừa đứng đến mỹ nhân xinh đẹp trắng nõn nà liền chống đỡ không được rồi, một tay sờ rượu một tay sờ ngực, anh ta gọi mấy người Mẫn Kiều Tư đến uống..., mình thì cô đơn ngồi ở bên quầy bar hút thuốc lá.

"Ai ta rồi!" Tay Mẫn Kiều Tư chống đỡ trên quầy bar, mượn anh ta cái bật lửa đốt thuốc, "Gần đây có chuyện gì xảy ra với anh? Cũng hai ba tháng không có chạm qua phụ nữ, không phải là anh không được đi?"

Lời còn chưa nói hết, liền bị Phó Chính nắm cổ áo kéo đi ra ngoài cửa, lúc này Mẫn Kiều Tư mới biết mình mới vừa ăn gan hùm mật báo, bị anh ta kéo ném lên tường, hung hăng nhận mấy quyền mới tỉnh táo một chút.

"Tôi sai rồi!" Mẫn Kiều Tư bụm mặt, thương xót kêu khóc, "Anh Chính, anh tha cho tôi đi! Đánh người không đánh mặt, tôi đây còn có hai cô gái làm ấm giường nữa!"

Phó Chính đập anh ấy một cước, ném anh ấy qua một bên, đi tới cửa cầu thang tiếp tục hút thuốc lá, Mẫn Kiều Tư vuột vuột chân theo sau, cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Anh và Tây Bội.....?"

"Không có chuyện của tôi." Phó Chính hít vài hơi thuốc lá rồi ném một cái, "Anh bồi tiếp mấy người kia, khi xong chuyện thì tiến về, tôi về trước."

"Nô tài tuân lệnh." Gương mặt tuấn tú của Mẫn Kiều Tư bày ra vẻ nịnh hót cười, "Nô tài đưa ngài đi xuống."

Đi chưa được mấy bước liền phát hiện có cái gì không đúng, cả người Phó Chính đứng tại bên cạnh cửa cầu thang ở giữa cửa phòng bên ngoài nhìn không nhúc nhích, cách mười mét cũng có thể cảm nhận được trên người anh ta một cỗ tức giận y hệt băng đá, Mẫn Kiều Tư rùng mình một cái, bên kia Phó Chính đã đưa tay xoay tay cầm cửa.

Người trong phòng nhìn thấy anh ta lúc đi vào thì ngẩn ra, Ngôn Kỳ đang cầm ly rượu cùng mấy người bạn thân chạm cốc, lúc này để ly rượu xuống, nhũn mồm nói: "Ồ, Phó cục trưởng, là đi nhầm phòng hay là muốn vào uống chung một ly?"

Lần trước Phó Chính giao cho đồn cảnh sát hạng mục mà Đồn Cảnh Xuyên đã tự mình giám sát hoàn thành sau đó ngoài dự liệu xảy ra sự cố, Phó Chính cùng Lương gia càng đầu đến kịch liệt, chính anh ta lại xảy ra tai nạn xe cộ, cuối năm cấp trên thiên vị về một bên là đồn cảnh sát, lúc đó mấy quan lớn đồn cảnh sát cùng bạn bè ở nước Mỹ của Tiêu An lòi một món to.

Phó Chính gạt đầu một cái coi là chào hỏi, sắc mặt trầm trầm nhìn tới người ngồi tận cùng bên trong.

Tiêu An dịu dàng thảnh thơi nói chuyện cùng Thiệu Tây Bội, nhìn thấy Phó Chính đi vào cũng không thèm để ý, hiện tại thấy anh ta lạnh lẽo nhìn người bên cạnh, thì trong lòng sinh nghi.

Thiệu Tây Bội không có ngần đầu nhìn người ở cửa, ngón nắm ly rượu tay cơ hồ hơi trắng bệch, người cả phòng lúc này đều nhìn ra chút đầu mối, bình thường mấy cảnh quan cao cấp luôn luôn nhìn Phó Chính khó chịu cũng để ly rượu xuống đứng lên.

"Phó cục trưởng cũng biết bạn bè tôi?" Tiêu An cũng đứng lên, mặt cười nhạt.

Lúc này Mẫn Kiều Tư theo vào xem tình thế, không dễ phát hiện mà đưa tay chạm sau lưng của Phó Chính, khoe miệng chứa đựng ý cười nói, "Phó cục trưởng uống nhiều quá đi nhầm phòng, tôi dẫn anh ta đi hóng gió, các người tiếp tục! Gần sang năm mới cứ chơi thoải thích!"

Nói xong kéo nhẹ Phó Chính ý nói anh ta lui về phía sau đi, ai ngờ Phó Chính hất tay của anh, đi đến trước mặt Thiệu Tây Bội, lạnh lùng thốt, "Đi theo tôi."

Mẫn Kiều Tư suy nghĩ trong lòng Phó Chính biến thái tự kiểm chế động lực rút cuộc đi nơi nào?! Mặc dù anh ấy biết nội tình, nhưng một phòng trừ hai người trong cuộc ra, những người khác hoàn toàn cảm thấy là Phó Chính nhìn trúng người phụ nữ của Tiêu An, một cảnh quan cho thấy những quả đấm đã vang lên "Răng rắc".

Tiêu An lúc này cần một bước trước mặt Thiệu Tây Bội, đối diện Phó Chính, nhưng mà trên mặt nửa điểm cười cũng không có.

Thiệu Tây Bội để ly rượu xuống khẽ ngần đầu, ánh mắt Phó Chính sắc bén để cho cô không thể lui được, anh ta giống như hoàn toàn không nhìn thấy Tiêu An, "Thiệu Tây Bội, em có nghe hay không."

"Phó Chính con mẹ nó?!" Ngôn Kỳ kéo tay áo cau mày đi tới, "Anh biết Bội Bội sao? Chưa từng thấy qua giữa ban ngày cướp người như vậy, anh coi chúng tôi đều mù hết sao?! Đầu bị thương nên hôm nay chọc tới anh em tôi tôi không thể không đánh anh!"

"Buổi sáng bác sĩ nói đầu bị thương sẽ có khả năng tái phát, anh uống nhiều rồi cùng tôi trở về thôi." Lúc này Mẫn Kiều Tư đi tới đứng giữa Phó Chính và Ngôn Kỳ, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, lời nói giống như là Thiệu Tây Bội nói.

Tiêu An chỉ cảm thấy người ở phía sau anh của chân chờ một chút, nhẹ nhàng đứng lên, anh còn chưa kịp liếc nhìn cô một cái, thì Phó Chính kéo cô qua liền sai bước đi ra cửa.

Một phòng yên tĩnh, bốn người Ngôn Kỳ trợn mắt há mồm cứng ở tại chỗ, giữa hai lông mày Tiêu An nổi lên lo lắng, giơ ly rượu trong tay ném trên tường.

***

Gần sang năm mới trong tiệm cắt tóc biển người đông đúc, Cố Linh Nhan ở trên ghế sofa đợi chán đến chết, thật vất vả từ trong phòng riêng ra ngoài đến cạnh Đồn Cảnh Xuyên, mắt cô ấy sáng rực lên nhảy nhót đến trước mặt anh, anh nhìn mái tóc màu đen hải lông gạt đầu một cái, "Ừ, tiêu tử đáng đáp thật thanh tú!"

Đồn Cảnh Xuyên bắt đầu đi kéo cô qua liền đi ra cửa, trong lòng suy nghĩ lúc ấy nghe Ngôn Kỳ nói lần hẹn hò đầu tiên phải đi cửa hiệu cắt tóc lúc đó nét mặt anh ta thật thối tha, vỗ vỗ đầu người bên cạnh, trầm giọng hỏi, "Tiếp theo đi nơi nào?"

Cố Linh Nhan duỗi lưng một cái, cười híp mắt đối với nói, "Xem cung đây thật nghe lời chị, chị mời đi ăn ngon!"

Vì vậy liền xuất hiện cảnh tượng Đồn Cảnh Xuyên ngồi yên mười phút nhìn trước mặt một chén tôm hùm nhỏ, những người bên cạnh ăn được như rơi vào trong sương mù, dừng lại dùng móng vuốt kéo tóc anh, "Đồn Cảnh Xuyên anh làm bạn trai của em anh còn không ăn chút gì giống em!"

Hầu như sách dạy nấu ăn không chỉ có rau dưa với cá, thảnh thơi có thêm thịt người nào đó lặc đầu một cái, "Em ăn đi, anh giúp em."

Lần này Cố Linh Nhan mất hứng, nhìn thấy gương mặt tuần tú anh thì lại không muốn nổi giận, buồn buồn không vui gặm xong rồi tự mình gấp thêm tôm hùm nhỏ vào trong chén anh, tính tiền rồi đi ra ngoài.

Trăng tròn hoa thắm, một mình cô đi về phía trước, người phía sau không nhanh không chậm đi theo, trong lòng cô mắng anh cộc gỗ ngu ngốc tính khí như công tử, càng đi càng tức, lập tức dừng bước quay đầu lại nói, "Đồn Cảnh Xuyên chúng ta chia tay!"

Đồn Cảnh Xuyên sững sờ một chút, hồi lâu híp híp mắt, "Tại sao?"

"Cái gì tại sao, dù sao anh cũng không nói qua em là bạn gái của anh." Đinh ước đêm ấy lấy một cái ôm kết thúc, sau đó anh đưa cô ấy trở về phòng ngủ, cái gì cũng không nói.

Cô ấy thấy anh không trả lời, tiếp tục đi về phía trạm xe, lúc này Đơn Cảnh Xuyên theo tới, "Cố Linh Nhan em không cần đùa bỡn như đứa bé vậy."

"Mẹ kiếp!" Cô ấy chột xoay người trừng anh, "Chính anh đầu gối lại không biết lắng mạn, tin nhắn nhiều nhất là năm chữ trở xuống, điện thoại nói hai câu liền im lặng không nói, lần hẹn hò đầu tiên liền theo tôi ăn bữa cơm tối thì lòng không vui, anh giống bạn trai sao?!"

"Anh nhuộm tóc trở lại thành màu đen." Anh nhàn nhạt mở miệng.

Ngụ ý, đó là nghe lời bạn gái mới mà nhuộm tóc đen trở lại.

Cố Linh Nhan bị anh làm cho ghen hờn, giận đến tóc ngắn từng sợi một đứng lên, "Tôi mặc kệ, dù sao anh một chút cũng không có giống là bạn trai bất luận là vì cái gì, anh không có tí tự giác nào!"

Trên đường người tới lui nhìn thấy một đôi trai gái đều mỉm cười không ngừng, Đơn Cảnh Xuyên chỉ cảm thấy ở trong bộ đội lúc mô phỏng tác chiến cũng không khó như đối phó với một tiểu nha đầu thế kia, thờ dãi nói, "Nếu như em bởi vì thấy anh không chịu ăn tôm hùm nhỏ với em mà làm em không vui, anh cũng không còn lời nào để nói."

"Không lời nào để nói thì thôi dứt khoát đi." Cô bị đầu gối chọc giận đến sắp học máu, "Chia tay chia tay đi!"

Đơn Cảnh Xuyên thấy cô lại muốn đi, không thể làm gì khác hơn là tiến lên kéo cánh tay của cô, "Em nói chuyện dễ nghe một chút không được sao, luôn luôn âm ỉ lên làm cái gì?"

"Tôi có cái bộ dáng này, anh cũng không phải là lần đầu tiên biết tôi!" Cô nhanh nhồm nhanh miệng, hít mũi mà rống lên.

"Em như vậy sao được? Coi như con gái không dịu dàng sẵn sàng, ít nhất phải biết đạo lý." Anh từng chữ từng câu nói.

"Tôi cũng không dịu dàng sẵn sàng, lại không nói đạo lý, anh tìm cô con gái khác đi!" Đôi mắt cô ấy đều đều, đẩy cánh tay của anh ra.

"Cố Linh Nhan!" Anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vo thành một nắm, vừa định giáo huấn cô lại không đành lòng, thả mềm giọng điệu hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, "Em là người đầu tiên mà anh thích, cho tới bây giờ anh cũng chưa có cùng con gái hẹn hò lần nào, không biết nên làm sao em mới có thể vui, anh xác thực không vô vị cứng nhắc, mà anh đối với em rất nghiêm túc, em không cần tùy tiện nhắc tới chia tay."

Trước kia Cố Linh Nhan học cấp 3 cũng có nói chuyện yêu đương, lời của anh so với bé trai mười bảy mười tám tuổi dụ dỗ người khác rất vụn vụn, nhưng cô nghe được trong lòng lại thấy ngọt ngào.

"Vậy anh công em!" Cô ấy đi vòng qua phía sau anh, ở bên trong áo khoác nhỏ màu trắng làm mặt quỷ với anh, Đơn Cảnh Xuyên trở nên đau đầu, không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm xuống.

Cô nằm ở trên lưng anh, giặt nhẹ tóc của anh, nhỏ giọng hỏi, "Anh đường đường là là lãnh đạo lớn, rốt cuộc để ý em cái gì?"

Anh một người như vậy, nguyên ý vì cô ấy thỏa hiệp cùng chống lại với ba mình tám năm đều không hư hỏng chỉ duy nhất một lần khinh cuồng, nguyên ý theo cô chen chúc trong lều nhỏ gần tôm hùm, nên được ứng phó lòng mình không nói đạo lý với cô.

"Anh cũng không biết." Anh làm sao không cảm thấy nghi ngờ, trong khoảng thời gian này trong lòng anh nhiều lần nghĩ cách tránh cô, nhưng cuối cùng không được anh thừa nhận lòng mình kỹ càng rồi, 26 năm cẩn thận tự kiểm chế, cuối cùng làm một người tính khí nóng nảy đã động lòng với một Lolita.

"Ừ." Đôi tay cô ấy ôm cổ của anh, nhìn mái tóc màu đen của anh trong lòng tràn đầy kiêu ngạo, cười hi hi nghiêng đầu hôn xuống gương mặt anh, "Thôi tha khó chịu, còn mấy ngày nữa sẽ bước sang năm mới rồi, chúc anh một năm mới không còn khó tính kỳ cục như vậy."

Đơn Cảnh Xuyên bước chân ngừng lại một nhịp, thân thể luôn luôn vững như đá trong lúc lơ đãng nhẹ rung một chút, Cố Linh Nhan nằm ở trên lưng anh nở nụ cười lão đạo buồn ngủ, chợt nghe giọng nói anh trầm thấp vang ở bên tai, "Ngủ ngon, Nhan Nhan."

***

Phó Chính mang theo Thiệu Tây Bội một đường chạy xe trở lại nhà trọ cô, vào phòng anh ta đặt cô sau lưng cửa, liền hôn xuống.

Giữa môi và lưỡi anh ta mang theo nhàn nhạt mùi thuốc lá, trong miệng cô lại hàm chứa mùi rượu, đã lâu triển miên như sóng biển cuốn lấy, tay của anh ta linh hoạt ngăn áo khoác của cô, từ vạt áo lồng cườ cô tham lam tiến vào, đưa tay cầm hai luồng trắng nõn của cô.

"Ừm....." Cô liều mạng mà đẩy anh ta ra, đỏ mặt hỏi, "Anh coi tôi là cái gì vậy Phó Chính?"

"Coi là cái gì?" Anh ta lau đôi môi, tròng kính sau mắt lạnh sáng lên bắn ra bốn phía, "Cô có thể cho người đàn ông khác ở bên trên không thể để cho tôi lên bên trên được hả?"

Cô giận dữ cầm vật phẩm thủy tinh trước cửa ném lên trên người anh ta, "Anh dứt cho tôi!"

"Thieu Tây Bội." Anh ta nghiêng người tránh qua, một tay nhéo cằm cô, phần nộ quát, "Rốt cuộc cô muốn thế nào?! Con mẹ nó tôi không muốn nhìn cô ngồi bên cạnh người khác, cô có nghe hay không?!"

"Liên quan gì tới anh!" Cô bị anh ta đả thương ép người cũng không cho giải thích, "Anh nhiều phụ nữ như vậy nhất định phải nhìn chăm chăm một mình tôi làm gì? Con mẹ nó trước đó tôi cho anh ở bên trên, nhưng hiện tại tôi không muốn cho anh ở bên trên, anh hiểu chưa?!"

Phó Chính dừng một chút, tiến lên một lấy tay cô gắt gao đè ở trong ngực, cười lạnh một tiếng, "Cô không muốn cho tôi bên trên rồi hả? Nghĩ hay quá nhỉ."

hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dây dưa sâu sắc

Thieu Tây Bội chưa từng điên cuồng trước mặt Phó Chính như thế này.

Tám năm, cho dù anh có làm tổn thương cô tới cỡ nào, cho dù trong thâm tâm cô hận anh tới cỡ nào, cô đều chưa từng tay đập chân đá trong ngực anh giống như bây giờ, vừa khóc vừa đuổi anh cút đi.

Phó Chính cũng không khá hơn chút nào, bình thường là một người lạnh lùng ít nói, bây giờ mắt đỏ ngầu, cánh tay gắt gao kẹp chặt người phụ nữ vào lòng.

Cô đánh một lúc, một mồi thở hồng hộc, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, nghẹn ngào nói: "Chẳng qua anh chỉ cảm thấy tôi là vật sở hữu của anh mà thôi, bởi vì Tiểu An xuất hiện, lòng tự tôn của anh không thể chịu nổi việc tôi rời đi."

Anh nhếch môi nhìn cô, không nói gì.

"Tôi nói không sai chứ?" Cô cười khò một tiếng, lau nước mắt, nhẹ nhàng đẩy anh ra: "Phó Chính, tôi không quên được anh, đó là việc của tôi, không liên quan đến anh."

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Phó Chính trầm mặc nhìn người phụ nữ đối diện, ánh mắt giống như đang thiêu đốt người cô, bỗng nhiên cảm giác chỗ mất cả chân có cái gì đó đang cản ống quần của mình, anh cúi đầu nhìn, khoai sọ lẫn thành một đống, đang lười biếng trông ngóng anh.

Thieu Tây Bội cũng nhìn thấy, ngồi xồm xuống muốn ôm khoai sọ lên, ai ngờ anh thuận thế ngồi xồm xuống, nhấc khoai sọ lên vứt qua một bên, đưa tay ôm ngang cô lên.

Bất giác đã đến bên giường, tay của anh giống như có điện, chỗ nào được khiêu khích đều có cảm giác nóng hổi, mắt cô bị sương mù che phủ, run run tay cởi quần áo của anh, ánh mắt sắc bén của anh nặng nề nhìn cô, một tay luồn đẩy áo ngực của cô lên cao, nắm lấy bộ ngực trắng như tuyết của cô ở trong tay nhào nặn.

Đã lâu không làm, phía dưới cô cực kỳ ẩm ướt, mấy lần anh bóp hơi mạnh, cô đỏ mặt rên khẽ một tiếng, chen chân vào đá chiếc quần của anh xuống một nửa.

Phó Chính nhìn người phụ nữ dưới thân đang không chịu nổi mà ôm chặt hông anh, hai bầu ngực trắng như tuyết bị anh xoa đến mức đỏ lên, anh cúi đầu xuống hôn lên người cô, tạo hết dấu vết này đến dấu vết khác, chỗ đó của anh dán vào bắp đùi cô vừa cứng lại nóng, cô bị anh hôn đến mức không chịu nổi, muốn tự mình cởi nốt quần trong của anh, nhưng anh không cho phép, trở mình ép cô xuống dưới thân.

Dưới ánh trăng, tấm lưng trần đẹp đẽ của cô khẽ run, ánh mắt anh càng ngày càng nóng, gờ tay xé rách quần lót của cô, từ phía sau tự mình cởi quần rồi nặng nề đi vào.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước phát ra từ chỗ giao hợp, một tay anh giữ lấy vai cô, giống như dã thú sau lưng cô vừa mút vừa cắn, một tay nắm lấy eo cô, không cần bất kỳ kỹ thuật gì mà cứ mạnh mẽ đâm vào.

Để không bị anh đâm đến mức bay về phía trước, hai tay cô nắm thật chặt chiếc gối, đỏ mặt nghe âm thanh giao hợp vang lên ngày càng to, mỗi lần anh đều đi vào rất sâu, nhưng ý xấu chính là không muốn cô lên đỉnh.

Thieu Tây Bội nhin một lúc, cuối cùng chôn đầu trong gối khóc không ra tiếng, Phó Chính cắn răng đâm mấy lần nữa rồi lui ra, trở người cô dậy, từ trên cao nhìn xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dính đầy mồ hôi ẩm ướt, mái tóc dính chặt trên gương mặt, cái mũi xinh đẹp vì khóc mà cứ sụt sịt liên hồi, trên thân đầy dấu vết mà anh vừa lưu lại, nhìn một đường xuống phía dưới, địa phương trước đó ngậm lấy anh lúc mờ lúc đục, hơi có chút sưng đỏ, chất dịch trong suốt

đang từ từ chảy ra.

Phó Chính càng nhìn càng nóng, nhanh chóng cởi kính mắt vứt xuống đất, bế cô lên, tách hai chân ra kẹp lên lưng anh, thờ hỏn hển đăm một phát đến đấy, ra ra vào vào, nhiều lần còn hung hăng giầy vò chỗ mẫn cảm của cô.

Chính anh cũng ý vào sự kích thích mà kiên trì tới tận bây giờ, cho đến khi cô ghé vào vai anh không phát ra được âm thanh nào nữa, anh mới vội vàng rút ra, xuất giữa hai chân cô.

Cô hấp hối tựa trên bả vai anh, nước mắt rơi lã chã, toàn bộ đều chảy vào cổ anh, anh thờ dài, ôm cô vào trong ngực hôn lên thái dương cô, thấp giọng hỏi: “Có đau không?”

“Anh đi đi...” Cô bị anh làm cho vừa đau vừa tê dại, trong lòng lại hận chính mình: “Bây giờ anh đã ở trên xong rồi, anh mau đi đi...”

Trong lòng Phó Chính cũng loạn, giọng nói lạnh lùng, “Em ôm anh thì anh đi như thế nào?”

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng lại không có sức lực, anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của cô, cuối cùng thua trận, tự mình nằm xuống lật cô đặt ở trên người, lau mồ hôi ẩm ướt cho cô: “Em đứng là vật sở hữu của anh, người nào cũng không thể đụng vào.”

“Nhưng điều này không phải là bởi vì lòng tự tôn của anh.” Anh bình tĩnh nhìn cô: “Ba tháng nay, anh không hề chạm đến một người phụ nữ nào.”

“Mấy hạng mục lớn liên tiếp thua lỗ, sở cảnh sát vô cùng náo nhiệt, anh của em hẳn là muốn cảm ơn em lắm, đều là do em ban tặng mà.”

Cô nghe anh từ từ nói, nghĩ đến một người kiêu ngạo như vậy, lại bởi vì phân tâm trong cuộc độ sức của đàn ông mà trở nên khốn đốn, nghe thấy giọng điệu không cam lòng của anh ngược lại lại có chút dễ thương, cô kìm nén nước mắt mỉm cười.

“Làm bạn với anh.” Đợi một lúc, anh há miệng cắn cắn mũi cô, trịnh trọng nói: “Anh cũng cần em.”

Thiếu Tây Bội vĩnh viễn nhớ kỹ đêm này, người đàn ông mà trong cuộc đời từ mười sáu đến hai tư tuổi cô luôn luôn ngược nhìn lại đang rất nghiêm túc cầu xin cô -----

Đi theo suốt một đường. Nếu gặp phải sóng gió lớn hơn nữa, máu chảy ruột mềm(*), quyết không rời bỏ.

(*) Máu chảy ruột mềm: Những người thân thuộc phải nhờ cậy và giúp đỡ lẫn nhau, nếu không sẽ tổn hại cho nhau.

Dù có cầu xin ích kỷ cứng rắn như thế nào, lại vẫn liên quan đến người đàn ông này, huống hồ chính cô cũng ích kỷ, nói không chừng cái sự lưu luyến u mê không tỉnh này ngày mai sẽ đến cuối mộng cảnh, không phải sao?

“Được.” Một lúc sau, cô nhắm mắt lại, tựa vào cổ anh, duỗi tay nắm chặt lấy tay anh.

Sắc mặt Phó Chính dần dần dịu lại, cầm lấy chân cẩn thận đắp kín lên người cô, hôn lên trán cô: “Ngủ đi.”

Một buổi sáng lạnh giá, phía sau chiếc xe jeep màu đen của Phó Chính là một chiếc xe màu bạc khác, Tiêu An ngồi ở vị trí lái, nhìn trong phòng Thiếu Tây Bội không có chút ánh sáng nào, trong mắt tối sầm lại, một đêm mà dài như một năm

***

Chưa đến mấy ngày nữa sở cảnh sát sẽ phải làm báo cáo hàng năm, cả đám Đồn Cảnh Xuyên mỗi ngày đều bận rộn trong phòng họp từ sáng sớm đến tối muộn, chỉnh sửa tài liệu, làm bản kế hoạch tuyên truyền giảng giải... Đến mức ăn cơm cũng là giải quyết trong phòng họp.

Ngôn Kỳ có hai quả đấm thâm thật to, quỳ ở giữa Đồn Cảnh Xuyên và Tiêu An, khuôn mặt đau khổ, lấy đầu đập đất: “Anh Nồi, anh An... Hai người các cậu là người sắt, để mình nghỉ ngơi đi! Mình sắp lao lực quá mà chết rồi!”

Hai người đàn ông này, một người vừa mới có bạn gái, có nhiều động lực nên không hề mệt mỏi, một người khác thì gặp phải kẻ thù của người con gái mình thích, không muốn sống nên giầy vò thân thể của mình, anh cũng không thể sánh bằng được, không thể sánh bằng được sao?!

Mấy sĩ quan cao cấp đứng bên cạnh đều bật cười, tỏ vẻ khinh thường, Ngôn Kỳ đứng lên, nổi trận lôi đình hét: “Tôi nhổ vào mấy người độc thân các cậu! Không phải các cậu cũng chỉ là trợ thủ đắc lực thôi sao!”

“Ồn ào quá.” Đồn Cảnh Xuyên chen chân vào đẩy cậu ta một cái, trầm giọng nói, “Báo cáo tháng ba tháng tư báo cậu phụ trách đâu?”

Ngôn Kỳ giật mình, chân chó chạy tới bàn làm việc cầm một cái gì đó, lúc trở về trên mặt lộ vẻ không khác gì chân sai vật: “Anh Nồi ~~~”

Cả phòng đều bị anh làm cho lông tơ dựng đứng, Đồn Cảnh Xuyên nhìn một chút mới không ném cái bút trên tay về phía anh, Ngôn Kỳ giống một tú bà trong thanh lâu, chỉ chỉ cửa: “Cô đâu nhõ tới~”

Lần này, một đám đàn ông đều hướng về phía cửa để nhìn cô bạn gái đầu tiên của phó cục trưởng mặt đen, Đồn Cảnh Xuyên để bút xuống, trầm mặt lườm bọn họ, vứt Ngôn Kỳ qua một bên, nhanh chân đi ra ngoài đóng cửa lại.

Cố Linh Nhan nhỏ bé đang đứng trước phòng họp nhìn đông ngó tây, nhìn thấy anh tới thì mắt sáng lên, đã vài ngày Đơn Cảnh Xuyên không gặp cô, lúc này thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô thì liền động lòng, đưa cô vào phòng làm việc: “Sao em lại tới đây?”

“Từ trường học tới đây quá xa, nhờ em xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ.” Anh vẫn chưa quên chuyện lần trước dám du côn mai phục cô để tìm anh tính sổ, rót chén trà nóng nhét vào tay cô, sờ sờ tóc cô: “Có lạnh không?”

“Anh cứ thích dạy em” Cô lắc đầu một cái, miệng húp một ngụm trà nóng, thỏa mãn để cái chén xuống: “Cũng nhiều ngày không gặp mặt rồi, chẳng lẽ anh không nhớ em sao? Gọi điện thoại cho anh anh cũng không nghe!”

Đơn Cảnh Xuyên ngăn ra, nghiêng mặt sang bên cạnh, hồi lâu mới từ từ mở miệng: “Không phải, mấy ngày nay phải làm hội nghị tổng kết, điện thoại đi động cũng để trong phòng làm việc, chưa có xem”

Cố Linh Nhan hít một hơi thật sâu, thật lòng cô cảm thấy mình mới là đàn ông, mỗi lần nhìn anh nói chuyện là ngứa ngáy khó chịu, lúc người hơi dựa sát vào anh, Đơn Cảnh Xuyên không tránh thì cũng né, hiển nhiên là bộ dạng một cô vợ nhỏ!

Anh và cô chung sống mấy ngày nay, thấy con người cô đảo liên tục cũng biết là cô nếu không phải là đang muốn mở miệng mắng anh thì chính là đang tức giận, anh vội vàng mở lời: “Hai ngày nay em ở trường như thế nào? Có gây gổ với người khác không?”

Tính khí của tiểu nha đầu này nóng nảy như vậy, anh vẫn lo rằng không chừng đến một ngày nào đó chính cô sẽ bị bắt vào trong cục.

“Rất tốt, không khiến đại cục trường phải nhớ thương.” Cô liếc mắt, đưa lưng về phía anh: “Có thời gian gây gổ với người khác thì em cũng sẽ không ngồi xe hai giò đồng hồ để chạy tới thăm cái khúc gỗ như anh.”

Đơn Cảnh Xuyên gạt đầu một cái, không nghĩ ra nên nói cái gì, tựa lưng vào ghế sofa trầm mặc, thật ra thì vốn trong lòng Cố Linh Nhan còn một bụng muốn nói với anh, thấy anh nói chưa được ba câu lại im lặng, quả thực là muốn cầm chén nước nóng hất vào người anh.

“Em không còn việc ở đây nữa, em đi đây.” Cô cứng rắn nói một câu, đầu gối Đơn Cảnh Xuyên lắng nghe, rồi gạt đầu nói được, anh đưa em tới trạm xe, cô tức giận đến mức vung tay áo, xoay người bỏ nhào lên người anh, hai chân gác lên hai bên bắp đùi anh: “Đơn Cảnh Xuyên, con mẹ nó nếu không thì anh đi tìm đàn ông mà yêu đi!”

Sau khi nghe xong anh nhú mày một cái, vừa định nói cô hồ đồ, cúi đầu liền thấy hai cánh tay nhỏ bé của tiểu nha đầu đang chống trước ngực anh, khuôn mặt nhỏ bé mập mập đang ở trước mắt, đôi môi anh đào tròn mọng khê hé, da đầu anh căng lên, còn chưa kịp dòi tâm mất đi, mặt của cô lại phóng to trước mắt.

Chỉ cảm thấy môi cô mềm nhũn áp vào, rất nghiêm túc từ từ ngậm lấy môi anh hôn, đầu lưỡi nhỏ nhỏ dụ dỗ anh mở miệng ra, bên tai anh là tiếng ong ong, giống như mười mấy cỗ xe tăng nghiền qua đầu mà không thể động đậy, Cố Linh Nhan đầy sắc tâm, một chút cũng không nổi giận, gắng sức cạy cái miệng của anh ra.

Dù sao Đơn Cảnh Xuyên cũng là đàn ông, coi như là tay mơ đi chăng nữa thì luôn có lúc ở thể chủ động, trên người cô gái có mùi đặc biệt giống như mùi sữa tắm trẻ em, hơi thở kia thực sự quá ngọt ngào, anh chỉ có cảm giác tay mình không chịu được sự khổng lồ, từ từ xoa hông của cô.

Sắc tâm của Cố Linh Nhan mới thỏa mãn một nửa, chưa vui mừng được hai giây thì “Rầm” một tiếng, Đơn Cảnh Xuyên run lên buông người ở trên ra thì liền nhìn thấy Ngôn Kỳ đang nằm trên mặt đất, ngoài cửa còn có tiếng bước chân hoảng hốt chạy.

“Nồi, không phải là mình muốn xem trộm cậu và chị dâu nhỏ đâu! Là bọn họ ép mình!” Ngôn Kỳ vội vàng vàng, chọt vỗ xuống bắp đùi của mình: “Mình có chuyện quan trọng muốn nói với cậu, lúc này mẹ cậu gọi điện, nói cha cậu ở nhà bỗng nhiên bị ngã!”

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đắm chìm

Lúc Đơn Cảnh Xuyên về đến nhà, người trong nhà ước chừng nhiều gấp đôi bình thường.

Ông cụ Đơn cầm cây gậy ngồi trên ghế sofa, ánh mắt uy nghiêm xem tivi, bà cụ Đơn ngồi cạnh ông, đang nói chuyện với người đàn ông trung niên bên cạnh, Đơn Cảnh Xuyên bước vào phòng, cung kính gọi "Ông nội bà nội".

"Về rồi à?" Ông cụ Đơn gật gù đầu, ho khan một tiếng, "Con qua phòng ba con xem xem, không xảy ra chuyện gì lớn, đúng lúc chú hai con cũng vội chạy về, tối nay mọi người cùng nhau ăn bữa cơm."

Đơn Cảnh Xuyên gật đầu với Đơn Quân, nhàn nhạt gọi một tiếng "chú hai" rồi sải bước vội vàng đi đến phòng của Đơn Lợi.

Đơn Lợi đang tựa vào đầu giường, kỹ lưỡng xem phần tài liệu đang cầm trong tay, Cù Âm đang ở bên cạnh pha trà cho ông, thấy con trai trở về, vội

vàng đặt ly trà xuống đón tiếp, "Sao lại mặc quần áo mỏng manh như vậy?"

"Nhận được điện thoại là con lập tức trở về, áo khoác để ở trong cục, ba sao rồi?" Đôn Cảnh Xuyên và mẹ cùng đi đến bên giường, nhìn qua thấy khí sắc Đôn Lợi cũng không tệ lắm nên thở phào nhẹ nhõm.

"Bác sĩ nói là do ông ấy mệt mỏi quá độ, ăn uống không điều độ nên bệnh đau bao tử lại tái phát." Cù Âm lắc đầu, đau lòng nhìn con trai mình, "Em thấy chuyện trong cục đều do Cảnh Xuyên đảm nhiệm, anh là cục trưởng mỗi ngày lại bận bịu việc gì chứ."

"Suy nghĩ đàn bà." Đôn Lợi để văn kiện xuống, "Thằng nhóc như nó thì biết cái gì, không phải do tôi chống đỡ thì không biết bây giờ nó còn phải khổ cực gấp bao nhiêu lần nữa."

"Cái ông này sao nói chuyện lại không dễ nghe chút nào? Mọi người ai cũng khen con trai của ông còn ông thì vừa gặp nó lại chê nó toi bồi thế chứ?" Cù Âm tức giận đặt ly trà lên khay, lườm chồng mình.

Lúc ăn cơm tối, hai vợ chồng còn thỉnh thoảng tranh một câu đùa một câu, ông cụ Đôn buông đũa xuống trừng mắt nhìn, khó khăn lắm mới lắng lại.

"Thần thái của con bây giờ tốt hơn rồi đó." Ông cụ quan sát đứa cháu nội duy nhất đang ngồi ở đối diện, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng, "Tốt hơn cái đầu tóc màu sắc lộn xộn trước kia biết bao nhiêu đấy."

"Tiểu tử thú, không biết hai ngày trước dây thần kinh bị chập chỗ nào rồi." Đôn Lợi nhú nhú mày, "Bằng không thì con thật sự bị nó làm cho tức chết."

"Cảnh Xuyên, lúc nào thì dắt bạn gái về đây ăn cơm? Con cũng lớn rồi." Bà cụ Đôn vui vẻ cười, hiền lành và dịu dàng.

"Bà nội, không vội đâu." Đôn Cảnh Xuyên quan tâm gấp thức ăn cho bà, trầm giọng nói, "Qua năm con mới hai mươi bảy tuổi thôi."

"Thật sự có một cô con gái trong nhà thì tốt quá, nũng nịu dịu dàng không ảm ỉ." Cù Âm mỉm cười nhìn con trai, "Nhớ lúc đó Bội Bội...."

Lời vừa ra khỏi miệng, bỗng nhiên bà cảm thấy đã lỡ lời, vội vàng che miệng không nói thêm gì nữa, Đôn Lợi nghiêm khắc lườm bà, lúc này mọi người trên bàn ăn đều trầm lặng lại, ông cụ Đôn liếc mắt nhìn đứa con thứ hai ở bên cạnh, vẻ mặt Đôn Quân thần nhiên không nhìn ra biểu tình gì.

Trước khi về, ông cụ Đôn bung ly trà gọi Đôn Cảnh Xuyên vào thư phòng, cân nhắc hồi lâu mới chậm rãi nói, "Cảnh Xuyên..... Bội Bội, con bé có khỏe không?"

"Con bé ổn lắm, ông nội." Đôn Cảnh Xuyên thần nhiên trả lời, "Bây giờ em ấy và di Mộc sống ở vùng ngoại ô."

Sau khi ông cụ Đôn nghe xong thì trầm mặc một hồi, thờ dài, "Lúc nào con rảnh thì....Quan tâm con bé một chút."

Đôn Cảnh Xuyên gật đầu đồng ý, đưa ông bà nội ra xe xong quay vào, đúng lúc gặp Đôn Quân đang trầm mặc hút thuốc bên cạnh bồn hoa, suy nghĩ một chút vẫn sai bước qua đó.

Đôn Quân thấy anh tới thì tắt thuốc cười nói, "Nghe nói hạng mục lần này con làm rất tốt, tính khí của ba con như vậy, dù có đánh chết cũng sẽ không khen con, con cũng đừng để trong lòng."

"Dạ không đâu chú hai." Mắt Đôn Cảnh Xuyên vẫn nhìn hồ nước phía trước, "Chú ở thành phố R nhớ giữ gìn sức khỏe."

Lúc này người gác cổng đã lái xe tới, Đôn Quân nhận lấy chìa khóa xe đột nhiên hỏi: "Cảnh Xuyên, có phải con cũng cảm thấy chú hai đã làm sai rồi không?"

Đôn Cảnh Xuyên ngó ra một giây rồi mới phản ứng được, mấp máy môi, "Con là con cháu, không có tư cách đánh giá chú."

Đôn Quân lái xe đi một lúc lâu rồi anh vẫn còn đứng im lặng tại chỗ, chuông điện thoại di động vang lên cả buổi mới phục hồi tinh thần bắt máy.

"Ba anh sao rồi?" Giọng Cố Linh Nhan truyền đến, trong phòng ngủ hò hét ảm ỉ còn có thể nghe được tiếng la quái đản của Ngôn Hinh, anh ở đây lại là tiểu khu vắng người nên tạo thành sự đối lập rõ rệt.

"Bệnh bao tử tái phát, không có vấn đề gì lớn." Anh cầm chặt điện thoại di động, "Em ăn cơm chưa?"

"Cũng trễ như vậy rồi, còn chưa ăn không lẽ em phải chết đói sao?" Đường như cô đã đi ra khỏi phòng ngủ, xung quanh đã yên tĩnh hơn, "Đường đường là phó cục trưởng sao lời nói ra lại thiếu dinh dưỡng như vậy chứ."

Cô nhóc này, quan tâm thì bảo là dài dòng, nói ít mấy câu lại bị mắng là khúc gỗ, Đôn Cảnh Xuyên bắt đầu đi lắc đầu.

"Không còn mấy ngày nữa là đến giao thừa rồi, anh tính thế nào?" Cô ở bên kia hỏi.

"Đến chỗ ông nội, còn em thì sao?"

"Ở nhà thôi, mừng một chúng ta có thể gặp mặt không?" Ban đầu cô còn hùng hồn, nghĩ đến anh phải bận rộn công việc nên giọng lí nhí.

Đơn Cảnh Xuyên nghe tiếng cô thờ nhẹ nhàng bên tai, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy vui sướng. "Có thể chứ, hôm trước không phải em nói ngày mai muốn anh chở về nhà lấy chút đồ sao, tối mai em chờ anh đến đi lấy với em, được không?"

Cố Linh Nhan nghe lời anh nói thì vô cùng ngạc nhiên, "Anh còn nhớ à?"

Thì ra mỗi lần gọi điện thoại cô huyền thuyên như vậy, anh đều âm thầm ghi nhớ hết, cô đứng trong hành lang vui mừng lâng lâng như hoa đào bay phát pho, thấy anh không trả lời, đỏ mặt nói, "Vậy em chờ anh, đến thì gọi điện thoại cho em."

"Đắp chăn cho kín đấy, đừng để cảm lạnh." Trong bóng đêm giọng của anh càng trầm thấp, "Ngôn Hinh nói em buổi tối luôn đắp chăn."

Bên đây cô hận không thể bấm vằm con nhỏ mách lẻo thành trăm mảnh, vội vàng "Ừ" một tiếng rồi tắt điện thoại.

Đơn Cảnh Xuyên nghe tiếng tu tu bên tai, vô thức nở nụ cười dịu dàng.

***

Lúc Thiệu Tây Bội làm cơm tối trong bếp, ngoài trước có người gõ cửa liên tục, cô thầm nghĩ có lẽ là Phó Chính tới, vội nhỏ lửa rồi đi ra mở cửa.

Khuôn mặt tuần tú của Mẫn Kiều Tư đang nở nụ cười hài hước, ngưỡng ngừng bước vào, "Tôi đưa thức ăn cho mèo đến cho cô."

Người này rõ ràng mới vừa bị Phó Chính đánh một trận, bước đi cũng khập khiễng. Khoai Sọ từ trong phòng nhảy ra nhìn anh ta, rất thân thiết dùng móng vuốt cào cào ống quần an ủi anh ta.

Mẫn Kiều Tư nhìn xung quanh, để thức ăn mèo xuống, xoay người định đi, Thiệu Tây Bội gọi anh ta lại, "Không ở lại ăn cơm tối sao?"

"Không được không được." Anh ta sờ sờ đầu, chạy ào ra ngoài, "Phó Chính sẽ lập tức tới ngay, tôi phải đi thôi!"

Quả nhiên anh ta đi không bao lâu, Phó Chính đã đẩy cửa bước vào, Thiệu Tây Bội đang rót nước cho Khoai Sọ, thấy anh đến thì nụ cười càng nồng nàn, "Anh lại vừa làm gì Mẫn Kiều Tư nữa vậy? Nhìn anh ta gặp em là sợ, giống như bị vật lông gà vậy."

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, cời tây trang rồi đóng cửa lại, "Ngược lại anh đang muốn móc con người của cậu ta xuống đó."

Mặc dù Mẫn Kiều Tư đúng là một người tốt, nhưng trước kia lúc mới quen cũng đã có ý nghĩ muốn động đến Thiệu Tây Bội, khi đó Thiệu Tây Bội còn chưa là người của Phó Chính, cũng đã một mực cự tuyệt anh ta, sau đó Phó Chính biết chuyện này nên đã làm khó để Mẫn Kiều Tư không ít.

Cô đến giúp anh treo tây trang lên, xoay người đi vào phòng bếp, "Cơm xong ngay đây, anh chờ em chút."

Phó Chính xắn tay áo, đi theo vào, cô còn chưa đeo tạp dề lên, đã bị anh ôm từ phía sau, cô ngo ngoáy một lúc thì cảm thấy không đúng lắm, hơi đỏ mặt đẩy anh ra, "Ăn cơm trước đã."

"Không được." Anh xoay cô lại, cắn tai cô một cái, khẽ nói, "Ăn em trước."

Cô vừa mới thái rau xong, anh nhìn xung quanh nhưng không tìm ra chỗ nào, đẩy cô đến bức tường bên cạnh tủ lạnh, cời cà vạt, cời áo sơ mi lột ra sau lưng cô.

"Lên giường đi...." Cô hơi xấu hổ, hai tay ôm lấy cổ anh, cả người hơi run rẩy, "Lạnh...."

"Một lát nữa sẽ nóng lên...." Anh thân nhiên cười, kéo một ống quần của cô xuống, từ từ đưa tay xuống dưới, "Bội Bội, giúp anh."

Thiệu Tây Bội vừa nghe giọng của anh cả người như nhũn ra, từ từ giúp anh tháo dây nịt, chợt nổi lên ý xấu, cách một lớp quần đưa tay vân vê chỗ đang nhỏ lên.

Mắt Phó Chính nhúu lại, vì không muốn ở trong tình thế cấp bách này lại làm rơi vỡ mắt kính, trước tiên đặt mắt kính lên trên tủ lạnh, nắm chặt tay cô, "Thích thế này à?"

Cô muốn rút tay lại nhưng không được, tro mắt nhìn anh nhanh chóng tự cời quần rồi đặt thẳng tay cô lên cái vật chân thật kia....

Sau lưng cô là gạch men lạnh lẽo, trong lòng bàn tay cô là vật cứng rắn ấm nóng thiêu đốt người, bàn tay còn lại của anh đang hứng thú vân vê nơi đó của cô, phát ra tiếng chất nhầy dính dính, "Sao lại bất động rồi? Hửm?" Anh cắn bờ môi cô, "Em không động thì anh động."

Vừa nói xong, anh lập tức đưa một ngón tay vào thăm dò, trước sau trên dưới đều chấn động, cô ngậm lấy môi anh, phát ra tiếng run rẩy như tiếng mèo, bàn tay vô thức dùng lực nắm chặt chỗ đó của anh.

"Hửm....." Phó Chính đang căng đến phát đau, thờ dốc vì kinh ngạc rút ngón tay ra, nâng một chân cô lên kẹp lấy bên hông anh rồi tự mình xông vào.

Hôm nay dường như anh rất hăng hái, cứ chín cựa một sâu, lúc nhanh lúc chậm, có mấy lần rút ra khỏi hoàn toàn, lại bắt chợt đâm sâu vào, chính là không cho cô hoàn toàn thoải mái, Thiệu Tây Bội bị dán chặt một chỗ, vừa môi vừa xốt, gấp gấp đến nỗi cắn vào bờ vai của anh, luôn miệng nức nở, nhỏ giọng mắng anh.

Anh vùi mặt hôn ngực cô, ở phía dưới ra ra vào vào làm chất dịch chảy xuống đùi cô, trong giọng nói cũng có vài phần cợt nhả, "Cầu xin anh đi...."

Thiệu Tây Bội đỏ mặt ôm cổ anh, phía dưới cổ gắng co rút lại, thở ra một hơi nóng nói, "Vào sâu chút nữa..... Em muốn....."

Quả nhiên tư thế này hiệu nghiệm hơn, rõ ràng cô cảm thấy anh lại bùng nổ thêm hai lần, vừa vận chạm đến điểm nhạy cảm của cô, Phó Chính lui ra khỏi hai khối tròn trắng nõn nà, nắm chặt eo của cô, đôi mắt đỏ rực nhanh chóng ra ra vào vào liên tục mấy chục cái, dùng chút lý trí còn sót lại tính toán thời gian, sau đó mạnh mẽ đâm vào chỗ sâu nhất.

Lâu rồi Phó Chính chưa ăn thịt, một trận vào buổi sáng cũng không lay chuyển được việc buổi tối sẽ lại tiếp tục, Thiệu Tây Bội không dám trêu chọc anh hãy cẩn thận coi chừng hư thận, đành để mặc anh, lần này quả thật không còn sức lực để ăn com nữa, hai người lại giãy vò nhau một hồi ở trong phòng tắm, anh bế cô lên giường, rồi tự mình làm qua loa chút com, bung đến phòng ngủ hai người cùng ăn.

"Chờn nào anh về?" Cô tựa vào vai anh, cầm chén dứt cho anh một muỗng, "Ngày mai là giao thừa rồi."

Anh trầm mặc xem lịch làm việc trên điện thoại di động, nhàn nhạt nói, "Nói sau đi."

Cô hơi giật mình, mấy năm nay vào dịp lễ mừng năm mới anh luôn bị bao vây bởi các tiết mục, cũng không trở về nhà, cô luôn ở đây một mình.

Đang suy nghĩ thì điện thoại di động của cô đổ chuông, điện thoại di động để ở trên tủ đầu giường bên cạnh anh, cả người cô không còn hơi sức để với tới, Phó Chính lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn thoáng qua rồi lập tức tắt máy.

"Ai vậy anh?" Cô lấy khuỷu tay đẩy đẩy anh, thấy sắc mặt anh lạnh lùng, "Tiểu An à?"

Anh lườm cô, quăng di động vào trong ổ của Khoai Sọ, "Trưa mai ăn trưa với mẹ em."

Thiệu Tây Bội không có cách nào đoạt lại điện thoại di động của mình, trơ mắt nhìn Khoai Sọ ghét bỏ lấy móng vuốt quăng điện thoại đi, lườm anh một cái, bỏ chén xuống tức giận "Ừ" một tiếng.

"Lại muốn làm một lần nữa à? Hừm? Làm ở đâu? Ghế sofa ha?" Anh kéo cô lên người mình, bắt khẩn đay đay mắt kính, lạnh lùng hỏi dồn dập bốn câu.

"Em mới không muốn." Cô cứ nằm trên người anh dụi dụi mắt, "Em muốn ngủ."

Lúc này bạn nhỏ Khoai Sọ không cam chịu ngủ một mình, nhảy ra khỏi ổ của mình, bò đến lần quần bên cạnh chăn, Thiệu Tây Bội cũng không giúp anh bỏ Khoai Sọ xuống, cười híp mắt nhìn mặt mày anh từ từ đen thui lại.

Bên ngoài cửa sổ là ánh đèn neon chiếu xuống mùa xuân thành thị, bên trong cửa ô ôm lấy người cô yêu nhất, không nghĩ đến tương lai cũng không nhớ về quá khứ nữa, đắm chìm trong giấc mộng, không biết bây giờ là năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lối đi

Buổi sáng năm mới Phó Chính bị tiếng pháo nổ ầm ỹ của mấy nhà dưới lầu đánh thức, nhìn đồng hồ thấy chưa đến bảy giờ sáng, người bên cạnh đang say giấc nồng, cuộn tròn bên cạnh anh, để lộ ra cánh tay thon thả ngọc ngà như đoá sen vậy, một bên mặt an tĩnh mà duyên dáng.

Nếu Thiệu Tây Bội tỉnh giấc, nhất định sẽ nghĩ đến một câu nói, một người phụ nữ yên tĩnh ngủ trước mặt bạn, điều bạn muốn làm chính là không đánh thức cô ấy dậy, chăm chú ngắm nhìn vẻ mặt khi ngủ của cô ấy.

Thế nhưng người này lại là Phó Chính, vì vậy lập tức thay đổi thành trong lúc cô ấy lơ mơ ngủ, thân dưới đã có một cây nóng hằm hạp chia vào, người nào đó xấu xa cắn vào môi cô cho đến khi cô không thể thở được, dồn ép cô phải mở mắt ra.

"Em đói bụng....." Hai ngày nay cô bị anh giãy vò đến rụng rời rệu rã hết, thê thảm đẩy anh ra, "Em muốn ăn sáng."

"Đừng ăn nữa, anh dứt em ăn cái khác, ha?" Sinh lực anh tốt vô cùng, không mang mắt kính nên gương mặt có vẻ anh tuấn và hơi không đứng đắn, "Vòng chân qua thắt lưng anh đi."

Phó Chính luôn thích tư thế mặt đối mặt nhất, Thiệu Tây Bội đáng thương còn đang mơ màng chưa tỉnh giấc, đã bị anh dùng tư thế xấu hổ nhất mà đâm mạnh vào từng cái từng cái đến phát đau.

"Anh..... Anh bị tai nạn..... Sao lại không bị ảnh hưởng gì hết vậy....." Cô rất bức mình, nghĩ lại thì người này vừa mới xuất viện chưa bao lâu, sao sinh

khí lại dồi dào đến như vậy chứ.

"Trước khi va chạm, theo bản năng anh phải bảo vệ cái này trước chứ, nếu không thì làm sao em hưởng thụ được." Giọng anh trên đùa lưu manh một cách thần nhiên.

Vì vậy Lúc Thiệu Tây Bội xuống giường, chân căng mềm nhũn suýt chút nữa là khụy gối xuống đất rồi, Phó Chính đang rửa mặt trong phòng vệ sinh, nghiêng người ló đầu ra nhìn, khóe môi nhếch lên cười nhạt, cô tức giận hung hăng trừng mắt với anh, lúc vào bếp làm điểm tâm hận không thể bỏ đồ vào thức ăn.

Hơn mười một giờ thì đến dưới khu chung cư, Lục Mộc ngồi vào ghế phía sau, trên ghế lái, Phó Chính quay đầu lại lễ độ nhàn nhạt gọi một tiếng "Di Mộc".

Chuyện tình của anh và Thiệu Tây Bội đã gần ấy năm như vậy, trong lòng Lục Mộc cũng hiểu rõ mấy phần, nhưng cũng chưa bao giờ hỏi tới, đây vẫn là lần đầu tiên thật sự gặp mặt, không kèm được nhìn anh thêm mấy lần.

Ngày hôm qua lúc Phó Chính mở lời nói muốn mời Lục Mộc ăn cơm, Thiệu Tây Bội đang làm mình làm mẩy với anh, thật sự lúc đó cô hơi luống cuống, trên đường đi ngồi ở vị trí cạnh ghế lái cô rất hồi hộp.

Dù sao Phó Chính cũng là quan chức, chức vị lại cao như vậy, con người cũng âm hiểm nữa, nói năng xử lý lúc nào cũng mực thước, đáng về thái độ của Lục Mộc cũng rất đúng mực, sau khi vào phòng bao của nhà hàng thì cười tít mắt trò chuyện vui vẻ với Phó Chính.

"Di Mộc, chúc đi sức khỏe dồi dào, trẻ mãi không già." Trước khi kết thúc bữa cơm, anh khẽ nâng ly rượu và nở nụ cười hiếm thấy.

Lục Mộc cũng cười, "Cảm ơn cậu."

Cho đến lúc Thiệu Tây Bội trở về nhà vẫn còn đỏ mặt hơi lạnh, Phó Chính đang ôm laptop xử lý công việc trên ghế sofa, thấy cô đang mặt hồng hồng ửng đỏ khoai sọ, đẩy đẩy mắt kính nói: "Em sợ cái gì đấy?"

Cô lắc lắc đầu, "Chỉ số thông minh của em so với anh con mẹ nó một con số lẻ cũng không bằng."

Anh co khóe miệng vừa định nói gì đó, đúng lúc này điện thoại di động vang lên. Thấy anh ra ban công nghe điện thoại, cô liền để khoai sọ xuống, vào bếp làm chút bánh mà anh thích ăn.

"Anh đi trước, có chút việc." Anh nhận điện thoại xong thì thay quần áo rồi vào bếp, bàn tay đang đập trứng gà của cô dừng lại, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, đưa anh ra cửa, lời đến khóe miệng nhưng vẫn chỉ nhu thuận gật đầu một cái.

"Nghỉ ngơi sớm một chút." Cô nhón chân lên cẩn thận sửa sang cổ áo giúp anh, bỏ lỡ ánh mắt nồng nàn thắm thiết của anh.

***

Hai năm qua, thú vui yêu thích nhất của ông cụ Đơn chính là xem kinh kịch, đến chỗ cao hứng còn có thể hát lên một đoạn, buổi tối giao thừa có mấy lão chiến hữu trong quân đội trước đây đến nhà chơi, mọi người uống rượu tán gẫu vô cùng cao hứng, ông cụ Đơn đang ở trong phòng khách giờ gây nói chuyện âm ỉ.

Đơn Cảnh Xuyên và bà cụ Đơn ngồi trên ghế sofa lắng nghe, cho đến khi ông cụ Đơn hát xong mới cảm thấy được điện thoại di động đã vang lên một lúc rồi.

Anh nhìn qua là Cố Linh Nhan gọi tới, vẻ mặt chuyển sang dịu dàng, sau khi nhận điện thoại lại sợ hết hồn.

"Nồi.... Em có thể tới tìm anh không....." Rất rõ ràng giọng của cô đang nghẹn ngào, anh thấy tim mình như bị bóp chặt lại.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Giọng anh trầm xuống, "Em đang ở đâu?"

Bên kia giọng Cố Linh Nhan run run nói ra mấy câu, anh tắt điện thoại, mặc áo khoác vào rồi đi ra cửa.

Cù Âm thấy anh muốn đi, vội ngăn anh lại hỏi, "Trễ vậy rồi con còn muốn ra ngoài sao?"

"Có chút việc gấp, mẹ." Anh kéo cửa chính ra, "Nói với ông bà nội một tiếng giúp con, ngày mai con về chơi với họ."

Từ nhỏ tính tình anh đã đầu ra đó, làm việc rất có chừng mực, Cù Âm thấy sắc mặt của anh quả thật không tốt lắm, liếc thấy vừa đúng lúc Đơn Lợi không chú ý đến, dặn dò đôi câu rồi bảo người đến lái xe cho anh.

...

Lúc Đơn Cảnh Xuyên chạy đến, Cố Linh Nhan đã ngã trái ngã phải nằm bên cạnh ba bốn lon bia, cả người nho nhỏ ôm đầu gối ngồi bên cạnh thùng rác trước cửa hàng tiện lợi, co rúm lại giống như con chó nhỏ lang thang bị người ta vứt bỏ.

." Anh thấy cô uống rượu, sắc mặt càng nặng nề hơn, đưa tay kéo cô lên, "Uống nhiều rượu như vậy còn ra bộ dạng gì nữa."

Cô mềm nhũn tựa vào trước ngực anh, che mắt lại nói với anh, "Vẫn hung dữ như vậy..... Thật là không biết thích anh cái gì....."

Cô nàng này say bí tỉ rồi, lời nói cũng đứt quãng, anh nghe một hồi mới hiểu được, cau mày hỏi, "Rốt cuộc sao lại chạy ra ngoài chứ không chịu về nhà hả?"

"Nhà?!" Cô cất cao giọng, "Sao em có thể có nhà chứ?"

Không đợi anh nói, cô vòng tay mình vào tay anh, "Sao em có thể có nhà đây? Bà ấy luôn dắt đàn ông ở ngoài về nhà, lại còn muốn đánh em trước mặt thằng cha già kia....."

"Em đã sớm không có nhà..... Ai cũng chán ghét em....." Cô lập tức ngồi xồm xuống, "Anh có ba mẹ đối xử tốt với anh như vậy, mọi người cùng nhau đón năm mới vô cùng náo nhiệt..... Em thì không có cái gì cả....."

Khi tất cả mọi người đoàn tụ ăn mừng năm mới, cô gái nhỏ lại khóc đến đau lòng muốn chết, tiếng pháo hoa ầm ĩ khắp bốn phía, làm trái tim Đơn Cảnh Xuyên nhói đau.

Tuổi cô còn nhỏ, lại chịu nhiều cô đơn như vậy, cánh tay mảnh khảnh, cô ấy làm thế nào chống đỡ một mình được đến tận bây giờ?

Anh từ từ ngồi xồm xuống, nâng cánh tay cô đang vùi mặt vào, cẩn thận lấy tay lau khuôn mặt đầy nước mắt của cô, bình tĩnh nhìn cô chăm chú.

Thừa dịp lúc cô đang ngây ngẩn, anh đưa tay bế ngang cô lên, từ tốn nói, "Em có anh."

Ban đầu khi vừa mới xác định quan hệ, cô cảm thấy đây chỉ là một trò đùa, cô điên rồi, đầu óc của người đàn ông lớn hơn cô tám tuổi cũng bị cửa kẹp nên mới điên khùng chung với cô.

Nhưng lúc này đây cô đang để lộ ra một mặt yếu đuối mà trước đây mình vẫn xem thường cho anh thấy, dùng toàn bộ vận may của mình để cầu nguyện con đường này có thể đi đến cuối cùng.

Như vậy tình cảm này sao có thể gọi là một đoạn vui đùa nữa.

***

Lúc Cố Linh Nhan tắm xong bước ra, vẫn còn ngà ngà say nhưng khóe miệng thì cười ngây ngô.

Anh trai Thượng tá oai phong một cõi, từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên thuê phòng, bị ông chủ khách sạn tưởng là ông chủ quái đàn lừa bán trẻ vị thành niên, suýt chút nữa là báo cảnh sát rồi.

Lúc này ông chủ quái đàn đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, một bên mặt vẫn nghiêm túc mà cứng nhắc, nếu không phải ti vi đang chiếu chính là thế giới động vật, cô còn nghĩ rằng anh đang phân tích vụ trọng án giết người nào đó.

"Sấy khô tóc chưa?" Anh thấy cô đặt mông ngồi lên giường, từ trên ghế sofa đi đến lấy khăn lông trên tay cô, thấy tóc cô vẫn còn ướt rượt, ngồi xuống bên cạnh giúp cô lau tóc.

Trên người Cố Linh Nhan vẫn còn mùi rượu nồng nặc, choáng váng mềm nhũn như con chi chi lão đảo ngã lên người anh, anh vừa phải giúp cô lau tóc, vừa phải đỡ cô, "Ngồi cho đừng hoảng nào."

"Làm, làm, được chưa?" Từ trong khăn lông, cô lộ ra khuôn mặt lớn chùng bàn tay, ngửa đầu ra cười với anh, hai lúm đồng tiền nhỏ nhấp nháy, "Anh Nồi anh thật là đẹp trai."

Tay Đơn Cảnh Xuyên dừng lại, cô lập tức nắm lấy cơ hội, đẩy anh ngã xuống giường, còn mình thì nhanh nhẹn lật người đè lên bụng anh, từ trên cao cười tủm tỉm nhìn xuống anh.

Thật ra thì bây giờ bạn học Nồi đang rất muốn đánh cô một trận, rõ ràng cô đang say khướt, dư năng lượng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang cười khúc khích, đoán chừng ngay cả mình họ gì cũng không biết, nhưng anh thì tỉnh táo, tỉnh táo nhìn thấy áo tắm của cô rộng lưng thùng, làn da trắng nõn sau khi tắm đã hơi phồng hồng, anh tỉnh táo cảm nhận được, bản thân mình..... Không bình thường rồi.....

"Anh Nồi ơi ~" Cô từ từ cúi người xuống, hai tay chống đỡ hai bên đầu anh, cúi đầu "chụt" một cái hôn lên môi anh, "Anh xem em hôn vậy được không?"

Cái người mà kinh nghiệm tình cảm và năng lực cá nhân hoàn toàn tỷ lệ nghịch kia đang chấn động toàn thân, trên khuôn mặt luôn luôn trầm ổn đã xuất hiện vết nứt, "Em say rồi, mau đứng lên đi."

"Em không đứng lên đây." Cố Linh Nhan lắc lắc đầu, "Không phải anh nói em hôn rất tuyệt sao, em không đứng lên đây."

Nói xong cô càng thêm hăng hái, cúi đầu xuống mặt anh vừa cắn vừa gặm loạn xạ, anh nhìn đến nỗi trên cánh tay nổi hết gân xanh, cô hôn một hồi, hơi ngửa mặt lên bất mãn, "Đơn Cảnh Xuyên sao bụng của anh lại cứng như vậy chứ? Cơ bụng à?"

Lời còn chưa dứt, tay Đơn Cảnh Xuyên đã nhẹ nhàng đè đầu cô xuống, thận trọng hôn lên, nếu lúc này thần trí của Cố Linh Nhan minh mẫn, sẽ phát hiện

thật ra tay anh cũng đã hơi run rẩy rồi.

Áo tắm trên người cô đã xộc xệch muốn rớt xuống rồi, trắng nõn nà như ả như hiện, trước lạ sau quen, anh từ từ khổng chế tình hình, từ từ bật dậy ngồi ôm cô, cô vắt ngang trên đùi anh ôm cổ anh, hơi thở của hai người hòa hợp với nhau, cô chỉ cảm thấy khắp nơi đều là hơi thở nam tính sạch sẽ.

"Umh...." Cô nhẹ nhàng mở mắt ra, đôi mắt to long lánh nước nhìn anh, cả người anh căng thẳng, vội vàng buông cô ra, lấy tốc độ cực nhanh quần cô vào trong chăn giống như cái bánh chưng, bản thân mình thì lui ra bên cạnh giường.

"Em.... Mau ngủ đi." Đèn Cảnh Xuyên tắt bớt đèn lớn, giọng nói có hơi kỳ lạ, "Sáng sớm mai anh đưa em về có được không?"

Quả thật cô cũng mệt nhừ, dụi dụi mắt, "Bây giờ anh phải đi à?" Một lúc lâu sau lại nói, "Anh đừng đi có được không?"

Cô gái nhỏ chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hơi thở của anh đang không ổn định, hít thở sâu một hơi, rồi từ tốn nói, "Được, anh ở đây với em, em mau ngủ đi."

Trong lúc Cổ Linh Nhan say rượu hưng hăng đùa giỡn lưu manh với người nào đó, cũng không quan tâm người ta ngủ ở đâu, vừa lòng thỏa ý an tâm mà ngủ, người nào đó từ từ ngồi lên ghế sofa, vuốt vuốt ngực để dập tắt máu nóng đang trào ban nãy.

...

Mà lúc này đây, bên ngoài phòng bao riêng “Mộc cách”, Phó Chính nắm lấy tay cầm rồi từ từ mở cửa ra, bên trong là một người phụ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc đang cầm ly rượu, thấy anh tới, ánh mắt sáng lên, vội vàng kéo tay anh tiếp đón.

Người phụ nữ đang đưa đôi môi anh đào trước mặt anh, trong đầu nhớ lại cuộc điện thoại của đối phương chiều nay, "Lần này Chính phủ nhất định sẽ tăng viện trợ từ bên ngoài mới có thể ngồi vững vàng, mong muốn của trùm bất động sản thành phố R chính là bản bạc, người phụ nữ của ông ta... Lần trước anh có gặp qua rồi... Hi vọng buổi tối anh có thể cùng đến “Mộc cách”...."

"Khoản tiền này tuyệt đối không thể thiếu..... Đây là hạng mục lớn đầu tiên trong đầu năm nay của thành phố, cũng không thể để mất được..."

Ánh mắt của anh thâm trầm, không nhìn rõ vui mừng, người phụ nữ xinh đẹp thấy hơi kỳ lạ mở to mắt nhìn anh, hồi lâu sau anh buông tay nắm cửa, đưa tay ôm chặt lấy eo của người phụ nữ kia.

Cửa từ từ đóng lại, như một tiếng thở dài ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Năm tháng

Editor: Rùa Lười

Ngày hôm sau, Cổ Linh Nhan tỉnh dậy, đầu đau như muốn nổ tung, cô đi nôn một trận rồi nằm lười trên giường đến tận giữa trưa mới dậy. Đèn Cảnh Xuyên đang thương đã phải nằm trên sofa cả một đêm, sáng sớm mùa đông còn phải dậy còn phải giúp người nào đó ới đến chết đi sống lại rửa mặt, sau khi tắm nước lạnh xong còn phải xuống lầu mua đồ ăn sáng.

Hôm qua Cổ Linh Nhan đã đùa bốn lưu manh thế nào cô hoàn toàn không nhớ rõ nữa, đến sáng nay lúc ăn bánh tiêu thơm phức cô mới nhớ đến, hỏi: "Sao anh vẫn ở đây mà chưa về nhà?"

Đèn Cảnh Xuyên thở dài một hơi, suýt chút nữa hộc máu, anh vuốt mi tâm, lạnh lùng nói: "Tối hôm qua em say khướt rồi gọi tôi tới."

Cái người hôm qua còn khóc như kiêu người được làm bằng nước mắt, vừa mới ngủ dậy xong thì quên sạch sành sanh không chịu yếu thế, nhảy dựng lên cãi: "Em say khướt?! Lão từ đây ngăn chén không say nhé!"

Gân xanh trên trán anh giật giật, bước qua từ chỗ sofa, nhìn cô từ trên cao.

"Anh làm? Làm gì?" Miệng cô còn ngậm bánh, ấp úng: "Đừng tưởng anh là bạn trai em là có thể bảo lực!"

Đèn Cảnh Xuyên bị cô chọc cười, nhớ lại tối qua con có người nào đó dùng sức mạnh ở đây đây, giờ còn đổi trắng thay đen. Đôi mắt cô như những hạt trân châu khê liếc, bỗng nhiên cô kéo tay áo anh: "Tối qua anh ngủ trên sofa hả?"

Thấy anh gạt đầu một cái, sắc mặt của cô gái nào đó liền thay đổi, cô nâng má lên suy nghĩ một chút, kéo anh ngồi xuống, đưa bánh tiêu đến bên miệng anh, nụ cười còn có vài phần nịnh nọt nhìn anh.

Buổi sớm xung quanh đều yên lặng, mở cửa sổ ra một chút cho thoáng gió, Đơn Cảnh Xuyên nhìn thấy cô cười, đôi mắt cong cong, chỉ cảm thấy ấm áp như gió xuân, cảm giác rung động trái tim chẳng biết là vì sao.

Ăn sáng xong hai người rời khỏi quán trọ, Cố Linh Nhan vừa đi vừa nhảy chân sáo, nhìn trước nhìn sau thấy có nhiều xe, anh đưa tay ra kéo cô vào bên trong, người nào đó liền lật tay lại nắm lấy tay anh thật chặt, vui vẻ gật gù đắc ý ngâm nga mấy câu hát.

"Đưa em về nhà nhé?" Đi đến trạm xe anh thử hỏi một câu, ai ngờ rằng lúc này cô còn tươi cười như hòa mà giờ đã đỏ sặc mặt được ngay, "Không được."

Anh cúi đầu nhìn cô, trầm giọng nói: "Tôi qua tôi không nói em, bởi vì tôi biết rằng dù tôi nói gì thì em cũng không thèm nghe, nhưng bây giờ thì tôi thấy em nên về nhà rồi, đêm qua em không về nhà, mẹ em sẽ lo lắng đó, em có biết không?"

"Vô dụng thôi." Cô cười lạnh một tiếng: "Bà ấy có mà thấy tốt nhất là em nên chết ở bên ngoài ấy."

Đơn Cảnh Xuyên cau mày suy nghĩ một chút rồi kéo cô đến một góc nhỏ không người, nghiêm túc nói: "Tôi biết là em sẽ bảo anh đừng nói chuyện không đầu lung, nhưng Nhan Nhan, em cũng đã mười chín tuổi rồi, dù sao bà ấy cũng là mẹ em."

Cố Linh Nhan biết anh là người rất không giỏi biểu đạt, nhưng anh đã nói chuyện nghiêm túc như vậy rồi, hôm qua anh dứt khoát bỏ buổi tập gia đình náo nhiệt đến chăm sóc cô, cô biết, chẳng ai mong muốn cô sống tốt hơn là anh.

"Em sẽ về." Lâu sau, cô cất giọng bình tĩnh: "Chiều em về, đến chiều chắc là người đàn ông kia đã đi rồi."

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn về mặt cô không phải là vui vẻ gì, anh chợt mở miệng nói: "Vậy buổi sáng em đi thăm em họ với tôi được không?"

***

Không nghĩ đến rằng buổi sáng nhà Thiệu Tây Bội cũng rất náo nhiệt, cô giúp hai người họ mở cửa, hí hửng cười với Cố Linh Nhan, nói: "Anh và chị dâu nhỏ mau vào cùng ăn bánh chèo và chả chiên."

Cố Linh Nhan đỏ mặt, đỏ dếp, nhỏ giọng nói: "Cứ gọi em là Nhan Nhan là được rồi."

Dung Tiễn đang ngồi trên sofa chọc Khoai Sọ chơi, thấy Cố Linh Nhan đến thì rất vui, vừa đi vừa hát "Nồi mỳ đen cuối cùng cũng bán đi được" chạy ra đi học người.

Tiêu An cũng ở đây, đang ở trong phòng bếp giúp Thiệu Tây Bội rán chả, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng thật mỏng, còn đeo tạp dề, rất có phong thái của mỹ nam lúc ở nhà.

Cố Linh Nhan ăn quá nhanh, cắn nhanh nhai nhanh, xoi hết hơn nửa phần bánh chèo và chả chiên, ba người còn lại nhìn chị dâu loli mà không nhịn được cười, mặt Đơn Cảnh Xuyên không biểu cảm nhìn cô, lại còn vỗ vỗ lưng cô để cô ăn chậm hơn một chút.

Ăn trưa xong Dung Tiễn đưa cô gái loli đi chơi Wii, Thiệu Tây Bội phơi đồ ở ban công, Đơn Cảnh Xuyên giúp cô treo lên, trầm mặc ở một bên giúp đỡ.

Cô giữ giữ áo, cười đến giả hoạt: "Người thông minh vạn năm cuối cùng cũng gặp nạn rồi hả?"

"Anh, em thấy vui cho anh." Cái người anh họ mặt đen này của cô luôn bị thiếu mất sợi dây thần kinh tình cảm, lần này cuối cùng cũng thông suốt rồi.

Cô gái mới trưởng thành thì sao chứ, chỉ cần thật lòng yêu thì chẳng có gì là quan trọng.

Đơn Cảnh Xuyên hiếm lắm mới cười một cái, giúp cô giải giải chần ra, lát sau mới trầm giọng nói: "Bội Bội, ngày mười lăm tháng sau là mừng thọ tám mươi tuổi của ông nội."

Tay Thiệu Tây Bội đang phơi quần áo bỗng dừng lại một chút, không nói gì.

"Chú hay không nhất định sẽ đến, ông nội và bà nội... nói rằng họ cũng muốn được gặp em."

Dường như lại có tiếng thủy tinh bén nhọn xé rách không khí vang lên bên tai, tiếng khóc đến bất lực, tiếng rống giận dữ như bị thần kinh... Đó là những kí ức nhiều năm trước của cô mà cô không bao giờ muốn nhớ đến nữa.

"Anh, đó là ông bà nội của anh." Cô kẹp cái kẹp quần áo trong tay lại, "Người thân của em cũng chỉ có hai người là mẹ em và anh."

Đơn Cảnh Xuyên khẽ thở dài trong lòng một tiếng, gật gù đầu.

"Cô gái này quả thật là hùng dũng mạnh mẽ a..." Lúc này, trong phòng khách vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Cố Linh Nhan, Dung Tiễn ở bên cạnh thấp giọng nhắc: "Nhỏ tiếng chút đi."

"Ai hùng dũng mạnh mẽ vậy?" Thiệu Tây Bội đóng cánh cửa ở ban công, đi vào cùng với Đơn Cảnh Xuyên, cười tươi đi đến bên cạnh Cố Linh Nhan. Dung Tiễn vừa thấy cô tới, vội giấu điện thoại ở sau lưng, ưỡn thẳng lưng cười nói: "Không có gì đâu, một trong ba cô mình tình nổi tiếng thôi."

Biểu cảm trên mặt cô rất không tự nhiên, đúng lúc này Tiêu An lại bước ra từ phòng bếp trêu ghẹo cô, nói: "Lục Lục, lúc nào cậu nói dối thì cậu cũng vô thức cắn môi dưới."

"Thật là không có gì mà!" Dung Tiển nóng nảy, lén đá đá vào chân Cố Linh Nhan, hình như hôm nay Cố Linh Nhan ăn quá nhiều chả nên giờ đầu óc cũng bị tắc rồi, cô nghi hoặc hỏi: "Chị đá em làm gì?"

Thiệt Tây Bội cũng là bạn bè với Dung Tiển sáu năm rồi, hôm nào bà đi nhà cô ấy đến cô cũng rõ như ban ngày, bây giờ nhìn thấy cô ấy rõ ràng là có gì đó lạ lạ, cô đi vòng qua phía sau, động tác nhanh nhẹn đoạt lấy điện thoại trong tay cô ấy.

Lúc này, nụ cười trên mặt cô hoàn toàn biến mất.

Tiêu An và Đơn Cảnh Xuyên đứng sau lưng cô cũng thấy rõ ràng. Cả căn phòng yên tĩnh làm cho người ta dựng cả tóc gáy lên, quả thật là muốn bóp chết Cố Linh Nhan.

"Là rất xinh đẹp." Lúc lâu sau, cô trả điện thoại lại cho Dung Tiển, giọng nói rất bình tĩnh nhưng đáy mắt lại không có lấy một tia sáng, "Phù hợp với sở thích từ trước đến giờ của anh ấy."

...

Cả đường đi Cố Linh Nhan đều hỏi Đơn Cảnh Xuyên chuyện cái điện thoại, anh bị cô hỏi đến nhức cả đầu, đến lúc đưa cô đến dưới lầu mới trầm giọng nói: "Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi nhiều."

"Anh mới là trẻ con!" Cô nhảy dựng lên muốn bóp cổ anh: "Bà đây cũng có thể làm mẹ rồi!"

Cô cứ mở miệng là nói tục, Đơn Cảnh Xuyên lạnh mặt nhéo nhéo cô, nhéo xong rồi lại hôn xuống một cái.

Tuy EQ của Đơn Cảnh Xuyên không cao, nhưng anh lại thông minh, hôn cũng quen tay hay việc rồi, Cố Linh Nhan nhắm mắt lại trầm nghĩ sau này nhất định phải làm cho anh tức đến giậm chân mới được, nói không chừng lần nào đó có thể bị cô làm cho tức đến nổi kéo cô lên giường ấy chứ.

"Quay về nhớ ngoan một chút, không nên cãi nhau với mẹ em." Lâu sau anh mới buông cô ra, ổn định lại hơi thở, "Nghe lời đi."

Cố Linh Nhan bĩu môi như muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt vừa chạm vào ánh mắt trầm tĩnh của anh là chẳng thể nói được gì nữa, cô khập khiễng đi đến hôn anh một cái rồi chạy thật nhanh lên lầu.

***

Sau ngày mừng sáu mấy người Đơn Cảnh Xuyên phải bắt đầu công việc, Ngôn Kỳ ngáp liên tục mà đem mấy tập tài liệu đến phòng làm việc của Đơn Cảnh Xuyên, bị anh em tốt luyến cho mấy lần mới miễn cưỡng lấy lại được tinh thần.

"Oa anh... Đừng đánh, ngày kia ba em còn bắt em đi đến nhà họ Lương dự tiệc đấy, bị đánh tàn phế là em không tán gái được đâu!" Ngôn Kỳ chạy tránh được quả đấm của Đơn Cảnh Xuyên, trốn lên ghế sofa bày ra vẻ cô vợ nhỏ: "Anh có đi không?"

Đơn Cảnh Xuyên thu tay lại đi rót nước, chậm rãi nói: "Không đi, sức khỏe ba tôi không tốt lắm, cũng không đi." Dừng lại một chút, anh còn nói: "Mấy căn phòng thuộc quyền nhà nước mới được phê chuẩn nằm ở đâu?"

"Ồ khu gần ngoại ô." Ngôn Kỳ vuốt vuốt tóc, "Em đã đi xem qua rồi, phòng lớn, trang trí cũng được, giao thông cũng được coi là thuận tiện, đúng rồi, em có tài liệu này."

Đơn Cảnh Xuyên cầm lấy tài liệu, nhìn một lúc rồi trả lại cho cậu: "Đợi lát nữa thì đưa một cái chìa khóa cho tôi."

"Hà?" Ngôn Kỳ ngẩn người, "Cái chỗ này, trước kia phân anh đến trung tâm thành phố thì sao anh lại không cần?!" Đơn Cảnh Xuyên tiếp tục xử lý công việc, không để ý đến cậu nữa. Một mình cậu lật đi lật lại tập tài liệu mấy vòng, bỗng nhiên cười lên, tiếng cười gian đến kinh thiên động địa: "À ~ Hóa ra là gần trường đại học A! Anh, anh chuẩn bị "kim ốc tàng kiều"!"

Đơn Cảnh Xuyên khó lắm mới kiềm chế được không đến tận cho cậu ta một trận, khuôn mặt đang hướng về máy tính lại toát lên một vẻ ôn nhu hiếm có.

...

Tiệc chúc mừng năm mới hàng năm của nhà họ Lương đều vô cùng xa hoa, lại khó có dịp mà nhà họ Phó luôn đứng đầu lại có mặt, những gia tộc số một số hai Chính giới đều tụ tập về đây.

Theo thói quen, Ngôn Lý quét một vòng hết căn phòng được trang trí đèn hoa lộng lẫy này, "Tiêu An, thu miệng của cậu lại! Mím cười cái gì mà mím cười! Cậu cũng có phải Mona Lisa đâu!"

Báo cáo quý ba lần trước nói khả năng sau khi Tiêu An xuất hiện ở chính giới thì sẽ trở thành củ khoai lang hot nhất trong mắt chị em, người đàn ông trẻ tuổi có phong độ, nói năng tử tế, trên mặt lúc nào cũng là vẻ mặt ôn hòa vui vẻ, không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với cái người mặt đen Đơn Cảnh Xuyên kia.

"Khó lắm mới có dịp Oa Tử không có ở đây, cậu lại còn có người trong lòng rồi, có thể đừng giành mất sự nổi bật của tôi không?" Ngôn Kỳ hung hăng véo vào lưng Tiêu An - người đang bị mọi người vây quanh một cái.

Tiêu An thoáng lùi ra phía sau một chút, một chân đạp cậu ta đến tận góc của bàn hoa quả, cậu lại nhẹ nhàng trợn mắt muốn so chiêu, Tiêu An khinh bỉ nhìn cậu một cái: "Cậu lại ngứa da à?"

"Mà nói sao hôm nay Lục Lục lại không đến nhỉ?" Ngôn Kỳ nhún vai, "Ngay cả chị cô ấy cũng đến rồi, lúc về kiểu gì ba cô ấy cũng xử đẹp."

Giương mặt Tiêu An không thay đổi, một hơi uống cạn sạch ly rượu trong tay, không nói gì.

Lúc buổi tiệc tiến hành được một phần ba, Phó Chính đến, bên cạnh anh là Lương Kha mặc một bộ váy dài kéo anh tới, vấn đề môn đăng hộ đối chẳng cần phải nói đến câu thứ hai.

Đối với những loại dạ tiệc như thế này Lương Kha luôn chẳng thêm tham gia, năm nay là lần đầu tiên, dường như ánh mắt của cả phòng đều bị phía đó hấp dẫn, Tiêu An nhìn thấy Ngôn Kỳ đứng bên cạnh đã biến thành ngu ngốc từ sớm rồi, anh nhẹ nhàng đi ra phía cửa nhỏ.

"Tôi nói là tôi muốn vào thì vào, các người còn muốn gì nữa?" Kéo cửa ra một chút, thấy Dung Tiễn đang hung hăng giằng co với hai người vệ sĩ bên cửa, bên cạnh là Thiệu Tây Bội với vẻ mặt bất đắc dĩ. Anh bước mấy bước đến kéo Dung Tiễn ra, nói với hai vệ sĩ: "Thật ngại quá, đây là bạn gái của tôi, cô ấy đến muộn."

Hai người vừa thấy đây là cục trưởng Cục cảnh sát liền chủ động lùi ra sau mấy bước nhường đường. Tiêu An nháy mắt, Dung Tiễn liền lập tức đẩy người nào đó về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không còn gì để cầu xin

Editor: Rùa Lười

Trường đại học A luôn khai giảng sớm nhất thành phố, khéo sao năm nay còn phải dời tòa nhà ký túc xá, năm nhất chuyển đến khu kí túc mới xây phía Bắc, vừa hết ngày mừng bầy Cổ Linh Nhan đã vội vàng rời nhà, tay xách nách mang túi to túi nhỏ dọn đến trường rồi.

"Ai ya, tớ bảo này Nhan Nhan." Ngôn Hinh bò lên cái thang vừa lau bụi trên thành giường, vừa quay đầu lại cười dâm với Cổ Linh Nhan: "Theo tin tức của anh tớ, người nào đó nhà cậu muốn mua nhà gần trường, để cho hai người các cậu tiện lẫn lộn..."

Còn chưa dứt lời khăn lau của Cổ Linh Nhan đã bay đến đầu cô, "Cậu nói lung tung gì đấy? Quan hệ của bọn tớ là tình yêu trong sáng nhá, nên nói là "thân thiết"!!!"

"Nhìn cô gái không biết xấu hổ này này." Xuyên Nhi đứng ở bên cạnh gặm khoai lang, "Một lòng một dạ muốn lên giường với người ta được trời đất chứng giám nhé!" Đại Ngải cười lẫn lộn trên mặt đất, tay làm lan hoa chỉ nhạo báng cô: "Xử nữ nhỏ, cậu có làm được không đó?"

"Tớ nhất định phải giết chết các cậu!" Cổ Linh Nhan nhảy dựng lên đánh mấy cô bạn, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, cô cầm điện thoại lên xem, giọng điệu không thân thiện "A lô" một tiếng.

"Anh đến kí túc xá của em rồi, di quản lý cũng cho anh vào, em ở tầng mấy?" Giọng nói trầm ấm của Đơn Cảnh Xuyên truyền đến, nghe mà như làm cho người ta ấm lòng giữa mùa đông lạnh lẽo.

"Anh đứng đợi ở dưới lầu đi, em xuống đón anh." Trong nháy mắt giọng Cổ Linh Nhan dịu dàng hẳn đi, sợ trai đẹp bị đám nữ yêu tình quần lấy, cô vô cùng lo lắng, đỏ mặt chạy xuống.

Xét trong trường đại học A, nhan sắc của Đơn Cảnh Xuyên, tám chàng hot boy cộng lại cũng không so được với anh. Lúc đầu Cổ Linh Nhan cũng không muốn để cho anh đến, nhưng thực sự là rất muốn gặp anh, khi thấy cô gái nào cũng dán mắt lên người anh, trong lòng cô vừa đắc ý, nhưng lại hận không thể che mặt anh lại.

Đến ký túc xá, mấy người Ngôn Hinh thu móng vuốt lại, cười híp mắt gật đầu chào: "Chào Oa ca" "Linh Nhan thật có phúc nha.", Cổ Linh Nhan nhìn mặt Đại Ngải thấy có vẻ gì đó kì lạ, còn chưa kịp ngăn cản cô ấy đã mở miệng lên tiếng: "Oa Ca, người em rể này đã dâng mình đến tận cửa kí túc rồi, hay hôm nay anh mời com đi, đây là quy tắc đấy."

Đơn Cảnh Xuyên gật gật đầu.

Bọn Ngôn Hinh khá là lịch sự, không mãnh liệt vét kiệt túi tiền của ngài Cục trưởng, nơi ăn com tối được chọn là phòng riêng của một quán ăn gần Đại học A, Đơn Cảnh Xuyên ít nói, chỉ nghe các cô ríu rít nói chuyện. Cổ Linh Nhan nhìn người đàn ông đang im lặng gờ xương cá giúp cô, đôi mắt cô cong

cong về lên nét cười.

Ăn cơm tối xong bỗng nhiên có tuyết rơi, Đôn Cảnh Xuyên vẫn còn có việc chưa làm xong, sợ cô tức giận, anh nghĩ nghĩ một lúc rồi cốc vào đầu người đang vui vẻ nhìn tuyết rơi: "Anh còn có chút tài liệu muốn tổng hợp..."

Đầu óc Cố Linh Nhan toàn chứa những ý nghĩ kỳ quái, cô cắt lời anh, đáng thương hỏi: "Anh phải về cục sao?"

Cô gái này tính cách hung bạo, bỗng nhiên lại nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng, anh hơi không quen. Không đợi anh mở miệng, cô đã nắm lấy tay anh khẽ kéo, hỏi luôn: "Em có thể cùng làm việc với anh không? Sẽ không phiền anh đâu." Dừng lại một chút, cô còn nói: "Nhưng mai trường em có lẽ khai giảng rồi, mà Cục cảnh sát lại cách đây hơn xa, ngủ muộn là sáng mai em không bỏ dậy được..."

Đôn Cảnh Xuyên nghe được lời của cô, trên gương mặt đẹp trai là biểu cảm ý vị sâu xa, cô mở to đôi mắt nhìn anh, trong lòng thì lại hồi hộp, anh phân vân một lúc, thờ dãi một oi, trầm giọng nói: "Anh có một căn hộ ở gần đây, em có muốn đến không? Tối nay sẽ đưa em về trường. **"

Cô bày ra vẻ mặt suy nghĩ, nhưng suy nghĩ thật trong lòng thì lại là "Ông đây đến rồi thì đừng có mà mong đuổi đi", đợi một lúc cô mới gật đầu nói: "Vậy cũng được."

***

Thật ra thì lúc Thiệu Tây Bội nhìn thấy Tiêu An, trong lòng cô đã rõ như gương sáng rồi.

Buổi chiều Dung Tiễn đến vội vàng gọi cô đi ra, đưa cô đi làm móng tay, mua đồ, còn bảo cô làm người mẫu tư nhân, cho nên hôm nay cô nhất định phải đi.

Đến hội trường, lúc Dung Tiễn ném cô cho Tiêu An, cô ấy còn nói thầm bên tai cô: "Xin lỗi."

Cơ bản Thiệu Tây Bội cũng không trách cô ấy, cho dù là cô hay Tiêu An, họ muốn cho cô thấy sự thật, cũng chẳng phải là cô chưa từng nghĩ đến.

"Cục trường Tiêu." Phó Chính nâng ly rượu lên, khuôn mặt không biểu cảm giờ lên về phía Tiêu An, Lương Kha ở bên cạnh anh cũng gật đầu với Tiêu An một cái, bày ra dáng vẻ của Phó phu nhân, lúc thấy Thiệu Tây Bội ở bên cạnh anh thì nụ cười còn có thêm cả vài phần giễu cợt.

"Sở trường Phó bệnh nặng mới khỏi, lúc tổ chức lễ đính hôn cũng nhớ phải chú ý sức khỏe nhé." Tiêu An nhã nhặn nâng chén lên, quay đầu nhìn về phía Lương Kha nói: "Chúc mừng, cô Lương."

Thật ra căn bản là Phó Chính không nghe thấy cậu ta nói gì, ánh mắt anh trầm xuống, chỉ nhìn vào Thiệu Tây Bội đang nghiêng đầu đứng cạnh cậu ta. Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu trắng cúp ngực, kết hợp với làn da của cô, đúng là muốn làm cho người ta kéo hết quần áo trên người cô xuống.

Sắc mặt Tiêu An cũng lạnh xuống, anh gật đầu một cái với họ rồi dắt tay Thiệu Tây Bội đi ra chỗ khác, cô thì cứ cảm thấy có ánh mắt của người nào đó đang thiêu đốt ở sau lưng cô, tay cô nắm chặt lấy tà váy, trong lòng đủ mọi loại cảm xúc.

Đến một căn phòng nghỉ trang nhã, cô gỡ tay anh ra rồi ngồi lên ghế sofa, Tiêu An lại tiến lên một bước nữa, đứng trước mặt cô, cất lên chất giọng lạnh băng chưa từng có: "Bội Bội, em trách anh?"

Thiệu Tây Bội khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn anh: "Sao có thể chứ? Anh và Lục Lục làm vậy là muốn tốt cho em, muốn em sẽ không lạc đường mà rớt xuống vực sâu vạn dặm, giúp em nhìn rõ hiện thực, sao em có thể trách anh chứ?"

Giọng cô ảm ảo, nhưng anh nghe lại thấy như những mảnh thủy tinh vỡ khắc vào người, im lặng một lúc, tay anh kéo cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt cô mà nói: "Em đã thấy rõ thực tế rồi đó, nếu trong lòng cậu ta có em thì cậu ta sẽ hết lần này đến lần khác chọn ở bên cô gái khác sao, sẽ đính hôn kết hôn với cô gái khác sao?!"

Người trong ngực anh khẽ run, dưới đôi lông mi dài của cô là khóe mắt đã ửng đỏ, cơn tức giận đã đè nén bấy lâu nay, giờ cũng không thể thu lại được nữa, anh đưa tay ra chạm vào cằm của cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Bên kia Lương Kha đang nói chuyện với người lớn của nhà họ Lương, bỗng nhiên nghe thấy tiếng "Rắc, ầm!" vang lên, chiếc ly thủy tinh trong tay anh bị bóp vỡ, trên gương mặt anh là một sự lạnh lùng, lạnh như băng mà cô chưa từng gặp qua. Trên đất là rượu đỏ lẫn với máu tươi, làm cho người ta thấy mà ghê người.

...

Bây giờ Đôn Cảnh Xuyên cũng cảm thấy rất sợ hãi, anh đang ngồi duyệt tài liệu trước bàn đọc sách, trong phòng ảm sẫm lại còn có thêm điều hòa, nhưng anh chỉ cảm thấy có từng cơn nhiệt trên người muốn bùng nổ, cả lưng cũng toát mồ hôi rồi.

Mà nguyên nhân thì không thể trách anh được, Cố Linh Nhan đã cởi áo khoác ra ngồi trước mặt anh, bên trong chỉ có một chiếc áo sơ mi mỏng manh, cổ cái áo đó khá rộng, cô vừa nằm vừa nghịch điện thoại, chỗ nào đó trắng nõn nà hiện lên rõ ràng trong tầm mắt đáng chết của anh.

"Anh bật điều hòa trong phòng ngủ lên cho em, em đến đó chơi đi." Anh cố nhịn, không ngẩng đầu lên, trầm giọng nói với cô.

Cố Linh Nhan cực kì tức giận, từ trên sofa nhảy "Bụp" xuống đất, "Anh đổi em đi? Em có động chạm gì vào anh đâu!" Là người nào đó có định lực

quá mạnh hay là cô quá không biết quan sát rồi, lại còn ngồi như thế.

"Không phải là đuổi em đi." Anh thở dài một hơi.

"Thế anh bảo em sang phòng bên cạnh làm gì?" Cô bước đến trước bàn đọc sách, nhìn thẳng vào anh, "Là anh không muốn nhìn thấy em!"

"Không phải thế." Anh lắc đầu một cái, hít sâu một hơi, chỉ thấy một mùi thơm từ trên người cô truyền đến, lòng trầm nghĩ, làm lính mấy năm quả thật là uổng phí rồi, sao mà vừa gặp cô gái này là đã không vững vàng rồi.

Cô đi vòng đến bên cạnh anh, xoay ghế của anh đến trước mặt mình, bĩu môi: "Đón Cảnh Xuyên, anh vẫn luôn không thích em, đúng không?"

"Mới đầu em thấy ai không thích em cũng được, tuy anh vừa không biết nói chuyện mặt lại còn thối như thế, nhưng anh đối xử với em rất tốt, em luôn nghĩ chỉ cần anh thích em là được." Cô vừa nói, đôi mắt cũng hồng hồng lên.

Đón Cảnh Xuyên ngẩng đầu lên nhìn cô, cô gái nhỏ trắng trẻo ừ rừ cúi đầu đứng trước mặt anh, đáng yêu như tiểu bạch thỏ bị người ta bắt nạt, anh chỉ thấy trái tim cũng mềm nhũn ra, thở dài một hơi, anh đưa tay ra kéo cô lại gần.

Nào ngờ đến cô vừa nắm lấy tay anh cũng thuận đà chui vào lòng mình, mộng ngồi lên đùi anh, đôi mắt trong veo nhìn anh.

Anh lớn chừng này rồi, đây là lần đầu tiên thân mật với một sinh vật giới tính nữ như thế, đầu óc từ trước đến giờ luôn bình tĩnh suy nghĩ giờ không dùng được nữa rồi, cái người thơm thơm mềm mềm trong lòng, ôm tiếp cũng không được mà thả xuống cũng không xong, đến cả nói chuyện cũng nói lắp lộn: "Nhan Nhan, em... em xuống đi."

"Không xuống." Hai tay cô vòng lên cổ anh, đôi môi mềm mại dán lên gương mặt anh: "Nếu anh thích em thì anh đừng bỏ tay ra."

Tay Đón Cảnh Xuyên run lên, đầu cũng sắp nổ tung luôn.

***

Nụ hôn của Tiêu An đặt lên khoe miệng Thiệu Tây Bội, làm thế nào cũng không tiếp tục được nữa.

Sắc mặt cô tái nhợt, trợn tròn mắt, trong ánh mắt đó là sự không tình nguyện không thể coi như không thấy được, anh chỉ có thể buông tay ra. Người con trai bình thường vẫn luôn ôn nhu dịu dàng, bây giờ trên mặt anh chỉ có sự tuyệt vọng ẩn giấu trong đó, mặc cho người trong lòng xách vác chạy ra ngoài.

Thiệu Tây Bội chạy thẳng lên sân thượng, chạy đến lan can mới dừng lại thở dốc.

Người con trai đó là bạn tốt và cũng là tri kỉ của cô sáu năm rồi, cô không muốn làm tổn thương anh, cũng không muốn anh sẽ giống như cô, tuy đáng về thâm tình của anh vẫn hiện lên trong mắt cô, nhưng cô không có cách nào hết, trái tim cô, ngoài Phó Chính ra đã không chứa thêm được ai nữa rồi, tất cả đã cho anh, đến cả bản thân mình cô cũng không cần nữa.

Tháng hai, trời lạnh đến thấu xương, cô chỉ mặc một bộ đồ mỏng đứng trước ban công, nhưng lại chẳng cảm thấy gì.

Không biết đứng bao lâu rồi, cánh cửa sân thượng được một người mở ra, tiếng bước chân trầm ổn vang lên phía sau lưng, cô chẳng cần quay đầu lại cũng biết, đây là anh.

"Sự ám áp Tiêu An cho cô cũng đủ dùng rồi, mấy miếng vải này trên người, cũng đủ làm cho ám áp như mùa xuân?" Giọng anh lạnh lùng mang thêm vài phần châm chọc, "Thiệu Tây Bội, cô thật sự coi lời tôi như gió thổi bên tai, hả?"

"Phó Chính." Cô xoay người lại, trên mặt là một nụ cười, "Chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi?"

Không đợi anh trả lời, cô nghiêng nghiêng đầu, dường như là đang suy nghĩ một cách nghiêm túc, "Tám năm? Không đúng, tính cả hai năm tôi yêu thầm anh, tôi biết anh cũng được mười năm rồi."

"Lần trước sau khi gặp anh, mẹ tôi về báo, mấy năm nay số tiền bà ấy dành dụm được cộng với tiền của tôi, còn phòng của tôi tuần sau sẽ bán đi, tất cả sẽ gửi vào tài khoản của anh, nếu chưa hết thì còn cả nhà của mẹ tôi bây giờ nữa, chúng tôi trả dần dần, tôi về ở với mẹ, còn việc làm ăn ở cửa hàng thú cưng, giờ việc làm ăn cũng càng ngày càng lớn, có thể chuyển tiền vốn ra."

Nghe cô nói rõ ràng mạch lạc, chân mày anh lại càng nhăn lại.

"Lần đầu tiên mẹ tôi gặp anh xong cũng khuyên tôi không nên tiếp tục nữa." Đôi mắt cô ánh lên những tia sáng nhỏ.

"Sớm biết có ngày hôm nay, sao ban đầu còn làm vậy." Anh đẩy kính lên, "Thiệu Tây Bội, hồi đó tôi đã cho cô cơ hội rồi."

"Đúng vậy." Cô gạt đầu một cái, "Tôi biết, nợ bao nhiêu năm rồi, sao có thể tính toán rõ ràng, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức, có bao nhiêu trả bấy nhiêu."

"Mới đầu tôi còn tưởng có thể tiếp tục lừa gạt bản thân, nhưng thực sự là không thể." Cô từ từ đi đến trước mặt anh, "Tôi tự làm khó bản thân mình cũng không sao, nhưng còn mẹ tôi, nếu tôi còn tiếp tục dây dưa đến anh thì sẽ liên lụy đến mẹ tôi."

"Cô đã nghĩ kĩ rồi?" Anh nghiêng rặng nghiêng lợi, giọng nói như là được phát ra từ kẽ răng. "Cô không phải là chưa từng muốn rời khỏi cuộc sống của tôi, cô sẽ thành công được sao?"

"Dù không thành công cũng phải thử một lần." Cô nhắm mắt lại, "Cho dù khổ sở đến chết tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh."

"Tôi đã từng nói là tôi cần cô, cô còn muốn thế nào nữa?" Anh trầm mặc một lúc rồi nắm lấy cổ tay của cô, băng gạc mới cuốn vừa này lại thấm dần màu đỏ của máu.

"Nhưng anh cũng cần những cô gái kia. Cho dù là Lương Kha, hay là những gì giúp được cho sự nghiệp của anh, hoặc là những cô gái có thể gọi lên chút hứng thú cho anh." Cô từ từ kéo tay anh ra, nước mắt cứ rơi xuống từ khóe mắt, "Đều như nhau."

Một người đàn ông mà ngay cả trái tim cũng không có, đừng nói yêu, cũng đừng nhắc đến cần, với anh ta mà nói, tính cảm cũng giống như là gánh nặng, không cần phải có.

Cố dùng hết sức lực của mình từ từ bước qua người anh, đi về phía cánh cửa sân thượng.

Từ nay về sau, chẳng có gì để cầu xin nữa.

"Tạm biệt, Phó Chính."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Độc

Editor: Thu

Lúc Thiệu Tây Bội bước ra khỏi thang máy, Dung Tiễn đã ngồi chờ ở trong khách sạn rồi.

Khách sạn nguy nga lộng lẫy, bốn phía đầy vật dụng trang trí hoa văn sang quý bắn ra ánh sáng lạnh nhuộm lên người cô lại càng khiến cô trở nên lạnh lẽo hơn, Dung Tiễn vừa thấy cô, liền từ xa xa chạy nhanh tới tới.

"Bội Bội." Một tay Dung Tiễn nắm lấy cổ tay cô, một tay kéo bờ vai cô, đau lòng nhìn một người mà ngay cả hồn cũng mất.

"Lục Lục..." Thiệu Tây Bội giật giật khóe môi, "Chúng ta đi uống rượu có được hay không?"

Tiêu An đã sớm chờ ở cửa khách sạn, đợi các cô lên xe, Dung Tiễn ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói vài câu, anh tiện thể đạp chân ga, nhanh chóng chạy khỏi khách sạn.

...

Xe dừng lại bên bờ sông, mặt Tiêu An trầm xuống cời áo khoác tây trang bao chặt lên người Triệu Tây Bội, Dung Tiễn đến cửa hàng tiện lợi đối diện mua một túi bia, thò dài lấy một lon trong đó mở ra, đưa tới tay cô.

"Chỉ có thể uống hai lon thôi nhé." Dung Tiễn sờ sờ tóc cô, "Tứ lượng của cậu không tốt, nghe lời."

"Lục Lục cậu xem, hôm nay rốt cục tớ cũng được tự do rồi." Cô cầm lon bia trong tay uống một hơi cạn sạch, nghiêng đầu nằm lên cạnh lan can, "Từ nay về sau, tớ không cần phải nhìn sắc mặt anh ta nữa, không cần lại phải gặp anh ta nữa, cũng không cần bị anh ta chọc giận nữa."

"Một tên đàn ông khốn nạn như thế, rốt cục tớ cũng có thể rời khỏi anh ta rồi." Đáy mắt cô nhợt nhạt phủ một tầng sương nhạt, "Thật tốt, cậu nói có đúng hay không?"

"Đúng, tớ chưa từng thấy tên nào như Phó Chính vừa khốn nạn lại vừa đê tiện." Dung Tiễn cụng lon bia của mình với cô, "Trừ bỏ khuôn mặt bên ngoài kia anh ta còn có được chỗ nào có thể coi như ưu điểm sao?"

Cô chớp chớp đôi mắt, tựa hồ như cực kỳ buồn cười, nhẹ giọng ghé đến bên tai Dung Tiễn nói, "Có một cái nữa, kỹ thuật thật tốt thì có tính không?"

Dung Tiễn cười to, "Đúng là tên động vật nửa thân dưới."

"Cảm ơn cậu Lục Lục." Cô tựa vào vai Dung Tiễn, "Vốn là tớ đang cảm thấy, có lẽ là anh ta thật sự có chút nào đó để ý đến tớ, tớ còn đắc chí."

Buổi tối giao thừa cô sa vào cảnh tượng diệu dàng như cơn mơ kia, nếu không phải sáng sớm hôm sau thấy được tin nhắn anh ôm người phụ nữ khác

trong khách sạn gửi đến, cô còn tưởng rằng anh bỏ đi là vì công việc bề bộn, mà không phải là đã sớm vui vẻ với người mới.

"Cậu cảm ơn tớ làm cái gì." Dung Tiễn lắc lắc đầu, "Tớ không muốn... làm cậu thất vọng, khi mới vừa biết chuyện của các cậu, tớ nên liều mạng ngăn cản, dù cho nhốt cậu lên đảo hoang không người, không cho cậu ăn uống, cũng không nên để cậu lại lãng phí nhiều năm như vậy lên một người."

"Là bản thân tớ cam nguyện, cũng không phải cậu chưa từng khuyên can tớ." Thiệu Tây Bội chống đỡ thân thể nhảy lên ngồi ở trên lan can, "Nếu như thật sự có thể đơn giản quên đi anh ta như vậy, bản thân tớ đã sớm làm rồi."

Bóng đêm cô liêu, cô thật sự kinh hoàng, "Hai ngày trước tớ còn nói với mẹ, để cho mẹ chuẩn bị chuyện tốt cả đời tớ."

Nghe đến câu đó, Tiêu An ở một bên trầm mặc hút thuốc nhìn cô, chỉ thấy cô giờ tay xoa xoa khóe mắt mình, tươi cười rất nhẹ, "Cả đời người có thể chỉ có thể yêu một lần, ngay cả khi người mình yêu là một tên khốn thì lòng cũng đã chấp nhận rồi."

"Tựa như tớ." Cô quay đầu nhìn Dung Tiễn và Tiêu An bên cạnh, nước mắt mỏng manh dưới đáy mắt từ từ chảy xuống, "Tớ yêu Phó Chính, tớ cũng chỉ có thể yêu anh ta."

Cho dù sau này cố gắng không gặp mặt, mất điếc tai ngơ trước từng câu chữ có liên quan đến anh ta, đối với cậu mà nói, cô đã không còn khả năng lại yêu thương một ai khác nữa rồi, cả đời này chỉ cô đơn sống nhờ tám năm trong trí nhớ kia thôi.

***

Cố Linh Nhan ở trong phòng bếp nấu mì sợi, trong đầu thần tốc xoay chuyển xung quanh mấy cái đề nghị mê hoặc lòng người ở nhà trọ của Đơn Cảnh Xuyên.

"Chị Cố, dùng sức mạnh đi." Đại Ngải nghe Cố Linh Nhan trần thuật xong, chỉ hơi liên tưởng đến cảnh Đơn Cảnh Xuyên cứng ngắc khóc lóc kể lể, lắc lắc đầu, "Chị quá thuần lương, chị phải cô lên."

"Đầu năm nay loại đàn ông này quả thực là quốc bảo, xử nam ngày thơ mới 26 tuổi đấy." Ngôn Hinh vừa nói vừa chạy ra ngoài cửa trốn, "Thật sự là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu chị đây..."

"Nói tóm lại, hạ được trong cơm, rửa trực tiếp ném lên giường." Nữ vương công tổng kết một lời như thế, "Qua thôn này khó lòng tìm được điểm khác (*)."

(*): đại ý là cơ hội ngàn năm có một, khó có thể có cơ hội thứ hai.

Đang nghĩ ngợi, chuông cửa liên vang, cô vội vã địa chạy đi mở cửa, ngoài cửa trong tay Đơn Cảnh Xuyên xách theo hai túi đồ lớn mới mua từ siêu thị về, Cố Linh Nhan vừa thấy bên trong còn có cả cá hồi, lập tức nhảy dựng lên ôm lấy anh, vui vẻ kêu, "Món yêu thích nhất của em!"

Một người nào đấy nhảy mất lại cứng đờ, nhìn bóng lưng cô nàng nọ tiếp nhận túi lớn trên tay anh rồi chạy vào trong nhà, nhẹ cười, thở dài một hơi.

"Hôm nay mấy giờ tới? Có phải lại trốn học rồi hay không hả?" Anh cởi áo khoác đi đến cạnh ghế sofa, "Cho em cái chìa khóa, em liền chỉ biết chạy đến đây thôi đúng không?"

Cố Linh Nhan bưng cá hồi lên găm, vừa găm lại vẫn chưa từng quên nhanh nhồm nhanh miệng đấu khí với anh, "Trường học không hơi ấm, lạnh muốn chết, nhà anh ấm áp như thế này, đương nhiên em phải chạy tới bằng không thì sao? Đến nhà tên đàn ông khác hả?"

Anh bị cô làm cho ê mặt, đen mặt lườm cô một cái, "Rửa cái tay rồi lại ăn, trước khi ăn em hâm lại cho ấm đã, vội vã ăn lại đau bụng thì làm sao bây giờ."

"Ai nha anh phiền muốn chết!" Cô cắn xuống một miếng cá hồi, vẫn nghe của anh nói, chạy đến buồng vệ sinh đi rửa tay một cái.

Đơn Cảnh Xuyên lấy thực phẩm từ trong túi ra bỏ vào bếp, nhìn thấy chỗ mì cô đang làm mà quên tắt lửa, lắc đầu xấn tay áo, đem bỏ hết chỗ mì vào thùng rác, bày thực phẩm mới mua ra chuẩn bị xuống bếp làm cơm chiều một lần nữa.

Cố Linh Nhan rửa sạch tay xong, thu thập đồ trong phòng khách một phen, rón ra rón rén đi đến phòng bếp, anh đang chuyên tâm cắt thực phẩm, dưới ánh đèn mặt nghiêng của anh nhìn qua có vẻ nhu hòa hơn bình thường, cô bám khung cửa nhìn nhìn, liền cảm thấy cái mũi có chút ê ẩm.

Nhĩ lực của anh tốt, nghe thấy ở cửa có động tĩnh quay đầu lại xem cô, chỉ chỉ nước canh đã hâm nóng ở một bên, "Qua đây uống nước canh trước, hiện tại anh nấu cơm, em ra phòng khách ngồi một hồi."

Cô đi đến bên cạnh anh, nghe lời uống canh xong, lại từ sau ôm lấy vòng eo tinh tráng của anh, đầu từ khuỷu tay anh ra, "Anh nấu cơm có ăn được hay không đó?"

Đơn Cảnh Xuyên bị cô ôm thật chặt, nhìn xuống khuôn mặt trắng nõn của cô, trong lòng cũng mềm nhũn, "Ít nhất không khó ăn."

Cố Linh Nhan cười hì hì gật đầu, bỗng nhiên ngoắc ngoắc ngón tay với anh, "Em có lời muốn nói với anh."

Anh không nghĩ ngờ điều gì, dùng dao hơi hơi cúi đầu, chỉ thấy cô cười trộm một tiếng, hung hăng hôn một cái lên môi anh, sau đó vui vẻ chạy ra ngoài.

...

Vốn ngay từ đầu ăn com tối xong Đơn Cảnh Xuyên đều đưa cô về trường học trước rồi lại tự mình về nhà, nhưng bởi vì cô nhóc vẫn kêu trường học thật sự quá lạnh, về sau liền biến thành cô ngủ ở nhà trọ, buổi sáng tự mình về trường học, khiến anh không biết là nên về nhà ngủ hay là ngủ lại nữa.

Hai người ở trên ghế sofa xem TV, Cố Linh Nhan gối lên khuỷu tay của anh, thường thường có ý đồ bò lên người anh, anh luôn luôn kiên trì bảo trì khoảng cách hữu hảo, cô thấy nhiều lần đánh không được, buồn bực chui khỏi ngực anh ra, vừa muốn nói gì liền cảm thấy được bao tử không quá đúng lắm.

"Em đau bụng..." Cô trưng khuôn mặt đầy đau khổ, ôm bụng lăn lộn ở trên ghế sofa, "Đau chết, đau chết rồi..."

Đơn Cảnh Xuyên bị cô làm hoảng sợ, vội vàng quăng điều khiển từ xa kéo cô đến bên cạnh, mặt trầm xuống hỏi, "Rất đau sao? Muốn toilet hay không?"

"Không cần đi toilet..." Cô nâng bụng, trên trán đều đã chảy ra mồ hôi lạnh rồi, "Đau đến mức em sắp chết rồi..."

Anh thấy cô đau thành như vậy, nín chặt mi lấy quần áo của cô vội vàng giúp cô mặc, "Không sợ, hiện tại chúng ta liền đi bệnh viện."

"Không đi bệnh viện!" Cô mạnh mẽ nhảy dựng lên, vung hết quần áo, "Đánh chết cũng không đi bệnh viện!"

Đơn Cảnh Xuyên biết khẳng định là vừa vặn cô ăn nhiều cá hồi mới đau bao tử, muốn mắng cô một phen lại thấy cô đau thành như vậy vẫn không đành lòng, "Anh giúp em lấy thuốc, hình như trong nhà có."

May mắn trong hòm thuốc có đúng thuốc, anh lại giúp cô uống vào một bát nước ấm lớn, thấy cô vẫn lại đau muốn đứng dậy điều chỉnh nhiệt độ ấm nhất, nào biết cô lập tức ôm lấy anh, nghiêng mặt tội nghiệp rên rỉ, "Oa từ xoa xoa."

Anh thở dài, ôm ngang cô đi vào phòng ngủ, ngồi ở trên giường bế cô vào trong ngực giúp cô xoa bụng, "Vừa rồi ăn đến cao hứng, hiện tại chỉ có em chịu thiệt đúng không? Về sau lại còn không nghe lời nữa không?"

Miệng của anh như là đồ tiểu con nít, nghe được khiến cô lại càng muốn làm nũng, duỗi tay gát gao ôm cổ anh, "Không cho anh đi, không được về nhà, nếu không một mình em sẽ đau đến chết rồi."

Đơn Cảnh Xuyên ôm cô nghĩ một lát, sau cùng trịnh trọng gật gật đầu, "Chờ em ngủ thiếp đi anh ra phòng cách vách, ngày mai bụng lại vẫn đau liền phải đi bệnh viện biết không."

Cố Linh Nhan nghe được anh không đi liền cao hứng, mà lần đầu ôm nhau cũng không thấy anh cứng ngắc, nhất thời cô cảm thấy con đau bụng này đến thật tốt, cảm thấy mỹ mãn tựa vào trong lòng anh.

Nhiệt độ mạnh yếu từ bàn tay anh đều đúng chỗ, được anh xoa xoa thật dần dần thật sự buồn ngủ, Đơn Cảnh Xuyên giúp cô nhắm đi lớp mồ hôi vã ra đầm đìa, thấp giọng hỏi, "Lại vẫn rất đau sao?"

Cô lắc lắc đầu, nhẹ nhàng hít một hơi, nhắm mắt lại ôm sát cổ anh nhỏ giọng than thở, "Đơn Cảnh Xuyên... Em rất yêu anh."

Một người nào đấy bị thổ lộ ngắn ra, nhìn người trong lòng dần dần bình yên đi vào giấc ngủ, thật lâu sau từ từ cúi đầu tại hôn một cái trên trán cô.

***

Phó Thiên đứng đợi thật lâu bên cạnh cổng vòm, mới nghe được tiếng chìa khóa chuyển động trong ổ, Phó Chính buông cà- vạt đi tới, ánh mắt thanh minh, nhưng bước chân lại hơi hư thoát.

"Anh." Phó Thiên đỡ anh, nhỏ giọng địa nói, "Lúc trước ba phát hỏa, nói gần đây, nếu anh không trở về nhà liền là vì uống đến say không còn biết về nhà."

Phó Chính hít vài hơi, mùi rượu dày đặc vô cùng khàn khàn, Phó Thiên lắc lắc đầu, nâng anh đến trên giường trong phòng ngủ của anh, xoa người đến phòng bếp giúp anh rót nước và lấy thuốc tỉnh rượu.

Lúc trở về, Phó Chính đã cời kính mắt, lẳng lặng tựa ở trên gối, ánh mắt trầm trầm, Phó Thiên đưa nước và thuốc cho anh, "Anh, dạ dày anh vẫn không tốt lắm, uống rượu nhiều càng thương tổn dạ dày."

Những lời này nghe vào trong tai Phó Chính lại cảm thấy quen thuộc dị thường, nhiều lần sáng sớm trở lại nơi đó của cô, cô sẽ giúp anh chuẩn bị tốt thuốc tỉnh rượu, thuốc dạ dày, còn dịu dàng dặn anh như thế.

Anh liền cảm ly nước uống thuốc, lát sau mới nhàn nhạt nói, "Cũng là cậu hiểu chuyện."

Phó Thiên nhìn anh, nhớ lại bên ngoài đều đang truyền gần đây quả thật trạng thái công tác của anh chỉ có thể dùng tàn bạo để hình dung, Phó Lăng nghe xong đã nhiều lần muốn kêu anh về nhà nghỉ, nhưng lại vẫn chưa tìm được người khác thay thế.

"Anh..." Anh muốn nói lại thôi, "Anh sớm nghỉ ngơi một chút."

Phó Chính vỗ vỗ bờ vai của anh, xoa mi tâm nhắm mắt dưỡng thần, Phó Phiên nhìn đường nét sắc sảo trên miệng anh mình, khẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Yêu thương

Cuối cùng vào tháng ba thành phố S cũng xem như là đầu xuân, vốn Đôn Cảnh Xuyên xuất thân từ bộ đội, tố chất cơ thể lại tốt, lúc anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng bên trong rồi tùy tiện phủ thêm chiếc áo len hở cổ ra bên ngoài thì Ngôn Kỳ còn đang ở trong phòng họp run rẩy trong lớp áo khoác dày.

“Nhìn cậu giống hệt bộ dạng của con gái!” Tiêu An khinh thường đá chân anh một cái: “Đội lất nữa cũng không sợ bị người của Thị ủy chê cười sao!”

“Đã nói gần đây Phó Chính đang đẳng sát khí, bắt được ai là làm thịt người đó, cậu còn muốn động đến đầu vị hôn thê của anh ta, còn ghê hơn là bị anh ta gây khó dễ.” Một sĩ quan cao cấp khác khinh thường cười anh.

Ngôn Kỳ không ngồi yên được nữa, tức giận nhảy dựng lên: “Mẹ nó, con mắt nào của các cậu nhìn thấy tôi động vào đầu Lương Kha!”

“Hai con mắt đều thấy.” Mọi người cười vang một trận.

“Đừng nói chuyện nữa.” Đôn Cảnh Xuyên gõ gõ mặt bàn: “Người sắp đến rồi.”

Đôn Cảnh Xuyên ở sở cảnh sát giống như Phó Chính ở Thị ủy vậy, đều là người tuổi trẻ tài cao đứng thứ hai, theo cha tiến vào giới chính trị, cũng không thua kém các bậc cha chú, mấy năm gần đây trong hội nghị của đảng bộ, hai phái cảnh sát đều lấy hai người này làm đại biểu trước khi chương trình nghị sự tiến hành đàm phán.

Sắc mặt Phó Chính rất kém, cầm trên tay một chồng văn kiện, dường như là vút xuống trước mặt Đôn Cảnh Xuyên và Tiêu An, lạnh lùng nói, “Hạng mục này hoàn toàn không có cách nào để làm, tôi biết sở cảnh sát mấy người coi trọng nhân dân, nhưng mấy người cho rằng có thể bảo vệ mảnh đất này không bị di dời sao? Tiền quảng vào đây liền không thấy đây, mà mấy người có bỏ tiền ra không?”

“Năm nay cấp trên bỏ vào hơn trăm triệu, chỉ cần không phải ném vào cửa nhà anh thì đều có thể lấy ra để làm hạng mục này.” Về mặt Tiêu An nhàn nhạt, đưa tài liệu về lại giữa bàn: “Dự tính có thể thực hiện được.”

Phó Chính nhìn anh cười lạnh một tiếng: “Tiền ném vào cửa nhà tôi cũng tốt hơn so với cho mấy người.”

Ngôn Kỳ nắm chặt nắm đấm, răng đã mài đến mức vang lên kèn kẹt, toàn bộ phòng họp nồng nặc mùi thuốc súng, lời đã nói đến mức này thì không thể lùi được nữa.

Đàm phán đến cuối cùng ngoại trừ hai bên đều muốn động tay động chân, thì chương trình nghị sự vẫn không chút tiến triển nào, trong toàn bộ cuộc họp Đôn Cảnh Xuyên đều không nói một lời, cho đến lúc này lại nói một câu “Hẹn lần sau”, rồi là người đầu tiên đứng dậy thu dọn tài liệu.

Sau khi đám người Thị ủy kia đi thì Ngôn Kỳ liền bắt đầu kêu lên: “Con mẹ nó cậu đang làm gì vậy? Mộng du à?”

Đôn Cảnh Xuyên cau mày nhìn điện thoại di động một chút, cũng không nói lời nào mà cầm tài liệu lên, nhanh chân đi ra ngoài.

***

Lúc tìm được Cố Linh Nhan là đã gần đến hoàng hôn, bởi vì không phải lễ tảo mộ, cô nhỏ bé đứng giữa hàng bia mộ, càng lộ ra vẻ cô liêu.

Lúc Đôn Cảnh Xuyên đến bên cạnh cô, trước mặt cô là nhánh hương đã cháy hết, bên trên tấm ảnh ố vàng là khuôn mặt gầy gò của một người đàn ông, cô nhìn chăm chú, anh tới cũng không chú ý.

“Điện thoại di động của em đâu?” Cả ngày hôm nay anh không nhận được bất cứ tin tức gì từ cô, mí mắt cứ nháy liên tục, về sau phát hiện điện thoại của cô cũng không thể kết nối, anh mới thông qua các bạn của cô mà biết được hôm nay là ngày giỗ của cha cô, rồi đoán được cô sẽ tới nơi này.

“Không có điện thoại.” Cô không nhìn anh, cầm những đồ vật đang để trên mặt đất, quay người đi về phía trước.

Bước chân càng ngày càng nhanh, Đôn Cảnh Xuyên trầm mặt, mấy bước là đuổi kịp, kéo cô lại: “Sao vậy?”

“Không có gì, anh buông tay ra.” Cô đưa lưng về phía anh: “Anh để em ở một mình đi.”

Từ lúc Đôn Cảnh Xuyên biết cô đến nay, đã thấy cô xù lông nung nịu vô lại, nhưng lại chưa từng thấy bộ dạng xa cách này của cô, anh nhìn một chút, dùng thêm chút sức lực kéo cô tới trước mặt, nâng mặt cô lên.

Gương mặt đầy nước mắt.

Bỗng nhiên Cố Linh Nhan tránh tay anh ra, nhìn anh nhỏ giọng nói, “Đon Cảnh Xuyên anh đừng tới nữa có được không... Em biết anh đã thấy nhiều đáng về không tốt của em... Thế nhưng em vẫn không muốn để anh thấy em như bây giờ... Em rất ghét ông ta, nhưng em vẫn rất khó chịu...”

Lúc đầu anh tức cô bật vô âm tín khiến anh lo lắng, nhưng bây giờ mới phát hiện, cho dù có tức giận cỡ nào cũng không sánh bằng nhìn thấy bộ dạng cô độc và thương tâm bây giờ của cô.

Đon Cảnh Xuyên không nói gì, đưa tay kéo cô tới trước mặt, gắt gao ôm cô thật chặt vào trong lòng.

Cô chỉ cảm thấy trong nháy mắt nước mắt tuôn rơi mãnh liệt, nghẹn ngào thành tiếng trong lòng anh.

Khi còn bé Cố Linh Nhan cực kỳ lưu luyến lồng ngực ấm áp của ba, cho dù về sau có bị nghi ngờ là không phải do ông sinh ra, cô cũng chưa từng quên ông đã bảo vệ và yêu thương cô một giây phút nào.

“Trước kia ông ấy chuyên quản những quầy bán hàng mở bán trái phép, những sự việc giữ trật tự đô thị rùm rả đều được đẩy lên người ông, ông bị người ta đánh rất nhiều lần... Khi đó em nhớ rõ mỗi ngày mình đều ở trong bệnh viện, ngửi mùi thuốc sát trùng đến phát nôn...” Giọng nói của cô mang theo tiếng khóc nức nở, thấy được sự đau đớn trong lòng anh: “Cha em bất lực vì mẹ em đã không còn yêu ông nữa, ông là người cuối cùng biết mẹ em vượt quá giới hạn, về sau ông liền bắt đầu say rượu mỗi ngày...”

“Trong nhà luôn có tiếng quát mắng, em lúc nào cũng cầu trời cho hai người bọn họ chết đi... Cuối cùng cha em bị mấy bọn côn đồ ở các quầy bán hàng đánh cho đến chết.” Cô khẽ ngẩng đầu trong ngực anh: “Không ai cứu ông... Sở cảnh sát chỉ xử lý đơn giản một chút rồi cũng không có tiền bồi thường, ngày đó người viếng mộ chỉ có một mình em, mẹ em thì lều lổng ở bên ngoài.”

Trong mắt cô mang theo vẻ chán nản nhàn nhạt, trong lòng Đon Cảnh Xuyên hơi rung động, cuối cùng cũng hiểu rõ sao cô bài xích và đa nghi đối với thế giới, ánh mắt trở nên có chút phức tạp.

“Đon Cảnh Xuyên, đây chính là gia cảnh nhà em.”

Cố Linh Nhan chỉ biết là, bây giờ cô đã phơi bày toàn bộ vết sẹo của mình trước mặt anh, không phải để anh thương xót hay đồng tình gì cả.

Chỉ vì tin anh như chính bản thân mình.

...

Cuối cùng hoàng hôn cuối chân trời cũng biến mất, trầm mặc thật lâu, Đon Cảnh Xuyên cởi áo khoác trên người mình ra để khoác cho cô, dắt tay cô, ánh mắt trong trẻo, chỉ mở miệng nói ba chữ.

“Về nhà thôi.”

Bàn tay rắn chắc ấm áp của người đàn ông bao phủ lấy cô, đôi mắt đầy sương của cô nhìn về mặt bên kiên nghị của anh, lần đầu vô cùng cảm kích sự ít nói của anh.

Anh hiểu rõ những khổ sở của cô, càng biết phải bảo vệ sự tự tôn quật cường của cô, lúc trước cô đều tự mình gánh muôn vàn khó khăn, bây giờ có anh ở bên, cô vô cùng yên tâm, thỏa mãn mà an toàn.

***

Đon Cảnh Xuyên luôn tỉnh dậy rất sớm, lúc mở mắt, chỉ thấy trước ngực mình là một cánh tay trắng nõn, trên bụng mình là một đôi chân thon dài nhỏ gọn.

Anh giật mình, rồi mới đột nhiên hồi tưởng lại hôm qua sau khi đưa Cố Linh Nhan về nhà trọ, một đêm cô ôm anh nói rất nhiều, cảm xúc không hề ổn định, anh ôm cô dỗ dành thật lâu, dỗ cô ngủ rồi chính anh cũng mệt mỏi gục xuống mà không đi sang căn phòng bên cạnh.

Cô nhóc lúc ngủ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, tưởng ngủ lại không lịch sự, bộ ngực non mềm thom mát dán vào bên cạnh anh, anh chỉ cảm thấy từng trận lửa nóng lên đến đỉnh đầu, về mặt cũng đầy căng thẳng.

“Ừm...” Cố Linh Nhan cũng tỉnh lại, mở nửa con mắt, chân không cần thận di chuyển xuống dưới, Đon Cảnh Xuyên thờ dốc vì kinh ngạc, khuôn mặt tuần tú dần dần đỏ lên.

“... Em ngủ tiếp đi, anh đi làm đồ ăn sáng.” Anh đưa tay muốn đẩy chú gấu túi nhỏ trên người xuống, không hiểu vì sao Cố Linh Nhan lại tỉnh dậy, bắt nắn khẽ hừ một tiếng, trực tiếp xoay người nằm trên người anh.

Cô mềm nhũn nằm sấp trên người anh, dụi dụi mắt, tròng mắt mờ to nhìn anh, tay ôm mặt anh, cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

Môi lưỡi quấn quýt càng lúc càng sâu, trong lòng Cố Linh Nhan hết sức hài lòng với thành quả của mình, thấy sắc mặt Đon Cảnh Xuyên nặng nề, bàn tay ôm eo cô ngày càng nóng lên, cô càng thêm ra sức trêu chọc.

Miệng cô quá nhỏ, không thể chịu được anh quần lấy đầu lưỡi để hôn, chỉ có thể lùi ra một chút, lúc tách ra môi cô còn hơi ẩm ướt, không cần thận kéo theo một sợi chỉ mảnh dài, cô còn híp mắt liếm nhẹ.

Đón Cảnh Xuyên nhìn thấy động tác nhỏ trong lúc lơ đãng của cô, da đầu liền run lên, nhưng cơ thể bị cô ép tới không thể động đậy, hôm nay Cố Linh Nhan quyết tâm phải làm với anh, kể cả mười con trâu cũng không kéo lại được, lúc này hơi cúi đầu ngậm lấy vành tai của anh.

Đầu lưỡi cô vừa mềm vừa nóng, anh chỉ cảm thấy chỗ bị mút run lên, một lúc sau trên mặt anh liền có một tầng mồ hôi mỏng, dùng sức kéo người đang mút mình ra, thờ hồn hên hỏi cô: “Cái này là em học được?”

Cố Linh Nhan bất mãn vì bị phá đám, thờ ơ nhướn mày: “A, đừng nói với em là anh chưa từng xem qua.”

Sau khi nghe lời này anh liền giật mình, dường như là nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên cô: “Cố Linh Nhan!”

“Làm sao!” Cô liếc mắt: “Em cũng chưa từng làm thế với người đàn ông khác, lần đầu đưa lý luận vào thực tế, khiến anh thỏa mãn!”

Trong lòng Đón Cảnh Xuyên không hề vui mừng, lúc vừa lấy lại tinh thần đã thấy cô cởi áo sơ mi ra, trên người là bộ áo ngực màu đen rất mỏng, anh còn chưa kịp ngăn cản, cô liền luột cởi nốt nút áo ngực ra, bộ ngực mềm nhũn trắng nõn trực tiếp dán lên người anh.

“Không được.” Anh đỏ mắt kéo cô ra: “Nhan Nhan, em quá nhỏ, thật sự không được.”

“Có cái gì không được?” Cô bất mãn nhìn anh: “Đón Cảnh Xuyên, là anh không có khả năng hay là anh không muốn em?”

Lời cô nói khiến anh bị sặc, nửa ngày mới thấp giọng nói, “Anh sợ em hối hận.”

“Em sẽ không hối hận.” Cô nghiêm túc nhìn anh, đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Anh sẽ rời khỏi em sao?”

Cô hỏi rất cẩn thận, đáy mắt còn có chút sợ hãi, Đón Cảnh Xuyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhất thời chỉ cảm thấy quân lính ở đáy lòng đang tan rã, trịnh trọng lắc đầu: “Sẽ không, tin anh.”

Anh là quân nhân, trung thành can đảm, một từ nói ra thì sẽ giữ lời hứa.

Trong nháy mắt con ngươi của Cố Linh Nhan đều tỏa sáng, cười híp mắt hôn lên mắt anh: “Em cũng sẽ không thích người khác.”

Dù Đón Cảnh Xuyên có nghiêm túc cũng nhắc đến đâu thì cũng bị lời nói mềm mại của cô nhóc này làm cho động tình, bất tri bất giác cô đã cưỡi đến mức chỉ còn một cái quần lót.

Đôi chân mảnh khảnh giống như rắn của cô quấn quanh hông anh, châm lửa bốn phía trên người anh, anh chỉ cảm thấy hai cánh tay đã không chịu sự khống chế của bản thân, vô thức nhào nặn hai bầu ngực mềm mại của cô.

Trên tay anh có vết chai, lúc xoa lên làn da trắng nõn của cô thì có chút ngứa, Cố Linh Nhan cắn cắn của anh, bị anh xoa đến mức toàn thân run lên, không kìm lòng được mà khẽ rên một tiếng.

Lúc nghe được tiếng rên của cô, yết hầu anh liền chuyển động lên xuống, chỗ ở bên dưới kia cũng hung hăng ngóc đầu dậy, móng của Cố Linh Nhan ở trên bụng anh, chỗ đó của anh vừa nóng vừa to dán vào quần lót của cô, cô chỉ cảm thấy vải đã hơi ẩm ướt.

Tuy phía dưới sưng đến phát đau, nhưng lý trí của Đón Cảnh Xuyên vẫn còn, trong đầu suy nghĩ đây là lần đầu tiên của cô, còn biết rõ không có biện pháp an toàn, nhưng người ở bên trên đã kéo quần lót xuống, anh đang căng thẳng thì liền nghe thấy tiếng thét của cô.

“Con mẹ nó! Di cả của em đến rồi!!”

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Không chịu nổi

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nhà họ Đón là gia tộc đi theo cách mạng, đứng thứ nhất thứ hai của thành phố S. Lão gia chủ chỉ có hai người con trai, bọn họ đều đi theo con đường của lão, sau khi xuất ngũ liền một bước lên mây. Lần này, tiệc đại thọ tám mươi tuổi của lão gia chủ là do con lớn nhất của lão – Đón Lợi đứng ra tổ chức, hầu như tất cả những người có uy tín, danh tiếng ở thành phố S đều được mời tới.

Hôm nay, tinh thần của lão gia chủ rất tốt, chòm râu liên tục rung lên, thể hiện sự cao hứng tột cùng. Lão ngồi ở ghế sofa cùng đồng đội đã từng chiến

đầu, kẻ vai sát cánh trong quân ngũ, bàn luận về bao chuyện gió nổi nước lên. Gần đây, sức khỏe của Đơn Lợi rất ổn. Ông cầm ly rượu tiếp đãi mọi người, còn Cù Âm thì rất mẫu mực, cùng con trai tiếp đón mấy quý phu nhân và ái nữ nhà khác. (Cù Âm là vợ của Đơn Lợi)

Vài cô gái nhà giàu đã lâu không gặp một sĩ quan cảnh sát lạnh lùng mà phong độ, xuất sắc như vậy, bọn họ đều tựa như hoa nhường nguyệt then, nở nụ cười với anh, Cù Âm cũng mong sớm ngày tìm được một cô con dâu hào phóng, hiểu biết, bà luôn luôn để Đơn Cảnh Xuyên tán gẫu với bọn họ trong bầu không khí sinh động.

Đơn Cảnh Xuyên vốn đã cân nhắc tới việc dẫn Cố Linh Nhan tới, nhưng thấy cô không hề tình nguyện khi đối mặt với giới quan chức, và lại ở đây còn có người lớn, bây giờ vẫn chưa tới lúc, anh mới từ bỏ suy nghĩ ấy.

"Anh Đơn, công việc của anh luôn hối hả, bận bịu, anh nhất định phải chú ý tới việc nghỉ ngơi." Mã Khả Khả ý có nhà mẹ làm chỗ dựa, hôm nay cô ta mới mạnh bạo như vậy, mỉm cười rồi nói, "Có rảnh thì cùng em đi cười đùa nhà."

Cù Âm đứng ở bên cạnh nhìn xem, thấy khuôn mặt con trai vẫn cứ đen như đáy nồi, bà liền lặng lẽ vỗ lên lưng anh. Đơn Cảnh Xuyên không hề đáp lại, ánh mắt lơ đãng vừa nhìn lên, đột nhiên ngẩn ra.

Lúc này ở ngoài cửa, có một người bước tới. Người đó mặc một chiếc váy dài màu nhạt, mái tóc buộc nhẹ sau gáy, trang điểm tự nhiên, mắt ngọc mây ngài, thu hút rất nhiều ánh nhìn của mọi người.

"Bội Bội." Đơn Cảnh Xuyên rốt cuộc có lý do thoát thân. Anh cầm ly rượu, bước tới bên cạnh Thiệu Tây Bội, nhỏ giọng hỏi, "Sao lại tới đây?" Thiệu Tây Bội nâng váy lên, nhìn về phía anh, ý nói về tấm thiệp mời trong tay, "Là bà chủ tự mình bảo tôi tới."

Vài ngày trước, một buổi chiều nọ, khi cô đang ở cửa hàng, bà Đan đã tự mình cảm thiệp tới tìm cô. Trước đó, khi cô còn ở nhà họ, thái độ của bà ấy đối với cô tuyệt đối không thể nói là không tốt. Lúc cô bị đuổi, bà ấy còn thay mẹ con cô cầu tình.

"Em theo anh vào gặp ông nội, được chứ?" Đơn Cảnh Xuyên nói năng thận trọng. Thiệu Tây Tội nhìn đám người lão gia chủ đang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa, kiễng chân chờ mình, cô mới gật đầu một cái.

Vài người đồng đội đã già vẫn nhận ra Thiệu Tây Bội ngày nhỏ mà bọn họ từng gặp. Lúc này, không đợi lão gia chủ mở miệng, Thiệu Tây Bội cũng không khéo nghe lời. Bà Đan ngồi ở bên cạnh, vừa thấy cô liền mừng rỡ. Cô âm thầm thở dài một hơi, rốt cuộc bước tới trước mặt lão gia chủ, bình tĩnh mở miệng, "Chúc ông khỏe mạnh dồi dào, phúc thọ vô cương."

Lão gia chủ uống một ngụm trà, ánh mắt nhìn cô sâu sắc, hồi lâu sau mới thấp giọng, nói, "Con và Cảnh Xuyên đi dạo quanh đây một chuyến cho biết đi."

Ánh mắt Thiệu Tây Bội trầm tĩnh, cô và Đơn Cảnh Xuyên đi về hướng khác, trong lòng cảm thấy vừa buồn cười vừa thê lương.

Chuyện này là sao hả? Vài năm đi qua, tình thế bình ổn, muốn cô nhận tổ quy tông ư? Đuổi mẹ cô ra ngoài, bảo cô trở về một mình à?

Nếu thật sự đơn giản như vậy, những ngày cô chịu đựng tra tấn, ai sẽ trả cho cô đây?

***

Từng tiết mục trong buổi tiệc được chuẩn bị rất tốt, trước đó là biểu diễn một màn kịch náo nhiệt, bây giờ lại thay bằng độc tấu piano. Đơn Cảnh Xuyên và Thiệu Tây Bội đứng cách sân khấu không xa, hai anh em lặng lẽ trò chuyện.

Đan Quân tới vào lúc này. Ông ta vốn đang ở thành phố R, trước đó có nói với lão gia chủ và Đan Lợi rằng mình sẽ không về kịp do còn bận họp hội nghị, sau khi về sẽ tới nhà cũ để chúc mừng sinh nhật của lão gia chủ, nào ngờ bây giờ ông ta lại về, và lại còn dắt theo cả vợ mới tới cửa.

"Bội Bội." Đơn Cảnh Xuyên sớm đã nhìn thấy, lúc này, anh đặt ly rượu xuống, sắc mặt có hơi khó hiểu, "Bữa tiệc mừng thọ này không chừng còn chưa kết thúc đâu, hay là anh đưa em về trước nhà?"

Vốn dĩ hai người đang nói chuyện rất vui, Thiệu Tây Bội cảm thấy không hiểu gì cả. Cô vừa ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt anh, Đan Quân đã đi tới trước mặt hai người họ. Cả người cô run lên, ly rượu trong tay rơi xuống đất.

Rượu đổ tràn ra, cô lùi về sau một bước, mồ hôi thấm đẫm cả lòng bàn tay.

"Chú hai." Đơn Cảnh Xuyên tiến về phía trước một bước, chắn trước mặt Thiệu Tây Bội, "Chú tới rồi."

Đan Quân nhìn Thiệu Tây Bội phía sau lưng anh bằng vẻ mặt phức tạp. Ông ta gật đầu, giọng nói có hơi khàn, "Đây là thím hai của con."

Một người phụ nữ, tuổi tác không lớn cứ lôi kéo cánh tay Đan Quân, mắt phượng héch lên, ánh mắt nhìn Thiệu Tây Bội chẳng hề tốt lành. Thiệu Tây Bội đứng ở phía sau Đơn Cảnh Xuyên, trong lòng tràn đầy cảm xúc phức tạp.

"Thím hai." Đơn Cảnh Xuyên vừa mở miệng đã thấy Đan Quân tiến lên một bước, nói nhỏ với người ở phía sau anh, "Bội Bội..."

Khóe mắt Thiệu Tây Bội giật giật. Cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông mà mình chẳng rõ đã bao lâu không gặp.

Đan Quân già hơn rất nhiều, tóc mai đã ngả màu bạc trắng, không còn đáng vẻ hiên ngang, uy vũ như năm đó nữa. Ánh mắt Thiệu Tây Bội dần dần trở nên giận dữ, tràn đầy địch ý, móng tay cô khẽ cào vào lòng bàn tay mới miễn cưỡng hít được một hơi thật sâu. Cô xoay người, định bước ra cửa.

"Đúng là mẹ nào con đó!" Người phụ nữ đứng bên cạnh Đan Quân vén tóc, cười lạnh, "Không hề có một chút gia giáo, chẳng nói lời nào đã bỏ của chạy lấy người, đúng là thói quen tốt à nha."

Thiệu Tây Bội quay đầu lại nhìn bà ta, khuôn mặt dịu dàng của cô sớm đã chẳng còn sự ấm áp. Cô cắn chặt môi, không nói gì.

Người phụ nữ kia gả cho Đan Quân, từng thấy ông ta nhiều lần lặng lẽ xem hình của Thiệu Tây Bội. Lúc này, bà ta cũng chẳng thèm cố kỵ điều gì, nhìn cô gái trẻ đẹp trước mặt rồi thốt ra lời nói sắc bén, "Mày có tư cách gì mà nhìn tao như vậy? Đồ con hoang!"

Hai chữ cuối cùng của bà ta đột nhiên cất cao, người xung quanh lập tức nhìn xem, Đôn Cảnh Xuyên cũng lộ vẻ khó chịu, anh gằn từng tiếng, nói, "Thím hai, mong thím nói chuyện chú ý một chút."

"Anh gọi tôi một tiếng thím hai mà anh còn dám bảo tôi nói chuyện phải chú ý?" Người phụ nữ cau mày, nhìn về phía Đan Quân, "Ông xem đi, người nhà họ Đôn các ông rốt cuộc đã thành đáng về gì rồi!"

Người xung quanh đều chú ý tới động tĩnh bên này. Khúc nhạc Piano vốn yên ổn như vậy, giọng nói sắc bén của người phụ nữ kia cắt ngang đột ngột, khiến không ít người bàn tán, chỉ trừ Thiệu Tây Bội.

Ánh mắt của Đan Quân vẫn nhìn Thiệu Tây Bội, ông ta không nói lời nào, người phụ nữ bên cạnh ông ta càng hăng máu, nói tiếp, "Ai mà biết đứa con hoang này có phải do Lục Mộc và tên đàn ông kia làm loạn với nhau hay không, may mà nó không mang họ Đôn, bằng không thì tôi bước vào cửa cũng phải chịu nhục thay!"

Khúc nhạc Piano kết thúc, ánh mắt của tất cả mọi người đều đã nhìn qua bên này, Thiệu Tây Bội cảm thấy ánh mắt của bọn họ giống hệt như mấy năm về trước, khiến cô không có chỗ trốn, sống không bằng chết.

Cô đã từng trải qua cảnh "đầu rơi máu chảy", nhưng vẫn không thể buông xuống được nỗi hận thấu xương.

Lúc này, Đôn Cảnh Xuyên đã lạnh mặt. Anh không nói lời nào, ôm chặt lấy Thiệu Tây Bội, muốn đưa cô đi, nào ngờ lại có một người đàn ông bước tới, dùng sức mạnh không cho cự tuyệt, kéo Thiệu Tây Bội ra khỏi cửa hông.

Bàn tay của người nọ vẫn lạnh lẽo như thường ngày, cả người bí hiểm như khí lạnh bao trùm bên ngoài. Thiệu Tây Bội bị kéo đi, chân bắt đầu chạy chậm, cô hoảng hốt nhìn về phía người nọ. Cho đến khi anh ta lạnh lùng quay lại, cô mới đưa tay che miệng.

Năm đó, khi cô còn học sơ trung, bị đuổi khỏi nhà cũ của họ Đan, cô đã bước đi trong cơn mưa to như một linh hồn lang thang cô độc.

Cho tới bây giờ, cô vẫn không thể bảo vệ tốt cho bản thân mình, chẳng giúp được mẹ, không khuyên được ba, càng miễn nhắc tới việc đối mặt với người nhà họ Đan và những ánh mắt hèn mọn, phi nhỡ của người ngoài.

Rốt cuộc vẫn là anh tới cứu cô, người con trai lạnh lùng tựa như từ trên trời giáng xuống, anh ôm cô vào trong xe, đưa cô đi chữa bệnh, giúp cô mua nhà để ở, cho cô nơi ẩn nấp, dẫn cô rời khỏi cơn ác mộng.

Làm sao cô có thể quên được, khi cô yếu ớt nhất, không chịu nổi một kích động nào, lúc cô bị tổn thương nặng nhất, là ai đã luôn ở bên cạnh cô.

***

Bầu không khí trong xe nặng nề. Phó Chính ngồi ở ghế lái, lạnh lùng hút thuốc. Thiệu Tây Bội ngồi ôm đầu gối ở băng ghế phía sau. Khói thuốc bay tới trước mặt khiến cô không cần thận mà cất tiếng ho, ho sặc sụa.

Phó Chính nhíu mày, phiên chán đập tắt điếu thuốc, mở cửa sổ xe.

"Không phải lúc rời khỏi anh, em ngẩng đầu và ưỡn ngực cao lắm sao? Bây giờ bị người ta chỉ vào mũi mà mắng, quên cái lại rồi à?" Lời nói của anh lạnh nhạt mà trào phúng.

Trong đầu Thiệu Tây Bội rất hỗn loạn, cô im lặng, không nói gì.

Phó Chính thấy cô ăn mặc mỏng manh, không hiểu vì sao lửa giận trong lòng càng bốc lên, anh ném áo vest qua cho cô, "Thiệu Tây Bội, em đã quên đáng về tính ranh ngày đó của mình sao? Bây giờ lại trở về, ưỡn mặt ra khỏi phục quan hệ, rốt cuộc tự tát mình một cái, đẹp mặt thật đấy."

"Phải." Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt ngấn lệ, "Em luôn hèn hạ như vậy, không nhớ được gì lâu."

Em hận nhà họ Đan thấu xương, giống như em hận anh vậy.

Phó Chính nghe xong những lời đó, sắc mặt anh càng kém. Anh không nói gì thêm, khởi động xe, đạp chân ga thật mạnh.

...

Lúc xe ngừng lại, Thiệu Tây Bội đã ngủ. Phó Chính mở cửa xe, dùng tay đặt lên trán cô. Anh chau mày một hồi rồi bế cô lên.

Thiệu Tây Bội sốt cao đột ngột, đêm hôm đó sốt tới 39 độ, lò sưởi của Phó Chính không thể giúp được gì, áo sơ mi anh đã ướt đẫm mồ hôi. Anh vừa cuộn tay áo lên, giúp cô chườm đá, vừa gọi điện thoại, bảo bác sĩ riêng lập tức tới ngay.

"Ngài Phó, tốt nhất vẫn nên truyền nước hạ sốt, cô Thiệu có triệu chứng viêm nhiễm, sốt mãi không ngừng." Nữ bác sĩ nhỏ giọng nói với Phó Chính đang uống nước, thái độ dịu dàng, "Tôi sẽ bảo bệnh viện chuẩn bị phòng bệnh thật tốt."

Phó Chính không để lộ vẻ gì trên mặt. Anh quay đầu, nhìn người con gái đã sốt tới mức bất tỉnh nhân sự, một hồi sau mới nói, "Không cần đâu, bây giờ cô giúp tôi thay quần áo cho cô ấy."

Nữ bác sĩ đi rồi, anh mới nấu nước ấm, bước tới đầu giường, vỗ nhẹ vào má Thiệu Tây bội hai lần, "Uống thuốc."

Cô hơi hé mắt, anh chuyển gối đầu của cô cao lên, đỡ lấy vai cô, tách thuốc khỏi vỉ, bảo cô há miệng. Thiệu Tây Bội cúi thấp đầu, thuốc được nhét vào miệng cô. Để cô hít sâu một cái, anh phát hiện mũi cô bị nghẹt rồi.

Phó Chính thấy vậy liền đi lấy khăn giấy. Thiệu Tây Bội mơ màng, tưởng có ai lại gần, nào ngờ anh lại đặt khăn giấy lên mũi cô, giúp cô hỉ ra thật chậm.

Cô thoải mái hơn một chút, Phó Chính mặt lạnh mới ném khăn giấy vào thùng rác, sau đó lại đắp chăn lên người cô, chỉnh góc chăn thật cẩn thận.

Tuy rằng Thiệu Tây Bội sốt tới mức mơ hồ, nhưng cô vẫn biết ai ở bên cạnh mình. Người đàn ông ấy ôm chặt cô, cô chỉ cảm thấy mồ hôi vã ra, hốc mắt chưa xót, vừa mở miệng định nói hai chữ đã ngã đầu sang một bên, ngủ mất.

Mồ hôi trên mặt Phó Chính rơi như mưa, anh rướn người, nhìn thấy cô ngã đầu ngủ say, ánh mắt mới dịu dàng trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Khi tỉnh mộng

Editor: Thư

Một đêm tất cả chỉ có mộng寐.

Thiệu Tây Bội chỉ cảm thấy chính mình phải chịu dày vò, khi giật mình tỉnh dậy vào rạng sáng, hít thật sâu mấy hơi mới tỉnh lại, lúc này người ngủ bên cạnh cũng bị kinh động, nắm chặt lấy tay và ôm cô vào lòng, sáng giọng, ngữ điệu mang theo một tia khàn khàn.

"Không có việc gì."

Cô quay đầu nhìn anh, đôi mắt anh sáng lên, thật yên tĩnh, mà lại khiến cô đột nhiên cảm thấy vô cùng tâm an.

Thật sự là sốt đến hồ đồ rồi.

Cảm giác được thân thể cô có chút cứng ngắc, lúc này Phó Chính mới buông cô ra, lạnh lùng nghiêm mặt đứng dậy xuống giường.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, Thiệu Tây Bội nhìn ngấm bốn phía, phát hiện đây là phòng chuyên chế anh mua ở một khách sạn hai năm trước, anh cũng đã dẫn cô đến đây vài lần.

Một tháng trước vẫn thế sẽ không nhìn anh anh dù cho chỉ là một đầu ngón tay, hiện tại anh không chỉ cứu cô trong nước sôi lửa bỏng, lại còn có lòng từ bi chiếu cố cô.

Hiện nay món nợ nên tính toán thế nào mới tốt đây.

...

Khi tỉnh lại lần nữa đã là buổi chiều, có vẻ như trong phòng cực kỳ an tĩnh, Thiệu Tây Bội cảm thấy toàn thân thư thái hơn rất nhiều, chống cánh tay muốn ngồi từ trên giường dậy, cảm lấy nhiệt kế đã được tiêu độc để ở đầu giường định đo nhiệt độ.

Thân nhiệt đã giảm xuống, nhưng mà hiện tại mũi thì nghẹt mà cổ họng lại xót, vấy lể phức ngày hôm qua không biết đã đi nơi nào, trên sofa đặt một bộ quần áo mới.

Mặc xong cô còn ngửi được chút mùi thuốc lá nhân nhạ, tựa như hương vị thường ngày trên người anh vậy.

Lúc này truyền đến tiếng mở khóa cửa, trên tay Phó Chính mang theo một thứ gì đó, tầm mắt băng lãnh thoáng lướt qua người cô, cô bất giác run lên, hồi lâu sau mới nhìn anh nhẹ giọng nói, "Cảm ơn anh."

Sắc mặt anh càng trầm vài phần, không nói gì.

Hai người cứ mặt đối mặt trong bế tắc như vậy, thật lâu sau Phó Chính mới đề thứ trong tay lên bàn, "Không tiễn."

Thiệu Tây Bội cắn chặt răng, cầm lấy túi xách đi tới cổng.

"Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt đêm qua, nhân tình này tôi nợ anh, tôi sẽ trả." Khi lướt qua bên người anh, cô có dừng một chút.

"Tôi không ngại cô tự thử nghiệm tôi trả." Anh cười lạnh một tiếng, "Thứ này là thứ cô giỏi nhất mà, không phải sao?"

Cô khép chặt mắt, mở cửa đi ra ngoài.

Đầu vẫn choáng váng, cô khẽ run bắt đầu làm bấm nút thang máy, nước mắt "lộp bộp" rớt xuống.

Phải thế nào cô mới hết hy vọng với người đàn ông này đây? Thế nào mà lại vẫn mở miệng cầu xin anh trong khi đang sốt cao không ngừng - -

Dừng đi.

Tiếng cửa đóng lại giống một cái tát tai trùng điệp, mày Phó Chính nhíu lại càng sâu, hồi lâu mới một tay đẩy hết cháo nóng còn bốc khói nghi ngút và bánh mì xuống đất.

***

Lần này tình lân cận có một hội nghị có vẻ trọng đại, hôm qua Đơn Lợi lo liệu việc tổ chức tiệc mừng thọ cho ông cụ có chút mệt mỏi, bảo Đơn Cảnh Xuyên đại diện ông đi tham dự, Ngôn Kỳ cảm thấy rằng gà xào Thất tinh ở lân cận tình cực kỳ ngon, nghiêm mật gắng lấy công mưu tư theo sát.

Sau khi phi cơ đã vững vàng bay trên không, Ngôn Kỳ ngồi ở trên ghế cầm PSP đánh, đánh một hồi mới ngẩng đầu nhìn Đơn Cảnh Xuyên đang cô đơn bên cạnh, mặt mày hớn hở bắt đầu trêu chọc anh, "Oa Oa, cậu đang có gì bất mãn à? Xem lông mi cậu xoắn lại này."

Đơn Cảnh Xuyên trầm mặc không nói gì, Ngôn Kỳ theo của tầm mắt của anh nhìn lại, trợn trừng mắt, "Mấy cái ông cụ thôi cậu nhìn hăng say như thế để làm chi?"

"Mấy người bọn họ không đúng lắm." Đơn Cảnh Xuyên thấp giọng nói, "Từ sau khi máy bay cất cánh đến giờ tôi vẫn chú ý, cậu xem bên dưới chỗ ngồi của họ kia."

Ngôn Kỳ lặng lẽ thăm dò nhìn sang, thần sắc cũng thay đổi, "Bọn họ..."

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông trong đó bỗng nhiên đứng "xoát" dậy không chể cô tiếp viên đang đến thu dọn thức ăn thừa, mặt khác mấy người đàn ông cũng lấy thương dài bên dưới chỗ ngồi, dùng mảnh lao ra đánh ngất xỉu mấy cái nhân viên hàng không khác.

"Đi mở cửa khoang điều khiển ra." Người đàn ông hung tợn địa PHI một cái vừa ép buộc cô tiếp viên hàng không, quay đầu nói đồng bọn, "Mấy đứa tụi mày, đi theo nó đi, giải quyết hai đứa trong kia."

Người trên máy bay này không nhiều lắm, chỗ ngồi mới vừa ngồi đầy một nửa, hiện tại tất cả mọi người đều sợ tới mức phát run, có một em bé nhin không được khóc òa lên.

Đi theo Đơn Cảnh Xuyên cùng Ngôn Kỳ sang lân cận tình chỉ có ba nhân viên cảnh sát, công thêm vài vị không cảnh mặc thường phục thì tổng cộng mới có sáu người thôi, đối phương lại có đến mười người, mà trên tay tất cả còn có cả vũ khí sắc nhọn.

Đơn Cảnh Xuyên liếc mắt nhìn ba nhân viên cảnh sát một cái, như tia chớp, đứng lên quát tới, đối phương không dự đoán được lại còn có người dám, giận dữ gầm to báo hiệu người ở khoang điều khiển đến hỗ trợ.

Ngôn Kỳ bỏ ngay bộ dạng cá lơ phát phơ lúc trước, đứng dậy rống lên với đám người lớn đằng sau, "Nếu là đàn ông thì bây giờ mau lên hỗ trợ! Hoặc là mẹ nó mọi người cùng nhau chờ chết, hoặc là chế trụ bọn chúng thì còn có thể sống sót, chọn đi!"

Lúc này người ở khoang điều khiển đều đã cảm thấy ngột ngạt, dù Đơn Cảnh Xuyên có thể lấy một địch ba cũng dần dần đuối sức, đối phương cũng từng luyện võ, xuống tay vừa ngoan vừa độc, trên lưng anh đã ăn vài côn, trên gương mặt đều là mồ hôi.

Ngôn Kỳ hô vài tiếng, rốt cục cũng có mấy người đàn ông đứng lên, còn lại phụ nữ người già lập tức lùi về phía sau, bà mẹ ôm con nhỏ vội vàng ôm nhân viên hàng không bị đánh ngất xỉu lên ghế sau.

"Đến khoang điều khiển, đóng tất cả phím liên quan đến phi hành đoàn lại!" Người đàn ông cầm đầu trong đám người này một cước giẫm lên eo đồng bọn.

Có một nhân viên cảnh sát đã ăn một côn lên, té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, Ngôn Kỳ đang một chặp hai, càng đánh càng hăng, mắt Đơn Cảnh Xuyên

nhú lại, một cước đá văng hai người đang ngăn cản trước mặt, thân tốc chạy vào khoang điều khiển, trở tay khóa cửa lại.

Người nọ đang muốn ấn phím, vừa thấy anh tới, mặt mày hung dữ quay người nhào lên, từng chiêu từng thức được Đon Cảnh Xuyên ra phối hợp cả tay chân, sau cùng mới ném người kia qua vai.

Lúc này Đon Cảnh Xuyên dừng lại mới phát hiện trên người đầu từng con, khoe mắt anh nhảy dựng, phát hiện thứ gì đó trên thân mình bởi vì vừa mới tranh đấu mà rơi xuống mặt đất.

Hôm trước đi Cổ Linh Nhan mới vừa đến, liền xin trường học cho nghỉ một buổi chạy đến miếu giúp anh cầu một cái bùa bình an về, cô nàng biết anh phải đi công tác, cười tít mắt quần lấy anh bắt anh mang bùa bình an bên người, không được tháo xuống.

Anh là một người đàn ông trưởng thành cao 1m85, đeo một cái bùa hộ mệnh với hình dạng xinh xắn tinh xảo còn ra thể thống gì, nhưng nhìn thấy cô bùa mới mất hứng, anh lại đành phải mềm lòng, cắt đứt đèn tiền mà đeo.

Không biết lần này có thể toàn thân lui về bình an trở lại bên người cô hay không nữa?

Anh khom lưng nhặt bùa hộ mệnh lên cát kỹ, vừa mới đứng lên, đột nhiên bị người từ phía sau hung hăng đập một cùn lên đầu, máu tươi trên trán chậm rãi chảy xuống, kèm theo một trận đau nhức khiến anh nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

***

Thiệu Tây Bội ngồi trên xe bus, trong lúc vô tri vô giác đột nhiên nghe được có người đang kêu tên cô.

Vừa đúng lúc Cổ Linh Nhan học xong lớp đàn ghi-ta, không muốn về nhà cho nên tái đi vòng vèo gần trường học, lúc vừa mới lên xe đã nhìn thấy bóng lưng ai như bóng lưng cô, tiện miệng thăm dò kêu một tiếng.

"Chị Bội Bội." Cô đeo đàn ghi-ta ngồi xuống bên người Thiệu Tây Bội, "Có phải chị đang phát sốt hay không vậy? Mặt thật đỏ."

Thiệu Tây Bội giật giật khoe miệng, "Không có việc gì, đã hạ sốt rồi."

Sắc mặt cô tái nhợt, giữa trán đầy mồ hôi, Cổ Linh Nhan nhìn thấy có chút lo lắng, "Chúng em cùng đưa chị đến bệnh viện đi, chị cứ như vậy buổi tối có thể sẽ phát sốt đấy."

"Không sao cả." Thiệu Tây Bội quay đầu lại nhìn cô, cười sờ sờ tóc của cô, "Anh chị không đến đón em hả?"

"Anh ấy đi công tác ở tỉnh lân cận rồi." Cổ Linh Nhan trợn trừng mắt, "Vội vàng vô cùng, tuần này chỉ mới gặp một lần, nói không chừng, cái người thâm trầm cuồng kia đang đường tình nhân ở bên ngoài đấy."

Thiệu Tây Bội buồn cười, quả thật bội phục sát đất với bà chị dâu nhỏ này, che miệng giờ ngón tay cái với cô.

"Thật ghét anh ấy." Cô bé nào đó nói ra miệng một đường mà trong lòng lại nghĩ một nẻo, khoe miệng vẫn nhịn không được cong lên trên, "Trước khi đi công tác trước vẫn cứ quần này quần kia."

"Chị cực kỳ hâm mộ em." Ánh mắt Thiệu Tây Bội lóe lên, "Nhan Nhan, anh chị là người đàn ông tốt nhất mà chị từng thấy đấy."

Quá năm lần trước Cổ Linh Nhan đã từng chịu thiệt thòi, bên kia Đon Cảnh Xuyên cũng không chịu hé miệng nói chuyện của Thiệu Tây Bội cho cô nghe, cô thấy người bên trầm tĩnh âm đạm quay mặt sang, cảm thấy thật là rung động khó tả, đột nhiên cảm giác sâu sắc chính mình thật may mắn.

Không phải ai lần đầu tiên yêu một người đều có thể phó thác cả đời, duyên phận có tốt có xấu, bạn tránh không kịp, cũng chỉ có thể cam tình mong chờ nó.

Bất luận sau này như thế nào, cô chỉ biết là cô tuyệt đối sẽ không bỏ được Đon Cảnh Xuyên.

...

Sau khi xuống xe, Cổ Linh Nhan kiên trì muốn tiễn Thiệu Tây Bội về đến nhà mới trở lại trường, khi về đến nhà Thiệu Tây Bội lấy từ trong túi xách ra một chiếc CD ca nhạc mua hôm trước đưa cho cô, cô bé vui vẻ đến miệng cũng không thể ngậm lại, hận không thể hung hăng hôn cô vài cái mới đã.

Lúc lên lầu mở cửa phòng, cô hoảng sợ, Lục Mộc đang cầm một ấm trà đứng tại cổng vòm, thẳng tắp nhìn cô.

"Con đi đâu hả?" Lục Mộc nhàn nhạt mở miệng.

Từ nhỏ Thiệu Tây Bội do Lục Mộc một tay dạy bảo, tính tình Lục Mộc có chút đậm đặc, bình thường không nói nhiều lắm, nhưng mà khi nào nổi giận cô vẫn nhìn ra được tới, nàng bất giác dời ánh mắt, không biết nên đáp lại như thế nào.

"Con nói thật." Ánh mắt Lục Mộc càng sâu vài phần.

Mẹ con mặt đối mặt, Thiệu Tây Bội càng cảm thấy không còn chỗ che giấu, há miệng thở dốc lại vẫn không nói chuyện.

Âm thanh "xoảng - -" cực kỳ lớn vang, ấm trà Lục Mộc cầm trong tay đã rơi ở trên mặt đất, xoay người đi vào gian trong.

"Mẹ." Thiệu Tây Bội vài bước đuổi theo, "Mẹ... Thực xin lỗi."

"Không có gì có lỗi cả." Lục Mộc đưa lưng về phía cô, "Con không có làm sai cái gì cả."

"Mẹ..." Ánh mắt cô âm trầm, lắc lắc đầu, "Con cảm thấy con thật thất bại, cái gì con cũng xử lý không tốt, con chỉ biết lia từng dao từng dao để sẹo lại trên người mà thôi."

Bất luận là nhà họ Đơn, hay là Phó Chính.

"Ông ấy cưới một người phụ nữ, người phụ nữ kia mắng con là con hoang, trừ bỏ anh, không ai đến giúp con. Bọn họ hi vọng ta trở về, nhưng căn bản sẽ không nhận thức cháu gái như con."

"Mẹ, con rất hận ông ấy, nhưng lại không biết hận vì cái gì..."

Ánh mắt của Lục Mộc lạc bên ngoài cửa sổ, cảnh hoàng hôn lại mang theo một tia cảm giác thê lương.

Bà quay người lại nhìn con gái mình, tất cả mọi thứ trên khuôn mặt quá giống bà đều mang theo tuyệt vọng cùng khiếp đảm.

Thiệu Tây Bội từ từ ngồi xổm xuống, ôm đầu gối chính mình, giọng nói rầu rĩ chứa tiếng khóc nức nở, "Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết, tôi cùng ba con là ai..."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nổi giận

Ngôn Hinh vừa nghe nói lần trước Cố Linh Nhan ra quân không thành vì chuyện đi cả chết tiết, thì phun thẳng com còn đang ăn trong miệng lên mặt Đại Ngải đang ngồi phía đối diện.

Về sau chuyện này lại trở thành chuyện cười đứng đầu bảng, xưa nay chưa từng có của phòng ngũ bốn lẻ ba.

"Nhan Nhan, không mảy tụi mình lên Taobao mua một bộ đồ lót tình thú, quyến rũ gì gì đó cho cậu nha?" Xuyên Nhi tốt bụng đề nghị, "Chờ anh Nồi nhà cậu trở lại, chỉnh trang toàn thân rồi nhào thẳng tới luôn."

"Phụt." Đại Ngải sắc mặt một cái, liếc nhìn cơ thể Cố Linh Nhan, "Phía sau thì miễn cưỡng gọi là vênh lên, phía trước cái này lòi..."

"Mấy cậu im miệng hết cho mình!" Cố Linh Nhan nhú mày, vội vàng lấy ít đồ nhét vào trong túi xách rồi chạy ra phía cửa, "Minh đi nha."

"Đừng có nôn nóng quá cục cưng à, cậu mà nóng vội quá anh ấy sẽ phải..." Ngôn Hinh vút bắp rang sang bên, lên giọng giảng đạo.

"Cút --" Cố Linh Nhan nổi khùng suýt chút nữa trật chân té trên bậc thang, đôi má ửng hồng hiếm thấy.

Sau khi đến nhà trọ, Cố Linh Nhan rửa tay xong chuẩn bị xuống bếp làm ít đồ, ai ngờ chưa kịp cầm rau cải lên đã bị tiếng chuông điện thoại dồn dập làm hết hồn.

"Em đến đây nhanh đi, Nồi bị thương rồi!" Giọng Ngôn Kỳ chưa bao giờ gấp gáp như vậy, sau khi nghe tin tay cô run lên, điện thoại di động suýt chút nữa rơi trên mặt đất, giọng nói run rẩy, "Anh ấy đang ở đâu?!"

***

Bệnh viện công lập của trung tâm thành phố đều bị vây bốn phía, ngoài cửa còn có rất nhiều phóng viên, nếu không có một anh lính gác quen đứng chờ cô ở cửa, Cố Linh Nhan đoán chừng ngay cả cửa cô cũng không vào được.

"Anh ấy thế nào rồi?" Cô túm lấy anh lính gác, tay toàn là mồ hôi, "Anh ấy có sao không hà?!"

"Bà cô ơi tôi sắp bị cô bóp chết rồi nè." Anh lính gác kéo tay cô ra một chút, "Cục phó là người hiền có trời phù hộ, không nguy hiểm tánh mạng, nhưng vết thương trên đầu hơi nghiêm trọng, đã tỉnh lại rồi."

Cuối cùng Cố Linh Nhan cũng tỉnh táo lại, chạm mặt Tiêu An mặc cảnh phục tao nhã oai phong bước nhanh tới.

"Em đừng vào trong, cả nhà cậu ấy đều ở đây." Dáng vẻ Tiêu An giống như người đang không chế tên lửa vậy, "Cậu ấy không có gì, tối nay anh lại dẫn em vào."

"Tại sao chứ?! Em có cái gì mà không thể gặp chứ! Em thăm bạn trai của mình cũng không được sao?" Đương nhiên Cố Linh Nhan xù lông lên rồi, "Bọn họ sốt ruột em thì không à?"

Tiêu An cười cười, vừa định nói gì đó thì cô nhóc đã dậm chân một cái rồi vọt thẳng vào trong phòng bệnh bên tay trái.

Đơn Cảnh Xuyên vừa mới tỉnh lại, đang dựa vào đầu giường, Đơn Lợi, Cù Âm và ông bà cụ Đơn đều chờ ở đây, cánh cửa phòng bệnh vang "ầm" một tiếng, ngay lập tức nhìn thấy một người xông thẳng vào.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Từ trên ghế sofa Đơn Lợi cau mày đứng lên, mấy anh lính gác cửa đều biết Cố Linh Nhan, không biết làm sao cản cô lại, về mặt ai cũng kinh ngạc.

Lúc này người trên giường nghiêng đầu nhìn một cái, sắc mặt hơi thay đổi.

Cố Linh Nhan quen biết Đơn Cảnh Xuyên đến bây giờ, chưa từng thấy qua bộ dáng này của anh, trên đầu anh quấn mấy lớp băng vải, sắc mặt tái nhợt, đôi môi không có chút máu, nhưng mà ánh mắt vẫn trầm tĩnh vững chắc.

Mấy ngày rồi không gặp, lúc được gặp lại thì cảm thấy nhớ anh đến trái tim cũng phát đau luôn rồi.

"Tới đây." Cơ thể Đơn Cảnh Xuyên hơi nhấc lên một chút, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với cô.

Không khí trong phòng ngưng đọng lại hết, Cố Linh Nhan đỏ mắt chạy qua, nhào vào trong lòng anh.

Lần này Đơn Cảnh Xuyên bị cô đụng phải rên lên một tiếng, cô vui trong lòng anh, giọng tức giận, "Cái tên xấu xa này! Khoe khoang anh hùng thì giỏi lắm à! Anh tưởng anh là siêu nhân chắc!"

Từ phòng bệnh bên cạnh, Ngôn Kỳ khập khiễng đi vào, thấy tình cảnh như vậy không nhịn được bật cười, bị mấy cặp mắt của các trưởng bối trong phòng nháy mắt đến suýt chút nữa phải chạy trốn chết.

"Không có chuyện gì." Đơn Cảnh Xuyên hơi cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào trán của cô, ánh mắt dịu dàng, "Nhan Nhan, đừng khóc."

Cố Linh Nhan vốn còn muốn mắng anh, nước mắt lại càng rơi dữ dội hơn.

***

Bác sĩ tới làm kiểm tra lại cho Đơn Cảnh Xuyên, anh bảo Cố Linh Nhan đi theo Ngôn Kỳ sang phòng bệnh bên cạnh chờ một lát. Kiểm tra xong bác sĩ vừa đi ra ngoài, Đơn Lợi không nhịn được hỏi ngay lập tức, "Đơn Cảnh Xuyên, cô bé vừa rồi là sao đây?"

Đương nhiên Cù Âm cảm thấy không bình thường, tâm tư phụ nữ luôn tinh tế tỉ mỉ, ngay sau đó hỏi tiếp, "Cảnh Xuyên, đó là... Bạn gái của con à? Chuyện khi nào vậy?"

Chòm râu của ông cụ Đơn run run lên, ánh mắt sáng ngời, chống gậy xuống đất một cái.

Đơn Cảnh Xuyên thần nhiên gạt đầu một cái.

"Chuyện này....." Đơn Lợi kinh hãi, "Con bé... Con bé mới có bao nhiêu tuổi chứ? Con đùa gì thế hả?!" Cù Âm lại càng không dám tin, chân mềm nhũn ngồi xuống ghế sofa.

"Ta lại cảm thấy rất đáng yêu." Bà cụ Đơn ôn tồn cười nói, ông cụ Đơn quan sát kỹ vẻ mặt của cháu trai, ho nhẹ một tiếng, từ tốn nói, "Cảnh Xuyên, tương lai con bé sẽ là vợ của cục trưởng cục cảnh sát thành phố S, con cảm thấy ổn không?"

"Dạ." Đơn Cảnh Xuyên cảm ly lên uống một ngụm nước, "Con rất nghiêm túc."

Đơn Lợi suýt chút nữa té nhào ra đất, giận sôi máu, nếu không phải Đơn Cảnh Xuyên vẫn còn đang là bệnh nhân, nói không chừng ông lập tức xông lên đánh anh một trận rồi.

"Tốt lắm." Ông cụ Đơn dùng gậy ngăn con trai lại, "Đơn Lợi con đi giải quyết chuyện cướp máy bay đi, chuyện khác thì chờ vết thương của Cảnh Xuyên tốt lên rồi bàn."

***

Lúc Đơn Cảnh Xuyên bị người ta đánh bất tỉnh, bọn Ngôn Kỳ đã khống chế được mấy tên âm mưu cướp máy bay, đồng lòng xô cửa xông vào, sau khi sơ cứu đơn giản cho phi công tỉnh lại, bàn bạc chuyện thay đổi lộ trình bay vòng trở về thành phố S để tiến hành cấp cứu.

Sau khi Dung Tiễn và Thiệu Tây Bội đến bệnh viện thăm Đơn Cảnh Xuyên xong thì sang thăm Ngôn Kỳ, anh ta đang giương nanh múa vuốt diễn tả lại tình cảnh lúc đó cho Cố Linh Nhan nghe, thấy các cô tới thì đám ngực giống như người vượn trên núi Thái Sơn vậy, "Bây giờ ông đây thành toàn cho

người hâm mộ, muốn xin chữ ký thì nhanh lên đi nè!"

"Anh rút đi." Dung Tiễn liếc mắt, "Hâm mộ anh Nồi thì còn nghe được, còn anh là phải loại bỏ để trừ hại cho dân."

Trên lưng và trước bụng Ngôn Kỳ đều có vết thương, đang định nhảy xuống tranh luận với cô thì vết thương phát đau nên lăn trở về giường, chọc cho tất cả mọi người cười lăn cười bò.

Tiêu An vẫn luôn ở bên cạnh nhìn Thiệu Tây Bội, lúc này mới bước lên trước hỏi khế, "Có phải em cảm thấy không thoải mái không?"

Thiệu Tây Bội ho khan mấy tiếng, lắc lắc đầu, Tiêu An thấy sắc mặt trầm xuống, "Anh dẫn em đi khám bệnh, chắc là em bị cảm rồi."

Lúc này Cố Linh Nhan mới nói ra Tây Bội mới hạ sốt, làm cho Dung Tiễn cũng sốt ruột, Thiệu Tây Bội thật sự không làm sao lay chuyển được bọn họ nên đành phải đi theo Tiêu An.

Bệnh viện hơi đông người, bác sĩ để cho Thiệu Tây Bội truyền nước trên hành lang, cô hơi mất tập trung, Tiêu An ngồi bên cạnh cô, ánh mắt thâm sâu, không ai nói chuyện cả.

Truyền hết nước y tá đến rút kim, ánh mắt Thiệu Tây Bội thay đổi, trong nháy mắt toàn thân chấn động, đúng lúc kim đâm vào tay cô.

"A!" Y tá kêu lên, vội vàng cầm bông gòn ấn xuống cho cô, "Thật xin lỗi."

"... Không có gì đâu." Cô cắn chặt răng, đau đến sắc mặt càng tái nhợt hơn.

"Đứa bé rất khỏe mạnh, chị cứ yên tâm." Lúc này trong hành lang có ba người đang đi tới, một người mặc áo khoác trắng hình như là viện trưởng, là người đàn ông trung niên đầu hói đang vui vẻ nhìn hai người bên cạnh, "Sau này cậu Phó đến đây cứ báo thư ký thông báo một tiếng để chúng tôi có thể chuẩn bị trước."

Phó Chính thân nhiên gật đầu một cái, trong lúc ánh mắt lơ đãng liếc thấy Thiệu Tây Bội đang ở cách đó hơn hai mét.

Đi bên cạnh anh là một người phụ nữ, cũng không phải Lương Kha hay bất kỳ người phụ nữ nào mà cô đã gặp, dáng vẻ rất dịu dàng khiến người khác hài lòng, bụng nhô lên, chính xác là phụ nữ mang thai.

Trước mắt Thiệu Tây Bội tối sầm, ngồi lên ghế siết chặt quần áo, Tiêu An ở bên cạnh cũng đã thấy người trước mắt, ánh mắt chuyển động, ai ngờ Phó Chính lại lạnh lùng chào hỏi trước, "Cục trưởng Tiểu."

Tiêu An cười nhạt, sau đó hơi khom lưng, "Bội Bội, đi thôi." Anh vỗ nhẹ vào vai cô, "Anh đưa em về nhà có được không?"

Cô gật đầu rất nhẹ, lúc này hai anh lính gác vội vã chạy tới, sau khi nhìn thấy anh thì vội vàng nghiêm trang hành lễ, "Cục phó, cục trưởng đang chờ anh trong phòng họp, xin anh lập tức vào trong."

Anh lính gác thúc giục, Thiệu Tây Bội ngồi tại chỗ, vẻ mặt ngần ngại nhưng không có đứng dậy, Tiêu An nhìn cô mấy lần rồi mới đi theo anh lính gác.

"Cô đi xuống dưới lầu chờ tôi." Phó Chính quay đầu lại nói với người phụ nữ có thai ở bên cạnh, chờ sau khi người phụ nữ có thai và viện trưởng đi xa, anh kéo Thiệu Tây Bội lên, bước nhanh vào lối cầu thang bộ rồi khóa trái cửa lại.

"Anh buông ra!" Cả người cô không có sức nên đẩy anh không được, quát to lên với anh.

Về mặt Phó Chính không hề thay đổi, một tay ấn cô lên tường, tay còn lại giữ chặt cằm của cô sau đó mạnh mẽ cắn xuống.

Mũi cô bị nghẹt, bị anh hôn quyết liệt như vậy nên hoàn toàn không thở được, liều mạng đá vào chân anh, anh lại dùng sức hơn, đưa tay vào trong áo cô, xoa thắt lưng cô, từ từ hướng lên trên.

Thiệu Tây Bội đỏ mắt hung hăng cắn môi anh, mùi máu tanh tràn ngập trong miệng, nhưng anh hoàn toàn không quan tâm đến, tay còn lại đã luồn ra sau cõm móc áo ngực của cô.

"Bốp --" Tiếng bạt tai vang lên lanh lảnh ở lối cầu thang bộ, bàn tay ở giữa không trung của Thiệu Tây Bội hơi run rẩy, Phó Chính bị cô tát một tát hơi lui ra một chút, ánh mắt như phủ sương tuyết trong nháy mắt, "Thiệu Tây Bội, cô muốn chết sao?"

Anh sinh ra đến nay hai mươi tám năm, ngay cả ba mẹ cũng không ai dám can đảm tát anh một bạt tai.

"Nếu chết là có thể không thấy anh nữa, thì tôi thà đi tìm cái chết!" Cô gần như mất khống chế gào lên, "Chuyện hối hận nhất cuộc đời tôi chính là quen biết anh!"

Sau khi cô gào xong thì chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã trên mặt đất, vội gậy gậy đứng lên, tay run run cài lại móc áo ngực.

Phó Chính nhìn thấy những giọt nước mắt tràn mi của cô, lạnh lùng cười khẩy rồi bước tới gần, "Cô muốn chết à? Đừng mơ tưởng, cho dù có chết tôi cũng sẽ không buông tha cho cô đâu!"

Cô không dám tin nhìn anh, hai tay anh siết chặt nổi gân xanh, Thiệu Tây Bội chưa từng thấy anh nổi giận như vậy.

Cô đi theo anh tám năm, đã nhiều lần thấy anh tuyệt tình lạnh nhạt, nhưng chưa bao giờ đoán được bất kỳ suy nghĩ nào của anh.

Anh vẫn luôn là người nắm giữ cô, vĩnh viễn trầm tĩnh nhìn cô phát điên vì anh.

Nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô có thể cảm nhận được tâm tình của anh rõ ràng như vậy, anh đã tức giận tới cực điểm.

"Phó Chính." Cô giật giật khóe môi, lau đi vệt nước mắt nơi khóe mắt, "Bây giờ anh làm cho người phụ nữ khác lớn bụng, vậy mà vẫn không muốn buông tha cho tôi, anh muốn làm cho bao nhiêu người phụ nữ trên cõi đời này tan nát trái tim vì anh, chết đi vì anh thì anh mới hài lòng hả?"

"Anh khiến tôi cảm thấy ghê tởm."

Nói xong những lời này, cả người cô đã không còn chút hơi sức, đưa tay xoay tay nắm cửa, từ từ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Khi bùng tỉnh cũng đã muộn màng

Ở dưới lầu của bệnh viện, một chiếc xe hơi màu đen có rèm che đã đậu lại lâu rồi, lúc Phó Chính ngồi vào ghế sau, Phương Miển ngồi phía trước quay đầu lại nhìn anh, vừa run vừa sợ mà nói, "Cục trưởng, thật sự là quá chiếu cố rồi! Lại làm phiền anh, để anh đưa vợ tôi đi khám thai giúp tôi..."

Phó Chính đen mặt khoát khoát tay, ý bảo anh ta lái xe đi.

Phương Miển vừa khởi động xe vừa toát mồ hôi lạnh nhìn thủ trưởng qua kính chiếu hậu, buổi chiều trước khi anh ra ngoài làm việc, lúc ở trong phòng hội nghị bác sĩ có điện thoại tới đúng lúc bị Phó Chính nghe được, không ngờ Phó Chính lại chủ động đề nghị đưa vợ anh đến bệnh viện giúp anh, dọa anh sợ suýt chút nữa tè ra quần.

Anh cũng không thể nào ngờ, chuyện cướp máy bay dẫn đến việc bây giờ bệnh viện đông đến nước chảy không lọt, Phó Chính lại là người thích yên tĩnh như vậy, tóm lại là không nên chen chúc đưa vợ anh đi khám thai, sao lại làm chuyện thiếu suy nghĩ như vậy chứ.

***

"Bác trai, mời dùng trà." Trong phòng khách của nhà họ Phó, Lương Kha mỉm cười bưng trà mời Phó Lăng, lại thân mật kéo tay Lâm Văn, "Bác gái, lần này con đi Pháp có mang về tặng bác bộ tắm gội hương hoa cỏ, hy vọng là bác vừa ý."

"Sao lại nói thế?" Lâm Văn vô cùng vừa ý nàng dâu chưa vào cửa này, "Đi đâu cũng nhớ đến hai bác, tiểu Kha thật là hiếu chuyện."

Lương Kha khéo léo cười, trên tay cầm một máy chơi game đời mới vừa mới mua về, đưa đến trước mặt Phó Thiên, "A Thiên, em xem thử có thích không?"

Phó Thiên nhận lấy, gật đầu nói một tiếng "Cảm ơn", nhưng trên mặt không có lấy một nụ cười.

"Phó Chính, con qua đây." Phó Chính mới vừa bước vào cửa, Phó Lăng để ly trà xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh, "Con xem, từ xế chiều là tiểu Kha đã tới đây rồi, đến cơm tối cũng nói là phải đợi con về ăn chung."

"Con đã ăn rồi." Anh tháo mắt kính xuống rồi đi về phòng, Phó Thiên thấy vậy nhếch miệng cười, Lâm Văn muốn nói lại thôi, Lương Kha nở nụ cười đứng mực, đứng dậy đi theo anh vào trong phòng.

Sau khi cô ta bước vào phòng anh thì khóa cửa lại, ôm lấy cánh tay anh cười lạnh, "Nghe nói hôm nay anh đến bệnh viện, thế nào, đột nhiên muốn đối xử tốt với anh vợ cũ rồi hả?"

Phó Chính mới vừa cời áo sơ mi, lúc này đặt mắt kính xuống, vẻ mặt vô cảm, bước tới ấn tay cô ta lên cửa vang lên "ầm" một tiếng, một tay chống lên bên cạnh tai cô ta, "Chớ có diễn trò, vẫn chưa bước vào cửa nhà tôi đâu."

Lương Kha cũng không hề tức giận, ngược lại còn giương môi lên, hai tay câu lên cổ anh, một cái chân dài nhỏ mờ ám cọ nhẹ vào chân anh, "Trong giới cũng đã loan truyền rằng bây giờ anh vì muốn cưới em nên ngay cả cánh cửa của "Mộc cách" cũng không bước qua, anh trọng tình như thế, vậy trước khi kết hôn anh có muốn làm nóng người một trận với em không?"

Anh nhìn cô ta một hồi, một lúc sau gương mặt hơi hướng về phía cô ta, cô ta phối hợp đưa đôi môi lên, nhưng đột nhiên cảm thấy áp lực trên người đã biến mất.

"Cô biết cô sẽ nhận được cái gì mà, tốt nhất là đừng có mơ tưởng như vậy nữa."

...

Phó Chính tắm xong ra ngoài, chạm mặt Phó Lăng đang đứng trong hành lang.

"Con bớt phóng túng một chút đi." Mặt mày Phó Lăng âm trầm, "Làm xong hạng mục của con, lo cho tốt chuyện kết hôn, đừng có gây rắc rối cho ba."

"Ba kiêng dè Lương Vũ như vậy từ khi nào vậy?" Phó Chính lau tóc, giật giật khóe miệng, "Làm ba chồng người ta vui đến vậy sao?"

Hai cha con căng thẳng đối mặt nhau, ánh đèn mờ chiếu xuống khuôn mặt Phó Lăng, không nhìn ra biểu cảm gì.

"Ba, chó chê mèo lắm lông cũng không hay." Phó Chính cầm khăn lông đi về phía phòng ngủ của mình, lúc đi ngang qua người ông thì ngừng bước, "Không phải mấy năm trước ba và mẹ đã chia phòng ra ngủ riêng rồi sao."

***

Thiệu Tây Bội ra khỏi bệnh viện, về mặt vô cảm, hai chân giống như đang giẫm trên bông vải vậy, không còn chút sức lực.

Anh để cho cô gái khác mang thai con của mình, còn kiên nhẫn dắt cô ấy đến bệnh viện khám thai như vậy.

Đó là chuyện cô có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến -- mang thai con của anh, con của cô sẽ gọi anh là ba.

Có phải tất cả những tình cảm mà cô khó khăn dứt bỏ cũng đã không có bất kỳ ý nghĩa gì không? Có phải cô cũng nên tát mình một cái, mới có thể tỉnh táo lại mà hiểu rõ anh sẽ là chồng của người khác rồi, là ba của đứa trẻ khác rồi không?

Mưa càng lúc càng lớn, cô chỉ cảm giác cả người lúc lạnh lúc nóng, trước mắt càng ngày càng tối.

Lúc này phía sau có tiếng bước chân gấp gấp càng ngày càng đến gần, cả người Tiêu An đã ướt đẫm, nhanh chóng chạy tới, đột nhiên kéo cánh tay của cô, ôm chặt cô vào ngực anh.

"Không phải anh đi họp rồi sao....." Cô cắn môi, hơi thần thờ ngẩn đầu nhìn anh.

Về mặt Tiêu An chưa bao giờ dữ tợn như vậy, anh trầm mặc một lúc, cúi đầu hôn lên trán cô, về mặt từ từ dịu dàng lại.

"Bội Bội." Người đàn ông trẻ tuổi lấy ra một cái hộp nhưng nhỏ nhỏ từ trong túi quần, đôi mắt đen láy rất chuyên tâm nhưng lại mang theo sự thương xót đến tận cùng.

"Chiếc nhẫn này, anh đã mang theo bên mình hai năm rồi, lúc ở Mỹ, ngày nào anh cũng lấy ra nhìn. Nghĩ rằng chờ khi anh trở về sẽ lập tức cầu hôn em, bằng mọi cách phải rước được em về nhà."

"Sau đó anh lại biết chuyện của em và Phó Chính, anh gần như phát điên luôn rồi." Anh siết chặt cái hộp trong tay, "Người phụ nữ mà anh yêu thương, lại bị một người đàn ông khác đối xử như vậy suốt tám năm trời."

"Bây giờ anh chỉ muốn cầu xin em một chuyện, xin hãy để cho anh được ở bên cạnh em, xin em đừng đuổi anh đi." Anh nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng tươi cười, "Không dễ chịu như vậy sao em có thể chịu đựng một mình, cũng mang anh theo đi."

Không biết là nước mắt hay là mưa, làm cho cô gần như không nghe được nhịp tim của mình, cũng hoàn toàn không thấy rõ mặt anh.

Một người đàn ông ưu tú vượt trội như vậy, vậy mà lại đồng ý cưới một cô gái hoàn toàn không yêu anh, cưới một người bị cả dòng họ vứt bỏ, bị người đàn ông khác coi là người phụ nữ tìm đến khi rảnh rỗi.

"Gã cho anh đi, có được không."

Tôi biết rõ đời này em chỉ yêu một mình anh ta, giống như đời này tôi chỉ yêu có mình em vậy.

Tôi cũng không trách em, tôi chỉ tự trách mình đã không được gặp em sớm hơn, tôi chỉ cầu mong có thể cho tôi một cơ hội, để sau này tôi bù đắp lại những năm tháng đã bỏ lỡ kia hay không?

Thiệu Tây Bội kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng chói trong tay anh, trong cơn mưa to ào ạt, chỉ cảm thấy khi bừng tỉnh thì cũng đã muộn màng rồi.

Giờ đây trong lòng cô vừa bi ai vừa cảm kích.

***

Đơn Cảnh Xuyên quả thật xứng với danh hiệu người đàn ông “tỷ lệ vàng” thời nay mà đám Cổ Linh Nhan đã đặt cho.

Từ trường học Cổ Linh Nhan đến thăm anh, vừa đúng lúc thấy anh đang thay quần áo chuẩn bị xuất viện, thế nên núp ở phía sau bức bình phong nhìn lén, nhìn đến nỗi nước miếng chảy ròng ròng, suýt chút nữa máu mũi cũng muốn phun ra luôn.

Cù Âm cầm bình giữ nhiệt đi vào phòng bệnh, thấy cảnh tượng này, khuôn mặt được bà chăm sóc kỹ lưỡng cũng trở nên hết sức vắn vẹo.

"Khụ." Bà ho nhẹ một tiếng, Cổ Linh Nhan giật mình, vội vàng quay đầu lại, đứng nghiêm chỉnh, cất cao giọng nói, "Chào bác gái ạ."

Cù Âm thật sự không muốn hòa nhã vui vẻ với cô, nhưng là người được giáo dục tốt nên bà gắng gượng để không thất lễ, miễn cưỡng gật đầu chào hỏi qua loa rồi đi thẳng vào phòng bệnh.

"Ba con đem về một con cá, nói tối nay làm canh đầu cá cho con uống." Bà sửa sang lại cổ áo cho con trai, đau lòng nhìn trán của anh, "Cũng may là vết sẹo nằm gần phần da đầu, tóc che lại là không thấy nữa."

"Thấy được!" Cổ Linh Nhan nhún nhảy đi vào, mở to mắt nói: "Gió thổi qua mái tóc là có thể nhìn thấy, Đon Cảnh Xuyên anh bị hủy nhan sắc rồi ha ha ha."

Cù Âm tức nghẹn, nhìn con nhóc cười đến ngã trái ngã phải quả thật là muốn quăng cái bình giữ nhiệt qua đó.

"Mẹ, con đưa em ấy về trước rồi trở về nhà." Đon Cảnh Xuyên cầm cái túi xách của Cổ Linh Nhan, "Lần trước có người muốn xử con nhưng lại đến gây phiền phức cho em ấy, con không yên tâm."

Cù Âm nhú mày, liếc mắt nhìn Cổ Linh Nhan ở bên cạnh, miễn cưỡng nói: "Được rồi, vậy con trở về sớm một chút."

Nói xong trầm mặt gật đầu với Cổ Linh Nhan, sau đó xoay người đi ra ngoài.

"Nói, xem ra ba mẹ anh đều rất không thích em." Cổ Linh Nhan đi theo Đon Cảnh Xuyên ra thang máy, nghiêng đầu hỏi anh, "Mấy ngày nay em cảm thấy được ba anh cũng muốn lời cổ em quăng thẳng ra ngoài cửa sổ á."

"Nói bậy đi." Anh vỗ vỗ đầu cô, vừa định nói gì đó bỗng nhiên thấy ánh mắt của cô nàng sáng lên, vui mừng kêu, "Đầu trực!"

Ở phía trước, thẳng nhóc được gọi là đầu trực quay đầu lại, thấy cô nó cũng rất vui mừng, "Đậu nành?!"

"Con mẹ nó cậu mới là đậu nành đó!" Cổ Linh Nhan chạy lên đập thẳng nhóc một đập, "Sao em lại ở đây? Lại đánh nhau với người ta à?"

"Chị không có ở đây đánh cái quái gì mà đánh?" Thằng nhóc tặc lưỡi cười nói, "Đi khám bệnh với mẹ em, còn chị?"

Lúc này Cổ Linh Nhan mới chỉ chỉ vào Đon Cảnh Xuyên đang đứng sau lưng, "Đến tìm bạn trai chị."

Đầu trực ngẩng đầu kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Đon Cảnh Xuyên, đột nhiên chỉ vào anh nói, "Anh... Không phải anh là cục trưởng đã cứu người được đăng trên báo kia sao?"

"Rút tay em lại." Cổ Linh Nhan chụp được tay của cậu ta, đầu trực không dám nhìn Đon Cảnh Xuyên nữa, rút tay lại nói khẽ, "Sao chị lại tìm một người lớn tuổi hơn chị dữ vậy, có triển vọng à!"

"Bạn nhỏ chớ nhiều chuyện!" Cô vung tay định đánh vào đầu cậu nhóc, đầu trực cũng không cam chịu yếu thế, hai người chị một cái tôi một cái, ầm ĩ cả lên.

Ở bên cạnh, ánh mắt của người nào đó trở nên thâm trầm, sau khi đánh qua đánh lại vài lần vẫn là đầu trực phản ứng nhanh nhạy hơn, tách tay Cổ Linh Nhan đang cấu véo cánh tay cậu ta ra.

Lúc này Đon Cảnh Xuyên gật đầu với đầu trực, bỏ đi vào thang máy trước, Cổ Linh Nhan sững sờ, làm mặt quỷ với đầu trực, sau đó đành phải xoay người chạy theo anh.

***

Lúc lái xe về Đon Cảnh Xuyên cũng không nói chuyện nhiều, sau khi đến nhà trọ, rốt cuộc Cổ Linh Nhan cũng không kiềm chế được, vớt cái túi lên ghế sofa, lông mày dựng đứng, "Anh bày ra bộ mặt đó là thế quái nào hả?!"

Mặc dù bình thường mặt anh lúc nào cũng như cá uon, nhưng mà cô cũng nhìn ra được không biết vì lý do gì nhưng bây giờ anh đang không muốn để ý đến cô.

Thấy anh vẫn không có ý lên tiếng, chỉ bình tĩnh dọn dẹp đồ trên bàn, con giận của cô vụt lên, "Cục trưởng đại nhân xa thân cứu người, bây giờ là nhân vật nổi tiếng, là đại anh hùng rồi, cũng không thèm nói chuyện với dân đen hèn mọn như tôi phải không?"

"Vội lại không chừng bây giờ đàn bà con gái ở khắp Trung Quốc này đều muốn gả cho anh đó, vậy anh cứ từ từ mà chọn đi!"

Cuối cùng Đon Cảnh Xuyên cũng đã ngừng thu dọn đồ đạc, trầm giọng nói, "Đừng có giờ tính trẻ con như vậy nữa, lấy chuyện cứu người nói nhập nhằng vào đây làm gì?"

"Đúng vậy em là đứa trẻ ương ngạnh, em mới lớn không có đầu óc, tính khí nóng nảy, không có ngực to mông nở, không có gia tài bạc vạn!" Cô càng nói càng tức, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, "Dù sao thì ba mẹ anh cũng không muốn gặp em, cảm thấy em không xứng với anh, tự em cũng cảm thấy vậy!"

Mấy ngày nay mọi người khắp nơi và xung quanh cô đều chú ý và tán thưởng anh, hơn nữa ảnh của anh vừa truyền ra ngoài, hệ thống internet suýt chút nữa cũng tê liệt, cô thấy những cô gái khác luôn mồm ảm ỉ bảo muốn gả cho anh, trong lòng vừa ngọt vừa chua xót. Huông chỉ ở bệnh viện anh cũng phải xử lý rất nhiều chuyện, lúc gặp mặt cô thì mọi tâm tư tình cảm đều kìm nén trong lòng.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Đơn Cảnh Xuyên hoàn toàn lạnh lùng.

Lúc anh không nói lời nào vốn đã rất đáng sợ rồi, chứ đừng nói về mặt nghiêm nghị thế này, Cố Linh Nhan vừa tức vừa sợ, đảo tay qua làm xô lệch hết đồ đạc trên bàn mà anh vừa sắp xếp lại, bùm mặt xoay người chạy vào trong phòng ngủ, "Ai bị thần kinh nào co giật mới muốn quyền rũ dụ dỗ anh! Khốn kiếp! Không thêm đề ý tới anh nữa!"

Đơn Cảnh Xuyên đứng tại chỗ, vẻ mặt vốn như giồng tổ sắp đến, nhưng lúc ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua mặt sàn thì dở khóc dở cười.

Một bộ đồ lót bằng tơ tằm màu đen từ từ tuột ra từ trong túi, lẳng lẳng nằm ở trước mặt anh.

..... Hình như là, nội y sexy.....

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Cố Linh Nhan ở một mình trong phòng ngủ, cảm gổ đầu phát tiết một hồi lâu, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng cửa mở.

Người nào đó nhìn cô bằng ánh mắt u ám, hơi thở cũng trở nên mạnh mẽ quá mức. Mặc dù cô nổi lửa trong lòng nhưng cũng không phải là không có tiền đồ, cô xoay người, để anh đối diện với cái lưng của mình.

Ai mà ngờ điểm biến thái nhất của Đơn Cảnh Xuyên chính là cực kỳ nhẫn nại đến mức kinh người. Cố Linh Nhan cảm thấy tám lưng thẳng của mình cứng hết cả rồi, anh vẫn cứ đứng đó, lẳng lẳng nhìn cô.

"Nhìn cái gì?! Tránh ra!" Cô xoay người, ném gổ trong tay về phía anh, "Về nhà của anh mà ăn canh cá nóng!"

"Nơi này cũng là nhà của anh." Đơn Cảnh Xuyên khoanh tay, nói không nhanh không chậm.

Cô nhìn khuôn mặt thanh đẹp trai của anh mà nghiêng răng nghiêng lợi, nhảy một phát từ trên giường xuống, "Được, tôi đi!"

"Cố Linh Nhan." Anh không thể nhịn được nữa, dùng tay tóm gọn lấy cô, "Đây cũng là nhà em, em đi đâu hả?!"

Có "xù lông" vẫn cho rằng Đơn Cảnh Xuyên không có tình cảm nào đáng để nói, nhưng những lời của anh lại đánh mạnh vào cô. Lớn đến thế này rồi, người luôn nhanh mồm nhanh miệng như cô lại chẳng biết phải cãi lại như thế nào.

Anh cúi đầu nhìn cô, khẽ thở dài một cái, "Qua một tháng nữa là em tròn mười chín tuổi, có thể đừng hờ một chút là nổi nóng hay không?"

Giọng nói của Đơn Cảnh Xuyên vừa bắt đầu đi lại vừa sùng nịch, khiến mũi cô cay cay. Cố Linh Nhan đành phải mạnh miệng, "Vậy anh cũng sắp hai mươi bảy tuổi rồi, có thể bớt chọc giận em được hay không?"

Anh ngăn ra, tiện thể không nhịn được mà cười một tiếng. Cố Linh Nhan nghe tiếng cười liền không khỏi ngạc nhiên, anh luôn luôn giống như đồ bằng đồng đen vậy, thế nhưng hôm nay lại nở nụ cười, thậm chí còn cười đẹp đến mê hồn!

"Nhan Nhan, anh chỉ thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, không phải vì người ta sùng bái hay hâm mộ anh." Anh khẽ cúi người xuống, tầm mắt ngang hàng với cô, "Người anh lo lắng là những người anh thật lòng quan tâm, ví dụ như gia đình anh, ví dụ như em"

"Em xin lỗi." Trong lòng cô rung động, khóe mắt đỏ hoe, "Em chỉ là cảm thấy anh xuất sắc như vậy, theo lý mà nói phải ở bên một người thật tốt, em biết bản thân em... cho dù một điểm cũng không tốt."

Con thỏ xù lông hiếm có dịp biết phân biệt phải trái, nhận sai như vậy, hóa thân thành dáng vẻ cúi đầu, chăm chú lắng nghe, khiến người ta nhìn thấy liền đau lòng, yêu thương. Sắc mặt anh cũng trở nên hòa hoãn, anh sờ tóc cô, gần từng tiếng, nói, "Sang năm mới, một tháng nữa là em tròn 20 rồi, anh có thể đợi."

"Đợi gì?" Cô còn chưa phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn anh.

"Đợi anh có thể cười hồi chàng hoàng." Anh nhả nụ vô cùng tốt, kẻ đó liền nở nụ cười tươi.

Cố Linh Nhan bị nụ cười của anh làm cho thần hồn điên đảo, ngay cả cô cũng cảm thấy trái tim mình muốn rớt ra ngoài rồi, bắt đầu nói năng lộn xộn, "Anh... anh thật sự muốn kết hôn với em?"

Anh gật đầu nghiêm túc, "Em đồng ý không?"

Đây quả thật ngày hạnh phúc nhất mỹ mãn nhất trong cuộc đời Cố Linh Nhan, cô cất tiếng cười sáng khoáy từ tận đáy lòng, hai tay ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nở nụ cười cong cong, "Đương nhiên! Đương nhiên!"

Đón Cảnh Xuyên cảm thấy mềm hết cả lòng, thăm đoán tâm tư của cô gái nhỏ này lại nhảy đến nơi nào rồi. Cô nhanh chóng đẩy anh lên giường, nghiêm túc giúp anh cởi áo khoác.

Từ sau khi đi đi rồi, Cố Linh Nhan dốc sức nghiên cứu môn nghệ thuật uyên thâm này, quyết tâm lấn kiên định, quả thực phải khiến người ta xem mình là người đủ trình độ. Bây giờ, rốt cuộc cô cũng có thể đích thân ra trận. Cô cười tươi rói, nhìn Đón Cảnh Xuyên đỏ mặt hơi lạnh đầy trán.

"Anh Nồi..." Cô ngồi trên bụng anh, vô tình mà như cố ý cọ xát xuống đất, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm liếm, muốn cạy mở hàm răng của anh.

Thân thể Đón Cảnh Xuyên nhanh chóng khấn trương. Cô mút một miếng, sau đó trịnh trọng tuyên bố, "Em không cần phải hồi hộp như vậy, chị đây sẽ thương yêu em hết lòng."

Người nào đó nghe xong mà tối sầm cả mặt, thậm chí còn muốn bóp chết cô. Thế nhưng lúc này, cô lại hạ tay xuống, nhẹ nhàng cầm lấy vật đang lạng lã biến hóa ở chỗ nào đó, "Nồi ơi, em cũng đừng khấn trương như vậy."

Cái này... Đón Cảnh Xuyên nhìn không được, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, nói, "Cố Linh Nhan, con nhóc này, em mau xuống cho anh."

"Không được." Cô vươn tay, cời vài chiếc nút áo của mình, liếc anh bằng ánh mắt nữ vương, "Hôm nay, em nhất định phải ngủ cùng anh."

Anh muốn nói lại thôi, vẻ mặt có hơi vẩn vơ.

Đối mặt với người mà mình yêu nhất, cho dù anh có thể khống chế bản thân nhưng cũng không thể nói rằng chưa từng có ý nghĩ ấy với cô, mà cô lại còn quá nhỏ, anh rất khó mở lời, định đợi đến ngày cô già cho mình rồi tính.

"Chính anh đã nói nhất định sẽ cưới anh, ngủ sớm ngủ trễ đều giống nhau, không phải ư?" Cố Linh Nhan chẳng hề nhả nụ, không để anh do dự, cô nhanh chóng tháo thắt lưng của anh, "Lần trước bị đi em cắt ngang, anh muốn ngừng lại một lần nữa à? Sẽ bị E.D đó!"

*E.D (Erecile Dysfunction) – bệnh bất lực ở đàn ông

"Đúng rồi, anh cũng không cần lo lắng." Cô xoay người, lấy một cái hộp từ trong tủ đầu giường ra, "Em mua bao xong cả rồi." (Bao ở đây là BCS)

Đón Cảnh Xuyên suốt chút nữa thì lên cơn sốc.

***

Giữ nguyên tình trạng hiện tại không lâu, cho dù anh liều mạng khắc chế, nhưng cuối cùng thì thuyền đến đầu cầu cũng tự nhiên "thắng".

*Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thắng - Ý câu này muốn nói mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến, không thể gấp gáp được.

Lúc này, cả thân thể trơn nhẵn, trắng như tuyết của Cố Linh Nhan nằm ở dưới thân của Đón Cảnh Xuyên. Hai tay cô ôm vai anh, để lại nhiều điểm thương yêu trên khuôn mặt anh. Hai tay anh lại tự nhiên vuốt thẳng một đường từ mắt cá chân cô vào trong bắp đùi, cảm xúc ở nơi ấy vô cùng tốt đẹp.

Đầu cô ơ ơ, cảm giác được ngón tay nóng bỏng của anh đang chạm vào quần lót của mình, xoa dịu nhẹ nhẹ, khiến cô "ưm" lên một tiếng.

Chỉ một tiếng "ưm" ấy đã đánh thức lý trí của Đón Cảnh Xuyên. Anh thu tay lại, ôm lấy người con gái đang thờ dốc ở dưới thân mình, "Nhan Nhan... Nếu em đau thì nói với anh, chúng ta không làm nữa, được không?"

Cố Linh Nhan gật đầu, khuôn mặt đỏ bừng trông rất đáng yêu. Anh thở gấp một chút, ôm chặt lấy cô, hôn một đường thẳng từ môi cô hôn đi, tỏ vẻ thành kính khi hôn đến bầu ngực trắng nõn, thom mềm.

Hơi thở của anh phun lên làn da cô, khiến cô vừa tê vừa run. Cố Linh Nhan ôm lấy cổ anh, nhắm mắt hờ hờ, mà người đàn ông luôn cảm thấy mới lạ trong lĩnh vực này lại để tay còn lại của mình trượt chầm chậm từ sau lưng cô xuống chiếc quần lót.

Mông cô nhỏ xinh, làn da trơn nhẵn, hẳn quả thực muốn ngừng mà không được, chỉ có thể nhả nụ áp sát, mon trón. Cố Linh Nhan chỉ thấy cảm giác vừa nóng ẩm vừa tê rần ngày một nặng nề. Cô cắn môi, cảm thấy quần lót của mình đã ướt sũng rồi.

Hơi thở của Đón Cảnh Xuyên ngày một nặng nề, rốt cuộc thì anh cũng ngẩng đầu lên ở trước ngực cô, dùng một tay kéo nhẹ quần lót của cô, đặt cô

nằm yên trên giường, sau đó tự mình lấy bao, xé ra rồi đeo vào.

Anh cúi người xuống một lần nữa, tách đôi chân đang run rẩy của cô ra một chút, để nơi ấy của mình tiến vào chậm chậm.

"Nhan Nhan... Ở đâu vậy em?" Năm phút sau, Đôn Cảnh Xuyên đỏ mặt cực kỳ, ngay cả tiếng nói cũng nhanh hơn.

Cố Linh Nhan đang mông lung, đột nhiên sừng sốt, "Sao em biết được? Tự anh tìm đi!"

Lòng tự tôn của đàn ông tuyệt đối không cho phép anh bị khiêu chiến. Tuy rằng Đôn Cảnh mới biết đến lần đầu, may mà chỉ số thông minh của anh cực cao, sờ soạng một hồi cũng tìm được đúng chỗ.

Nơi đó của cô nhanh đến mức kỳ quái, quán lẩn cán lấy anh từng vòng một, bao bọc anh trong hơi nóng ẩm. Đôn Cảnh Xuyên căng tới mức đau đớn, nhưng lại không dám dừng sức, chỉ có thể đỏ mặt, trì hoãn tiến vào.

Nào ngờ lúc này, cô gái nhỏ bắt đầu giở trò xấu, tự mình nâng người lên, ôm lấy bờ vai của anh, hai chân quán lấy thắt lưng anh mà cọ cọ. Cứ như vậy, anh đi sâu vào cô từng chút một, cô đau tới mức hét lên một tiếng.

"Đừng dừng..." Cố Linh Nhan chỉ cảm thấy vừa căng vừa đau, nước mắt muốn tuôn rơi xuống đất. Cô bấu chặt vào vai anh mà kêu, "Em đau đến chết mất... Anh mau ra cho em!"

Đôn Cảnh Xuyên bị tình cảnh này làm cho run hết cả da đầu, nhưng anh không muốn khiến cô khóc, đành ôm lấy vòng eo cô, chậm chậm ra ngoài. Cô tựa vào vai anh, hừ nhẹ một tiếng.

Cố Linh Nhan kêu một tiếng rất thảm thiết, "Khốn kiếp, anh nói em đau sẽ không vào nữa! Anh gạt người!"

Chính cô giở trò xấu rồi bỏ dở nửa chừng, ngược lại còn dám nói lý lẽ. Hai gò má anh thắm đỏ mồ hôi, anh bắt đắc dĩ phải cắn môi cô, nói, "Nhan Nhan, ngoan, nhanh một chút là ổn rồi, phải không?"

Lúc trước, cô nghĩ đủ mọi cách để lừa anh lên giường. Bây giờ, quyền chủ động lại nằm trong tay anh. Cố Linh Nhan cắn vai anh một cái, thút tha thút thít mắng anh, dù sao thì vẫn cảm thấy cơ thể mình đau đến mức giống như bị hủy vậy.

Đôn Cảnh Xuyên đặt cô nằm xuống, nắm chặt lấy thắt lưng cô, ra vào một hồi, mới đó mà đã tiến vào chỗ sâu nhất của cô rồi bắt đầu bắn.

Trong toàn bộ quá trình, Cố Linh Nhan đau đến ê ẩm, mãi đến khi anh rút ra rồi mà cô vẫn khó chịu không ngừng. Thật ra thì anh chưa thỏa mãn lắm, vốn dĩ định ôm cô đi tắm, đồ cô ngủ ngon, nhưng khi thấy cô ôm chặt cổ mình, mê man, cọ cọ vào mình, cõi lòng anh bỗng nổi cơn hung ác. Anh lật người cô xuống, thay một cái bao khác rồi tiếp tục đi ra đi vào.

Lần này, anh làm thành thạo hơn trước rất nhiều, ra vào cạy cạy sâu sâu, trong mắt anh chỉ toàn là tấm lưng trắng nõn của cô và nơi giao hợp ửng đỏ, dính đầy chất lỏng. Càng nhìn, ánh mắt anh càng đỏ hoe, động tác cũng mạnh bạo hơn nhiều.

Tiếng thở dốc liên hồi lẫn âm thanh rút ra tiến vào tràn ngập tai anh. Cố Linh Nhan cầm lấy gối đầu, khóc hu hu, giọng khàn cả đi, "Căng quá... Em không cần..."

Thân thể cô bị căng đầy, nhìn một hồi mà sợ run người, rốt cuộc thì cô xụi lơ, mê man hoàn toàn.

Đôn Cảnh Xuyên nhìn cảnh tượng ấy, trong người anh giống như có dòng điện tê rần chạy tán loạn. Nơi ấy lại căng ra, anh thấy cô không còn sức nói chuyện, đành phải dùng lực ra vào vài lần nhanh chóng, kết thúc qua loa.

...

"Đừng nhích tới nhích lui." Đôn Cảnh Xuyên ôm cô gái nhỏ xù lông, tắm rửa trong phòng tắm. Cô vừa mệt vừa mỏi, quay tới quay lui, cọ cọ. Anh chỉ mới ăn no có một nửa thôi, lúc này lại bị cô kích thích, đánh phải nhéo vào mặt cô, "Còn động đây là anh đưa ra ngoài đó."

"Em chỉ biết một khi đàn ông ăn mặn sẽ thay đổi." Cô giả vờ giả vệt, "Đôn Cảnh Xuyên, anh ăn no rồi liền vong ân phụ nghĩa, em còn đau lắm đây..."

Cô gái nhỏ mở miệng yêu kiều, anh nhìn không được mà cúi đầu hôn cô một cái. Cố Linh Nhan mở mắt ra, nhìn anh trong làn hơi mờ mịt trong nhà tắm, cảm thấy anh ngày càng đẹp mắt. Cô thầm nghĩ, rốt cuộc thì ông đây cũng đèo gọt cây cọc gỗ này thành công!

Tắm xong, anh giúp cô lau khô tóc, ôm cô lên giường. Cô kéo tay anh, làm nũng, "Anh phải về sao?"

Đôn Cảnh Xuyên biết tất cả mọi người đang chờ anh trong đêm nay, nếu anh không về, có lẽ sau này nhà họ Đan sẽ khiến cô phiền toái hơn, nhưng anh lại cảm thấy mình đã đi từng bước nhiều năm như vậy rồi, cùng lắm khi không được cô gái nhỏ đáng yêu quán quýt bên mình, anh cảm thấy ngay cả nâng niu cô trong lòng bàn tay cũng không đủ.

"Không về." Anh nằm lại bên người cô, ôm chặt cô vào trong lòng, "Ngủ đi."

Ngôn Kỳ đã từng hỏi anh rất nhiều lần, con nhóc Cố Linh Nhan kia có gì cái gì tốt, tại sao anh lại coi trọng cô như vậy.

Bây giờ đây, trong bóng đêm tĩnh lặng này, cô đã thật sự trở thành người của anh. Mặc dù anh ước hẹn mình là một quân tử, nhưng đạt được ước muốn thế này, trong lòng vẫn không ngừng cảm kích.

Tuổi còn nhỏ, vừa hung dữ vừa ngang ngược thì sao chứ? Có người tốt hơn cô thì thế nào?

Cô là người được anh xem trọng, người mà anh tâm tâm niệm niệm muốn cưới cũng chỉ có một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Khó về

“Con mẹ nó!” Cổ Linh Nhan vô thức tỉnh dậy từ trong mộng, sau đó liền đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Đơn Cảnh Xuyên vẫn luôn ngủ không sâu, người trong ngực khẽ động là anh liền mở to mắt, nắm chặt cánh tay trầm giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Anh nói xem!” Cô tức giận trừng anh, ở dưới chăn hung hăng đạp anh một cái: “Đều tại anh!”

Đơn Cảnh Xuyên sững sờ, anh chưa bao giờ có loại kinh nghiệm này, tối hôm qua thực ra anh và Cổ Linh Nhan đều hồi hộp, không biết trả lời cô như thế nào, anh ho một tiếng, nhẹ nhàng quay mặt sang chỗ khác.

Sau khi tỉnh dậy tiểu xù lông cảm thấy toàn thân không thoải mái, vì vậy dứt khoát không muốn ngủ nữa, đảo tròng mắt để đuôi lên trên bụng anh, với tay kéo mặt của anh lại, như tên trộm nói, “Nồi, anh thẹn thùng à?”

Trên mặt Đơn Cảnh Xuyên luôn vững như bàn thạch dần xuất hiện một vết nứt, Cổ Linh Nhan càng thêm đắc ý, chậm rãi dán sát vào người anh, cũng đặt một cái chân khác lên trên bụng anh: “Yên tâm đi, bà đây sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

“Cổ, Linh, Nhan.” Anh trừng mắt nhìn cô: “Đã đau lại còn lộn xộn, ngộ nhờ càng đau hơn thì sao.”

“Ngu ngốc, lúc này hẳn anh nên dịu dàng như nước gọi em là Nhan Nhan hoặc bé cưng chứ!” Hai tay Cổ Linh Nhan bưng lấy mặt anh, cười híp mắt dạy: “Hơn nữa còn phải giống như Tiểu Ngón, anh nên bắt đầu giúp em thoa thuốc mỡ hoặc là xoa bóp chứ nhì.”

Không chờ anh trả lời, cô lại thoải mái mà huýt sáo: “Tuy em có chút khó chịu thật, nhưng không cần phiền phức như vậy, còn nhớ khi còn bé em ngã từ trên cầu thang xuống, anh chỉ cần ôm em là được rồi.”

Lúc đầu Đơn Cảnh Xuyên ngay lập tức muốn mặc quần áo xuống lầu mua thuốc mỡ cho cô, nhưng nhìn cô đáng thương cuộn tròn ở bên người thì lại có chút không nỡ, đành nhẹ lời ôm cô thật chặt, vỗ vỗ lưng cô giống như đang dỗ dành trẻ con.

Sức lực của anh vừa phải, cô lại có chút muốn ngủ tiếp, lúc này chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh bên tai cô: “Nhan Nhan, là anh không tốt, xin lỗi.”

Ánh mắt của anh nặng nề, bộ dáng đau lòng lại rất nghiêm túc, cô lắc đầu, nhưng vẫn cảm thấy một sự ảm áp ở trong lòng, nhắm mắt lại hơi hướng mặt về phía miệng anh, chờ một lúc, nụ hôn của anh liền nhẹ nhàng rơi xuống.

Sắc trời dần sáng, Đơn Cảnh Xuyên thấy cô ngủ say liền nhẹ nhàng đứng dậy rửa mặt rồi qua nhà bếp làm bữa sáng, vừa mở tủ lạnh ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Căn nhà này chưa từng có khách tới, vào buổi sáng sớm như vậy lại khiến người ta cảm thấy có chút đột ngột, Đơn Cảnh Xuyên nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo.

Một người phụ nữ trung niên cầm theo một cái túi, đang bắt đầu lấy tay gõ cửa, nhìn cũng thấy khí thế đầy hung hãn, khóe mắt anh giật giật, trong đầu hiện lên mọi loại suy nghĩ, nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa.

Người phụ nữ trung niên liền phóng thẳng vào, tay chống nạnh quét mắt nhìn anh một cái, lạnh lùng nói, “Cổ Linh Nhan đâu?!”

“Bác gái bác khỏe không, Nhan Nhan cô ấy còn đang ngủ.” Đơn Cảnh Xuyên không kiêu ngạo không tự ti, không có chút đáng vẻ hoàng hốt nào.

Đối phương hung hăng lườm anh một cái, cất bước hướng thẳng về phía phòng ngủ.

Lúc Đơn Cảnh Xuyên theo vào, Cổ Linh Nhan đã nhảy xuống đất, tóc tai bù xù hét lên: “Cao Kỳ Kỳ đầu óc bà bị súng bắn hỏng à! Không thấy tôi đang ngủ sao! Sáng sớm chạy tới đây để cầm túi đánh tôi à?!”

“Tiểu súc sinh mày cầm miệng cho tao!” Cao Kỳ Kỳ thờ hồng học nhặt túi xách trên mặt đất lên, dùng tay chỉ vào cô, hét: “Bây giờ mày to gan rồi!”

Không đến trường cũng không về nhà! Con mẹ nó mày mười chín tuổi liền bắt đầu sống chung với đàn ông rồi! Rồi sao, chừng hai năm nữa thì trực tiếp chuẩn bị ở bên ngoài sinh cháu cho tao à?!”

Lúc đầu người Cố Linh Nhan đã không quá dễ chịu, Đôn Cảnh Xuyên ở bên cạnh nhìn sắc mặt cô càng ngày càng trắng, cuối cùng không nhịn được đi lên trước nhẹ nhàng ôm cô về giường, cố gắng khiêm tốn lễ độ ngẩng đầu nhìn Cao Kỳ Kỳ: “Bác gái, cháu là bạn trai của Nhan Nhan, chưa kịp nói gì với bác là lỗi của cháu, trời lạnh nên cháu sợ Nhan Nhan ở trường học bị cảm lạnh, cô ấy ở đây cũng là ý của cháu, cháu xin lỗi bác.”

Dường như cả mái tóc ngắn quăn xù của Cao Kỳ Kỳ đều muốn dựng thẳng lên, trầm mặc hai giây bà liền đập cái túi nặng nề lên vai anh, giọng nói bén nhọn: “Cái đồ bạn trai vô dụng, bây giờ mày cút ra ngoài cho tao, tao dạy dỗ con gái của tao, cái này hoàn toàn không tới phiên mày nói chuyện!”

“Chính bà ngày nào cũng tìm đàn ông ở bên ngoài tôi đều không nói, tôi quang minh chính đại ở cùng bạn trai tôi thì liên quan gì đến bà?!” Cố Linh Nhan nóng nảy, đứng dậy ôm lấy bà vai Đôn Cảnh Xuyên, quay đầu mắt đỏ hồng hét về phía Cao Kỳ Kỳ.

“Tao đếm tới ba.” Cao Kỳ Kỳ khoanh tay lạnh lùng nhìn Đôn Cảnh Xuyên: “Mày không đi ra tao lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Sắc mặt anh không đổi, cẩn thận đưa tay kéo Cố Linh Nhan đang ôm lấy anh ra, nhìn vào mắt cô trầm giọng nói: “Anh đi ra ngoài trước, em nghe lời bác gái, không được mạnh mẽ.”

Hốc mắt Cố Linh Nhan đỏ ửng, há to miệng muốn nói gì đó liền bị ánh mắt anh ngăn lại, anh đứng dậy cúi chào với Cao Kỳ Kỳ, nói từng câu từng chữ: “Bác gái, nếu như bác muốn, về sau cháu sẽ đến nhà bác xin lỗi. Cháu muốn bác thấy lập trường của cháu, cháu rất muốn cưới Nhan Nhan.”

Mí mắt Cao Kỳ Kỳ cũng không nhấc, dùng tay chỉ ra cửa: “Cút.”

Đôn Cảnh Xuyên thông dong trầm ổn, cầm lấy áo khoác cùng điện thoại di động, mở cửa đi ra ngoài.

***

Gió xuân, Ngôn Kỳ ngồi bên bồn hoa, che miệng cười đến phát run.

Theo thông lệ sau khi kết thúc khảo sát, Đôn Cảnh Xuyên mặt lạnh tựa ở bên cạnh xe hút một điếu thuốc, những cấp dưới khác thấy cũng không dám thờ mặt, dường như tâm trạng của Tiêu An rất tốt, thanh thần tựa ở bên cạnh liếc anh cười cười.

“Nồi...” Ngôn Kỳ vừa nói lại bật cười: “Bớt đau buồn đi.”

Sau một đêm, đột nhiên sáng sớm bị mẹ vợ xông vào cửa mắng một trận, lại còn đá mình ra ngoài, sau khi về nhà mình lại bị cha đánh cho một trận... Lại còn vừa mới phá thân nên chưa thỏa mãn dục vọng, hẳn Đôn Cảnh Xuyên là người xui xẻo nhất trên thế giới này... Không có người thứ hai.

“Răng rắc” một tiếng, cái bật lửa Đôn Cảnh Xuyên đang cầm trong tay đứt đôi.

Lúc này Tiêu An thật sự không nhìn được nữa, vỗ vỗ bà vai Đôn Cảnh Xuyên, “Cậu về cục trước đi, mình ăn cơm trưa xong sẽ trở về.”

Đôn Cảnh Xuyên dụi khói thuốc, trầm mặc mở cửa xe ngồi vào, Ngôn Kỳ huyết sáo, đại gái nói: “Cục trưởng Tiêu lo lắng như thế, có phải đại mỹ nhân Bội đang chờ cậu hay không?”

Tiêu An từ chối cho ý kiến, đá anh một cái, lên xe của mình.

...

Thiệu Tây Bội đang nói chuyện cùng chủ thuê nhà về việc thuê thêm căn phòng bên cạnh để mở rộng cửa hàng thú cưng, lúc Tiêu An đi vào cô không hề phát hiện ra, ngược lại là bà chủ thấy anh đầu tiên, hiền lành cười chào hỏi: “Anh Tiêu.”

Tiêu An khiêm tốn gật đầu: “Lần này cảm ơn bà, chờ mở rộng xong rồi tôi mời bà ăn một bữa cơm.”

Bà chủ nhà thu dọn xong hồ sơ rồi đứng dậy, nhìn Thiệu Tây Bội cảm thán nói, “Cô Thiệu thật có phúc, có người bạn trai tốt như vậy, mỗi ngày chăm sóc cô cũng không có một lời kêu than, bây giờ những thanh niên kiên nhẫn như vậy đã ít đi rất nhiều rồi.”

Thiệu Tây Bội cười nhàn nhạt, đứng dậy tiễn bà chủ ra cửa.

Lúc cô trở về, Tiêu An đang giúp cô thu dọn lại bàn, ánh sáng buổi trưa nhàn nhạt chiếu lên người anh, người đàn ông vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn chăm chú mà dịu dàng, lúc nhìn cô lại càng dịu dàng hơn.

Mà một người khác, anh vĩnh viễn không có vẻ mặt này. Anh đối với bất cứ ai đều là vẻ mặt lạnh lùng mà hờ hững, cho dù là lúc thân mật với anh nhất, cô đều chưa bao giờ thấy anh nở một nụ cười.

“Bội Bội, sao lại thất thần vậy?” Tiêu An đã thu dọn xong, đi đến trước mặt cô, dặt tay cô khẽ cười nói, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Thiệu Tây Bội thu hồi lại suy nghĩ, gật gật đầu, nhìn về phía anh cười một tiếng.

***

Tiêu An đưa Thiệu Tây Bội đến một khách sạn sang trọng mới mở ở thành phố S, nhà hàng mời đầu bếp từ Ý đến, mỗi một món ăn đều tinh xảo hợp lý, giá cả cũng vô cùng không tuân theo chuẩn mực.

Không gian nhà hàng rất tốt, người cũng không nhiều, Tiêu An dựa theo khẩu vị của Thiệu Tây Bội gọi vài món ăn, sau khi phục vụ đi cô có chút ngạc nhiên, nhẹ giọng hỏi anh: “Sao hôm nay anh không uống rượu?”

“Phải lái xe đưa em về.” Anh rót giúp cô cốc nước chanh: “Hơn nữa cho tới bây giờ em đều không thích mùi rượu và mùi thuốc lá nồng đậm, nếu như không phải đi xã giao thì sau này anh sẽ cố gắng tránh rượu bia thuốc lá.”

Thiệu Tây Bội không hút thuốc lá, nhưng thỉnh thoảng cũng uống rượu, lúc trước Phó Chính không cho phép cô uống, có đôi lúc nửa đêm người anh sẽ nồng nặc mùi rượu cùng khói thuốc, còn cô sẽ là người hương lây tất cả.

Cô đã sớm biết anh không hề tốt hơn Tiêu An, bây giờ lại vô thức so sánh như này là có ý gì.

Lúc ăn được một nửa bữa cơm, Tiêu An phải ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, sau khi trở về liền phát hiện sắc mặt Thiệu Tây Bội không đúng cho lắm, sau khi ngồi xuống anh nhìn một cái, trong lòng liền hiểu rõ.

Phó Chính và Lương Kha ngồi cùng nhau, đối diện là một người phụ nữ khác, người phụ nữ kia cẩn thận đưa tập tranh trong tay cho Lương Kha, cung kính nói: “Phó phu nhân, đây là nghi thức đính hôn, mời cô xem qua, có điều gì không hài lòng, chúng tôi sẽ lập tức sửa đổi giúp cô.”

Lương Kha nghe được một tiếng Phó phu nhân thì khóe miệng liền vênh lên, mặt Phó Chính không biểu cảm, cầm ly rượu đỏ lên, ánh mắt yên lặng nhìn về một chỗ, Lương Kha mở tập tranh ra, chỉ tay vào mấy chỗ, ngừng đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: “Anh cảm thấy chỗ này có thể đổi không?”

Hỏi hai tiếng anh cũng không trả lời, cô theo ánh mắt anh nhìn về phía trước, lập tức sắc mặt liền lạnh xuống.

Chỉ thấy cô bỏ tập tranh xuống, cầm ly rượu đứng lên, chậm rãi đi đến ngồi bên cạnh bàn, nâng chén về phía Tiêu An: “Cục trưởng Tiêu.”

Tiêu An nhàn nhạt gật đầu, cũng không nâng chén lên, ý cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lương Kha lại càng sâu: “Tháng sáu tôi và Phó Chính sẽ tổ chức nghi lễ đính hôn, đến lúc đó rất hân hạnh được phát thiệp mời đến anh.” Sau khi nói xong cô ta dừng một chút, nhìn về phía Thiệu Tây Bội đang im lặng ăn cơm: “Anh cũng có thể đưa bạn gái anh đến cùng.”

Cái đĩa trong tay Thiệu Tây Bội khựng lại một chút, Tiêu An cầm khăn tay lau miệng giúp cô, cũng không ngừng đầu lên nói: “Phải xem lịch công tác rồi mới nói được.”

Lương Kha cũng không giận, tao nhã cầm cái chén quay người trở lại chỗ ngồi của mình.

Cũng không lâu lắm, Tiêu An dặt tay Thiệu Tây Bội rời đi, Lương Kha cùng người phụ nữ phụ trách việc đính hôn đang thảo luận chuyện công việc, Phó Chính ngồi một lúc rồi cầm thuốc đi đến cửa nhà hàng.

Tiêu An đang giúp Thiệu Tây Bội mở cửa xe, lúc cô lên xe không cẩn thận đụng phải trần xe, anh vội vàng xoay mặt cô nhìn kỹ một chút, cô ngửa đầu nghịch ngợm lê lưỡi, Tiêu An nheo nheo mắt cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

“Anh Phó.” Lúc này phục vụ nhà hàng đi đến cạnh anh: “Cô Lương chuẩn bị tính tiền, anh xem?”

Phó Chính thu hồi ánh mắt, hồ hững mở ví da ra, đưa một tấm thẻ cho anh ta.

Động tác của anh có chút mạnh, khiến cho một đồ vật thật mỏng rơi ra từ trong ví da, phục vụ nhặt lên đưa cho anh, anh cầm lấy, nhất thời giật mình tại chỗ.

Đó là một bức ảnh chụp đã hơi ố vàng.

Tấm hình này là lúc Thiệu Tây Bội vừa mới theo anh không bao lâu, lúc sinh nhật vụng trộm nhét vào trong ví da của anh, về sau anh đổi ví da nhưng vẫn giữ nguyên không thay đổi vị trí bức ảnh, vẫn để đấy cho đến hôm nay.

Trên tấm ảnh là một cô gái tết tóc đuôi sam, dáng vẻ giống như học sinh trung học, lê lưỡi, trên tay là một chiếc bánh kem, cười đến mặt mày rạng rỡ, so với sắc mặt anh vừa thấy lúc này thì không khác lắm.

Điều đó khiến ruột gan anh đứt từng khúc, đã lâu chưa chạm đến giấc mộng này.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Lạnh lòng thờ ơ

Lần này Thị ủy tổ chức hội nghị chính phủ trong thành phố, đặc biệt khen ngợi những người đã có công trong vụ “Chống bọn không tặc”, trong đó Đơn Cảnh Xuyên được trao tặng phần thưởng vinh dự nhất, Trung ương phái cấp trên xuống tự trao thưởng cho anh, nhất thời anh trở thành nhân vật được toàn bộ ban lãnh đạo thành phố S chú ý nhất.

Sau khi kết thúc trao thưởng còn có hội nghị công tác mới, Đơn Cảnh Xuyên ngồi nghe hội nghị một lúc vẫn không nhìn được, cầm lấy điện thoại đi động lặng lẽ đi tới hành lang.

Cố Linh Nhan đứng trước cổng thư viện, cuối cùng chờ đến sứt đầu mẻ trán mới nhận được điện thoại của anh: “Em vừa nhìn thấy anh trên tivi đấy.” Cô khoanh tay cười híp mắt nói: “Mấy đứa Xuyên Nhi thiếu chút nữa là xóc hết cả thư viện lên, nói là anh đẹp trai quá mức rồi.”

Thực ra lúc ấy người lớn tiếng nhất chính là cô.

Đơn Cảnh Xuyên cầm d.đ.l.q.đ đi động đứng trên hành lang, nghe giọng nói nhẹ nhàng trong sáng của cô, khoe miệng không tự chủ được vênh lên: “Ôn tập thế nào rồi?”

“Đừng nói nữa.” Cố Linh Nhan vừa nghĩ tới kỳ thi giữa kỳ là liền nhức đầu: “Ôn tập không tiến triển... Phiền quá à, phải thi thật nhiều môn...”

“Em...” Cô dừng một chút, muốn nói lại thôi: “Lần trước mẹ em đối với anh như vậy, thật xin lỗi...”

Hôm đó sau khi Cao Kỳ Kỳ đuổi Đơn Cảnh Xuyên ra ngoài liền dắt Cố Linh Nhan về nhà, ba tuần lễ sau đó đều không cho cô ở nội trú trong trường, giống như đèn pha nhìn chăm chăm cô, cho tới hôm qua mới không nhìn được mà ra ngoài chơi mát chược, khôi phục lại cuộc sống ăn chơi lúc trước, cứ thế mặc kệ cô.

Trong lòng Đơn Cảnh Xuyên vẫn đang phiền não vì mẹ vợ tương lai khinh thường anh, thái độ kiên quyết chèn ép, sắc mặt của Đơn Lợi và Cù Âm cũng không tốt, quan trọng nhất là đạo này anh bè bọn nhiều việc, đến bạn gái nhỏ anh gặp cũng không được gặp, sờ cũng không được sờ.

“Không có việc gì, em ở trường học ngoan một chút.” Anh nói chậm lại: “Em chỉ cần nhớ kỹ những lời anh nói với mẹ em là được rồi.”

“Vâng.” Cố Linh Nhan đi đi mũi chân trên mặt đất, trên mặt dần dần ửng đỏ: “Nôi, em rất nhớ anh...”

Giọng nói mềm mại của cô kéo dài nửa nhịp, lại nũng nịu đáng yêu, khiến trái tim Đơn Cảnh Xuyên tan chảy nhanh chóng, hai nhân viên bảo vệ canh giữ cửa của phòng hội nghị thấy vẻ mặt anh như vậy dieendaanleequydonn thì liền bị dọa đến mức lông tơ dựng đứng.

Giữa ban ngày có thể đùa người như thế được không... Cục phó... Vậy mà trên mặt Cục phó lại xuất hiện biểu tình dịu dàng như nước... Cứu mạng a...

***

Lần này sở cảnh sát lập công lớn, mấy cán bộ trẻ tuổi là Đơn Cảnh Xuyên, Tiêu An cùng Ngôn Kỳ lại càng thêm nóng bỏng tay(*), mặc dù Tiêu An không có ở hiện trường sự việc, nhưng lại điều hành và xử lý rất gọn gàng, sau khi hội nghị kết thúc, lãnh đạo cấp trên còn nói chuyện riêng với anh.

(*): Ý chỉ hot, được nhiều người quan tâm, để ý tới.

Lúc Tiêu An và lãnh đạo vừa dứt lời cũng là lúc Phó Chính từ trong phòng hội nghị đối diện đi tới, lãnh đạo và Phó Chính nói chuyện vài câu thì liền dẫn trước rời đi.

“Công lao của cục trưởng Tiêu thật đáng khen ngợi.” Phó Chính đẩy kính mắt, nhàn nhạt nói, “Chúc mừng cậu.”

“Trưởng phòng Phó nói quá rồi.” Tiêu An cùng anh đi về phía cầu thang: “Nghe nói hạng mục mới của Thị ủy gặp chút vấn đề?”

Lúc này trong hành lang không còn người nào khác, ánh mắt lạnh lùng của Phó Chính nhìn thẳng tắp về phía anh: “Người mang trọng trách như cục trưởng Tiêu không cần quan tâm đến hạng mục nhỏ nhỏ đó.”

Tiêu An vững vàng nói, “Tháng sau trưởng phòng Phó đã là con rể vàng của nhà họ Lương rồi, sau này liền có thể một tay che bầu trời của thành phố S, đương nhiên không cần quan tâm đến tôi phải quan tâm.”

Sắc mặt của Phó Chính càng lạnh hơn mấy phần.

Lúc hai người xuống đến đại sảnh ở tầng một thì liền thấy Lương Kha đang cầm ly cà phê ngồi trên ghế sofa ở quầy bar, Tiêu An nhàn nhạt nói: “Lương Kha đến tham gia bữa tiệc ăn mừng này với anh, vậy tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa.”

Phó Chính không chớp mắt, cất bước chuẩn bị đi về phía Lương Kha.

“Phó Chính, anh có cô ấy luôn ở cạnh chăm sóc anh suốt tám năm, ông trời đã thiên vị cho anh tất cả những vận may đó, nên bây giờ anh phải tự mình đền lại, không trách được ai đâu.” Tiêu An đưa lưng về phía anh, mỗi một câu một chữ đều rõ ràng truyền vào tai anh: “Lúc trước không phải tôi sợ anh

nên mới trì trệ không đưa cô ấy rời đi, chỉ là bởi vì tôi hiểu cô ấy, muốn theo tâm nguyện của cô ấy, tôi không muốn khiến cô ấy phải khổ sở. Bây giờ là chính anh không chút lưu tình đẩy cô ấy đi, anh cảm thấy cô ấy sẽ tiếp tục lãng phí mấy chục năm của mình cho anh nữa sao?”

“Thứ lỗi cho tôi, coi như cô ấy có làm vậy, thì tôi cũng sẽ không cho phép.”

Ánh nắng chiều loang lổ trải trên mặt đất, trên mặt Tiêu An lại không có một nụ cười, đầu cũng không quay lại mà đi về phía tầng hầm đậu xe, Phó Chính lặng lẽ đứng im ở sảnh, gương mặt từ trước đến nay luôn cao ngạo lại dần dần phủ lên một tầng lạnh lùng thờ ơ chưa ai thấy.

***

Thiệu Tây Bội biết buổi tối hôm nay phải đến bữa tiệc ăn mừng cùng Tiêu An, buổi chiều cô để nhân viên tan tầm từ sớm, muốn có chút thời gian để chuẩn bị trang điểm, ai ngờ vừa định đóng cửa lại nghe thấy có tiếng kêu sau lưng: “Chờ một chút.”

Lúc cô quay đầu lại nhìn người vừa tới thì quả thực có chút ngẩn người, nhân vật chính mấy ngày trước còn ở trên bìa tạp chí báo lá cải lại đang đứng sờ sờ trước mặt cô.

Đối phương đeo kính râm, nhưng cô chỉ cần liếc một cái là có thể nhận ra ngay.

“Cô là chủ tiệm này?” Người kia tháo kính râm xuống, để lộ một khuôn mặt tuyệt đẹp: “Chúng ta cũng coi như là người quen, Thiệu Tây Bội.”

Người phụ nữ này chính là người mà lúc trước Phó Chính đã gọi cô đến hỗ trợ khám thai cùng - ngôi sao đang nổi - Lịch Hâm.

Thiệu Tây Bội cười nhạt, chú ý thấy trên tay cô ấy còn ôm một con mèo, dường như bộ dáng giống hệt Khoai Sọ.

“Cô tiếp khách như thế này?” Lịch Hâm đến gần cô một bước: “Tôi còn có việc, làm phiền cô nhanh lên.”

...

Con mèo Lịch Hâm mang đến cùng một loài với Khoai Sọ, bề ngoài cũng rất giống, nhưng tuổi lại nhỏ hơn Khoai Sọ, cô ấy đến mua đồ ăn cho mèo và một số đồ vật khác, Thiệu Tây Bội không nói thêm gì, động tác lưu loát d'đ/l/q'd giúp cô ấy gói kỹ sản phẩm.

“Tháng sau anh ấy sẽ đính hôn với Lương Kha.” Lịch Hâm ngồi trên ghế, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô.

Thiệu Tây Bội vẫn không nói chuyện, chỉ cẩn thận ôm con mèo đút nước cho nó.

“Hắn là trong nhà cô cũng có một con mèo dạng này?” Lịch Hâm gầy gầy tóc, ánh mắt bình tĩnh: “Nó là con mèo tôi sai người mang về từ nước ngoài, về sau Phó Chính tự mình đến tìm tôi rồi lấy đi.”

Cô ấy nói xong câu đó, động tác của Thiệu Tây Bội liền ngừng lại.

“Thực ra bữa tiệc lần trước tôi và anh ấy chưa từng chạm đến nhau, về sau chỉ là tôi nhầm chán nên mới chinh anh ấy một chút.” Lịch Hâm chậm rãi nở nụ cười: “Không nghĩ tới vậy mà anh ấy lại muốn một người phụ nữ khác tới xử lý chuyện này, tôi thể đòi tôi chưa từng thấy loại đàn ông nào biến thái như anh ấy.”

“Lúc đầu tôi cho rằng anh ấy là loại đàn ông đó, cái loại chỉ cần sắc mà không cần tình, cũng đã bỏ qua, nhưng về sau vì một con mèo mà anh ấy tự mình tìm đến tôi.” Cô ấy đứng dậy, nhận lấy con mèo trong tay Thiệu Tây Bội: “Tôi sai người điều tra mới biết là đưa cho cô.”

Thiệu Tây Bội để những đồ vật trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Cô nói những lời này cho tôi biết là có ý gì?”

“Nhà anh ấy muốn Lương Kha làm con dâu.” Lịch Hâm được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo: “Về phần anh ấy muốn người nào, chắc là cô rõ nhất.”

Bên trong cửa hàng thú cưng yên tĩnh đến mức ngay cả âm thanh của đồng hồ cũng nghe rõ, Thiệu Tây Bội dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay, nhìn về phía cô ta cười nhàn nhạt: “Cô Lịch, cô có việc đi trước, tôi không tiễn.”

***

Tiệc ăn mừng đặt mấy bàn, trên lầu hai của quán rượu lại đặt mấy phòng bao, phòng của sở cảnh sát là náo nhiệt nhất, các sĩ quan đều là những người coi mở, mọi người uống rượu ồn ào, ăn như gió cuốn, cực kỳ vui vẻ.

“Cục trưởng Tiêu!” Một sĩ quan cầm ly rượu đứng dậy, đi đến giữa Tiêu An cùng Thiệu Tây Bội: “Sao anh không giới thiệu cô gái xinh đẹp sắp về nhà chồng này với chúng tôi một chút?”

Tiêu An nhìn Thiệu Tây Bội, rồi lại nhìn một bàn người đang trêu ghẹo nói: “Các cậu liều mạng bảo tôi đưa cô ấy tới, cũng bởi vì biết cách mạng của tôi còn chưa thành công, muốn cười nhạo tôi có đúng hay không?”

Tất cả mọi người đều cười, một sĩ quan khác vỗ vỗ bàn nói, “Ngày hôm nay nhân dịp tất cả mọi người đều ở đây, chúng tôi cho anh chỗ dựa, anh nhanh nhanh cầu hôn chị dâu đi!”

Nhất thời tất cả mọi người đều đứng lên vỗ tay, đêm nay Tiêu An cũng đã có chuẩn bị, chạm vào cái nhẫn kim cương trong túi mà lần trước Thiệu Tây Bội từ chối, nghiêng người kéo tay cô qua, mỉm cười nhìn cô.

Lúc đầu Thiệu Tây Bội có chút thất thần, lúc này thấy tất cả mọi người đều tươi cười nhìn cô, nhất thời liền lấy lại tinh thần, vừa muốn nói gì thì đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng.

“Sao vậy?” Tiêu An lo lắng xoa đầu cho cô: “Không thoải mái sao?”

“Có chút choáng, em ra ngoài hít thở không khí.” Đúng lúc cô có cái cớ, cười nhạt đứng dậy: “Anh cứ uống cùng bọn họ đi, em sẽ quay lại ngay.”

...

Khí trời dần trở nên ấm áp, Thiệu Tây Bội ngồi ở tầng một của quán rượu, bên cạnh bờ ao, thở dài một hơi.

Cô trốn được một lúc nhưng không trốn được cả đời. Cho dù là mấy năm trước hay là bây giờ khi đang ở cùng Tiêu An, trong nội tâm cô vẫn rất rõ ràng, người đàn ông này đáng để cô gửi gắm cả đời.

Những lời Lịch Hâm nói lúc chiều vẫn ở bên tai cô, ánh mắt cô giật giật, đột nhiên trông thấy Phó Chính đứng cách cô không xa, đang nhìn về phía cô.

Anh gầy đi rất nhiều, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, cô nhớ lần trước tát anh một cái, sau đó liền vội vàng đứng dậy rời đi.

“Em đã hận anh đến mức khi nhìn thấy anh thì chỉ muốn trốn?” Anh cười lạnh một tiếng.

“Tránh bị nghi ngờ.” Cô dứt khoát đứng lên, đối diện với anh: “Để vợ tương lai của anh nhìn thấy thì không tốt lắm.”

“Đúng là để Tiêu An nhìn thấy thì không tốt lắm.” Anh chế giễu lại.

“Anh tìm chủ mới cho Khoai Sọ đi.” Cô nhàn nhạt nhìn anh, trong giọng nói khó nén vẻ run rẩy: “Tuần sau em đưa nó đến chỗ anh.”

Phó Chính cũng không nhịn được nữa, tiến lên mấy bước ép sát lấy cô: “Thiệu Tây Bội, em giỏi lắm!”

“Cảm ơn.” Cô ép mình đứng thẳng: “Ít ra bây giờ có người có thể hiểu em rất tốt.”

“Em đang ra uy với anh?” Anh bóp lấy cổ tay cô: “Anh cưới người phụ nữ khác, em gả cho người đàn ông khác, em là đang nhắc nhở anh người phụ nữ của anh muốn đi theo người khác, hả?”

“Người phụ nữ của anh?” Thiệu Tây Bội cười: “Người phụ nữ của anh là Lương Kha, hoặc là bất cứ ai khác, nhưng không có khả năng là em.”

“Em cho rằng anh sẽ tiêu phí tám năm trên thân thể của những người phụ nữ khác?!” Trong mắt anh nổi lên cuồng phong: “Con mẹ nó anh thật buồn nôn, em đi theo anh tám năm cũng thật buồn nôn, em đừng mong thoát khỏi mối quan hệ này.”

“Không sai.” Cô dần cười ra nước mắt: “Làm sao em có thể quên em thật buồn nôn cơ chứ? Lại trao tim mình cho loại người như anh.”

“Thiệu Tây Bội...” Anh bình tĩnh nhìn vào mắt cô, muốn nói cái gì lại chần chừ.

“Phó Chính.” Cô chậm rãi nắm lấy tay anh: “Anh thả em ra, có được không?”

Giọng nói của cô rất nhẹ, anh vô thức buông lỏng tay mình, một giây sau liền bị cô dùng sức đẩy ra: “Lòng em đã chết, thùng trăm ngàn lỗ, tự em giữ nó là đủ rồi, không cần anh.”

Lần này, đau đớn đến cực hạn, thì em cũng không cần anh.

***

Cố Linh Nhan chạy như bay Die nd da nl e q u u ydo n xuống dưới tầng một ký túc xá, dụi dụi mắt, bỗng nhiên nhào vào trong lòng người trước mặt.

“Sao đột nhiên anh lại tới?!” Cô ôm cổ anh vừa hỏi vừa nhảy.

Lúc tiệc ăn mừng tổ chức được một phần ba, Đơn Cảnh Xuyên liền bị đám người kia trêu ghẹo đến mức răng cũng muốn rút gân, trực tiếp đi thang máy xuống tầng hầm, lấy xe phóng nhanh ra ngoài ô.

Anh uống một chút rượu, ánh mắt nóng hơn một chút so với bình thường, trong bóng đêm sáng như sao mà nhìn cô, Cố Linh Nhan nhún chân hôn lấy môi anh, dường như hôn đến quay cuồng, đỏ mặt ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói một câu.

Đơn Cảnh Xuyên khẽ gạt mình, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, một tay ôm ngang người cô đi về phía ô tô đang dừng một bên.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Dung hợp

Editor: Thu

Từ trên xe mãi đến khi xuống đến nhà trọ, cả người Cố Linh Nhan vẫn dính cứng vào người Đôn Cảnh Xuyên như gấu koala, trái cần phải cần vừa hôn hít điên cuồng, Đôn Cảnh Xuyên sợ cô ngã xuống đành phải dùng hai tay ôm lấy cô thật chặt, hơi thở càng ngày càng nặng nề.

"Oa Oa, em hơi mệt." Cô bé nào đó vươn đầu lưỡi mềm mềm ra liếm lỗ tai Đôn Cảnh Xuyên, hà hơi một cái, đôi mắt ngập nước mở to nhìn anh, "Anh không nên cử động chứ...."

Tay anh lập tức run lên, Cố Linh Nhan xem đúng thời cơ liền ngã người xuống ghế sofa, cũng mạnh mẽ kéo nốt anh nằm xuống.

Bên tai vang lên từng tiếng ngâm nga khẽ như tiếng mèo kêu, Đôn Cảnh Xuyên cả kinh, mới phát hiện người dưới thân không biết đã bị lột sạch từ bao giờ, trên tay anh cầm quần lót nhỏ của cô, minh chứng rõ ràng việc anh lột sạch con gái người ta.

Cửa sổ không đóng chặt, gió nhẹ xao động vào tận bên trong, Cố Linh Nhan ôm bả vai khẽ run rẩy, trong mắt Đôn Cảnh Xuyên nhìn thấy chính là da thịt trắng trẻo đến động lòng người, vươn tay cũng coi nốt thắt lưng mình ra.

Cố Linh Nhan nhìn thấy động tác của anh chậm chạp giống như vẫn còn phân vân, không kiên nhẫn mà kéo anh lại gần ghế sofa, tự mình tách chân ngồi ở trên chân anh, cúi đầu thực hiện động tác tay gọn gàng linh hoạt.

Ánh mắt Đôn Cảnh Xuyên sáng lên rồi tối sầm lại, trơ mắt nhìn cô một tay đặt trên đùi anh, một tay run rẩy đẩy cửa mình, từ từ ngồi xuống chỗ đã tưởng đến phát đau của anh.

Cố Linh Nhan cố gắng rất nhiều lần, mỗi lần đều không được, gấp đến độ môi sắp cắn nát, hơn nữa mỗi lần trượt ra đều đã chạm được đến bên ngoài nơi trắng hồng của cô, hoa dịch rơi tí tách đã nhiễm ướt một mảnh nước trên sofa dưới thân cô.

"Anh còn ngại ra đó nữa..." Cô đỏ mặt vỗ bả vai anh một cái, "Giúp em với..."

Hô hấp của anh bị kiềm hãm, một tay từ từ nắm lấy em cô, một tay kia đỡ chính mình chống vào người cô, dựa vào trí nhớ lần trước, khẽ run dùng sức đẩy lên trên.

"Ừm..." Anh chỉ vào một nửa, đã tưởng đến mức cô thở nhẹ ra tiếng, khó chịu muốn xoay eo, nhưng cô càng xoay, cái miệng nhỏ kia cũng càng cắn anh càng chặt.

"Hô..." Đôn Cảnh Xuyên thở hắt vì kinh ngạc, thoải mái rên lên, mượn ẩm ướt mạnh mẽ dùng sức đâm vào tận cùng.

"Trưởng muốn chết..." Cố Linh Nhan không thể tưởng được tư thế này lại có thể đi vào sâu như thế, cảm giác vừa đau vừa sơ rờ ràng hơn lần trước không biết bao nhiêu lần, toàn thân vừa tê vừa nhũn, hai tay nắm chặt bờ vai của anh, trong đầu hồi tưởng lại cảnh phim đen nào đó từng xem, cũng bắt đầu từ trên "tân công" xuống.

Đôn Cảnh Xuyên cảm giác nơi nhỏ hẹp của cô gát gao cắn lấy chính mình, phối hợp động tác của cô, thường thường thúc một cái lên trên, thẳng đến khi đụng vào chỗ mẫn cảm của cô, Cố Linh Nhan bị khoái cảm này giầy vò đến mức mồ hôi đầy người, nhanh chóng lên đỉnh, nhỏ giọng ngâm nga, người nhũn như con chi chi dùng lại bất lực nhìn anh.

Hai luồng trắng nõn trước ngực nhấp nhô lên xuống theo hô hấp của cô, thấy hai mắt anh bốc hỏa, cúi đầu dùng sức mút mát, một tay anh cẩn thận địa ôm cô từ trên đùi để xuống đặt nằm trên ghế sofa.

Khi anh âu yếm hai luồng trước ngực, Cố Linh Nhan kim lòng không đậu rên một tiếng, mở to mắt mơ màng nhìn anh, anh vươn tay kéo cả hai bắp chân thon nhỏ của cô đặt lên hai bên bả vai, nhìn ngắm nơi thần bí vương hoa dịch bóng mượt khi đóng khi mở khạc của cô, hồng mắt dùng lực đẩy sâu vào.

Đôn Cảnh Xuyên nhìn từ trên xuống, theo từng động tác của anh kéo ra lớp thịt non hồng nhạt, đâm vừa sâu vừa mạnh mẽ, Cố Linh Nhan thất thần nhìn cơ ngực tinh trắng, ngay cả nói cũng nói không nên lời, khi anh đạt đỉnh điểm gầm lên, rốt cục cô cũng nhận không được hu hu khóc lên, liều mạng đá hấn nói "Từ bỏ, thật là khó chịu".

Lúc này anh cũng tự biết mình có chút không khống chế được, liền vội khom lưng xuống thở nhẹ hôn môi cô, "Thực xin lỗi Bảo Bảo."

Khi Cố Linh Nhan nghe được câu này lập tức ngừng khóc, đỏ hồng mặt muốn nói mà ngừng lại nhìn anh, hấn chỉ cảm giác đã xong xuôi, nắm lấy kiểu đồn của cô lại ca chạm vài cái cuối cùng rồi nhanh chóng rút ra.

...

"Em lạnh..." Toàn thân Cố Linh Nhan vô lực nằm đó, tùy ý anh cầm khăn tay cẩn thận giúp cô lau chùi, "Đón Cảnh Xuyên khẳng định là anh đã đi tìm gái bao rồi, anh thành thật khai báo đi..."

Vừa rồi, cô vốn muốn mạnh mẽ chơi xe chẵn với anh, anh lại chết sống không đồng ý đòi đến nhà trọ mới bằng lòng cho cô dính vào, cô nghĩ rằng về mặt ân ái thì hẳn là cô nhỉnh hơn một tí, không nghĩ tới lần trước người này vẫn còn đàn độn đến mức chỗ vào cũng tìm không ra, như thế nào làm lần hai lại có kỹ thuật thuần thực được như vậy.

Đón Cảnh Xuyên lườm cô một cái, một tay ôm cô đi vào phòng tắm.

"Tắm rửa nha?" Anh chỉnh lại mớ tóc mai ẩm ướt của cô, thấp giọng hỏi.

"Không cần! Anh mới vừa nói với em cái gì kia? Nói lại thì em mới tắm." Cố Linh Nhan mắt húng xoay nguoi, vuron tay nheo mặt anh.

Trên mặt anh hiện lên một tia đồ sộ, lại có chút muốn quay mặt qua chỗ khác.

"Anh ăn nói bừa bãi, khẳng định là ở bên ngoài dỗ Tiểu Tam học được!" Thở dưng lông nhướn mày, vùng vẫy muốn nhảy xuống khỏi người anh.

"Cố Linh Nhan!" Đón Cảnh Xuyên đen mặt nhìn cô. Cô nhóc nghịch này, lần trước hai người ân ái có kết quả thành như vậy, về nhà bỏ mấy ngày liên tiếp nghiên cứu một phen, lần này tận tâm tận lực yêu thương để cho cô thoải mái, cô lại mở mồm đoán bậy đoán bạ.

"Hừ!" Cô trợn trắng mắt, gương nanh múa vuốt chọc chọc vào hông anh, lại sỗ sàng với thân thể hoàng kim bên dưới của anh, chơi đùa vui đến quên cả trời trăng.

Hôm nay Đón Cảnh Xuyên nhất định không nhịn được lại động nàng, trán đều sắp nhăn thành một đường dài, mở nước ấm muốn giúp cô tắm, rồi lại cảm thấy thật không ổn.

"Oa Oa, anh tắm giúp em đi." Cố Linh Nhan treo trên cổ anh, nghiêm mặt cười, "Em không còn sức lực nha."

Con nhóc này, lúc này lại khóc lóc om sòm một hồi rồi lại làm nũng một hồi, càng ngày càng khó hầu hạ, nhưng anh lại chỉ cảm thấy chính mình bị mê đến thần hồn điên đảo, tự chủ bằng sắt đã sớm biến đi đâu cũng không biết, cúi đầu kim lòng không đậu hôn lên chóp mũi của cô, "Qua vài ngày nữa đi gặp mặt bạn bè với anh có được hay không?"

Cô đảo tròn mắt, "Không phải bọn Ngôn Kì sao?"

Không quan tâm, anh mở vòi sen, cẩn thận giúp cô gội đầu, "Em gặp rồi biết."

***

Một đám người trong cục lý đều đã lấm la lấm lét ồn ào muốn Tiểu An mau chóng ôm được mỹ nhân về, đã sớm đẹp đi cái bàn kia, nói đêm nay ánh trăng trên người tình nhân, thời gian nên để dành cho hai tình nhân nhỏ thôi.

Tiểu An bị bọn họ mạnh mẽ chuốc vào rất nhiều rượu, tiện thể gửi xe lại quán rượu, nắm tay Thiệu Tây Bội từ từ tản bộ.

"Em vừa trở về thì không thấy anh em đâu nữa, anh ấy đi chỗ kia rồi hả?" Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Tiểu An thân phiếm mùi rượu nhàn nhạt, cời bỏ nút áo soni, nhìn qua càng tuần tú, anh cười trả lời, "Vội vàng đi gặp bé Lolita rồi."

Thiệu Tây Bội cũng cười, "Em cũng thật không ngờ là đàn em khóa dưới của mình sẽ trở thành chị dâu tương lai, anh trai yêu thương cô bé đến mức nâng trong tay mà vẫn sợ tan."

"Còn anh thì sao?" Anh chợt dừng bước lại, nắm tay cô cúi đầu hôn xuống, "Chẳng lẽ anh không si tình được như anh em sao?"

Cô vẫn chưa kịp trả lời đã bị anh kéo một phát đến trước người chế trụ, cánh tay kia của anh gắt gao đè chặt ót cô, cúi đầu cắn môi cô.

Thiệu Tây Bội cảm thấy hôm nay nhất định Tiểu An có chút ngà say, hô hấp của anh càng ngày càng dồn dập, nụ hôn của anh chưa bao giờ bá đạo như thế, lòng bàn tay ôm thắt lưng cô nóng bỏng.

"Bội Bội... Bội Bội..." Anh dán lên môi cô, khẽ ní non, trong tuần mâu lại hàm chứa một tia mê hoặc, "Bội Bội... Đến nhà anh đi, có được không?"

...

Nhà của Tiểu An rất gần nhà hàng làm lễ chúc mừng, đi đường chừng mười phút đồng hồ, sau khi vào nhà anh dẫn cô đi tới một vòng, hỏi nêo, "Thích không?"

Thiệu Tây Bội cảm thấy tất cả nội thất nhà cửa bố cục cực kỳ đặc biệt, không tìm được gât đâu.

Ý cười của anh dần dần rạng rỡ, dẫn cô đi đến một hàng cửa sổ sát đất bên cạnh đại sảnh, chỉ đàn âm hưởng cùng giá sách đèn bàn bên cạnh, "Anh nhớ rõ trước kia em đã nói, em thích nhất buổi tối tựa vào bên cạnh cửa sổ sát đất đọc sách hoặc là nghe nhạc, phòng nhỏ này do anh mới người chuyên

môn thiết kế trang hoàng thật tốt trước khi về nước."

Ánh trắng như nước, anh từ sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng âu yếm hôn cổ cô, trong mắt Thiệu Tây Bội là thành thị trong bóng đêm tĩnh lặng này, trái tim bất giác rung động cũng là lúc đã bị anh xoay người lại tựa trên cửa sổ sát đất.

"Bội Bội... Gã cho anh, không được sao?" Anh như si như túy hôn cô, nhẹ giọng ní non, "Em có biết anh khao khát được cưới em hằng bao nhiêu lần không?"

Đôi mắt cô giật giật, tay anh tự nhiên nhấc lớp vải may mặc mỏng sau lưng cô lên, chạm vào da thịt cô, từ từ vuốt ve lên trên nút thắt nội y của cô.

Toàn thân Thiệu Tây Bội run lên, giống như bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu, đôi mắt anh càng ngày càng sâu, một tay ôm cô lên xoay người đi đến phòng ngủ bên cạnh.

...

Tiểu An sớm tỉnh mê, nhìn cô bé mình tương tự nhiều năm dưới thân mình, bờ vai như được gọt thành, đường cong thắt lưng đẹp đẽ, càng ôm áp thì anh càng khẩn trương phát căng, không nhịn được hôn sâu.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, rốt cục sau khi anh tháo được nút thắt nội y sau lưng cô, mới phát hiện cổ áo chính mình có vết thấm ướt nhàn nhạt.

Thiệu Tây Bội lẳng lặng nhìn hân, nước mắt từ từ chảy xuống theo hốc mắt.

Trong ánh mắt cô không có trách cứ, thậm chí còn có chút dung túng, nhưng cho dù Tiểu An có mê say, cũng tuyệt đối sẽ không thể không thấy được sự miễn cưỡng từ sâu dưới mắt cô.

Căn bản là cô làm không được.

Cho dù vài năm nay hiểu ngầm trời thương mà cho, mấy tháng này dốc lòng ở chung, cô cũng không muốn trở thành người của anh.

"Bội Bội, thực xin lỗi." Thật lâu sau, anh ôm cô lên, cài chặt quần áo của cô, nói giọng khàn khàn, "Là anh quá nóng vội, anh đưa em trở về."

***

Gió trên đỉnh núi thật lạnh, lúc Phó Thiên tìm được Phó Chính, trên mặt đất đã chất đầy bình rượu vung vãi lộn xộn khắp nơi, anh cởi áo khoác, chỉ xuyên một lớp áo trong mỏng màu xám lẳng lặng đứng ở nơi đó.

"Anh." Phó Thiên đi lên phía trước lo lắng vỗ vai anh, "Gọi đi động thì anh không nghe máy, từ trong nhà hàng một mình anh đột nhiên bỏ đi làm ba giận đến tả nổi, vừa về đến nhà đã đập đồ đủ thứ."

"A...." Phó Chính quay đầu nhìn anh, "Vậy sao?"

Tầm mắt luôn sắc bén của người đàn ông dần chìm xuống, râu tóc hỗn độn, vậy mà trong vạt áo trong của người này vẫn dính dấu rượu, Phó Thiên cảm thấy thờ dài, đi đến bên cạnh anh, "Anh, em tuyệt không thích người phụ nữ kia."

Môi mòng của Phó Chính nhếch lên, "Cậu muốn nói cái gì?"

"Cho tới bây giờ em vẫn chưa từng thấy anh như vậy." Phó Thiên lấy đi bình rượu trong tay anh, "Không kiêng nể gì tự làm hỏng chính mình, căn bản là làm việc không có mục đích cũng không có phương hướng."

Ngón tay anh giữ tư thế cầm trong hư không, hồi lâu sau mới cất giọng lạnh lùng nói, "Cậu cảm thấy là tôi không thể không có cô ấy sao?"

Phó Thiên biết anh chỉ đích thị là người nào, bình tĩnh nhìn anh, đáp đúng.

"Lý do." Anh quay người lại đi về phía trước, "Cậu có lý do sao?"

Phó Thiên đi vài bước là bắt kịp, nhìn bóng lưng anh gần từng tiếng nói, "Anh yêu chị ấy."

Toàn thân anh chấn động, lập tức ngừng bước.

"Anh, anh yêu chị Bội Bội." Phó Thiên ném bình rượu ném vào thùng rác bên cạnh, "Nhiều năm như vậy, anh chơi đùa như thế nào, tùy tiện đối người nào cũng được, nhưng anh vẫn cứ muốn chị ấy, căn bản là anh chỉ muốn chị ấy."

Nếu không phải yêu, anh cứ phải hành hạ chị ấy, vương mắc với chị ấy, vì sao không phải người khác, mà là chị ấy chứ?

Từng chữ một rõ ràng truyền vào tai Phó Chính, giống như bóng đèn, khoan tâm khoét cốt.

"A Thiên." Thật lâu sau, anh tháo kính mắt bỏ vào túi áo, đi xuống núi đi, "Ngày mai đừng quên đi thử quần áo phù rề."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cáo biệt

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thiệu Tây Bội một mình đến thành phố J. Trước khi đi, cô từng gặp Tiêu An một lần. Tiêu An nói nếu cô đã muốn đi thì mình cũng sẽ không ngăn trở, chỉ dặn dò cô nhất định phải cẩn thận.

Ngày cô đi, Lục Mộc và Dung Tiễn đến sân bay tiễn. Dung Tiễn khá tức giận, trước khi Thiệu Tây Bội lên máy bay còn bị cô ta nắm chặt cổ tay, uy hiếp một cách hung ác.

"Mình nói này Thiệu Tây Bội, bây giờ cậu và Tiêu An sống những ngày tháng tốt đẹp không được à? Mình nghe nói, hai ngày qua, Tiêu An giống hệt như quả bom hẹn giờ vậy, đều do cậu hết cả! Chết tiết mà, đính hôn thì đính hôn, mẹ nó, mắc cái rắc gì mà cậu phải trốn? Cậu chạy xa như vậy để làm gì? Cho dù anh ta (Phó Chính) cưới Obama cũng đâu có liên quan tới cậu!"

Thiệu Tây Bội bị Dung Tiễn làm cho đau não, cô trực tiếp kéo tay bạn ra, bước đi tới trước mặt Lục Mộc. Lục Mộc đưa hành lý cho cô, thân nhiên nói, "Về sớm một chút."

"Mẹ, giữ gìn sức khỏe." Thiệu Tây Bội cười, sau đó cúi tay, véo má Dung Tiễn, "Lục Lục ngoan, đừng nói mình chạy trốn nữa, mình chỉ đi du lịch, đâu phải là đi chịu chết, cậu gấp làm cái gì."

Dung Tiễn bị cô làm cho ghen hờn, im lặng đánh giá cô một hồi rồi thở dài, "Vậy cậu cũng đừng có bị lừa đem bán đó, đừng quên trở về làm sinh nhật cho mình!"

"Biết rồi." Thiệu Tây Bội chớp mắt, kéo vali hành lý rồi đi vào bên trong.

Ở xứ khác có người làm bạn không cũng không quan trọng, dẫu sao cũng chỉ là một lần cáo biệt triệt để, một mình cô cũng đủ rồi.

***

Từ trước đến giờ, Cố Linh Nhan luôn cảm thấy Đôn Cảnh Xuyên là người con trai đẹp nhất mà mình từng gặp trong đời, mãi cho tới hôm nay, câu nói đó của cô phải sửa lại thành "một trong" mới đúng.

Trong nhà ăn, ở phía phải chỗ ngồi trên ghế lô* của cô là một cô gái rất đẹp, kế bên cô gái ấy là một anh chàng vừa cao lớn vừa đẹp trai. Anh ta giống hệt như một khẩu súng liên thanh, nói chuyện không ngừng nghỉ.

* Ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi

"Mình nói này Nôi! Những gì cậu nói là thật ư? Tìm được vợ là học sinh hơn nửa năm rồi mới chịu giới thiệu cho bọn mình! Tìm cậu để ở đâu rồi vậy hả?!" Rất nhiều người đàn ông ngồi trên ghế lô lặp đi lặp lại câu nói này. Anh chàng kia nói xong, cẩn thận đánh giá Cố Linh Nhan rồi quay sang ôm chầm lấy người phụ nữ của mình, khóc lóc kể lể, "Bà xã! Nôi không thương anh! Bây giờ cậu ấy không thèm nói bí mật cho anh nghe nữa!"

Cố Linh Nhan rớt cuộc nhìn không được mà bật cười thành tiếng, liếc qua Đôn Cảnh Xuyên. Đôn Cảnh Xuyên không thể nhìn được nữa, gằn xanh trên trán nổi lên kể tiếp nhau, "Ân Kỳ Hồng, cậu ngứa da nữa phải không?"

"Mọi người đừng để ý tới anh ấy." Lúc này, cô gái ngồi bên cạnh Cố Linh Nhan mới dịu dàng cất tiếng cười, "Chị tên là Cẩn Mạt, chào em."

"Ân 'Lông', không phải Nôi nhà chúng ta luôn được công nhận là mắc chứng rối loạn điên cuồng sao? Cậu ta không dẫn đứa nhỏ năm tuổi tới gặp chúng ta đã là tốt lắm rồi." Anh chàng ngồi kế bên Đôn Cảnh Xuyên nhàn nhã huýt sáo, vẻ bề ngoài vừa yêu nghiệt vừa đẹp đẽ.

"Em có thấy hình anh trên tạp chí!" Cố Linh Nhan nhất thời giật nảy mình, tròn mắt lớn mà nhìn anh chàng kia, "Anh chính là nhà thiết kế trang sức rất nổi tiếng ở bên Pháp phải không?"

"Hi em gái nhỏ, anh tên là Phong Trác Luân." Anh ta nâng ly với Cố Linh Nhan, sau đó vỗ vai Đôn Cảnh Xuyên, "Anh, kể nói nhiều kia và Sam Muội bên đó đều là bạn gay của bạn trai em đấy."

"Mấy ông đừng có chọc em ấy nữa, không thấy mặt Nôi đã hoàn toàn biến thành đất nồi bị cháy đen rồi à?" Anh chàng tên là Sam Muội mở miệng chậm rãi, tao nhã.

Bây giờ, trong lòng Cố Linh Nhan rất muốn gào thét "má nó" ngàn vạn lần. Ba anh chàng đẹp trai, lại thêm Nôi nhà cô, cô chợt cảm thấy bấy nhiêu đó

đánh thẳng vào mắt mình, chẳng biết mình đột tử bất thành linh có bị lên trang nhất của báo không nữa?!

Cố Linh Nhan cảm thấy đồ ăn ngon trên bàn còn không đẹp mắt bằng, cô vênh tai nghe ngóng mấy người bạn họ nói chuyện. Hóa ra anh chàng Sam Muội tên thật là Trần Uyên Sam, là một nhân vật lớn, người phụ trách cao nhất của tập đoàn Qua Sam Liên Tỏa. Ngoài ra, Ân Kỳ Hồng là ông trùm giới truyền thông của thành phố S, vợ anh ta – Cần Mạt cũng là con gái duy nhất của gia tộc họ Cần quyền quý.

"Gần đây, bên phía Tiêu Phan có hành động gì không?" Ân Kỳ Hồng vỗ vai Trần Uyên Sam, "Mình thật không hiểu nổi, hai người đó là anh em, sao em của cậu ta lại tâm thù hận hơn cậu ta vậy nhỉ?"

"Rồi sẽ có một ngày, Tiêu An và cậu ta dùng bạo lực với nhau." Đôn Cảnh Xuyên vừa rót nước ép cà chua cho Cố Linh Nhan vừa nói, "Chuyện sớm muộn thôi."

"Em không muốn nước ép cà chua!" Cố Linh Nhan mất hứng, nhũu mày, "Em muốn uống sữa bắp!"

"Không được, em cứ kiêng ăn như vậy, thiếu dinh dưỡng thì thể chất sẽ rất kém, em có hiểu không?" Đôn Cảnh Xuyên không động đậy, giữ nguyên cái ly trước mắt cô.

"Em không uống!" Cô mất hứng, trừng mắt với anh, đẩy cái ly ra xa.

"Không uống thì không uống, cậu đừng ép em ấy." Phong Trác Luân nhũu mày, nhìn Đôn Cảnh Xuyên bằng ánh mắt trêu tức, "Cậu trở nên tam bát* như thế từ khi nào vậy hả?"

*Tam bát – ý chỉ việc nói năng, cư xử lỗ mắng với phái nữ/làm việc tùy tiện, điên điên khùng khùng (baike)

"Mình phát hiện cậu ấy có tiềm năng làm vú em đó." Ân Kỳ Hồng trốn ở sau lưng vợ để cười trộm.

"Được rồi." Trần Uyên Sam đứng ra hòa giải, "Nồi này, gần đây cậu đã bảo người lưu ý động tĩnh ở chỗ Tiêu Phan, có phải bên đó đã buồn lậu mà tụt lâu rồi không?"

"Ừ." Đôn Cảnh Xuyên đáp, "Nhân chứng và vật chứng buộc phải rõ ràng, đầy đủ, bằng không sẽ rất khó để mở án."

"Mấy anh đang nói gì vậy?" Cố Linh Nhan xích lại gần Đôn Cảnh Xuyên, nhỏ giọng hỏi, "Cái gì mà trùm mà tụt linh tinh...?"

Đôn Cảnh Xuyên không trả lời, anh lại cầm ly nước ép cà chua mà ban nãy cô đẩy đi, lạnh mặt nói, "Uống vào."

Cố Linh Nhan xù lông ngay tức khắc, kể từ đó cho đến khi bữa cơm kết thúc, cô đều không mở miệng nói chuyện.

Đám người Phong Trác Luân đi rồi, Cố Linh Nhan hất tay bạn trai, muốn tự mình bước lên xe bus. Đôn Cảnh Xuyên giữ chặt lấy cô, thấp giọng nói, "Em lại giờ thôi trẻ con nữa à?"

"Phải đó, em giờ thôi trẻ con!" Cố Linh Nhan không thèm quay đầu lại, "Bạn bè của anh, ai nấy cũng là rồng phượng trong biển người, ngay cả bạn gái hay vợ của bọn họ cũng rất xuất sắc. Em so ra không bằng, em chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, đủ chưa?"

Sắc mặt Đôn Cảnh Xuyên trở nên nặng nề, "Cố Linh Nhan, em sắp hai mươi tuổi rồi. Sau này, chẳng lẽ ông chủ và đồng nghiệp của em cũng phải chiều theo ý em, em muốn thế nào liền thế ấy hay sao? Sau này làm sao em sống yên ở cái xã hội này hả?!"

"Chuyện đó không cần anh phải quan tâm!" Giọng nói của cô dần trở nên nức nở, "Anh vốn chưa từng đặt em và anh ở vị trí ngang hàng. Trước mặt bạn bè anh, anh liên tục ép em uống thứ nước em không thích, ngay cả chuyện mà bọn anh thảo luận, em nghe nhưng chẳng hiểu gì cả, anh cũng không giải thích với em. Anh vốn không muốn để em nhìn thấy thế giới của anh mà!"

Đôn Cảnh Xuyên ngẩn ra, mặt tái dần vì giận dữ, anh mím môi, không nói gì.

"Em nhỏ hơn anh 8 tuổi, em vốn cảm thấy điều đó chẳng sao cả, chỉ cần đôi bên quan tâm đối phương là tốt rồi. Nhưng bây giờ, em cảm thấy thế giới của anh không cần thiết phải có em. Cha mẹ anh, bạn bè, cuộc sống của anh, cái gì em cũng kém cả, em chịu không nổi nữa." Cô đẩy tay anh ra, "Anh lớn rồi nên mới nói em giống như một đứa trẻ, em thừa nhận điều đó. Vì vậy, chúng ta tách nhau ra đi."

"Cố Linh Nhan." Đôn Cảnh Xuyên cực kỳ tức giận, "Em rút lại câu nói cuối cùng kia cho anh!"

"Anh mơ đi!" Cố Linh Nhan nghẹn tới đình đầu, mái đầu bốc hỏa. Cô buông tay anh, nhảy vài bước lên xe bus.

***

"Anh hai." Phó Thiên đẩy cửa bước vào, bĩu môi, "Bên kia đường như đã chuẩn bị ổn thỏa rồi."

Phó Chính sửa sang lại caravat, đáp "ừ" một tiếng hờ hững.

Phó Thiên nhũu mày, đi vài bước tới trước mặt anh mình, lấy hết dũng khí để nói, "Anh hai, anh thật sự không hối hận sao? Hôn nhân là chuyện lớn của đời người, từ nhỏ anh đã dạy em rằng tuyệt đối không được làm chuyện khiến mình phải hối hận kia mà?"

Khuôn mặt anh tuấn của anh chàng trước mặt hầu như giống hệt mình, Phó Chính cũng không muốn nhìn vào ánh mắt trong suốt của em trai, giọng nói của anh vẫn cứ lạnh lùng như ngày thường, “Đội lát nữa, em đưa con mèo kia tới căn hộ của anh đi.”

Phó Thiên quay đầu lại, chỉ thấy Khoai Sọ (tên con mèo) đang bị nhốt trong một chiếc lồng sắt trên chiếc bàn trà, cào móng vuốt vào cái lồng, nhìn anh ta với vẻ mặt đáng thương.

"Câu Phó." Đúng lúc này, Phương Miến đột nhiên chạy từ ngoài cửa vào, bước tới bên cạnh Phó Thiên, thì thầm vào tai anh ta vài câu.

"Câu nói gì?" Một tia sáng lạnh xẹt qua trong mắt Phó Chính, caravat trên tay anh cũng đột nhiên rơi xuống.

Phương Miến xoa cái trán đầy mồ hôi, nom nớp lo sợ, lặp lại những gì mình vừa nói một lần nữa.

Về mặt Phó Chính dường như không tin nổi. Anh lao đảo mấy bước rồi đâm sầm vào cửa, sau đó liền xông ra ngoài ngay tức khắc.

...

Phạm vi ngoại ô của thành phố J giờ đây lênh láng, cả vùng rừng núi dường như bị nhấn chìm. Dòng nước lũ cuốn theo đất đá trôi xuống giống như cả rừng núi đang sụp đổ, làng mạc yên bình hoàn toàn bị phá hủy.

Lũ xảy tới với sức nước quá mạnh. Ngày thường, thời tiết ở thành phố J hanh khô, vài thập niên trở lại đây chưa từng xảy ra tai họa. Lúc lũ kéo đến, Thiệu Tây Bội còn đang ngồi nhàn nhả trong làng để ăn vài món đặc sản quà bánh, chẳng ngờ rằng mình sẽ gặp phải tai họa vào hôm nay.

May thay, nơi xảy ra tai họa nghiêm trọng nhất cách chỗ cô ở khá xa, đội cứu hộ cũng tới rất mau. Trong lúc bọn họ không chế hiện trường, cô và một số ít người bị thương khác đã được đưa tới bệnh viện theo tuyến bổ sung.

Bên ngoài bệnh viện, người nằm trên băng ca được đẩy đi đều bị hôn mê, bị thương đầy máu, trong đó có một người cô từng gặp ở cửa hàng khoảng hai ngày trước, bây giờ anh ta đang nằm trên băng ca, được người ta đẩy vào phòng cấp cứu trong trạng thái không hay không biết. Người ở sát bên cạnh anh ta là cô vợ khóc lóc thảm thiết, vừa khóc vừa gọi tên chồng mình.

Thiệu Tây Bội nhìn cảnh tượng đó mà cảm thấy mũi mình chua xót. Có lẽ không ai có thể ngờ được một giây sau, sinh mệnh của mình sẽ gặp phải chuyện gì, một mình cô lẻ loi ở nơi này, nói không chừng cô sắp phải âm dương cách biệt với người thân ở thành phố S, không còn liên hệ với nhau được nữa.

"Bội Bội!" Bàn tay cô run run, cầm điện thoại lên nghe, Tiêu An gấp rút hỏi han, "Bây giờ em ở đâu?"

"Em không sao." Cô hít sâu một hơi, "Em đi cùng họ tới bệnh viện, không có bị thương."

Cô có thể cảm giác được cả người anh đã thả lỏng người ở đầu dây bên kia. Tiêu An dừng lại một hồi rồi thấp giọng nói, "Bây giờ anh sẽ lập tức bay tới đó để đón em về, em chờ anh."

Thiệu Tây Bội gật đầu. Cô định nói "cũng được" thì chợt nhìn thấy một người xông vào ở cửa lớn bệnh viện, liên tục níu lấy người xung quanh, nghiêm giọng hỏi cái gì đó.

"Alo? Bội Bội?" Tiêu An không nghe thấy cô trả lời, anh liền hỏi thêm một câu.

Còn cô thì cứ ngạc nhiên nhìn người vừa xông vào rồi cảm di động, bước về phía trước. Người nọ quay lại, ánh mắt vừa nhìn thấy cô thì hai bàn tay cũng nắm thành nắm, anh chạy vội tới rồi ôm chặt cô vào lòng.

Thiệu Tây Bội buông tay, di động rơi xuống đất. Cô tựa đầu vào ngực anh, lắng nghe tiếng tim anh đập dồn dập, có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Phó Chính nói tay chậm chậm, yên lặng nhìn cô, hai tay anh nâng khuôn mặt cô lên.

Mắt kính của anh bị vỡ, anh vẫn còn đeo nó trên mũi, trông qua rất buồn cười. Bộ vest anh mặc đã nhăn nhúm đến mức khó nhìn, ngay cả nút áo cũng rơi mất mấy cái, cả người chật vật vô cùng.

Anh bình ổn hơi thở, giọng nói khàn đục tựa như cây đàn bị phá hủy, "Em không sao là tốt rồi."

Thiệu Tây Bội cũng có cảm giác ngón tay anh đang run. Cô nhắm chặt mắt lại, định nói gì đó nhưng đột nhiên giật mình.

Cô tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, ánh mắt anh sau thấu kính đã đỏ hoe rồi.

"Bội Bội... May mà em không sao cả." Phó Chính lặp lại thêm một lần nữa rồi cúi đầu hôn lên mắt cô, ôm chặt cô vào lòng mình.

Từ nay về sau, trong cuộc sống của anh không còn có em, anh biết phải làm thế nào đây?

Từ nay về sau chỉ có thể giữ em trong ký ức ngày xưa, anh biết phải làm thế nào đây?

Tám năm qua, anh không biết phải làm gì cả, từ nay về sau, em chẳng còn quan hệ gì với anh, anh biết làm thế nào đây?

Anh làm không được.

Trong cuộc đời anh không tồn tại ba chữ Thiệu Tây Bội... Anh làm không được!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nhà của chúng ta

Editor: Thoa Xù

Lúc Tiêu An hốt hoảng chạy ra khỏi cục cảnh sát, chạm mặt Ngôn Kỳ đang nhảy từ trên xe xuống.

"Cậu chờ một chút." Cả buổi sáng không thấy bóng dáng Ngôn Kỳ, về mặt anh căng thẳng, một tay ngăn Tiêu An lại, một tay rút bao thuốc lá từ trong túi ra.

"Thành phố J bị lũ lụt, Bội Bội đang ở bên đó, bây giờ máy bay không bay được, mình và cậu lái xe qua đó." Tiêu An khẽ chau mày, mở cửa xe định ngồi vào.

"Mình bảo cậu chờ một chút, đừng đi!" Ngôn Kỳ quay đầu lại quát anh, túm cổ áo lôi anh ra, về mặt hơi hung dữ.

"Con mẹ nó cậu buông tay ra." Tiêu An cũng nổi giận, "Cậu nổi điên làm gì?!"

"Phó Chính người ta đã qua đó rồi, cậu còn đi cái rắm?!" Ngôn Kỳ đập mạnh một cước vào bánh xe, "Chú rể chạy khỏi buổi lễ đính hôn, anh ta bỏ mặc mọi thứ để làm anh hùng cứu mỹ nhân, cậu còn kịp nữa sao?!"

Tiêu An nghe lời của cậu ta nói, ánh sáng trong mắt lập tức tối sầm lại, chán nản tựa vào cạnh cửa xe.

"Mình vừa đưa Lương Kha rời khỏi nơi tổ chức tiệc, sau đó cô ta nhảy khỏi xe mình, không biết là chạy đi đâu rồi." Ngôn Kỳ thờ dõc một hơi, nặng nề hít một hơi thuốc.

Ánh mắt Tiêu An lóe lên, giây phút này muôn vàn cảm xúc bùng lên trong đầu anh, nhưng mà anh lại cảm giác mình không có cách nào nắm bắt được.

Đúng vậy, người ta làm đến mức độ như thế, anh còn kịp nữa sao?

"Trở về thôi, hai ngày nay tâm tình của Nồi không tốt, hôm nay cậu lại vắng mặt hơn nữa ngày rồi." Một lúc sau, anh vỗ vỗ vào vai Ngôn Kỳ, dẫn đầu trở về cục cảnh sát.

***

Thiệu Tây Bội lẳng lặng ngồi trong phòng khách sạn, nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, cảm quyền sách trên tay nhưng không nhìn vào chữ nào.

Phó Chính đến thành phố J sau ba giờ lái xe hết tốc lực, bây giờ trên người anh không có đồng nào, quần áo lam lũ, hơn nữa ngay cả điện thoại cũng bị anh ném vụn ở trước cổng bệnh viện rồi.

Cô biết hôm nay là lễ đính hôn của anh, thật sự là có nằm mơ cô cũng không ngờ tới, anh lại vứt bỏ tất cả mọi thứ, ngàn dặm xa xôi đến tìm cô.

Thật vất vả lắm cô mới có thể đối mặt với cuộc sống không có anh, nhưng chỉ một hành động thế này của anh, trong phút chốc đã khiến cho bao nhiêu công sức của cô đều đổ sông đổ biển hết rồi.

Từ trong phòng tắm bước ra, Phó Chính thấy cô đang lúi chần nệm trong tủ ra, trải trên sàn nhà, anh cau mày, lạnh lùng nói: "Anh không ngủ dưới sàn nhà đâu."

"Em ngủ." Cô lạnh nhạt trả lời, lấy cái gối qua.

Anh ngẩn ra, giọng nói càng lạnh lùng hơn, "Thế nào? Phân chia rõ ràng để giữ lòng trung trinh với Tiêu An sao?"

"Cám ơn anh hôm nay đã tới đây." Giọng của Thiệu Tây Bội hơi xa cách, "Lúc cô Lương tới tìm em tính sổ, làm phiền anh nói với cô ấy một tiếng, cũng không phải do em muốn anh tới đây."

Phó Chính khoanh tay nhìn cô một hồi, cười lạnh: "Em cảm thấy nếu anh tới đây rồi, vẫn còn muốn trở về dọn dẹp cái cục diện rối rắm đó sao?"

"Đó là chuyện của anh, chẳng liên quan gì đến em." Cô tiếp tục nói lời lạnh nhạt, giũ tóc chuẩn bị nằm xuống.

"Thieu Tây Bội, giấc mộng đẹp của em đã kết thúc rồi." Ánh mắt anh lạnh lùng, đưa tay kéo cô đến trước mặt, "Chỉ cần anh còn sống, em đừng mơ tưởng đến chuyện nâng khăn sửa túi cho tên kia."

"Anh làm như vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ?" Cô thở dài, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, "Vâng, em thừa nhận em vô cùng cảm động, anh vứt bỏ chuyện anh xem trọng nhất sang một bên để đến tìm em, nhưng anh muốn em trả cho anh như thế nào đây?"

"Trở về cùng anh." Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô.

"Chúng ta còn trở lại được sao?" Cô buồn bã cười, "Trước kia anh cũng đã cho em hi vọng hết lần này đến lần khác, đến nỗi có lúc em cảm thấy anh đối với em thật sự khác biệt, anh để ý đến em, anh thích em, nhưng mà ngày hôm sau anh lại có thể lên giường với người phụ nữ khác, hoặc là mười ngày nửa tháng cũng không để ý tới em, những chuyện đó em đều chịu đựng, em cũng không hối hận."

"Tình cảm như chuyện uống nước, ấm hay lạnh đều tự mình biết, đi theo anh nhiều năm như vậy, em bị coi thường đã sớm cũng không quan tâm đến danh dự gì nữa, nhưng bây giờ anh lại không màng tốt xấu, bỏ mặc con đường làm quan của mình như vậy để chạy tới đây tìm em, em thật sự không gánh nổi."

Phó Chính lắng nghe cô nói xong, ánh mắt lạnh lẽo lại mang theo chút ân hận.

"Không phải một mình em bị coi thường." Một lúc sau, anh vén chăn lên nằm vào, "Nếu em chọc tới anh, nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, trở về hay không là do anh quyết định."

***

Ngày hôm sau về đến thành phố S là vào buổi trưa, lúc Phó Chính dừng xe lại, Thieu Tây Bội mới phát hiện anh đã chở cô đến dưới lầu của khu nhà trọ trước kia.

Đến tầng trệt, anh lại chỗ bồn hoa lấy ra chìa khóa, mở cửa một cách quen thuộc.

Trong phòng không thay đổi bất cứ thứ gì, hình như có người quét dọn sạch sẽ sáng sủa hơn, mấy tháng trước cô tự tay giao chìa khóa cho khách trọ mới, sau đó một mình ngồi bên cạnh bồn hoa dưới lầu cả buổi tối.

Nơi này lưu giữ ký ức bao nhiêu năm qua của cô và anh, cho dù là tốt hay xấu, đau thương hay vui vẻ, cũng chỉ là một cái nháy mắt, tất cả mọi chuyện cũng chỉ có một mình cô chịu đựng.

Cô đang ngáy ngẩn, đột nhiên cảm thấy có một cái gì đó lông lá kéo ống quần của cô, cúi đầu nhìn, mũi cô bắt đầu đau xót.

Vừa bị cô đưa đi không lâu, Khoai Sọ đang lười biếng lẩn lộn cạnh chân cô, giống như những buổi tối trước đây, lúc cô trở về nhà từ cửa hang thú cung, cứ đúng lúc đúng giờ là nó ở trước cửa ra vào để chào đón cô.

"Tự mình cho là đúng, rốt cuộc bản lãnh đó em học được từ ai hả?" Phó Chính đưa lưng về phía cô, giọng điệu vẫn xấu xa như trước, "Nhà cửa của anh muốn bán cho ai thì bán à? Em nghĩ em là ai hả?"

Thieu Tây Bội khom lưng ôm lấy Khoai Sọ, không lên tiếng.

Anh quay đầu lại thấy cô đỏ mắt không nói lời nào, bộ dạng không chịu phối hợp, sắc mặt anh càng khó coi hơn, bước mấy bước đi vào phòng ngủ rồi lại đi vòng vèo ra ngoài, lấy Khoai Sọ ra khỏi ngực cô rồi vứt sang bên cạnh, kéo tay cô đi đến trước bàn ăn, đặt cái gì đó lên bàn "bộp" một tiếng.

Đây là tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà đất.

Tên chủ hộ chính là tên của cô, tên người đồng sở hữu ở bên cạnh chính là tên của anh.

"Căn hộ khác của anh cũng đã bán, trên giấy chứng nhận căn hộ này có một nửa là của anh đó."

Cái người thuê lại phòng này chính là người anh phái tới, từ sau khi cô chuyển đi, anh vẫn ở nơi này, rất ít khi trở về nhà họ Phó.

"Anh sẽ tiếp tục ở trong căn hộ nhỏ này, chín năm, mười năm... Đây là nhà anh, em không có quyền độc chiếm nó." Anh ném chìa khóa xuống, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

***

Lúc Ngôn Hinh trở về phòng để lấy đồ, từ đằng xa đã nhìn thấy một bóng dáng mảnh mẽ rần rần đang đứng ở lầu dưới, cô dụi dụi mắt, chạy nhanh tới cất cao giọng gọi: "Anh Nồi?"

Đơn Cảnh Xuyên quay lại thấy cô thì gật đầu, Ngôn Hinh đảo tròn mắt, cười híp mắt nói: "Thỏ xù lông đang tự học ở trên lớp, em dắt anh tới đó nha."

Lúc đến cửa phòng học, vẻ mặt Đơn Cảnh Xuyên trở nên đen thui ngay lập tức, Cổ Linh Nhan đang ngồi cúi đầu chơi trò chơi bên cạnh cửa sổ, ngồi bên cạnh cô là chàng hot boy của học viện mỹ thuật lần trước, đang suy nghĩ xuống tay thế nào với bộ dạng sỗ sàng của cô.

Ngôn Hinh chạy vào phòng học trao đổi ánh mắt với Đại Ngải, hai người cùng nhau lôi Cổ Linh Nhan đẩy ra ngoài phòng học.

"Anh tới làm gì? Không phải em đã nói chia tay với anh rồi sao." Cổ Linh Nhan hùng hổ, cũng không thèm liếc mắt nhìn anh.

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên thâm trầm, cảm thấy nghẹn một hơi ở ngực, đứng bất động tại chỗ.

Trong lòng Cổ Linh Nhan hơi lúng túng, gھềnh cảm lợ đặng liếc nhìn anh.

Chỉ thấy anh ném cái gì đó trong tay vào trong thùng rác bên cạnh, cất bước ra hành lang đi xuống dưới, Đại Ngải đứng trước cửa phòng học hung hăng đá Cổ Linh Nhan một cước, "Anh ấy cũng đã tìm đến trường học rồi mà cậu vẫn còn ngồng cuồng hả, bản thân cậu là người sai, cuồng cái rắm á!"

Cổ Linh Nhan bị cô nàng đá đau đến suýt rơi nước mắt rồi, nhìn bóng dáng của Đơn Cảnh Xuyên biến mất ở đầu hành lang, cắn răng nhấc chân đuổi theo.

Chân của anh dài nên đi rất nhanh, cô vắt hết sức lực mới đuổi kịp anh ở bên cạnh sân thể dục, Đơn Cảnh Xuyên bị cô túm chặt tay áo, dừng bước lại nhưng không nói gì.

"Anh chạy cái gì mà chạy..." Cô tức giận thở hỏn hỏn bước tới trước mặt anh, "Em nói chơi nói lấy mà anh lại làm thật hả?"

Đơn Cảnh Xuyên mím môi, trong lòng anh thầm nhắc mình phải dẫn con giận xuống để nói chuyện đàng hoàng với cô, nhưng lời nói ra vẫn nghiêm nghị hơn mấy phần so với bình thường, "Em là người lớn, rốt cuộc có ý thức chịu trách nhiệm đối với lời nói và hành động của mình không?"

Trong một khoảng thời gian dài anh đã ít dùng cái giọng điệu này để nói chuyện với cô, Cổ Linh Nhan bị anh dạy bảo nên hơi sững sờ, nước mắt lập tức rơi xuống ào ạt.

Anh thấy cô bụm mặt khóc hu hu, sắc mặt sa sầm cũng hơi dãn ra, trầm giọng nói: "Khóc có thể giải quyết vấn đề sao?"

Cổ Linh Nhan thấy anh mắg liên tục cũng không thèm dỗ mình, trong lòng uất ức vô cùng, khóc dữ dội hơn, lúc này mấy đôi tình nhân nhỏ đang tán bộ xung quanh đó cũng nhìn về phía này, Đơn Cảnh Xuyên hơi do dự, nắm tay cô kéo đến góc yên tĩnh phía sau sân thể dục.

"Em biết mình sai rồi mà.... Em biết em không hiểu chuyện, rất tùy hứng luôn làm loạn lên với anh, nhưng anh lớn hơn em nhiều như vậy, chẳng lẽ không nên bao dung cho em, thông cảm cho em sao?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, thút tha thút thít nói.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, "Không ai có nghĩa vụ luôn nhường nhịn em, giữa người với người là công bằng, quan tâm và thông cảm hỗ trợ lẫn nhau cho dù anh có lớn hơn em rất nhiều, anh càng hy vọng em có thể hiểu những đạo lý này."

Cô trầm mặc một hồi, nói khẽ: "Em cũng rất muốn trở nên chín chắn thông tình đạt lý, nhưng mà bây giờ em cảm thấy mình rất khó làm được, tất cả những người bên cạnh anh đều hiểu chuyện hơn em quá nhiều, em rất sợ có một ngày anh sẽ chán ghét em, cho nên em nghĩ hay là em tự rời đi trước, không muốn đợi đến cái ngày anh thật sự không cần em nữa..."

Cho dù cô hiểu rõ anh là người thế nào, bởi vì bao nhiêu năm nay cô luôn thiếu cảm giác an toàn nên hay nổi loạn, cô rất thích anh, cho nên trong tiềm thức càng tự ti.

Đơn Cảnh Xuyên khẽ thở dài, từ từ ngồi xổm xuống nắm lấy vai cô.

"Anh thật sự xem em là một đứa trẻ, đây là sai lầm của anh, anh không muốn để cho em biết những chuyện phức tạp mà ở tuổi em không nên biết, nhưng mà sau này nếu em muốn biết anh đều có thể nói cho em biết. Lần trước em nói em cảm thấy cuộc sống của anh không cần đến em....em cảm thấy ba mẹ của anh, bạn bè của anh đều không thích em, những lời này anh không đồng ý."

"Mặc dù trước đây anh đã nói qua, nhưng anh hi vọng từ nay về sau em phải nhớ kỹ, nếu em đồng ý làm vợ của anh thì đó chính là vinh dự cả đời anh."

Cổ Linh Nhan ngơ ngác nhìn anh, lời anh nói không phải lời tâm tình, nghe vào tai giống như buổi lễ đăng quang trang nghiêm long trọng, nhưng cô lại cảm thấy mặt mình cay cay.

"Sau này anh có ép em uống nước cà chua em cũng sẽ không nổi giận với anh nữa..." Một lúc lâu sau, cô nhào vào trong lòng anh thở thê.

"Em cũng sẽ không tùy tiện nói chia tay, quăng đồ đạc của anh rồi bỏ chạy....Xin lỗi anh, Nổi." Thỏ xù lông rất nghiêm túc nhận sai: "Mặc dù anh không hề biết đồ con gái, luôn nói đạo lý lớn, em cũng sẽ không ghét bỏ anh."

Em sẽ cố gắng nghe lời anh, nghiêm túc học hỏi những chuyện mà trước đây không có ai dạy em.

"Ngoan." Anh đáp lại, ôm cô vào lòng, vuốt vuốt tóc cô.

Đây là cách yêu thương của anh, anh đang dùng cách của mình để dạy bảo cô trở nên tốt hơn trước đây.

Tình yêu chân thành là cùng nhau phát triển mới có thể yêu đến tận xương tủy, cho dù con đường tương lai vẫn còn rất dài, có em ở bên cạnh, anh tin tương sẽ không có gì khó khăn cả.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Không hối hận

Editor: Thoa Xù

Lần này chuyện hủy hôn của quan chức bị bàn tán khắp thành phố.

Chuyện Phó cục trưởng tự ý rời khỏi buổi lễ đính hôn của mình vang danh khắp nơi trong giới chính trị của thành phố S, mối quan hệ giữa nhà họ Lương gia và nhà họ Phó được tuyên bố là hoàn toàn rạn nứt, những người còn lại đều cẩn thận quan sát tình hình.

Người trong nhìn qua vẫn âm trầm khó dò như thường ngày, nhưng thư ký ở bên cạnh anh và tâm phúc Phương Miển đều cảm thấy dường như tâm tình của anh rất tốt.

Lúc trận mưa vừa dứt thì Lương Kha tới, thư ký đã nhìn thấy cô ta từ phía xa xa nhưng dứt khoát không thông báo, trong lòng cảm thấy may mắn vì sắp được xem kịch vui.

Cửa phòng làm việc bị Lương Kha đóng sập một cái đến rung trời, Phó Chính đang mở cuộc họp thông qua máy vi tính, thấy cô ta đi vào cũng không thèm ngẩng đầu.

Đợi đến khi anh tắt máy vi tính cũng đã là hai giờ sau rồi, Lương Kha ngồi trên ghế sofa vẻ mặt không cảm xúc, gương mặt luôn luôn ngang ngược kiêu ngạo giờ đây nhìn qua đã hơi tiêu tụy.

"Có phải anh điên rồi không?" Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào anh: "Vì như một cô gái như vậy mà anh không cần mọi thứ nữa hả?"

Thấy anh không trả lời, cô ta cắn môi quát lên: "Phó Chính, thẻ diện của tôi cũng mất hết rồi, sau này con đường làm quan của anh vô cùng bất lợi, trước đó anh đã đồng ý với tôi rồi mà? Bây giờ anh lại nuốt lời sao?"

Anh đóng tài liệu lại, lạnh nhạt nói, "Ngày mai tôi chuyển một số tiền vào tài khoản của cô, những việc còn lại thứ lỗi cho tôi không giúp gì được, về phần chuyện công việc càng không tới phiên cô tới đây quơ tay múa chân."

"Tôi đã biết anh hai mươi năm rồi Phó Chính, anh cho là tôi muốn lấy tiền của anh sao? Hay là mưu tính gì với nhà họ Phó các người?" Cô ta giơ tay hất cái ly trên bàn văng lên trên tường, "Cô ta dựa vào đâu mà so với tôi, cô ta cho anh được cái gì? Anh tưởng rằng tôi không biết đối với anh mà nói thì tôi và cô ta đều như nhau sao, không có bất cứ một cô gái nào có thể nói chuyện yêu đương với anh hết."

Lúc này Phó Chính đã đi đến cạnh cửa, anh đưa lưng về phía cô ta, giọng hờ hững: "Điều cô ấy có thể cho tôi, cô mãi mãi không cho được."

"Còn nữa Lương Kha." Anh thông thả ung dung nói: "Đừng có làm ra vẻ như mình trung trinh một lòng một dạ với tôi như vậy, không phải thằng con trai lớn lẫm nhẫm nhà họ Ngõn đã tuyên bố không phải cô thì không lấy sao."

Anh chưa dứt lời Lương Kha đã đỏ sạm mặt, cô ta giật giật môi vừa định nói gì đó, anh cũng đã bước nhanh khuất bóng trong hành lang.

...

Lúc về đến nhà, trong phòng đã có mùi thơm của cơm, Khoai Sọ cuộn lại thành một cục lười biếng nằm trong phòng khách liếc mắt nhìn anh, anh nói lòng cà vạt, bước vào trong phòng bếp đảo mắt nhìn quanh.

Thiệu Tây Bội mặc tạp dề đang nấu canh, nghe tiếng anh về thì thân nhiên liếc nhìn anh giống như thường ngày, rồi lại tiếp tục nấu ăn.

Phó Chính nhìn bóng lưng của cô nghiêng rặng nghiêng lợi, nhưng cũng không thể làm gì, đẩy mắt kính lên ngay ngắn rồi đi thay quần áo.

Sau bữa cơm chiều anh đang xử lý tài liệu ở bàn làm việc, cô ôm Khoai Sọ ngồi trên sofa xem ti vi, trong phòng chỉ có tiếng của ti vi, nghe vào tai anh tuy là tạp âm, nhưng cũng không cảm thấy ồn ào.

Trong khoảng thời gian này hai người ở bên cạnh nhau, cô dùng thẻ của anh để lo chuyện cơm nước sinh hoạt hàng ngày, sau khi tan việc về nhà hoàn toàn không có bất cứ trao đổi gì, ai làm chuyện nấy, cũng đặc biệt hài hòa.

Có lúc cô tắm xong ra ngoài, mặc đồ ngủ tóc thì ẩm ướt tập yoga ở phòng khách, lúc lơ đãng anh hay nhìn cô tập qua hình ảnh phản chiếu của máy vi tính, trong lòng ngứa ngáy khó chịu nhưng vẫn bấm bụng nhẫn nhịn.

Từ khi nào mà anh trở nên lo này sợ nọ như vậy chứ? Tuy đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh dẫu dằn nhận thua, đúng là trên danh nghĩa anh chỉ xin cô ở lại, nhưng bây giờ ngày nào anh cũng phải nhìn sắc mặt của cô, muốn nhìn tới khi nào đây?

Thôi, hiện tại chỉ cần có thể nhìn thấy cô là tốt rồi.

***

Tiêu An đến rừng trúc ở khu ngoại thành vừa đúng hoàng hôn, Thiệu Tây Bội đã đợi sẵn ở đó, trong tay đang cầm chén trà nhìn rừng trúc đến mất hồn.

"Bội Bội." Anh gọi một cách từ tốn, cất bước đi tới chỗ cô: "Trong cục có chuyện cho nên mới đến trễ, em chờ lâu rồi à."

Cô lắc đầu, đưa chén trà cho anh: "Em cũng vừa pha xong, ném thử xem."

Tiêu An nhận lấy bằng hai tay, hòa vào mũi là một mùi hương thoang thoang thấm vào lòng người. Anh lập tức kề vào miệng chén uống một hớp, một lúc lâu sau mới nói: "Trà ngon."

Thiệu Tây Bội quay đầu nhìn anh khẽ cười: "Cảm ơn."

Anh nhắm mắt lại, cố gắng để cho giọng của mình ổn định hơn một chút: "Bội Bội, anh không hối hận."

Tình cảm của anh tuyệt vọng mà nồng đậm, tàn nhẫn mà trí mạng, trong lúc đó anh ta và em đã cùng trải qua những vết đao vết sẹo mà chỉ có hai người mới biết rõ thôi. Anh có yêu em sâu đậm hơn nữa, cũng không đầu lại tình cảm của em dành cho anh ta, em vui vẻ chịu đựng những thương tích mà anh ta đã gây ra.

"Vật hợp theo loài, ngư tử tam ngư mã tử tam mã." Cô nhìn anh, như trút được gánh nặng, "Anh ấy dễ tiện, em cũng vậy chỉ có thể dễ tiện ở bên cạnh anh ấy mới cam lòng, anh lại tốt như vậy, không nên bị em liên lụy."

"Em đã có dự định từ trước." Anh miễn cưỡng cười cười: "Lần nào cũng từ chối nhẫn của anh."

"Tiêu An." Cô đứng dậy từ trên ghế trúc, khẽ thở dài: "Em đã như vậy, anh ấy có đâm em thêm mấy dao, thì cũng chỉ như vậy thôi."

Không ai nói nữa, cơn gió lướt nhẹ qua rừng trúc, Tiêu An nhìn theo bóng lưng cô, đột nhiên cảm thấy như một giấc mơ.

Lúc này bên tai truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhưng không chỉ có một người, chỉ thấy phía xa xa Phó Chính đang sai bước đi ở phía trước, phía sau là mấy tên cảnh vệ, anh ta bước đi hơi vội, lúc nhìn thấy cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Buổi chiều nhận được tin nói cô chạy đến vùng ngoại thành một mình, anh đang tham dự cuộc họp những vẫn huy động nhân lực dẫn theo người đi tìm cô, bây giờ lại thấy cô đang ở cùng Tiêu An, trong phút chốc lòng anh lạnh như phủ một lớp băng dày ba thước.

Tiêu An thấy thế chỉ cười cười với Thiệu Tây Bội, cất bước đi ra khỏi rừng trúc, mấy tên cảnh vệ ở phía sau Phó Chính tìm người đến đầy mò hỏi, lúc này cũng thức thời vội vàng rút lui ra bên ngoài.

Câu "Tới đây" đã đến khóe miệng rồi, nhưng Phó Chính vẫn chỉ bình tĩnh nhìn cô, trong ánh mắt chứa một chút e sợ.

Mặt trời đang nhạt dần ở đường chân trời phía tây, trong rừng trúc vắng vẻ không tiếng động, rốt cuộc anh cũng không nhẫn nại được đi về phía trước mấy bước, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Thiệu Tây Bội để mặc cho anh ôm, khẽ thở dài một hơi.

Chưa nói tới tha thứ, chưa nói tới tiếp nhận, nhưng mà thói quen chính là một căn bệnh không có cách nào chữa khỏi.

Sau này có bao nhiêu cái tám năm tổn thương đau đớn, có thể tệ hơn tám năm đầu này sao?

Tôi chỉ biết không có gì phải hối hận, không có gì có thể thay thế được.

***

Mùa hè nóng bức của thành phố S cũng đã đến, rốt cuộc Cố Linh Nhan cũng được nghỉ hè vô cùng vui vẻ, ban ngày cô và đám Ngôn Hinh đến phòng game và phòng bi da lêu lộng, buổi chiều chờ sau khi Đơn Cảnh Xuyên xong việc sẽ đến đón cô, bị cô ép buộc ăn những thức ăn không tốt cho sức khỏe ở khu vực gần đó rồi đi xem phim, sau đó lái xe đưa cô về nhà.

Lúc không còn bao lâu nữa thì đến nhà cô, đúng lúc xe chạy vào một con đường nhỏ vắng người, người nào đó chứa đầy một bụng ý nghĩ xấu xa đột nhiên nhào tới trên người anh chàng đang lái xe, Đơn Cảnh Xuyên phản ứng cực nhanh, giật nảy mình lập tức đạp thắng xe.

"Cần quấy!" Anh hung hăng lườm cô, cô làm mặt quỷ với anh, còi dây an toàn dùng cả tay và chân bò lên ngồi vững vàng trên người anh, một tay chống lên vai của anh, một tay mò mẫm dưới ghế xe điều chỉnh chót mồi, điều chỉnh ghế lái ngã hết mức về phía sau.

"Nhan Nhan." Đón Cảnh Xuyên quan sát toàn bộ động tác của cô, giọng hơi khản trương: "Em đừng càn quấy nữa..."

"Em mới không có càn quấy á." Tóc cô hơi dài, tóc đen dính trên cổ, nhìn qua lại thấy đáng yêu vô cùng, "Nồi... Anh có muốn thử rung xe một chút không?"

Cô hơi nghiêm túc, anh nghe lại sợ hết hồn hết vía, không đợi anh trả lời, tay cô đã thuần thục cỡi dây lưng của anh ra, lần xuống kéo dây kéo quần của anh xuống.

Tuy là buổi tối khuya, nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài, theo tính tình trước đây của anh thì đánh chết cũng sẽ không chịu, nhưng hôm nay thấy cô nàng đang hào hứng bùng bùng, khuôn mặt nho nhỏ đang hăng hái trước mặt anh, anh chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt lửa nóng đang cháy xuống thân dưới không ngừng, cuối cùng ma xui quỷ khiến anh nói lỏng bàn tay đang ngăn cô lại.

Đối tượng không còn ngăn cản nữa, đương nhiên Cố Linh Nhan càng hăng say hơn, cô mạnh mẽ hôn lên môi anh, sau đó cỡi phăng chiếc quần nhỏ của mình, nâng mông lên từ từ ăn sạch anh.

Cô không ướt át, lúc tiến vào thật sự có hơi khó khăn, hơn nữa cô hơi khản trương, Đón Cảnh Xuyên cảm nhận được cánh hoa của cô bị căng đỏ tươi nhưng vẫn cố gắng ngậm lấy nơi đó của anh, anh cảm động cảm thấy bị xoắn lại đến nỗi tưởng như lập tức bùng nổ như lập tức bùng nổ như lập tức bùng nổ.

Trong xe ngoài xe cũng rất an tĩnh, cuối cùng lúc Cố Linh Nhan ăn trọn nơi đó của anh thì cũng đỏ mặt khắp người, đỏ mặt ghé vào tai anh tỉnh tề thở hổn hển một tiếng, Đón Cảnh Xuyên thu hồi tầm mắt đặt ở ngoài xe, ôm eo thon của cô để cho cô tự chuyển động.

"Ừm..." Cô dần dần có cảm giác, đã hơn lúc này rất nhiều, cắn chặt môi đôi mắt mờ màng quyền rũ nhìn anh, gương mặt tuấn tú của Đón Cảnh Xuyên sung huyết đỏ bừng, trong lòng vừa trách mắng mình không bằng cảm thụ, trái tim lại cảm thấy ấm áp, vừa cảm nhận sự siết chặt bên dưới và cái miệng nhỏ rên rỉ khiến cho anh muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

Đột nhiên ánh mắt anh thay đổi, đè chặt cô vào trong ngực mình, Cố Linh Nhan bị anh đè chặt lập tức chạm vào chỗ sâu nhất, nhắm mắt lại nức nở một tiếng thật dài.

Lúc này có một bà lão đi ngang qua, chống cây gậy cũng không nhìn vào trong xe, anh ôm cô trong lòng, bóp chặt toàn thân căng thẳng, chờ sau khi bà lão rời đi cách xe một khoảng xa, anh đen mặt chỉ chỉ vào cái mũi của cô: "Cô nhóc càn quấy, lỗi anh xuống nước vui lắm sao?"

"Mất hứng." Cô từ từ hồi phục, đỏ mặt nhìn anh, "Em chưa ăn no, em còn muốn..."

Cô nhóc hấp háy đôi mắt nũng nịu một cách ngây thơ, đáng thương cho Đón Cảnh Xuyên một thanh niên tốt chính trực bảo thủ, năm lần bảy lượt bị cô dùng chiêu lạ dụ dỗ triệt để đi con đường không còn lối về, đành phải run run nắm đôi chân mảnh khảnh của cô vắt ngang thắt lưng, cắn răng hung hăng xuống tay giày vò.

Lúc này anh chịu đựng không nhúc nhích, bây giờ sợ người bên ngoài để ý tới, đành phải mau chóng mạnh mẽ đưa cô lên đỉnh.

Tiếng nước dính dính nhảy nhảy va vào nhau vang lên rõ ràng bên tai, anh nắm chặt hông của cô rồi khuấy đảo, hoa dịch văng ra khắp chỗ ngồi, người gây ra họa nhắm mắt lại rên rỉ đến khản cả giọng, đành phải hạ giọng cầu xin anh: "Nồi nhẹ một chút....Ngoan....Em thương..."

Đón Cảnh Xuyên cúi đầu nhìn xuống thấy nơi đó của cô hơi sưng lên, thở hổn hển rút hai tờ khăn giấy từ chỗ ngồi bên cạnh, vội vàng rút ra dùng khăn giấy dọn dẹp.

Sau khi kết thúc tay chân cô mềm nhũn, sức lực cũng chẳng còn, kêu gào làm nũng muốn anh đưa cô lên lầu, sau khi Đón Cảnh Xuyên sửa sang lại cho cô xong thì nghiêm khắc trừng phạt đánh vào mông cô một cái, lái xe đến dưới lầu nhà cô rồi ẵm cô lên lầu.

Cố Linh Nhan mềm nhũn trong lòng anh còn làm loạn nắn bóp cơ bụng của anh chơi, Đón Cảnh Xuyên đưa người về đến cửa, sờ sờ tóc của cô trầm giọng nói: "Vào nhà rồi đừng chơi game nữa, tắm xong ngủ sớm một chút, há?"

"Biết rồi." Cô làm bằm trả lời, nhảy xuống khỏi ngực anh, "Em sẽ nhớ anh lắm, cục cưng!"

Anh bắt đầu đi chu môi lên, đột nhiên thấy cửa phòng mở ra, Cao Kỳ Kỳ trên miệng ngậm một miếng thuốc trên tay cầm túi rác đi ra, nhìn thấy hai người bọn họ lập tức nhú mày sừng sốt.

Giờ phút này Đón Cảnh Xuyên mới hiểu được cái gì gọi là đạo lý sau khi phong lưu nhất định phải chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Rượu

Bây giờ ở nhà họ Cổ, trừ Cao Kỳ Kỳ ra, chỉ có mấy bà thím hàng xóm đang xoa mặt chườm hoặc đang lớn tiếng tán gẫu.

Mà ánh mắt của mọi người cũng không hèn mà cùng, trực tiếp đặt lên người con trai duy nhất trong nhà.

Sắc mặt Đôn Cảnh Xuyên trầm ổn, mặc cho họ quan sát, chỉ không cao ngạo mà cũng chẳng siểm nịnh nhìn Cao Kỳ Kỳ.

"Chị Cao, đây là bạn trai của Nhan Nhan nhà chị sao?" Một bà di không nhận được, thả quân mặt chườm trong tay xuống, híp mắt hỏi.

"Quý mới biết." Cao Kỳ Kỳ thối ra một hơi khói thuốc, nhử mảy nhìn Đôn Cảnh Xuyên nói: "Đúng lúc quá, bồn cầu nhà tôi bị hư rồi, cậu đi thông một cái đi."

Chân Cổ Linh Nhan mềm ra, vừa định nhảy ra khỏi ghế salon thì đã đau đến nổi ngã sấp. Sắc mặt Đôn Cảnh Xuyên không đổi, gật đầu đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

"Cao Kỳ Kỳ mẹ thật quá đáng!" Quả thật là Cổ Linh Nhan muốn ném cái gạt tàn trên bàn sang bên đó, nhưng lại nhớ lại lời của Đôn Cảnh Xuyên, cô kiềm chế lại, nắm chặt tay: "Sao mẹ lại có thành kiến với bạn trai con như vậy?!"

Mấy bà di ở đây đều quen với mẹ con nhà này, tất cả đều bày ra vẻ mặt ta đây không liên quan, Cao Kỳ Kỳ cười lạnh một tiếng: "Bạn trai? Lòng cánh còn chưa mọc đủ mà đã đòi nói chuyện yêu đương?"

Cổ Linh Nhan giận đến phát run, "Mẹ thì hiểu! Hải cốt ba tôi còn chưa lạnh bà đã làm loạn rồi! Nói về độ mặt dày tôi có thể so sánh với bà sao?!"

"Được rồi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa." Một bà thím vỗ tay một cái, bảnh thính linh nói, "Chàng trai này tôi cứ có cảm giác đã nhìn thấy ở đâu ấy!"

"Bà Phùng, bà cũng đừng khát khao quá..." Một bà thím khác khinh thường "Hừ" một tiếng, "Nhưng chị Cao này, cậu con rể này của chị trông cũng không tồi, bối cảnh gia đình thì thế nào?"

"Tôi nhớ ra rồi!" Bà thím vừa nẩy vung tay một cái, quả quyết đang nằm trên bàn cũng rơi xuống, "Cậu ta từng lên báo! Chồng tôi còn đặc biệt chỉ cho tôi xem, đó không phải là Cục phó Cục cảnh sát ở sự kiện cướp lại máy bay hai tháng trước sao!"

Lần này, cả phòng khách ồn ào cả lên, Cổ Linh Nhan vừa đắc ý nhưng cũng có chút cảnh giác. Lúc này, Cao Kỳ Kỳ lại liếc mắt về phía nhà vệ sinh một cái, tay đẩy mấy quân bài mặt chườm ở trên bàn một cái, "Tôi mệt rồi, mọi người về nhà tắm rửa đi ngủ đi!"

Mấy bà thím vốn là muốn ở lại xem kịch vui, nhưng lại ngại danh tiếng Cao Kỳ Kỳ là người đánh đá nhất phố, đành phải quẹt miếng đi ra ngoài cửa. Cổ Linh Nhan che mũi mở cửa sổ ra cho thông gió, quay người lại đã thấy Cao Kỳ Kỳ đứng ở trước cửa nhà vệ sinh rồi.

"Bác gái, sửa xong rồi." Đôn Cảnh Xuyên rửa tay rồi lau mồ hôi trên trán. Cao Kỳ Kỳ liếc nhìn bồn cầu một cái, rồi lại quan sát anh một lúc, "Ổng thông gió trong phòng bếp cậu có sửa được không?"

.....

"Cao Kỳ Kỳ, anh ấy không phải là thợ máy, anh ấy là bạn trai con, sau này sẽ là chồng con, cầu xin mẹ, mẹ lượng thứ cho người con rể này một chút được không!" Đôn Cảnh Xuyên gần như là sửa hết một lần mấy thứ đồ bị hỏng trong nhà họ Cổ, Cổ Linh Nhan nhìn đáng về ướt đầm mồ hôi của người đàn ông nhà mình, không nhận được nữa mà hết lên.

Cao Kỳ Kỳ ngồi trên ghế sofa hưởng thụ gió điều hòa thổi xem ti vi, nghe vậy chỉ nhếch mắt lên, chậm rãi nói: "Cậu là cảnh sát?"

Đôn Cảnh Xuyên bình thần gật đầu.

"Lương một tháng có mấy con số? Nhà cậu có bao nhiêu người? Có mấy căn phòng? Năm sau nó mới 20 tuổi, cậu biết chuyện này không?"

"Tôi thấy cậu vẫn còn giống người bình thường chán, lão nương không rảnh cho cậu giả bộ ngớ ngẩn làm trò cười đâu, không trả lời được thì cút!"

Cao Kỳ Kỳ hỏi mấy câu liên tiếp mà hơi thở vẫn vững vàng, không thờ dốt, Cổ Linh Nhan nghe mà hắc tuyến đầy mặt, vừa định cãi lại thì bị bà ấy chặn miệng: "Con câm miệng cho mẹ, mẹ không hỏi con."

"Bác gái, lương của cháu cao hơn mấy cảnh sát bình thường một chút, mức lương cũng bình thường, bốn con số. Nhà cháu chỉ có cháu là con trai duy nhất. Ba mẹ cháu ở trong một căn nhà. Nơi mà lần trước bác đến là căn hộ thứ hai của cháu, ngoài ra còn một ngôi nhà nữa ở ngoại ô. Cháu biết năm sau Nhan Nhan sẽ 20 tuổi. Cháu đã nói rồi, đợi bác đồng ý gặp mặt ba mẹ cháu thì chúng ta sẽ xác định chuyện này sau, cháu sẽ cưới cô ấy về nhà."

Đôn Cảnh Xuyên trình bày từng câu từng chữ một, hoàn toàn không có đáng về tức giận.

"Mức bốn con số?" Cao Kỳ Kỳ hừ lạnh một tiếng, "Nhưng cũng thế này, cậu sắp ba mươi rồi, nó lại chẳng có tài cán gì, cậu chăm sóc được bản thân

mình và nó không?"

Anh trầm mặc một lúc, hơi nghiêng mặt, thấp giọng nói: "Cháu sẽ cố gắng làm việc."

"Để số điện thoại của cậu lại, sau này tôi gọi lúc nào thì cậu đến lúc đấy, còn bây giờ thì cậu có thể đi rồi." Cao Kỳ Kỳ tắt ti vi, đứng dậy bước về phía phòng ngủ, "Cố Linh Nhan, từ ngày mai cho đến lúc khai giảng, năm giờ chiều là mẹ phải thấy mặt con rồi, con liệu mà làm!"

Cố Linh Nhan giận đến run người, muốn mắng muốn cãi mà cũng cãi không được. Đơn Cảnh Xuyên nghe lời, kéo cô ra cửa, hạ thấp giọng nói: "Anh nghe lời mẹ em, em cũng nghĩ một chút, sau này đừng cãi nhau với bà ấy nữa, được chứ?"

Quần áo anh ướt đẫm, trông lại có vẻ mệt mỏi, nhưng gương mặt anh vẫn là vẻ lạnh lùng trầm ổn. Cố Linh Nhan cay cay mũi, không nhận được mà tiến đến ôm lấy anh gạt đầu thật mạnh.

Đường còn dài cứ đi từ từ thôi.

Sau khi ngồi lên xe, Đơn Cảnh Xuyên mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm, thở dài một tiếng.

***

Sau khi Dung Tiễn biết Thiệu Tây Bội lại quay lại căn phòng cũ một lần nữa thì rất tức giận, trực tiếp sút văng cửa nhà cô.

"Thiệu Tây Bội!" Dung Tiễn điên lên, "Con mẹ nó dây thần kinh nào của cậu bị đứt à?! Ai khóc lóc nói với tớ là phải bỏ anh ta, phải tạm biệt mối tình này? Bây giờ thì ngược lại, còn nghênh nga nghênh ngang ở chung nữa! Tớ đã nói với cậu rồi bây giờ tình cảm của anh ta chỉ là nhất thời ầm đầu ba phút thôi, chẳng bao lâu sau thì lại đi ôm đùi mỹ nữ khác ấy chứ!"

"Lục Lục, tớ thật lòng đề cử cậu đi tham gia 'Giọng hát nổi bật'. Thiệu Tây Bội lấy món ăn nóng từ lò vi sóng ra, "Lúc này cũng là lúc anh ấy về nhà đấy, cậu đi nói chuyện với anh ấy đi."

"Nếu nói anh ta phá hủy cái quan hệ rách nát kia với nhà họ Lương thì tớ tin, nhưng nếu nói anh ta hoàn lương thì đánh chết tớ tớ cũng không tin! Heo mẹ cũng có thể treo cây!" Dung Tiễn vuốt mái tóc ngắn, "Sao anh ta không chết đi nhỉ? Tớ chỉ muốn tìm người xử quách anh ta đi cho rồi!"

"Lúc nào cũng hoan nghênh." Phó Chính cầm chìa khóa tự mở cửa, lạnh lùng nói.

Thiệu Tây Bội không nhận được bật cười ra tiếng. Dung Tiễn tức giận lườm cô một cái, nhỏ giọng nói, "Cậu không ở bên Tiêu An, kiếp sau chắc chắn sẽ bị sét đánh! Bội Bội, cậu có thể đối xử với bản thân mình tốt hơn một chút không, cầu xin cậu đấy."

Dung Tiễn ở bên cạnh Thiệu Tây Bội bao nhiêu năm rồi, còn thương cô hơn bất cứ ai khác, cô thực sự không đành lòng nhìn thấy ngày cô ấy bị Phó Chính bức đến chết, lo lắng đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống.

Thiệu Tây Bội cũng lộ vẻ cảm động, đặt cái đĩa trên tay xuống, vòng hai tay ra ôm cô, "Ở lại cùng ăn tối với mình đi, có được không?"

Trên bàn ăn, Dung Tiễn vừa ăn cơm vừa dùng ánh mắt nhìn một con ốc sên để nhìn Phó Chính. Lúc này, cô đặt đĩa xuống chén chỉ vào ti vi nói bằng quoc: "Bội Bội, cậu xem này, phim mới của Lịch Hân lần này lại hot rồi, sau lưng người ta chẳng biết mấy người con gái trong giới giải trí này bị bao nhiêu người đàn ông X rồi nhì, mất đi lý trí, phá thai gì đó chắc cũng quá quen rồi."

Lời nói của cô có hàm ý, Phó Chính vẫn chẳng thèm để ý đến, nhưng lúc này, ánh mắt không mặn không nhạt của Thiệu Tây Bội liếc tới, anh hơi cau mày, đặt đĩa xuống đi về phía phòng ngủ.

"Tớ hỏi lại cậu một lần nữa, người đàn ông vừa âm hiểm vừa lạnh lùng như vậy, cậu nhất định phải phớt lờ của cuộc đời của mình cho anh ta? Cứ cho như là anh ta sẽ lấy cậu, nhưng người nhà họ Phó sẽ tỏ thái độ gì với cậu?" Dung Tiễn hỏi nghiêm túc.

"Tớ không nghĩ nhiều như vậy." Thiệu Tây Bội gấp thức ăn cho cô ấy, "Tớ chỉ biết rằng, cuộc sống của tớ bây giờ không có chỗ nào là không tốt cả."

Lúc này, tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Dung Tiễn sầm mặt đi ra mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, cô lập tức hoảng sợ: "Anh, anh đến làm gì?"

Người đang đứng trước cửa là một người đàn ông trẻ tuổi, mặt mày tuấn lãng, khí chất bất phàm. Anh lạnh lùng nhìn Dung Tiễn một lúc: "Về nhà, đi ngủ."

"Đến cả cơm tối tôi còn chưa ăn xong thì ngủ cái rắm gì!" Dung Tiễn thấy anh thì lại hoảng sợ, không nhận được mà nói tục. Người đàn ông gạt đầu với Thiệu Tây Bội đang cười trộm một cái, nói: "Tôi đưa cô ấy về trước."

Lúc này Phó Chính cầm điện thoại, bước ra từ phòng ngủ, bình tĩnh tiếp tục ngồi xuống ăn cơm tối. Dung Tiễn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng lưng kẻ tiểu nhân lăm chuyện, vung tay chạy vượt qua cửa trước, trốn thôi!

Người đàn ông mặc quân trang và Phó Chính nhìn nhau một cái, có ý tốt đóng cửa lại, rồi đi.

"Nhất định là bây giờ Lục Lục hận anh chết đi được." Trên gương mặt Thiệu Tây Bội còn có nét cười vui vẻ, chủ động nói câu đầu tiên trong mấy ngày hôm nay, "Nhìn thấy Cù Giản cô ấy không phải chết thì chắc cũng bị lệt da."

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, nhìn kĩ cô một cái.

***

Buổi tối, Thiệu Tây Bội hầu hạ Khoai Sọ xong thì thay đồ chuẩn bị tập yoga, hiếm mới có khi Phó Chính không ở trong thư phòng, anh ngồi khoanh chân ở cạnh thảm tập yoga, tay cầm chén rượu đỏ lên uống.

Cô chẳng nghĩ ngợi gì, mở nhạc lên rồi ngồi xếp bằng xuống thảm, Phó Chính ngồi ở bên cạnh thản nhiên nhìn cô, mãi cho đến lúc cô làm động tác ngửa lưng về phía sau, anh chậm rãi đặt chiếc kính xuống, nhẹ nhàng đề cô lên trên thảm.

Thiệu Tây Bội sợ hết hồn, nhưng đôi môi mỏng của anh nhanh chóng tiến lên phía trên, cắn mút vừa mạnh vừa bất ngờ.

Cái người này chắc chắn là mưu tính đã lâu mà! Lại còn ngồi nhìn cô tập yoga nữa chứ, rõ ràng là muốn ăn cô mà!

Cô bị anh đè ép đến mê man, trong mũi là hơi thở mang theo mùi rượu của anh, còn có bộ phận nào nóng nóng đề lên giữa hai chân cô nữa chứ. Khẽ buông cô ra một chút, nhìn đôi mắt như ngập trong sương mù, hai gò má ửng hồng của cô, đôi môi bị anh làm ướt bóng, Phó Chính không do dự chút nào xé quần áo yoga của cô ra.

Trước mắt là nơi nhô lên trắng nõn nà, anh dùng một tay bắt lấy hai tay cô cố định trên đỉnh đầu, tay còn lại nhẹ nhàng nhào nặn một bên mềm mại, rồi lại cúi đầu xuống ngậm lấy đỉnh đỏ tươi bên kia.

Lúc anh mút vào, chiếc lưỡi phát ra âm thanh nhỏ, nghe thấy mà cô tê dại cả người, phía bên dưới đã có chút dịch tràn ra, người nào đó bị cấm dục đã lâu nở một nụ cười hiếm có, thuận tay cầm ly rượu lên, một đường nào đó chảy dọc theo bụng cô xuống đến tận quần lót.

"Anh..." Thiệu Tây Bội giật mình đỏ mặt lên, trơ mắt nhìn anh cúi xuống liếm phần rượu chảy trên bụng cô, cứ liếm từng chút từng chút xuống phía dưới.

Cho đến lúc hôn đến bên dưới của cô, anh ngừng lại một chút. Đưa tay ra kéo lớp vải đã bị thấm ướt kia ra, anh cúi đầu, chiếc lưỡi chậm chạp vờn ra tiến vào trong.

Lấy lòng một người con gái, là chuyện anh chưa bao giờ làm, nhưng hôm nay, nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, lưỡi anh cứ khuấy đảo một cách linh động, vừa thưởng thức hương vị rượu đỏ vừa thưởng thức hương vị của cô, anh thấy cảm giác này đúng là một sự tuyệt diệu chưa từng có.

Trên người Thiệu Tây Bội cũng dần xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, vừa xấu hổ vừa muốn đẩy đầu anh ra, ai ngờ anh lại được một tác tiến thêm một thước, vờn lưỡi vào tận sâu bên trong hai cánh hoa để tìm kiếm.

Cái miệng nhỏ này của cô vừa ướt lại vừa chặt chẽ, yết hầu Phó Chính khẽ di chuyển, phía bên dưới đã cứng đến muốn nứt ra, thế mà giờ vẫn nhẫn nại được, còn đưa một ngón tay vào trong nữa.

"Ừm..." Cô cắn môi, không nhận được phát ra tiếng rên nhỏ, trong đôi mắt long lanh của cô là một tầng lệ mỏng, nhiệt độ của cơ thể cô dường như tập trung hết ở chỗ tiếp xúc với lưỡi anh rồi, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Cầm anh cũng dính chút dịch ướt, ngón tay phối hợp với lưỡi một vào một ra, càng lúc càng tiến vào sâu hơn.

Lúc này, điện thoại của cô để bên cạnh bỗng nhiên reo lên, cô dùng chân đá nhẹ vào vai anh, anh không quan tâm, chiếc lưỡi vẫn tiếp tục phát ra âm thanh làm người ta đỏ mặt, ác ý mút lấy cánh hoa của cô.

Điện thoại vang lên một lúc rồi dừng lại, xong tiếng chuông điện thoại lại vang lên trong phòng khách. Hai tay Thiệu Tây Bội luồn sâu vào mái tóc anh, cho đến khi ngón tay của anh chạm vào một vòng thịt mềm mềm, cô rên cũng không ra tiếng nữa.

Lúc này Phó Chính mới ngược đầu dậy từ chỗ nào đó, anh đề lên trên người cô, đôi môi còn mang theo chút dịch ướt khẽ giương lên: "Còn muốn nghe điện thoại nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đôi mắt

Editor: Thoa Xù

Trong phòng khách điện thoại ngừng một hồi rồi lại tiếp tục vang lên, Thiệu Tây Bội đỏ mặt tránh né ánh mắt của người đàn ông trên người, trở mình gắng gượng chống tay di chuyển người về phía trước một chút, với tay nhận điện thoại.

Phó Chính thờ hồn hển, nghiêng người tại chỗ nhìn cô dùng dằng về chỉ còn độc nhất cái quần lót bị rượu đỏ thấm ướt còn sót lại trên người để nghe điện thoại.

Mông cô vênh lên, đường cong sống lưng đẹp vô cùng, lúc này nửa quỳ ở trên sàn nhà, toàn thân nhuộm một màu hồng nhàn nhạt và hơi run rẩy, từ bên hông nhìn sang có thể thấy thấp thoáng cái khối trắng nõn nà, nói đây là hình ảnh khiến người ta hồn xiêu phách lạc cũng không quá đáng.

Sau khi Thiệu Tây Bội bắt máy thì sắc mặt hơi thay đổi, nói chưa được mấy câu đã cúp điện thoại, cô vừa mới đặt điện thoại xuống, một vật nóng lập tức dán lên sau mông.

"Phó Chính..." Cô bị anh làm cho run lên, "Anh..."

"Những lúc thế này lại bảo anh dừng lại hả?" Bàn tay anh lướt dọc theo eo nhỏ của cô thẳng một đường lên hai khối trắng nõn phía trên, xấu xa đẩy đẩy vào sau mông cô, "Em muốn làm quả phụ à? Hừm?"

Trong lúc lơ đãng bản thân cô đã bày ra cái dáng vẻ hấp dẫn người ta như vậy, anh bấm bụng chịu đựng cuộc sống hòa thượng bao lâu nay, làm sao có thể nhịn được nữa chứ?

"Lục Lục vừa gọi điện thoại tới đây..." Cô dùng sức đẩy cánh tay đang vuốt ve mình ra, "Em phải mau chóng đến bệnh viện..."

"Ai bị thương?" Đôi mắt Phó Chính chợt lóe lên, lạnh lùng nói, "Tiêu An?"

Thiệu Tây Bội nhấp máy môi theo bản năng, "Ừ, bị thương lúc đi bắt một nhóm tội phạm truy nã đã lâu, anh buông ra mau..."

Lời còn chưa dứt, tay anh đã nhanh nhẹn xé rách quần lót của cô, mạnh mẽ đẩy vào.

Lần này anh đâm vào rất sâu, cô thuận thế nghiêng về phía trước nằm sấp trên bàn trà, cảm động vào bàn một cái đau đến trào nước mắt, người phía sau để mặc cho cô quỳ, bàn tay to vững vàng giữ chặt lấy hông của cô, từ phía sau đâm vào từng cái vừa nhanh vừa mạnh.

Lúc này cô vừa được anh phục vụ bằng tay và lưỡi xong, bây giờ bên trong vẫn còn ướt át, anh ra vào cũng không khó khăn, hơn nữa cô không tự chủ được bên trong co rút nhanh, được khoan khoái dễ chịu nên ánh mắt anh cũng híp lại, gương mặt luôn sắc bén lạnh lùng từ từ được bao phủ bởi một sắc màu ham muốn.

"Nhẹ một chút đi mà..." Hai tay Thiệu Tây Bội nắm thật chặt bàn trà bằng thủy tinh, bị động tác mạnh mẽ của anh làm cho đầu gối ma sát trên sàn gỗ cứng đờ búng lên, cả người lại rung rẩy tê dại.

Phó Chính kiên quyết duy trì một hồi, bị cái miệng nhỏ của cô siết chặt đạt đến khoái cảm mau chóng bắn ra, lúc này cô dựa vào bàn trà, không còn chút hơi sức, nức nở rên khẽ giống như con mèo nhỏ.

Ai ngờ anh vốn không có ý định dừng lại, bỗng cô đứng lên, đi đến đặt cô lên sô pha, tiếp tục đẩy vào nơi hoa dịch đang chảy ra kia.

Thế lực của anh luôn hùng hực lại còn không có nhân tính như vậy, lúc này Thiệu Tây Bội hận chết mình trong một lúc mềm lòng đã mắc bẫy của anh, bây giờ có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, nhìn bộ dạng đó của anh chính là không thể dừng lại được, không biết tình hình của Tiêu An ở bệnh viện thế nào rồi, cô vừa vội vừa xấu hổ, nằm trên ghế sô pha cổ hết sức kẹp chặt anh.

"Giỏi..." Anh gầm lên một tiếng sáng khoái, cắn tai cô thờ gấp nói: "Kẹp chặt hơn chút nữa đi, muốn anh làm chết em sao, hả?"

Cô bị anh hà hơi nóng run rẩy không thôi, phía dưới không tự chủ lại tràn ra chút dịch ướt át nhầy nhầy, gương mặt nhỏ nhắn nhìn qua vừa đáng yêu vừa quyến rũ, Phó Chính không do dự ngồi trên ghế sô pha, ôm cô đặt lên chân mình, mở rộng đôi chân mảnh khảnh của cô ra, từ dưới đâm vào, mạnh mẽ ra vào.

Tư thế này dường như khiến cô nuốt trọn anh không còn chút khe hở nào, hai tay anh thô bạo bấu chặt đùi cô, hông anh mạnh mẽ đẩy lên, tiếng va chạm lọt vào tai khiến người ta phải đỏ mặt, Thiệu Tây Bội rên rỉ đến khản cả giọng, khóc đến nước mắt đầy mặt, "Em chịu không nổi nữa... Đau quá... Quá sâu rồi..."

Trước giờ anh luôn thành thạo, nhưng lúc này chỉ đơn giản là đâm mạnh vào, lâu rồi cô chưa làm qua, bây giờ phía dưới bị anh đâm đến phát đau, đôi tay nắm chặt cánh tay anh, khóc lóc hỗn loạn liều mạng cầu xin anh, lúc này anh thấy cô cặp đùi trắng như tuyết của cô bị anh bấm đến tím bầm lên rồi, cuối cùng trong lòng cũng mềm đi, trong cơn cao trào ôm lấy cô mạnh mẽ mút vào, cuối cùng đâm vào mấy cái thật mạnh, đâm sâu vào trong.

Phó Chính giữ lại sâu bên trong một lúc lâu rồi mới lưu luyến rút ra ngoài, tay anh vừa mới buông lỏng, cô lập tức mềm nhũn nằm úp sấp trên ghế sô pha, che miệng lại khóc.

Lúc này anh cúi đầu nhìn xuống, nơi đó của cô sưng lên đỏ tươi và ướt át, chỗ thịt non dường như hơi bị xước.

"Khóc cái gì!" Anh thấy cô khóc, lật người cô lại ôm lên trên đùi, lau nước mắt rồi vuốt ve cô, "Chẳng lẽ em không thấy thoải mái sao?"

Anh chưa dứt lời, cô đã vung tay lên hất về phía anh, Phó Chính không tránh né, trên cằm lập tức xuất hiện dấu móng tay của cô.

"Vẫn còn muốn à?" Anh sờ sờ cằm, cũng không nhúc nhích, "Cũng được, anh còn có thể tới thêm mấy lần nữa."

Thiệu Tây Bội đỏ mặt quát lên: "Anh cút ra ngoài, tìm người khác phát tiết đi!"

"Ai có ‘cái miệng nhỏ’ siết chặt như em?" Anh lại cúi đầu hôn cô, "Anh nhắc nhở em, chân em mà còn cử động một cái nữa là nửa đời sau em chỉ có thể nhìn ‘trái chuối’ này mà khóc thôi đó Thiệu Tây Bội."

Cô thu chân lại tức giận nhìn anh, thấy trong ánh mắt luôn luôn lạnh lẽo của anh còn hàm chứa một nụ cười, không có âm u lạnh lẽo như bình thường, hơn nữa còn có hơi thân thiết.

Nửa đời sau, cùng với anh nửa đời sau? Kết hôn với anh sống chết bạc đầu chẳng xa nhau?

Trái tim nhảy lên đập từng tiếng dường như có thể nghe rõ bên tai, mũi cô chua xót, rồi lại sợ hãi vô cùng.

Đây là cơ hội cuối cùng mà cô thầm trao cho anh, cô còn có thể đánh cược nổi không?

***

Lúc Thiệu Tây Bội đẩy cửa phòng bệnh ra phát hiện trong phòng có không ít người, chạm mặt dễ thấy nhất chính là một người mặc bộ váy trắng ôm sát - Lương Kha.

Đúng lúc Đơn Cảnh Xuyên đang đứng bên cạnh máy lọc nước, lấy nước cho Cố Linh Nhan uống, thấy cô đến sắc mặt của anh có hơi dịu dàng, ai ngờ lúc này phía sau cô lại có một người đi tới, người đó đang không kiên nhẫn cau chặt mày lại.

Lần này, không khí cả phòng bệnh đều thay đổi.

Ngôn Kỳ đứng bên cạnh Lương Kha cũng chẳng thêm khách sáo nữa, lạnh lùng xắn tay áo lên tiến về phía trước, ánh mắt Lương Kha di chuyển, nhìn về phía Thiệu Tây Bội và người phía sau với cái nhìn phức tạp khó hiểu, Cố Linh Nhan không rõ sự tình, đứng sau lưng Đơn Cảnh Xuyên ló đầu ra nhìn ngó xung quanh, còn Tiêu An đang nằm trên giường bất động, nhìn chăm chú vào bọn họ, cảm xúc trong lòng phức tạp.

Trước đó ở nhà, lúc cô đang thay quần áo thì anh đã nói trừ khi là đi chung với anh, nếu không thì tuyệt đối không để cho cô ra khỏi cửa, cô đã rất kiên quyết nhưng anh cũng không xuôi lòng, trong lòng cô cũng đã lường trước được tình cảnh này, chỉ có thể cười gượng với Đơn Cảnh Xuyên: "Anh."

"Bội Bội." Lúc này Ngôn Kỳ đã vượt lên trước một bước lên tiếng, "Em bảo anh ta cút đi ngay lập tức, anh không muốn đánh nhau trong bệnh viện đâu."

Phó Chính cười khẩy, thông thả ung dung nói: "Anh vợ tôi cũng chưa lên tiếng, cậu ở đây sửa cái gì?"

Ngôn Kỳ nghe xong lông mày dựng hết cả lên, liếc nhìn Lương Kha đang đứng thất thần bên cạnh, cảm giận ngất trời quát lên: "Con mẹ nó tao muốn đánh mày lâu rồi, chơi gái lang chạ thì sáng khoái lắm à? Nhìn từng người từng người đào tìm móc phổi vì mày thì vui lắm đúng không, tao chứ con mẹ nó chứ, ** mẹ mày!"

"Fuck? Mẹ tao?" Phó Chính thờ ơ nhìn Ngôn Kỳ, gần từng tiếng một: "Mày có khả năng sao?"

"Mày!" Mặt Ngôn Kỳ sung huyết đỏ bừng, sải bước tới vung tay về phía Phó Chính, lúc này Đơn Cảnh Xuyên đưa ly nước cho Cố Linh Nhan, tiến lên đỡ lấy quả đấm của anh, trầm giọng nói: "Bên ngoài rất đông người, cậu cứ nhào lên như vậy thì định dọn dẹp màn này thế nào đây? Hành động lần này đã thất bại bây giờ cậu còn ngại mọi chuyện chưa đủ rồi à?!"

Trong phòng lại rơi vào cảnh yên tĩnh, lúc này Thiệu Tây Bội quay đầu lại nhìn Phó Chính khẽ nói: "Anh đi ra ngoài trước đi, em sẽ ra nhanh thôi."

Trong mắt cô mang theo chút đau thương và cầu xin, anh trầm mặc liếc nhìn Tiểu An đang nằm trên giường nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt anh lạnh băng, khẽ nắm chặt nắm đấm đi ra khỏi phòng bệnh.

"Anh sao rồi? Vết thương thế nào rồi hả?" Giọng Thiệu Tây Bội trở lại bình thường, quan tâm hỏi Tiêu An.

"Anh không sao, mắt cá chân bị trầy chút, tại bọn họ chuyện bé xé to thôi mà." Tiêu An cũng đè nén cảm xúc vô cùng tốt, dịu dàng cười với cô.

Cô gật đầu một cái, "Vậy thì tốt rồi, chưa bắt được tội phạm sao?"

"Chứng cứ có tính quyết định bị tên tội phạm mang theo bỏ trốn rồi, một viên cảnh sát của bọn anh trúng đạn bây giờ đang cấp cứu, bởi vì tình hình đặc biệt nghiêm trọng, cho nên cấp trên vừa mới cắt cử đội cảnh vệ vũ trang tới rồi, nên có thể sẽ sa lưới nhanh thôi." Tiêu An kiên nhẫn nói, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô: "Yên tâm đi."

Lúc cô cúi đầu xuống để lộ ra vết hôn như ấn như hiện trên cổ, anh nhìn thấy mà đau lòng, nắm chặt nắm đấm đến phát đau.

"Em ngồi ở đây một lát, anh sẽ lập tức trở lại đưa em về nhà, có được không?" Lúc này Đơn Cảnh Xuyên đã trấn an cô bạn nhỏ Cố Linh Nhan xong, đi đến bên cạnh Thiệu Tây Bội, "Anh ra ngoài nói với anh ta vài lời."

...

Phó Chính đứng ngoài hành lang hút thuốc, thấy Đơn Cảnh Xuyên đi tới bên cạnh mình thì tiện tay rút một điều đưa cho anh.

"Không cần." Đơn Cảnh Xuyên lạnh nhạt nói, "Không phải việc công, là việc tư."

Thân hình của hai người đàn ông này cao lớn xấp xỉ nhau, về mặt cương nghị, y tá đi qua đi lại cũng không nhận được nhìn thêm vài lần, lúc này Phó Chính dập tắt thuốc, lạnh nhạt nói: "Anh đến thuyết phục giúp người anh em của anh à?"

"Tôi có nhìn thuận mắt người em rể này hay không không quan trọng, cho dù tôi và anh có thâm thù đại hận cũng không quan trọng, chỉ cần anh có thể đối xử tốt với Bội Bội." Đơn Cảnh Xuyên gằn từng câu từng chữ: "Từ nhỏ tôi và em ấy đã lớn lên cùng nhau, tâm tính của con bé rất tốt, thẳng thắn mà nói tôi cảm thấy con bé xứng đáng với một người đàn ông tốt hơn."

"Ý anh muốn nói lịch sử tình ái trước đây của tôi tệ lắm đúng không?" Về mặt Phó Chính lạnh lùng: "Thứ lỗi cho tôi, cho dù bản thân tôi có hồng бет, lại có một người đàn ông tốt xuất hiện, tôi cũng tuyệt đối không cho phép cô ấy suy nghĩ đến dù chỉ một chút."

Đơn Cảnh Xuyên nhìn anh, "Người lấy cuộc sống của mình làm trò đùa, đối với hôn nhân sẽ là thái độ gì đây?"

Lúc này Cố Linh Nhan thật sự ngồi không yên trong phòng bệnh, hé cửa nhìn người đàn ông của mình ở bên ngoài, đúng lúc Phó Chính lướt mắt thấy, khoe miệng nâng lên một nụ cười lạnh lùng, "Anh vợ, biết đâu ông cụ bên nhà sẽ làm cho hôn nhân của anh trở thành một vở kịch, đèn nhà ai nấy sáng, xin anh tự lo cho chuyện của mình trước, đừng làm ảnh hưởng đến chuyện của chúng tôi. Với lại người nhà họ Đơn các người đối với hôn nhân là thái độ gì thì mọi người đều biết, không cần lời tám gương xấu ra giảng dạy đâu."

Cuộc nói chuyện hoàn toàn hồng бет, lúc này Thiệu Tây Bội ra khỏi phòng bệnh, Phó Chính không muốn tiếp tục nhìn sắc mặt nặng nề của Đơn Cảnh Xuyên nữa, bước đến kéo cô đi về phía thang máy, lúc này Cố Linh Nhan chạy đến bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên, lo ngại sắc mặt của anh nên không dám lên tiếng.

"Có phải chờ lâu lắm rồi không, chờ đợi cảnh vệ đến anh sẽ lập tức đưa em về." Anh điều chỉnh vẻ mặt, ôm cô vào trong lòng nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô.

"Ba!" Lúc Cố Linh Nhan còn chôn ở trong ngực anh, đột nhiên nghe anh cất tiếng gọi, cô vừa định ngẩng đầu nói anh học nói đùa từ khi nào vậy, quay đầu lại thấy thật sự là Đơn Lợi.

"Ông nội con ở nhà đột nhiên bị trúng gió rồi, mới vừa đưa đến bệnh viện, con lập tức đi theo ba."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đầu mối

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Dọc theo đường đi, Phó Chính lái xe chạy như bay. Nhìn qua lớp kính phản quang, thấy người ngồi trên ghế phụ bên cạnh không nói một lời, anh nhàu mày, cầm bình nước đưa cho Thiệu Tây Bội.

Cô hơi giật mình, có nhìn qua nhưng không liếc anh một cái, chỉ vẫy tay nhẹ.

Về mặt “không sống không chết” này của cô rất hợp với cuộc đối thoại vừa rồi giữa cô và Tiêu An. Phó Chính hoàn toàn không thể hiểu hết, ánh mắt anh đằng sau thấu kính lạnh hắt đi, “Má nó”. Phó Chính vứt bình nước ra phía sau xe, xoay vô lăng rất mạnh bạo, xe đi loanh quanh rồi chạy về phía trước nhanh hơn.

*Không còn sức sống, sinh lực

Xe chạy đến cửa của tiểu khu* thì ngừng lại. Không đợi anh nói chuyện, Thiệu Tây Bội đã chậm rãi tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe. Phó Chính nhìn bóng lưng cô trong đêm mà cổ nén giận trong lòng. Anh đập mạnh chân ga, rẽ ngoặt rồi lái khỏi đó.

*Tiểu khu – một khu vực nhất định trong nội ô thành thị, tương đối độc lập, có rất nhiều cư dân sinh sống □ ở đây có thể xem như một khu cư trú, khu chung cư

Trong đầu cứ ong ong nhưng nhức, Thiệu Tây Bội lấy chìa khóa trong túi xách ra, sắc mặt khá nặng nề, cô bước vào thang máy để lên lầu.

Căn phòng vừa im ắng vừa tối đen cả một vùng. Thiệu Tây Bội rõ ràng là chẳng hề mở đèn. Cô tiện tay ném túi xách từ ngoài cửa vào, bước tới phòng ngủ rồi trực tiếp ngã xuống giường.

***

Ngoại trừ đôi vợ chồng Đơn Quân đang ở thành phố R, người của nhà họ Đơn đều có mặt đầy đủ. Bên ngoài phòng bệnh, đám đông đen kịt đến mức dọa người. Cổ Linh Nhan đến cùng với Đơn Cảnh Xuyên, dường như hơn phân nửa ánh nhìn của mọi người ở đây đều hướng về phía cô.

Hiện tại, tình huống của ông Đơn vô cùng khẩn cấp, Đơn Cảnh Xuyên lại lo lắng nếu người khác đưa cô về. Phía bên kia, Cao Kỳ Kỳ đã gọi vài cú điện thoại thúc giục, giọng bà lớn đến mức khiến mọi người xung quanh nghe rõ một hai, Đơn Cảnh Xuyên vẫn luôn kiên nhẫn trả lời, khiến cho Đơn Lợi và Cù Âm đứng ở bên cạnh nhìn mà nhũn mảy.

Ánh mắt nhìn chằm chằm của người khác khiến Cổ Linh Nhan không thoải mái, cô đành phải kéo góc áo của bạn trai, nhỏ giọng nói với anh.

"Sao thế?" Anh quét mắt nhìn ra xung quanh, sau đó cúi xuống sờ đầu cô, "Anh đã nói với mẹ em rồi, đợi đến khi biết tình trạng của ông nội xong, anh sẽ đưa em về nhà, sẵn tiện giúp bà ấy mua một vài thứ luôn."

Dù sao thì Cổ Linh Nhan cũng còn biết nặng nhẹ, thấy anh nhũn chặt hàng mày, cô không nói gì thêm nữa, ngay cả di động cũng chẳng lấy ra chơi, chỉ gật đầu ngoan ngoãn.

"Nhan Nhan." Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó đáng thương của cô mà cảm thấy không đành lòng, cố gắng dịu giọng, nói khẽ, "Em đến nói chuyện với bà nội, được không?"

Tuy rằng bà Đơn bình tĩnh ngồi ở bên cạnh, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy đôi tay đặt trên đùi của bà run run. Cổ Linh Nhan nhìn khuôn mặt dịu dàng của bạn trai, sau đó bước chậm chậm tới bên cạnh bà nội anh.

"Bà ơi." Cô ngồi xuống bên cạnh bà, đánh bạo gọi một tiếng. Bà nội sững sốt, nghiêng mặt qua nhìn, khẽ gật đầu.

Cô nhìn bà nội, sau đó lại nhìn phòng bệnh rồi nói, "Ông nội sẽ không sao đâu. Lần trước, lúc con gặp ông, ông còn rất vui vẻ, xương cốt cực kỳ mạnh khỏe, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Bà nội bị kiểu hình dung lạ đời của cô làm cho mắc nghẹn, nhưng khuôn miệng của bà vẫn chậm rãi nở nụ cười, "Vậy thì nhờ lời chúc của con rồi."

Hai người ngồi yên lặng một hồi. Bà nội nhìn cửa phòng bệnh rồi chậm chậm mở miệng, "Mạng sống quý giá biết bao, nếu như đến thời điểm cuối cùng mà vẫn cảm thấy việc mình làm cho đối phương còn chưa đủ nhiều, đối với người ta còn chưa đủ tốt thì quả thật quá chậm trễ rồi."

"Nếu như con thật sự có lòng đối với Cảnh Xuyên, hy vọng từ nay về sau, hai con có thể ủng hộ lẫn nhau, thông cảm cho đối phương."

Cổ Linh Nhan luôn có chút sợ hãi và kiêng kỵ đối với gia tộc họ Đơn, quả thật là không nghĩ tới sẽ có ngày bà nội nói câu này với mình.

...

Đơn Lợi nhìn một già một trẻ ở bên kia, ông quay đầu nhìn con trai, thấp giọng nói, "Ba đã điều tra bối cảnh gia đình của con bé, con thấy đó, mẹ vợ tương lai coi con là ai mà sai này sai nọ vậy hả? Con không chê hay làm người ta mất thể diện, nhưng ngược lại, người ta còn chê và làm con bẽ mặt đấy!"

Cù Âm đứng bên cạnh cũng cố nén cơn giận, "Cảnh Xuyên, con bé ấy còn nhỏ mà con lại thích, con cũng không nên vội vã như vậy. Bây giờ mẹ của nó không ưa con, sau này, nếu con không cần con gái của người ta nữa, không biết người ta sẽ âm ỉ đến mức nào!"

"Con còn trẻ." Đơn Lợi vất chéo hai tay sau lưng, hiếm khi nói được một câu thấm thía, "Sau này còn nhiều cơ hội, hai người ở cùng với nhau phải trải qua cả cuộc đời. Bây giờ con xúc động nhất thời, nhưng sau này, ngay cả hối hận cũng không kịp đấy."

Đôi vợ chồng cứ mỗi người một câu, Đơn Cảnh Xuyên cảm thấy trước trán mình như có khói mù bao phủ. Anh định nói gì đó, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

"Bây giờ, sức khỏe của ngài Đơn đã không còn trở ngại nữa." Bác sĩ kéo khẩu trang xuống, "Chỉ là thần trí không được minh mẫn lắm, người nhà đừng âm ỉ quá, để ngài ấy tĩnh dưỡng ở phòng bệnh đi, qua một thời gian sẽ hồi phục, chúng tôi luôn kịp thời theo dõi và trị liệu."

Tất cả mọi người bên ngoài cửa rốt cuộc cũng thờ nhẹ ra một hơi. Bà Đơn kích động đến mức véo vào tay Cổ Linh Nhan. Bàn tay của người già đầy vết chai thô ráp, véo nhẹ lên da của Cổ Linh Nhan khiến cô cảm thấy ngứa ngứa nhưng lại rất ấm áp.

Bốn ông bà lớn tuổi, đồng lứa* của Cổ Linh Nhan đã mất. Ngay từ nhỏ, cô đã không có khái niệm về ông về bà. Nghĩ đến việc sau này khi gả vào nhà họ Đơn, hai người kia cũng là ông nội bà nội của mình, cảm giác của cô cũng không tệ lắm.

*Ông bà nội, ông bà ngoại

Đơn Cảnh Xuyên đỡ bà nội đi vào phòng bệnh rồi lại bước ra ngoài. Anh ôm chặt Cổ Linh Nhan đang đứng chờ ở cửa trong hành lang vào lòng, hôn lên thái dương cô.

"Cảm ơn em, Nhan Nhan." Giọng nói của anh trầm thấp nhưng chân thành.

Lúc này, Cổ Linh Nhan cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Cô lắc đầu, dịu giọng nói, "Em cũng rất hi vọng có thể giúp anh một chút gì đó. Anh luôn chăm

sóc em, vì em mà chịu phiền hà, bây giờ còn phải chịu đựng cả mẹ của em.”

"Trước kia, anh từng nghe nói con rể có Thập Nhị Hiếu* mới tốt." Anh buồn lòng cô ra một chút, trở vào mũi cô, "Lên núi đao, xuống biển lửa cũng không lùi bước. Dù sao thì anh đã luyện tập cơ bắp từ hồi ở trong bộ đội rồi, không sợ mẹ em lấy gậy đánh chết đâu."

*12 tấm gương hiếu thảo với mẹ vợ

Cho dù tất cả mọi người đều không xem trọng, đối với anh mà nói, chỉ cần có em là điều tuyệt nhất, những thứ khác không còn liên quan nữa.

Lúc này, có tiếng bước chân đi ra, càng lúc càng truyền tới gần. Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ cao gầy đang đỡ một ông lão lớn tuổi, chống gậy bước tới.

Đón Cảnh Xuyên tiến lên vài bước, cung kính xoay người, nói với ông lão, "Ông nội Hân", sau đó ngẩng đầu, nhìn vào mắt của người phụ nữ kia.

"Nồi, đã lâu không gặp." Người phụ nữ trước mặt anh có dáng người cao gầy, nhìn sơ qua có thể thấy cô ta hơn anh vài tuổi. Lúc cười lộ lên, sóng mắt cô ta chuyển động, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Cố Linh Nhan đứng ở bên cạnh bọn họ, trong lòng cô vang lên một tiếng "lộp bộp".

Cô thề, cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt của Đón Cảnh Xuyên hết như thời khắc này.

***

Lúc trở về, Phó Chính trực tiếp đi tới phòng ngủ. Thiệu Tây Bội ngủ không quá sâu, anh vừa nằm lên giường, cô đã giật mình tỉnh giấc.

"Mấy giờ rồi?" Cô dụi mắt, nhỏ giọng hỏi.

"Không có xem." Anh tháo mắt kính, tiện tay ném nó lên trên tủ đầu giường, ôm eo cô từ phía sau, thở ra một hơi nặng nề.

Mùi khói thuốc hòa quện với hơi rượu nồng nặc phả vào mặt cô, trong hơi thở của anh còn có hương nước hoa rất gay mũi. Cô tròn mắt, đưa lưng về phía Phó Chính, nhanh chóng nghe thấy tiếng thở dài của anh.

Thiệu Tây Bội trở lại bên cạnh Phó Chính một lần nữa. Cô từ chối Tiêu An, đồng thời cũng hiểu rõ rằng quan hệ bạn bè nhiều năm giữa hai người tuyệt đối không thể trở lại như lúc trước; Ngón Kỳ mà cô luôn kính trọng như anh trai cũng nổi giận ở trong phòng bệnh, đối chọi gay gắt với cô; ngoại trừ mẹ, lập trường của người anh họ mà cô yêu quý nhất cũng khiến cô khó cả đôi đường.

Vì Phó Chính, cô phải trải qua biết bao gian khổ, bấy nhiêu chuyện đó đã khiến cô không tài nào chịu đựng nổi.

Mà bây giờ, có lẽ anh sẽ lặp lại chiêu cũ, giống hệt như trước kia, anh nằm bên cạnh cô nhưng trên người lại có hương vị mà cô chán ghét nhất, anh dùng đôi tay đã từng ôm người phụ nữ khác để ôm lấy cô.

...

"Bấm chuông." Phó Chính đập mạnh Mẫn Kiều Tư một cái từ phía sau, ý bảo anh ta bấm chuông cửa nhà trọ mà Lục Mộc ở. Mẫn Kiều Tư mới bị anh quật cho một trận, đánh vừa xoa mông vừa nghiền răng nghiền lợi rồi bấm chuông.

Lúc Thiệu Tây Bội ra mở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ, cô liền sững sốt, quay đầu qua nhìn Lục Mộc nhưng vẫn để bọn họ bước vào.

"Bác gái, làm phiền bác ạ." Mẫn Kiều Tư cười tủm tỉm, nói, "Cháu có mấy câu muốn nói với chị... dạ cô Thiệu ạ."

Lục Mộc cười nhạt, cầm hàng thêu rồi bước vào phòng làm việc.

"Chị dâu." Mẫn Kiều Tư nhìn Thiệu Tây Bội đang mặt mày ủ ê, đáng vẻ đáng thương, "Tôi hôm qua là do em kiên quyết kéo Phó Chính tới mấy chỗ ** ở thành phố R, đám người kia bảo mấy cô gái bước vào, nhưng em và Phó Chính không có! Em dám giơ hai tay để thề, nếu em nói dối, sau này em không sinh được con trai*!"

*Ý cậu ấy là không có con nói dối

Buổi sáng, lúc Phó Chính tỉnh lại, Thiệu Tây Bội đã đưa Khoai Sọ đi đâu không biết, ngay cả điểm tâm cũng không ăn. Anh ngẫm lại, chỉ biết nhất định là đêm qua có vấn đề, do đó sau khi tan tâm, anh liền trực tiếp bắt đầu số game chuyện phải đi giải thích.

Phó Chính tựa vào cạnh cửa ngoài ban công. Anh nhìn Thiệu Tây Bội, lạnh hết cả mặt, không nói một lời.

"Chị dâu! Em đã thề độc như vậy rồi, chị mau rời nhà mẹ rồi về với Phó Biến Thái đi!" Mẫn Kiều Tư hạ thấp giọng, khuôn mặt anh tuấn nhăn nhó thảm thương, "Em còn có việc gấp, em đi trước đây!"

Thiệu Tây Bội liếc nhìn Phó Chính. Cô nở nụ cười, đứng dậy, mở cửa giúp Mẫn Kiều Tư.

Con người Phó Chính cứ luôn biến thái, không biết xấu hổ như thế, ngang nhiên công khai, tiến dần từng bước một. Thiệu Tây Bội nghe Mẫn Kiều Tư giải thích xong cũng không nói lời nào. Cô mang quần áo đã thay ra đi giặt sạch rồi tắm rửa, Phó Chính gọi một cuộc điện thoại trong phòng khách, ở phía đối diện là Lục Mộc vừa bước ra khỏi phòng làm việc.

"Tôi gì mà cậu phải vất vả tính toán mọi đường để quay lại như thế?" Lục Mộc đặt hàng thêu lên trên bàn, "Khi ấy tôi đã nói, con bé rời khỏi cậu, cả hai người đều sẽ thoải mái."

"Bác gái." Phó Chính đi đến trước mặt Lục Mộc, lấy cái gì đó từ trong túi quần rồi đặt lên trên hàng thêu, thản nhiên nói, "Một chút thành ý của cháu, xin bác vui lòng nhận cho."

Nói xong, anh xoay người, trực tiếp đi đến phòng của Thiệu Tây Bội.

Lục Mộc cúi đầu, liếc mắt nhìn cái gì đó, dường như là bà sợ hãi vì quá bất ngờ, khuôn mặt luôn bình thản cũng khẽ run lên.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy do Thiệu Tây Bội tắm đột nhiên ngừng lại. Cô hoảng hốt, vội vàng cầm lấy thứ này thứ nọ, ngay cả hàng thêu cũng không kịp lấy, chỉ kịp chạy vài bước vào phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

***

"Nếu như sáng sớm thức dậy mà anh lại không thấy người, anh sẽ bóp chết nó ở trước mặt em." Thiệu Tây Bội tắm rửa xong, bước vào phòng ngủ. Phó Chính đứng đưa lưng về phía cô, tay anh nắm lấy cổ Khoai Sọ, lạnh lùng nói.

Thiệu Tây Bội ném khăn lông, chạy vội mấy bước để cướp Khoai Sọ về, "Lúc đó, chính là anh đưa nó về, bây giờ lấy nó trút giận để làm gì hả?!"

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, chán ghét mà né khỏi Khoai Sọ, ôm lấy cô từ phía sau, "Ngày mai là sinh nhật của A Thiên, em theo anh về một chuyến nha."

Vừa nghe nói như vậy, cô liền sững sốt, chưa kịp quay đầu đã bị anh giữ chặt, "Đừng có về nhà mẹ mãi rồi nghiện, tiếp theo đây, anh nhất định phải cho em nhìn rõ thế nào mới là tốt, hôm kia còn nhẹ quá."

Hôm kia? Thiệu Tây Bội suy nghĩ, mặt cô đỏ hết cả lên, chỉ biết dùng khuỷu tay để đẩy anh ở đằng sau.

Hôm kia, lớp da phía dưới của cô đều bị cọ xát mạnh mẽ, hai ngày nay vẫn rất khó chịu. Thô bạo như vậy mà anh còn không biết xấu hổ, nói như thế là nhẹ sao? Nếu nặng hơn nữa, chẳng phải sẽ khiến cô liệt nửa thân dưới ư?

Hai ngày qua, Phó Chính công tác mệt mỏi. Sau khi tắm rửa xong, anh liền ôm Thiệu Tây Bội ngủ say. Cô nhắm mắt lại, nhưng vẫn ngủ không được như đêm hôm qua.

Ngày hôm qua, lúc đi ra khỏi phòng bệnh, Lương Kha đã nắm chặt cổ tay cô, dòn cô vào góc phòng, gần từng tiếng một, "Thiệu Tây Bội, cô cứ một hai muốn sống muốn chết*, bây giờ thì Phó Chính vứt bỏ tôi rồi, ngay cả lợi ích trên đường thăng quan tiến chức mà anh ấy cũng không cần, cô hài lòng chưa?!"

*Yếu tử yếu hoạt – muốn sống muốn chết – tức là đi tìm cái chết

"Tôi biết anh ấy trước cô, yêu anh ấy lâu hơn cô, càng không có ai chán ghét cô bằng tôi!" Lúc này, Lương Kha mới buông cổ tay Thiệu Tây Bội ra, "Cô có thể cảm thấy tôi nói mấy câu này vì không chiếm được anh ấy, quả thật có cả nguyên nhân đó đây, nhưng không hề đúng hoàn toàn!"

"Bây giờ cô còn không rời khỏi Phó Chính, tôi sẽ khiến cô sống khổ sở hơn cả chết!"

Trước kia, Thiệu Tây Bội đã từng nghe qua mấy lời đại loại như thế này, nhưng cô chẳng hề có cảm giác gì, thế nào cô cũng nhanh chóng bỏ qua, vậy mà khi đó, ánh mắt của Lương Kha lại khiến cô ghi nhớ rất rõ ràng - không phải ánh mắt ác độc hay châm chọc, thật ra đó là ánh mắt cực kỳ thương hại.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Rộn ràng

Editor: Thư

Thiệu Tây Bội tỉnh dậy làm điểm tâm sáng xong, cầm quần áo đã được giặt sạch phơi khô vào toilet trong phòng ngủ cho Phó Chính.

Anh mới dậy nên không có đeo kính, ôm cánh tay đi theo cô đi, nhìn cô nhón chân duỗi thẳng tay lên tìm bàn chải đánh răng trong tủ đồ phía trên bồn rửa mặt, cũng không thèm giúp một tay.

"Á..." Bàn chải đánh răng ở nhà cô không có dư nên cô cau mày hạ chân, tiện đà xấu hổ tức giận liếc anh một cái.

"Không cần lấy, dù sao hôm nay cũng về nhà ở rồi." Phó Chính tùy ý nhu nhu tóc của cô, thân nhiên nói, "Anh dùng cái của em được rồi."

Tính tình Phó Chính lạnh lùng, bình thường ngay cả uống nước cũng không chịu uống cùng một ly, hiện tại lại cực kì tự nhiên dùng ngón tay thon dài của anh cầm ly và bàn chải đánh răng của cô.

Thiệu Tây Bội thấy hơi nóng lên, xoay người đi ra ngoài phòng khách.

Hà tất suy nghĩ chút chuyện đó có nên hay không? Mấy ngày nay chuyện đã rành rành trước mắt, không thể phủ nhận đích thị quả thật anh không thể tẩy trắng những gì họ đã trải qua, nhưng ít ra bây giờ cô còn có một tia mong đợi trước tương lai của bọn họ.

Sớm chiều ở chung, tương cứu trong lúc hoạn nạn, trải qua những chuyện không như ý, nếu đã quên không được vậy thì vứt ở sau ót là tiện nhất.

"Mẹ cứ từ từ nghỉ ngơi, hai ngày nữa con lại đến thăm mẹ."

Sau khi ăn điểm tâm Thiệu Tây Bội ôm từ biệt Vu Nãi và Lục Mộc, Phó Chính đứng sau lưng cô sắc mặt vẫn như thường, Lục Mộc liếc anh một cái, ánh mắt pha chút cảm xúc ần ần dẫu dẫu vết, sau cùng anh cũng khẽ gật đầu với cô.

***

Cuối cùng thì thần chí của ông cụ Đơn cũng khôi phục chút ít, thấy rõ là lão hàng xóm đứng trước mặt mình vui sướng đến mức râu cựa run hết cả lên, Hân Đình đỡ ông cụ Hân ngồi xuống bên giường, khéo léo mỉm cười, "Ông Đơn, con và ông nội lại đây thăm ông, hôm nay xem tinh thần và sắc mặt ông có tốt hơn hai ngày trước rồi đấy!"

Trước kia ông cụ Hân cũng qua lại khá thân thiết với ông cụ Đơn, từ nhỏ ông Đơn cụ đã cực thích Hân Đình, chỉ tiếc về sau Hân Đình một mình lẻ loi đến Mỹ học tập, nhiều năm cũng chưa từng trở về lần nào.

"A Đình..." Ông cụ nắm tay Hân Đình, hồi lâu mới thò dài một hơi, "Bên người có một cô cháu gái hiểu chuyện nhu thuận thì còn gì sánh bằng.. Cũng do Cảnh Xuyên vốn là con trai, dẫu có hiểu chuyện hơn nữa thì ông cũng xem không vừa mắt."

Hân Đình biết hẳn là ông đang nhớ tới Thiệu Tây Bội, vội vàng hộp điểm tâm đặt trên bàn trà, "Con ở nước ngoài nhiều năm cũng rất nhớ ông, con biết lúc nào ông cũng thích ăn mấy món này nên mua vài hộp, chờ ông xuất viện là có thể ăn lấy ăn để một phen no nê!"

Chính là đang trò chuyện vui vẻ thì người mặt đen nói chuyện khô khan buồn chán kia liền tới, Hân Đình giúp ông cụ Đơn kê gối đầu, để cho hai ông cụ từ từ tán gẫu, chính mình đi ra cửa gặp Đơn Cảnh Xuyên đang đứng.

"Nhiều năm như vậy vẫn lại là gương mặt đen này, khó trách ông nội cậu ghét bỏ cậu, như vậy xem ra lúc còn nhỏ tôi lấy biệt danh cho cậu là quá hợp rồi." Hân Đình đi theo anh đến đại sảnh bệnh viện, cười mỉm nhìn người đàn ông trước mặt.

"Hai năm qua ở Mỹ có tốt không?" Đơn Cảnh Xuyên giúp cô rót ly nước.

"Có thể không tốt sao? Sinh hoạt không thể quá thuận lợi được...." Hân Đình quẹo rừ cười, vỗ vỗ bờ vai của anh, "Không cần cậu nói tôi cũng biết dạo này cậu thuận lợi hơn tôi nhiều, một cô bé trẻ tuổi non mềm như thế mà cậu cũng cưa cho được, người ta mới vừa xong cấp ba đúng không? Cậu chính là tên cộc gỗ vừa thấy con gái là sẽ đỏ mặt của trước kia sao?"

Nét mặt Đơn Cảnh Xuyên nhu hòa một chút, đưa ly nước cho cô: "Cô ấy học đại học năm 2 rồi."

"Ba mẹ cậu cũng đồng ý sao?" Hân Đình nghĩ một hồi mới nói, "Cậu là bé ngoan không giống như tôi, cậu có biết từ nhỏ tôi đã thích giống đám con trai hình xăm đầy mình dưng mãnh, ba mẹ tôi cũng đã nhận ra... Tôi nhớ ra rồi, lần đó cậu đi xăm mình, mỗi ngày tôi có thể nghe được tiếng ba cậu lấy roi đánh cậu ở cách vách!"

Cô vui vẻ phần chán trêu đùa, anh vẫn bình thản đối đãi, "Ở nước ngoài yêu thích thể loại mạnh mẽ dòn dập thế này đúng không?"

Đôi mắt trong trẻo như làn thu thủy của Hân Đình càng sáng lấp lánh, môi đỏ mọng khẽ mở, "Chuẩn rồi!"

Đơn Cảnh Xuyên có chút bất đắc dĩ liếc nhìn người cười đến ngã trái ngã phải, "Quả thật cậu vẫn cứ đàn ông hơn cả đàn ông."

"Biết thì tốt." Hân Đình lấy tay vỗ vỗ bờ vai của anh, "Thân thể ông nội cậu cũng đỡ hơn rồi, đêm nay mau dẫn chị cậu đi uống vài ly đi nào, tôi chỉ ở đây mấy ngày là đi rồi!"

"Đợi lát nữa tôi phải đưa Nhan Nhan về nhà." Anh suy nghĩ một chút, "Nếu không trễ hơn chút được không?"

Hân Đình vô lại đánh giá anh một hồi, cười gian gât gật đầu.

...

Lúc Cổ Linh Nhan đi đến cửa nhà, cú điện thoại thứ ba của Đơn Cảnh Xuyên vang lên, mặt cô trầm xuống nhìn lướt qua, hồi lâu vẫn nghe máy.

"Em ở đâu?" Bên kia giọng điệu vững vàng của anh truyền tới, "Không phải nói đứng trước nhà sách về tranh sao?"

"Em về đến nhà rồi." Cô từ từ đi lên thang lầu, "Anh về sớm một chút đi, hai ngày này thân thể ông nội anh tạm ổn, anh nên chăm sóc ông nhiều hơn."

Bình thường khi nói điện thoại cô luôn luôn bỏ bỏ luyên thuyên nói một hồi, sẽ không khách khí như vậy, Đơn Cảnh Xuyên hiểu rõ cô, liền vội vàng hỏi, "Làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?"

"Không có việc gì!" Giọng điệu của cô hơi cao lên, lại khắc chế xuống, "... Em nói em không sao, anh trở về đi, thực xin lỗi vì để anh chờ."

Đơn Cảnh Xuyên cầm điện thoại ngồi trong xe hơi ngạc nhiên, nhú nhú mày, hồi lâu mới trầm giọng nói, "Tốt lắm, em đi ngủ sớm một chút."

"Ngủ ngon." Cô cúp điện thoại, lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Cao Kỳ Kỳ đang ở trong phòng gác chân hút thuốc, thấy cô trở lại, giọng the thé nói, "Nó có đến không? Mẹ còn muốn nhờ nó mua một túi long nhãn về đây."

"Về sau mẹ không cần gọi điện thoại cho anh ấy nữa." Cổ Linh Nhan để túi xuống, trong giọng nói không hề có chút phật phùng.

"A, cãi nhau hả?" Cao Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn cô, khinh thường cười nhạo một tiếng, "Một người như nó có thể chịu đựng tính tình chó má của con lâu như vậy đã là không sai rồi!"

"Đúng ha, mẹ sai sử anh ấy lâu như vậy cũng sung sướng lắm đấy, nói bậy nói bạ người kia như thế cũng đủ rồi, con theo ba, chút tiền đồ như thế sẽ không làm phiền đến người bên gối." Cổ Linh Nhan đi vào phòng tắm, "Hiện tại mẹ bắt đầu thấy anh ấy thuận mắt, những trước tiên thông báo cho mẹ hay một tiếng, mong làm mẹ vợ cảnh sát của mẹ nên đẹp đi là vừa rồi."

Không đợi Cao Kỳ Kỳ nổi điên động tay, cô đã đóng cửa phòng tắm lại cái rầm.

Cổ Linh Nhan mở vòi sen, ngay cả quần áo còn chưa cởi liền trực tiếp đi vào, nước lạnh ào ào xối từ trên đầu xuống, cô nhắm mắt lại đứng một hồi, gió tay lau đôi má.

Thì ra trước đây mới là nguyên do anh ấy chống đối ba anh ấy chuyện lông vàng; thì ra mỗi ngày cô mở miệng kêu "Oa Oa" cũng là tên người khác đặt; thì ra anh không chỉ đối tốt với cô mà đối với người khác anh cũng hiểu chuyện mà bỏ thời gian tán gẫu.

Hiện nay xem ra, người chó nên nằm mộng ban ngày là cô mới đúng.

Một người như vậy trong mắt anh là người phụ nữ xinh đẹp tốt nghiệp toàn bộ đều là loại ưu, bối cảnh gia đình cũng tương đương nhà anh, cô có thể lấy cái gì đi so với người ta đây?

Cô thì ngay cả chút việc còn con không qua được.

***

Hơn sáu giờ Phó Chính đã đến, hôm nay Thiệu Tây Bội đóng cửa tiệm sớm, thay một bộ quần áo, lại vội vàng điểm thêm vài món trang sức trang nhã.

Phó Chính nhìn thấy bộ dạng khảm trương đến ngơ ngẩn của cô khi lên xe ngồi, chậm rãi phanh lại, đôi mắt chớp lóe, "rầm" một tiếng để cô ra sau lưng ghế tựa, lại hung hăng hôn xuống.

Váy của cô rất thuận tiện cho anh hành sự, một tay anh giữ lấy bả vai cô, một cánh tay kia linh hoạt dò xét từ đùi cô đi vào, thẳng đến khi dán lên lớp quần lót mỏng nhạt của cô mà vuốt ve.

Thiệu Tây Bội thực không ngờ tới lúc này anh còn có thể sinh thú tính, đánh không lại anh đành phải cắn đầu lưỡi anh một cái, dùng sức đẩy anh ra.

"A Thiên và ba mẹ anh sẽ đợi đến sốt ruột đấy, mà hiện tại đang lúc tan tằm trên đường đông lắm đó, khẳng định đến nhà anh đã là trễ rồi đấy." Cô vừa vội vừa then, muốn kéo tay anh ra khỏi đống váy, "Trễ... Buổi tối đó anh."

Môi người trước mặt bị anh mút đến mức hơi sưng, đôi má non mịn hơi hơi phồng hồng, quả thực còn ngon miệng hơn đồng đồ ăn gì đó nữa, đôi mắt Phó Chính hơi trầm xuống, không nói tiếng nào lại dùng sức trực tiếp duỗi một ngón tay vào bên trong cô.

"Kệ nó."

Tay anh ra ra vào vào thân thể cô, mặt khác mấy ngón tay vẫn phối hợp xoa xoa bên ngoài hoa huyết, trong xe an tĩnh, ngón tay anh bí mật mang theo tiếng nước ra ra vào vào phát lên từng tiếng nước ngọt ngậy rõ ràng, Thiệu Tây Bội liều mạng ngâm chặt miệng, móng tay sắp găm vào da thịt sau lưng anh mất rồi.

Phó Chính thấy đáng về cô cần môi đỏ mọng không ra thốt thành tiếng, khoe miệng nhếch lên, lại thêm một ngón tay liên tục đung đến chỗ sâu nhất, kích thích này cô thật sự chịu không nổi, khoe mắt đều đã hơi hơi ướt át, phía dưới cắn hai ngón tay của anh, toàn thân run lên một hồi lâu, nhắm mắt lại nhẹ nhàng ngâm một tiếng.

May mắn là cửa sau của cửa hàng thú cưng là một con đường nhỏ, người qua lại không nhiều lắm, cửa kính xe anh lại tối, cơ bản thấy không rõ người ở bên trong đang làm cái gì, Thiệu Tây Bội mở mắt ra nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh gần trong gang tấc, quả thực thật muốn hung hăng dùng tay nắm bóp cho thỏa.

Phó chính không thoải mái, nhưng vẫn dùng tay rút khăn tay giúp cô lau chùi, lau chùi xong xuôi nhưng vết nước đọng nhỏ trên váy cô có chùi thế nào cũng không mất, cô lo đến độ mặt đỏ bừng, rốt cục nhìn không được nhỏ giọng mắng anh vài câu.

"Em nói cái gì?" Anh dùng khăn tay xoa xoa ngón tay, thần nhiên nói, "Anh còn chưa đích thân ra trận cơ mà, như thế nào lại gọi là cảm thú chứ? Hử?"

Đồ biến thái thôi tha!

Thiệu Tây Bội hung hăng trừng anh.

...

Người ra mở cửa chính là Phó Thiên, lúc nhìn thấy hai người bọn họ, người thiếu niên luôn luôn trầm ổn mặt tươi tắn, ngay cả nét mày cũng mang ý cười, "Anh, chị Bội Bội!"

Thiệu Tây Bội cũng không gặp anh một thời gian dài, cười tít mắt vỗ vỗ bờ vai của anh, "Sinh nhật vui vẻ nha A Thiên."

Phó Thiên cao hứng gật đầu, dẫn cô đi đổi giày rồi vào bên trong, Phó Chính theo sát phía sau bọn họ, nhìn thấy trong phòng khách chỉ có Lâm Văn đang ngồi trên ghế sofa, ánh mắt lập tức lạnh vài phần.

"Bác gái, ngại quá, con đến trễ." Thiệu Tây Bội có chút khấn trương trong lòng, "Thật sự thật xin lỗi, trên đường hơi kẹt xe, để cho bác đợi lâu."

"Không có việc gì, ăn cơm trước đi." Lâm Văn đứng dậy bảo người làm hâm đồ ăn, gọi cô đến bên bàn ăn ngồi xuống, "Trong nhà nấu không thể sánh bằng nhà hàng, con nếm thử xem có được không?"

Thiệu Tây Bội không ngờ Lâm Văn sẽ có thái độ hòa nhã như thế này, vội vàng nhu thuận gật đầu.

Trong dự đoán cha mẹ anh hẳn là không dễ sống chung, lại không ngờ bà chủ họ Phó chưa từng có ý làm cô khó xử.

Kỳ thật cô không biết là, Lâm Văn là loại phụ nữ hiền thực không quá giỏi xuất đầu lộ diện, chỉ có thể quản gia, ở nhà nghe ông xã nghe con lớn nhất, không giống như Cù Âm mẹ của Đơn Cảnh Xuyên có gan lớn như vậy, hướng hồ tình tình Phó Chính như thế nào, dẫu có làm loại chuyện giữa đường bỏ rơi cô dâu thì bà cũng chẳng dám can thiệp vào chút nào.

"Chị Bội Bội, cái này là cá trích kho tàu, di lăm là ngon nhất đấy." Phó Thiên gấp cá cho Thiệu Tây Bội, ngừng đầu nói với Lâm Văn, "Mẹ, về sau để cho chị Bội Bội xuống bếp làm mấy món sở trường cho mẹ anh, con và anh đều cực kỳ thích ăn."

"Được." Lâm Văn ôn hòa cười cười, "Ở nhà cô Thiệu đều tự nấu nướng à?"

"Bác gái gọi con Bội Bội là được rồi." Trên mặt cô cũng dâng ý cười, "Vâng, từ hồi tiểu học đã thế, trước kia mẹ con còn dạy con cả trà nghệ, nếu bác muốn thì con sẵn lòng pha trà cho bác dùng."

Từ nhỏ Thiệu Tây Bội đã rất được người lớn yêu thích, không có chút tính cách xấu nào, tuy Lâm Văn còn chưa hiểu rõ nàng, nhưng vẫn hiểu được con trai mình thế nào, mắt thấy tuy con lớn nhất lạnh lùng nghiêm mặt đứng một bên, quanh thân lại có niềm hân hoan nhàn nhạt, trước giờ thằng bé chưa bao giờ hòa nhã với Lương Kha chút nào, nhưng đối với cô gái này thì yêu thích hiện ra ngập ánh mắt, nhất thời trong lòng nhất có tính toán.

Sau bữa cơm chiều Thiệu Tây Bội cùng Lâm Văn ngồi trên sofa nói chuyện, Phó Chính ở một bên dạy Phó Thiên thương nghiệp, không khí trong nhà cực kì không tệ.

Chín giờ Phó Chính cầm chìa khóa xe ra nhà xe lấy xe, Thiệu Tây Bội đứng trước cổng vòm chào tạm biệt Lâm Văn và Phó Thiên, lúc này cửa lớn trong nhà chợt "két" một tiếng.

"Ba."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sự thật

Edit: Panh Hoang

Beta: Hepc

Thiệu Tây Bội thấy Phó Lăng trong nháy mắt lông tơ trên người đều dựng đứng. Phó Thiên thông minh, vội vàng tiến lên phía trước cảm cấp công văn trong tay Phó Lăng, cười híp mắt giới thiệu, "Ba, đây là chị Bội Bội."

Phó Lăng làm chính trị, trong lòng tính toán cái gì, đến trên thể diện lại là một chuyện khác, ông ta ngẩng đầu nhìn Thiệu Tây Bội, không nóng không lạnh mở miệng, "Chào cháu."

"Chào bác..." Bộ dạng của Phó Chính rất giống ba anh ta, Thiệu Tây Bội đối mặt với phiên bản trung niên của Phó Chính không chút hồi hộp mà ra một thân mồ hôi lạnh, giọng nói cũng hơi run run.

"Ngồi." Phó Lăng đi vào phòng khách, "Ban nãy có hội nghị khẩn cho nên về trễ, không để ý ở lại một lúc chứ?"

"Được bác trai." Thiệu Tây Bội và Phó Thiên trao đổi ánh mắt, sau đó ra hiệu cô không cần hồi hộp, làm việc tùy theo hoàn cảnh, cô nhéo lòng bàn tay, ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh Phó Chính.

"Lúc thành phố J xảy ra lũ lụt cháu đang ở đó đúng không?" Phó Lăng nhận lấy chén trà Lâm Văn đưa tới, nhấp một ngụm thần nhiên hỏi.

"Vâng." Cô gật đầu.

"Phó Chính xảy ra tai nạn xe mỗi ngày người tới bồi nó cả đêm cũng là cháu." Phó Lăng không chút hoang mang, dùng chính là câu trần thuật.

Thiệu Tây Bội như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, khẽ lên tiếng.

"Nó chưa từng nói với chúng ta về cháu." Ông ta nhìn về ánh mắt của cô, "Hai đứa biết nhau bao lâu rồi?"

"... Tám năm." Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng ép mình ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Phó Lăng.

Vừa nói ra câu này, biểu cảm trên mặt của Phó Lăng và Lâm Văn đều hơi kinh ngạc, Phó Chính bình thường chưa bao giờ đối xử khác biệt với bạn gái, ngay cả vị hôn thê là Lương Kha cũng không có chút tình cảm nào điều kiện tiền quyết của anh ta là vì con đường làm quan nên lựa chọn phụ thuộc vào.

Anh vậy mà lại ở dưới tầm mắt của bọn họ, che giấu một cô bé tám năm.

"Ba mẹ cháu ở đâu?" Phó Lăng tỉnh bơ, càng cẩn thận nhìn mặt mày của cô.

"Con hóa ra còn chưa biết ba có thói quen xét hỏi họ khẩu của người khác." Thiệu Tây Bội còn chưa trả lời, Phó Chính đã đi từ cửa trước tới, mặt không chút thay đổi nhìn Phó Lăng, "Hỏi xong chưa?"

Anh ta từ trên cao nhìn xuống, cha con hai cha con nhìn nhau một lúc, Phó Lăng hồ hững thu hồi tầm mắt, "Nếu như con có thể vứt bỏ con gái bảo bối của Lương Vũ ở hội trường, không quan tâm đến mặt mũi của ta và mẹ con, dù thế nào ta cũng phải truy tìm nguyên nhân?"

"Hiện tại chỉ ít còn chưa có người dám leo đến trên đầu nhà họ Phó, làm sao ba cũng bắt đầu học nói huyền thuyên đoán lung tung của người ta vậy ba?" Phó Chính dặt Thiệu Tây Bội, "Cha biết chuyện của con luôn luôn không cần bất cứ ai đến làm chủ, vô luận chuyện gì."

Cô bị anh dặt ra ngoài, bối rối tạm biệt Lâm Văn và Phó Lăng, "Bác trai bác gái, cháu đi trước, xin lỗi hôm nay làm phiền hai bác."

Sắc mặt Phó Lăng hơi phức tạp, Lâm Văn xấu hổ đến ngay cả thở mạnh cũng không dám, Phó Thiên chạy đuổi theo tiễn bọn họ ra cửa, trong lòng hung hăng đồ mồ hôi dùm bọn họ.

***

Trong quán bar tiếng nhạc sập sinh đình tai nhức óc, Hân Đình vừa mới thoát thân khỏi sàn nhảy, giơ tay lấy một ly rượu ở trên quầy bar uống một hơi cạn sạch, "Thích!" Một tay cô vỗ trên bả vai Đơn Cảnh Xuyên, "Tôi biết cậu không thích nơi này, nhưng cũng không cần phải duy trì về mặt thâm thù đại hận lâu như vậy chứ!"

Đơn Cảnh Xuyên mỉm môi không nói lời nào, trầm mặc để ly rượu chưa uống trở lại trên bàn.

"Loại về mặt táo bón này đương nhiên là mới cãi nhau với cô gái xù lông nhà cậu rồi." Ân Kỳ Hồng gục ở bên cạnh vô cùng buồn chán nghịch di động, "Tôi nói Nôi nè, loại thời điểm này cậu còn khó chịu cộng lông à? Cô ấy với cậu không vui về cậu đi hỏi rõ ràng sau khi sáng tỏ thì hôn hít mạnh lên không phải tốt rồi sao?"

Hân Đình ở bên cạnh chột cười, liên tục dựng thẳng ngón cái với Ân Kỳ Hồng.

"Tôi còn muốn đi tìm Mặt Mạt đây, không rảnh nhìn cậu bày ra một bộ pho tượng lớn, cậu có đi hay không?" Ân Kỳ Hồng nhảy từ trên ghế cao xuống.

Đón Cảnh Xuyên nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Hân Đình trầm giọng nói, "Vậy tôi đi trước."

"Đi đi, đi đi." Hân Đình không sao cả khoát tay với anh, dùng một loại ánh mắt nhìn con mình khỏe mạnh lớn lên mà nhìn anh, "Cô gái nhỏ mà đồ dành thì tốt, cậu cũng nên thay đổi tính xấu này đi, nhớ kỹ sớm sinh quý tử nha! Chờ sang năm tôi trở về có thể uống rượu mừng!"

Ân Kỳ Hồng bật cười, Đón Cảnh Xuyên không do dự nữa, xoay người bước nhanh đi về phía gara.

...

Sau khi Cố Linh Nhan tắm xong luôn luôn ghé ở bên cạnh cửa sổ ngăn người, bên ngoài Cao Kỳ Kỳ kêu gọi cô ra ăn cơm cô cũng không để ý, mặc cho Cao Kỳ Kỳ gõ sắp bề cửa.

Lúc này điện thoại di động đặt ở trên bàn bỗng rung lên, cô liếc một cái, ở trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, đưa tay từ từ bắt máy.

"Anh ở dưới lầu nhà em, em mau xuống dưới đi."

Cô vừa nghe thấy giọng của anh cái mũi cũng hơi chua xót, chống cánh tay lên nhìn xuống, quả nhiên thấy anh đang cầm điện thoại di động trầm mặc tựa ở bên cạnh xe.

"Anh có lời gì nói qua điện thoại cũng được, tôi đang ngủ ở trên giường." Cô thản nhiên nói.

Đón Cảnh Xuyên nhíu nhíu mày, trầm mặc một lúc, "Em ăn cơm tối chưa?"

"Chưa." Cô thành thật trả lời, "Không muốn ăn."

Trong dự liệu hồ hấp ở đầu bên kia hơi chậm lại, Cố Linh Nhan nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của anh, cũng có thể đoán được về mặt lúc này của anh nhất định còn đen hơn đáy nồi.

"Em đã quên lần trước từng nói gì sao?" Giọng của Đón Cảnh Xuyên càng trầm hơn, "Hiện tại em lại vì giận anh, ngay cả cơm cũng không ăn?"

"Trí nhớ của tôi vẫn luôn không tốt." Hiện tại trong đầu của cô toàn bộ đều mặt của Hân Đình và cuộc nói chuyện buổi chiều của bọn họ, "Anh có rảnh để ý tới tôi có tức giận hay không, còn không bằng nhớ tới hàng xóm xinh đẹp của anh đã trở lại, tiếp tục tiền duyên với cô ấy?"

Đón Cảnh Xuyên không ngờ cô sẽ nhắc tới Hân Đình, chậm rãi nói, "Cô ấy với anh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, sau lại ra nước ngoài sống, thỉnh thoảng trở về một lần, lần đầu tiên sau khi gặp mặt anh đã nói với em rồi."

"Đúng, thanh mai trúc mã, hồng nhan tri kỷ, ông của anh cũng rất thích cô ấy, hai người cùng thế giới, hai người các anh là Kim Đồng Ngọc Nữ, xứng biết bao." Cố Linh Nhan nhanh mồm nhanh miệng nói châm chọc.

Lúc này trên cánh tay của anh đã có gân xanh nổi lên, kiềm chế một chút giọng nói, "Em nói chuyện cẩn thận."

"Tôi thích nói vậy." Tay cô chống ở trên cửa sổ, "Cứ như vậy đi, anh và cô ấy cùng một chỗ, tất cả đều vui vẻ, tôi cũng không cần phải nhìn sắc mặt người nhà của anh, xem ba anh có thích hay không."

Cuối cùng trên mặt Đón Cảnh Xuyên cũng hiện lên một tia giận tái, "Cố Linh Nhan, nếu em giận anh vì Hân Đình, vậy em thật sự rất ngang ngạnh."

"Đúng." Cô cười lạnh nói, "Tôi rất ngang ngạnh, anh tốt hơn chỗ nào? Tôi hiểu được bản thân không xứng với anh, cho nên cũng rất sợ anh rời khỏi tôi; anh dạy tôi tin nhiệm và thẳng thắn thành khẩn, tôi nghe giống như thánh chỉ; nhưng hiện tại tôi suy nghĩ cẩn thận, tôi thực sự không hầu hạ được ông cụ và toàn bộ người nhà anh, hiện tại cắt đứt một lần cũng không muộn, ba mẹ anh nhất định sẽ rất vui vì chuyện này."

"Hiện tại tôi rất tin tào, cũng không phải đang giận lấy." Cô nhắm hai mắt lại "Đón Cảnh Xuyên, không có ai là không thể thay thế, chúng ta thật sự không thích hợp."

Từng câu từng chữ của cô rơi vào trong tai anh, anh có thể cảm giác được, không có một câu nào giống bộ dạng làm nũng ăn vạ lúc bình thường, mà là giọng nói thật sự bình tĩnh mà lý trí.

"Được." Ánh sáng trong mắt Đón Cảnh Xuyên dần dần tối xuống, khẽ cúp điện thoại.

Đèn đường lẻ tẻ chiếu ở bên chân anh, anh lẳng lặng tựa vào bên cạnh xe, trên mặt không một chút độ ấm, một lúc lâu "Bộp" một tiếng anh đập nát điện thoại trên mặt đất, mở cửa xe vội vã lên đường

Cố Linh Nhan lập tức ngã ngồi ở trên ghế, nước mắt "Ti tách" rớt xuống.

***

Sau khi ra khỏi nhà họ Phó Thiệu Tây Bội vẫn luôn hơi lo sợ bất an, ở trên xe nhìn thấy Phó Chính muốn nói lại thôi, bộ dạng anh ta ngược lại giống như không có chuyện gì xảy ra, sau khi về nhà thay đổi quần áo đi tắm rửa.

Cô đi một phòng vệ sinh khác rửa mặt xong, cầm quần áo anh ta đã thay xuống ném vào máy giặt, lại lấy ra bàn là giúp anh ta là áo sơ mi, trong lòng vẫn luôn nghĩ tới thái độ và ánh mắt thăm dò của Phó Lăng.

Phó Chính vừa mới tắm xong đi ra đã thấy cô thất thần, thiếu chút nữa cầm bàn là là về phía trên tay mình, vội vàng trách mắng một tiếng, đi tới chộp lấy cái bàn là ở trong tay cô cất kỹ ở bên cạnh.

"Làm sao em không trực tiếp đưa tay mình vào trong lò vi sóng đi?" Tóc anh ta còn ướt sũng, không đeo mắt kính ánh mắt lại giống dao găm quét trên mặt của cô.

Thiệu Tây Bội hồi thần, thờ dài nói, "Em nghĩ anh vừa mới nói chuyện với ba anh như vậy, bác ấy càng thêm có thành kiến với em. Trước kia anh hủy hôn với Lương Kha, bác ấy vốn đã không có ấn tượng tốt với em rồi, hiện tại lại tăng thêm chuyện lừa gạt nhiều năm như vậy."

Anh trầm mặc vừa lau tóc vừa nghe cô chậm rãi nói chuyện, "Ông ấy nghĩ như thế nào mắc mớ gì tới em?"

"Bác ấy là ba anh, nếu anh cưới..." Nói được một nửa, cô vội vàng thu miệng, lúc này Phó Chính cầm khăn lau mặt vắt ở trên ghế dựa, thản nhiên hỏi, "Cưới ai?"

Lúc Thiệu Tây Bội nhìn thẳng anh trong đầu ong ong một vùng, hơi hoảng hốt muốn xoay người, ai ngờ anh chặn ngang ôm lấy cô, sai bước đi vào phòng ngủ mở đèn lên, ôm cô quảng đến trên giường.

Trong phòng sáng choang, cô bị anh áp dưới thân, hai cái đùi bị anh dùng đầu gối đẩy đến cực mở, nơi nào đó nóng hôi hổi của anh đặt ở chỗ ẩm ướt của cô, "Cưới ai, tại sao không nói chuyện, hả?"

Cô chỉ thấy cả người run rẩy từng đợt, có ý muốn hút anh vào bên trong, không biết anh làm sao không có mây may sai lầm, chính diện chống đỡ toàn bộ bên ngoài rất tốt, trong tiếng hít thở dày đặc, giọt nước trên trán anh chậm rãi nhỏ xuống trước ngực cô, tuyệt hảo mà mị hoặc.

"Không biết..." Cô nhắm mắt lại hai tay bám lên cánh tay anh, hai má ửng hồng khẽ lắc mông, "Em không biết..."

"Tại sao em lại không biết?" Anh nhần nạy đến trên trán nổi đầy gân xanh, ác ý dùng "đỉnh đầu" nhẹ nhàng vùi vào một chút, "Nói cho anh biết, anh sẽ cho em"

Lúc này Thiệu Tây Bội mở mắt ra, hốc mắt hồng hồng, trên khuôn mặt tinh xảo không nói lên lời là biểu cảm gì, mê ly làm cho say lòng người, "... Em sao?"

Là em sao? Hiện tại anh làm cho em cảm thấy có thể chuyển tâm đưa tay là có thể chạm tới, cũng là vì muốn kết hôn với em người từng khiến anh không để vào mắt nhiều năm như vậy sao?

Phó Chính không nói gì, bỗng cúi đầu cắn môi của cô, phía dưới nặng nề mà rất nhanh đi vào.

Anh chưa bao giờ dùng sức muốn cô như vậy, giống như muốn mình hòa vào trong cơ thể cô, bên tai cô chỉ có tiếng va chạm rõ ràng, từng chút từng chút, đội lên đến khi lực phù nhiễu của cô đều đau.

Lọt vào trong tầm mắt chính là chỗ cánh hoa phấn nộn của cô, gần như bị anh mài đến sắp nhỏ ra máu, Phó Chính híp mắt lại, nâng mông của cô lên, dùng sức ôm hai cái đùi như sắp gãy của cô đến trước ngực.

Ở trong mắt anh, dịch hoa trong suốt từ nơi tư mật của cô chảy ra ngoài thật khiến cho người ta bị mê hoặc dẫn tới động tác của anh tăng tốc lên, anh nhanh chóng hôn cô, từ từ nuốt lấy tiếng ngâm khó khăn khăn vang lên của thiệu tây bội. Cô dùng móng tay ra sức bóp vào lưng anh lắc đầu cầu anh buông tha, khóc tới mức gối đầu đều ướt.

Mỗi một cái tiến vào của Phó Chính đều chui vào toàn bộ, ngay cả một chút khe hở cũng không thừa, từng cái đánh lên chỗ non mềm nhất kia của cô, khoái cảm liên tiếp ngập đầu, thân thể cô sít chặt, liên đới một cái cuối cùng của anh, trong cơ thể phun ra dịch nóng bỏng, rốt cục cô hôn mê bất tỉnh.

"Ah." Anh chậm rãi rút bản thân che ở trên người cô ra, cúi đầu hôn ánh mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Luân chuyển

Thời tiết hè - thu ở thành phố S luân chuyển thật nhanh, vào trung tuần tháng mười trời đã có chút lạnh, Thiệu Tây Bội vừa chuẩn bị bữa sáng vừa nghĩ phải lấy quần áo dài tay của cô và người nào đó ra.

Cô luôn thận trọng* với tình thân của Phó Chính lúc mới ngủ dậy, sáng sớm vừa mới bị anh lấn qua lấn lại một trận, xoa xoa thắt lưng trốn ở trong phòng sắp xếp quần áo, nhìn anh đang chậm rãi ăn sáng từ phía xa xa.

(* Nguyên văn: 敬而远之: kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi)

"Lại đây." Anh ăn một lúc, vẻ mặt lạnh nhạt buông đĩa ăn xuống.

Bước chân Thiệu Tây Bội có phần yếu ớt, lúc sắp đi đến bên cạnh anh càng lộ rõ vẻ chân chừ, Phó Chính không nói hai lời đuổi thẳng cánh tay kéo cô lại đặt cô ngồi trên đùi anh, giọng nói lạnh lùng, "Trốn gì chứ?"

Hơi thở mát lạnh của anh gần trong gang tấc, cô muốn đứng dậy lại không dám đi chuyển, ánh mắt do dự không chắc, anh nhìn cô một hồi, đôi môi khẽ cong lên, "Dù sức bền của anh tốt, nhưng cũng chưa đến mức vừa mới làm mấy lần xong bây giờ lại có thể sinh long hoạt hổ* đâu."

(* Sinh long hoạt hổ: sinh khí dồi dào, khỏe như vâm)

Cô bỗng nhiên bị sặc, vành tai dần dần hơi phiểm hồng, bình nứt không sợ vỡ không thêm đề ý đến anh.

"Tôi nay sau khi tan làm ở lại trong cửa hàng một chút, anh họp xong sẽ tới đó." Bàn tay Phó Chính đặt trên eo cô không nặng không nhẹ xoa xoa vài cái, trong mắt hàm chứa ý cười mỏng manh.

Lúc này cô nhìn qua có vẻ như muốn nói lại thôi, anh hoàn toàn coi như cô đang làm nũng, một tay ôm cô một tay cầm ly cà phê uống, cũng không để ý quá nhiều.

"Chiều nay em muốn rời cửa hàng sớm một chút..." Cô nghĩ một lát, cúi đầu nhẹ nhàng mở miệng, "Xế chiều hôm nay lúc 5 giờ Tiểu An sẽ lên máy bay về Mĩ, em và Lục Lục đã hẹn nhau sẽ đi tiễn anh ấy."

Cô còn chưa nói xong, chiếc ly trong tay Phó Chính đã khẽ va vào trên bàn vang lên một tiếng "cộp", đôi mắt sắc bén quét tới.

Toàn thân Thiệu Tây Bội run lên, càng không dám nhìn anh.

Thực ra chuyện này cô đã quyết định từ lâu, nhưng vì sợ thấy phản ứng của anh, cho nên vẫn cố kìm nén hai ngày nay, đến tận hôm nay mới có dũng khí bất chấp khó khăn nói với anh.

"Chuyện từ khi nào?" Bàn tay ôm eo cô của anh dần buông ra, vẻ mặt không chút thay đổi hỏi.

Chẳng trách hai ngày nay cô lại ngoan ngoãn hơn bình thường, buổi tối mặc anh dày vò cô thế nào cũng không phản đối một tiếng, lúc làm còn thường xuyên nhìn anh bằng ánh mắt chần chờ sợ sệt.

"Hôm trước." Cô lập tức rời khỏi đùi anh.

Lúc này anh đứng dậy khỏi ghế, nhìn cô từ trên cao xuống, trong giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng châm biếm trước sau như một của anh, "Lần trước đến bệnh viện thăm hỏi thân mật còn chưa đủ? Sao lần này em không đi cùng anh ta luôn? Đừng trở về nữa."

"Phó Chính, anh ấy là bạn của em đã nhiều năm, một năm nay anh ấy về nước, không những em không đối xử tốt với anh ấy được bằng 1% anh ấy đối với em, mà giờ anh ấy đi, ngay cả sự tự do đến sân bay tiễn anh ấy em cũng không có sao?" Cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh, "Em không có ý định giấu diếm anh, là tự em suy nghĩ kỹ rồi mới nói với anh."

"Được." Mắt anh lạnh lùng, khẽ vỗ vỗ tay, "Anh cũng nói rõ với em, em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa."

Cô nhìn thấy rõ ràng sự lạnh nhạt lẫn ngờ vực trong mắt anh, nếu là trước kia, vào những lúc như thế này đánh chết cô cũng sẽ không nói một câu, nhưng hôm nay không biết vì sao cô lại không nhịn được, lời nói dần trở nên sắc bén hơn, "Trong lòng không muốn dừng đây cho người khác*, anh không chế cuộc sống của em nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ em cũng phải học theo anh, bắt anh hằng ngày phải xin phép em xã giao với người đàn ông hay phụ nữ nào sao?"

(*Nguyên văn:己所不欲,勿施於人: Kì sở bất dục, vật thi ư nhân: chữ trong Luận ngữ: điều gì mà mình không muốn người khác làm cho mình, thì mình đừng làm cho người khác)

Phó Chính nghe được không nén nổi tức giận, nhìn cô lạnh lùng nói, "Anh ta đi rồi trái lại em càng đỡ phải lo lắng hơn phải không, chờ anh ta trở lại địa bàn của mình rồi em muốn đến quan hệ bất chính với anh ta, anh cũng không thể không chế nổi em nữa đúng không? Bây giờ em thật mẹ nó gan dạ lắm, Thiệu Tây Bội!"

Thiệu Tây Bội không muốn nói thêm lời nào với anh nữa, xoay người muốn cầm túi ra ngoài, anh tiến lên nắm chặt cổ tay cô hung hăng kéo cô trở lại, cả người cô vốn đang đau nhức, lần này đau đến mức nhú mi, "Em và Tiểu An trong sạch hơn anh nghĩ nhiều, anh buông em ra!"

"Trong sạch?" Tay anh càng siết chặt, cười lạnh liên tục, "Vậy khoảng thời gian hai người quấn quít bên nhau không coi ai ra gì kia, ai biết hai người đã làm gì chưa?"

Từ sau khi trở lại bên cạnh anh, thực ra trong lòng cô vẫn luôn rất hổ thẹn với Tiểu An, cho dù cô chưa từng hứa hẹn bất cứ điều gì với Tiểu An, nhưng khi đó quyết định đồng ý thử sống chung với anh ấy, cô tự nhận rằng cô đã làm sai rồi.

Tình cảm sâu sắc như vậy, cô vẫn nghĩ làm sao để bù đắp lại, nhưng đến cùng vẫn là uổng phí, cho tới bây giờ vẫn chưa thể hoàn trả.

"Có phải em cũng cần phải ép anh viết ra danh sách từng người phụ nữ đã lên giường với anh không? Không chừng tờ danh sách em viết ra còn chính xác hơn nhiều so với tự anh viết đó." Cô dùng sức hất tay anh ra, trầm giọng nói.

Anh im lặng một hồi, lúc lâu sau vung tay ném chiếc ly trên bàn lên tường, bước ra ngoài đóng cửa lại.

***

Lúc Thiệu Tây Bội đến sân bay, đoạt mệnh liên hoàn call của Dung Tiển đã vang lên không dưới mười lần, lần này cuối cùng cô cũng nhấc máy, Dung Lục Lục phía bên kia đã sắp bực phát rồi, "Em gái à! Sinh con hay sao mà tới chậm thế hả! Đi vào bên trong nhanh đi, bọn tớ ở ngay cạnh biển quảng cáo."

Cô khẽ "Ừm" một tiếng, không tốn nhiều thời gian đã nhìn thấy bóng dáng Dung Tiển và Ngôn Kỳ đang hoa chân múa tay cách đó không xa.

"Rốt cuộc bà cô cậu cũng tới rồi." Dung Tiển thấy cô đến gần, nhảy tới kéo cô lại nhỏ giọng nói, "Tiểu An phải vào cửa bây giờ, chậm thêm chút nữa sẽ không kịp đăng ký mất, anh ấy chờ cậu tới bây giờ đó."

Ánh mắt cô vừa nhìn lên, liền thấy Tiểu An đang dịu dàng nhìn cô, mà đứng bên cạnh anh là Ngôn Hinh đã khóc đến mức vành mắt đỏ hồng.

"Sang bên kia anh phải chú ý vào, đừng một mạch vào nằm trong bệnh viện giống như lần trước nhé Đại cục trưởng Tiểu!" Cô giấu đi nỗi buồn trên mặt, nở nụ cười nói đùa với anh.

"Em biết anh luôn anh dũng vô địch mà." Anh nhướn mày, "Không phải toàn bộ nhóm tội phạm lần trước cuối cùng đều bị lật tẩy phải vào trong cục sao? Kêu cha gọi mẹ cũng vô dụng!"

Thấy cô nở nụ cười giọng điệu của anh lại càng trêu đùa, "Đám người bên Mi kia thấy anh lật lọng trở về, không chừng còn muốn bắt nạt anh, không bắt anh uống say với bọn họ thì sẽ không buông tha, nói không chừng ngày nào đó em lại nhìn thấy đầu đề Anh tài trong giới cảnh sát nào đó uống say ăn không nói mà chết trên tin tức quốc tế cũng nên."

Cô gật gật đầu, cười mỉm nhìn anh, "Một đại truyền kỳ trong giới cảnh sát thành phố S vội vàng đến vội vàng đi, không vương chút mây bay."

"Bội Bội." Lúc này anh dần thu lại nét cười, bàn tay xoa xoa tóc cô, "Em phải chăm sóc bản thân thật tốt."

"Ừm." Giọng nói của anh trầm ấm dịu dàng, nghe xong mũi cô bắt đầu thấy chua xót, ra sức gật đầu, "Anh cũng vậy."

Lúc này Ngôn Kỳ đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiểu An, nói với anh, "Đến giờ rồi, đã phát thanh nhiều lần rồi."

"Tớ biết." Tiểu An nhận lấy hành lý Đơn Cảnh Xuyên ở một bên chuyển đến, cuối cùng lại chăm chú nhìn cô một cái, xoay người đi vào bên trong, không quay đầu lại lần nào.

Anh vốn trở về là vì em, bây giờ em đã nhận ra dù thế nào ở cùng với anh ta cũng là điều tốt nhất, anh vẫn nên trở lại vị trí của anh trước đây, chỉ cầu cho em mọi việc đều được như mong muốn.

May mắn của anh chính là, mỗi một giây phút được ở bên cạnh em, đều đã được anh cất giữ cẩn thận, sau này cho dù có thể gặp lại hay không, thì cuối cùng đều là những vết tích vĩnh viễn khó phai suốt cuộc đời anh.

Bội Bội, làm sao anh có thể cam lòng ép em phải tiếp nhận anh, coi anh như tín ngưỡng đến chết không đổi chứ.

...

Tiểu An đi rồi, Dung Tiển và Thiệu Tây Bội rời đi trước, để lại Ngôn Kỳ dẫn Ngôn Hinh khóc đút quãng lên xe Đơn Cảnh Xuyên, Đơn Cảnh Xuyên ngồi trên ghế lái từ đầu tới cuối không hề mở miệng.

Không khí trong xe nặng nề, Ngôn Kỳ nhin rồi nhin vẫn không chịu được mở miệng nói, "Nồi, cũng đã hơn một tháng rồi, không phải cậu và cô nàng Lolita kia cãi nhau chia tay đấy chứ?"

Nhớ lại toàn bộ hành động của Đơn Cảnh Xuyên một tháng này đều có thể khiến người ta tự dưng phát lạnh, mấy nhóm tội phạm kia là do anh tự mình thẩm tra, cuối cùng chính đến nỗi mấy tên đàn ông cao lớn thô kệch nhìn thấy anh quả thực không khác gì nhìn thấy Diêm Vương, sợ tới mức tè ra quần, càng không nói đến sinh hoạt hàng ngày, một ngày số lần anh mở miệng tuyệt đối không vượt quá mười lần, toàn bộ tổng cục cảnh sát đều bị không khí đáng sợ bao phủ, cán bộ liên quan đều không ngừng kêu khổ.

Anh vẫn cứ không nói lời nào, bàn tay đang nắm vô-lăng mơ hồ nổi lên gân xanh.

"Hôm trước Nhan Nhan đi Tokyo." Lúc này Ngôn Hinh lấy khăn tay lau mặt, mặt xám như tro nói, "Cậu ấy đi một mình, nói dối mẹ cậu ấy là đi cùng chúng ta, một giờ trước cậu ấy còn gọi điện thoại cho em nói, cậu ấy và đoàn du lịch đã đi rồi."

Lúc này chiếc xe Jeep màu đen đột nhiên phanh gấp, Ngôn Kỳ thiếu chút nữa đã trực tiếp bay vào cửa sổ kính trước xe, quay đầu trừng mắt nhìn Ngôn Hinh, Ngôn Hinh căn bản không có tâm tình để ý đến anh, trọn trừng mắt tiếp tục chán nản.

Đón Cảnh Xuyên im lặng hồi lâu sau mới từ từ mở miệng, "Hai người xuống xe đi."

Đón Cảnh Xuyên nói vậy Ngôn Kỳ mong còn không được, dựa vào bộ dạng hiện giờ của Đón Cảnh Xuyên, nếu chiếc xe này cứ tiếp tục lao đi như vậy, không chừng sẽ lao luôn xuống dưới gầm cầu, dù tâm trạng Ngôn Hinh vô cùng tệ, nhưng vẫn soạn một tin nhắn tên khách sạn Cổ Linh Nhan nghỉ lại ở Tokyo và tin tức về đoàn du lịch cho anh rồi mới xuống xe.

Ngoài cửa sổ xe màn đêm dần buông xuống, Đón Cảnh Xuyên bắt giác đã lái xe đến con đường mòn trước nhà Cổ Linh Nhan, lần trước cô bé ở đây chơi xa chán với anh kích tình bắn ra bốn phía, lúc trở về anh tự suy ngẫm lại kỹ càng tam quan của mình, vẫn kim lòng không đậu mà nhiều lần nhớ lại tình cảnh lần đó.

Làm sao anh có thể thật sự rời khỏi cô chứ? Hơn một tháng nay thờ ơ lạnh nhạt, đã hao tổn toàn bộ tự kiểm chế và kiên nhẫn mà anh tích lũy bao năm như vậy, anh chỉ muốn yên tĩnh lại, trong tâm trí lại ỉn ỉn kéo đến toàn là hình ảnh cô nhóc khó trị khiến anh nóng ruột nóng gan kia.

"Ừm?" Người bên kia rút cuộc cũng nhận điện thoại, ngón tay Đón Cảnh Xuyên vuốt nhẹ trên điện thoại một lúc, mới nhàn nhạt nói, "Giúp tôi một việc."

"Cậu cũng có ngày mở miệng muốn tớ giúp đỡ sao?" Giọng nói Trần Uyên Sam vẫn điềm tĩnh như cũ, trong giọng nói lại không thể che giấu hết ý cười, "Chuyện gì vậy."

Đón Cảnh Xuyên hít một hơi thật sâu, gằn từng tiếng nói: "Bà xã của tớ chạy đến địa bàn của cậu."

...

Dung Tiễn lái xe luôn có chút hoang dã, chiếc xe việt dã hình dáng táo bạo vừa mới mua tức thì được cô nàng điều khiển giống như chốn không người, Thiệu Tây Bội ngồi tựa vào trên ghế lái phụ một lúc, rốt cục đưa tay cài chặt dây an toàn lại.

"Cậu và Phó cận bã lại cãi nhau rồi hả?" Dung Tiễn huýt sáo, liếc cô một cái, "Cậu đừng có ý nghĩ muốn giấu diếm tớ, tớ còn muốn nói cậu, một người đàn ông tốt đến cấp bảo vật quốc gia như vậy lại bị cậu quỵn từ thiện sang Mĩ làm gấu trúc linh linh, tớ hỏi cậu bây giờ cậu có hối hận không?"

Gần đây cô nàng này và đồng chí Cù Giản quậy đến hừng hực khí thế, một đêm bảy lần, tâm trạng tốt vô cùng, trước đây nói đùa với Thiệu Tây Bội vẫn còn biết chút chừng mực, dù sao cũng quan tâm đến cảm nhận của cô, bây giờ đoán chừng đến cả mình họ gì cũng không biết luôn.

Thiệu Tây Bội nhui mày tiếp tục im lặng, Dung Tiễn thuần thục quẹo xe, tốc độ càng lúc càng nhanh, lúc này rốt cục cô thật sự nhìn không nổi nữa, cao giọng nói Dung Tiễn dừng xe lại.

"Cậu bị làm sao vậy?" Dung Tiễn giẫm lên phanh xe dừng ở ven đường, Thiệu Tây Bội che miệng, "Cạch" một tiếng mở cửa xe bước xuống, khom lưng liền nôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trong dự liệu

Editor: Thoa Xù

Thiệu Tây Bội khom người ỏi một trận ở ven đường, thiếu chút nữa là ỏi cả mặt xanh, Dung Tiễn ở bên cạnh đỡ cô, vuốt lưng cô không ngừng, thấy sắc mặt của cô trắng bệch nên sợ hết hồn hết vía.

Nếu người này không có quan hệ dính líu gì đến cô, thì cô đã hờn hờ đứng xem trận này rồi, đằng này...

Thiệu Tây Bội hòa hoãn một hồi, hơi nâng người lên, Dung Tiễn vội vàng lấy bình nước từ trên xe xuống, mở ra đưa tới tay cô, cô súc miệng, gắng gượng trừng mắt với Dung Tiễn, "Cậu coi chiếc xe là trực thăng đấy à?"

Dung Tiễn lấp ba lấp bắp cả buổi, mới ấp a ấp úng nói: "Bội Bội... Có phải cậu... có hay không?"

Cô vừa nói xong, dường như Thiệu Tây Bội cũng nghĩ tới điều gì đó ngay lập tức, sắc mặt lập tức thay đổi, một lát sau mới đưa mắt lên nhìn cô.

"Đi." Dung Tiễn không chịu nổi nữa rồi, gần như luống cuống tay chân, đỡ Thiệu Tây Bội lên xe, "Mặc kệ có phải hay không, đến bệnh viện khám trước đã."

***

Hiện tại luống cuống tay chân tuyệt đối không chỉ một mình Dung Tiễn.

Buổi chiều, bạn học nhỏ Cố Linh Nhan có được khoảng thời gian sinh hoạt tự do, nhưng ngoài dự định là cô bị giữ chân bởi sự hấp dẫn ở cửa hàng truyện tranh và các vật phẩm nhỏ phong phú, cho đến khi trẻ giờ tập hợp đến hai tiếng, cô nàng vẫn chưa tỉnh ngộ lại.

Hướng dẫn viên du lịch đã kêu gọi cả buổi ở gần đó nhưng cũng không tìm thấy người, mấy hành khách khác đều chờ đợi, bởi vì sau đó còn có hành trình, đành phải lên xe trước chờ tối nay sẽ quay trở lại tìm cô, Cố xù lông đáng thương lại bị bỏ rơi ở đất nước Nhật Bản xa lạ này.

Lúc ở một mình thì sẽ càng dễ suy nghĩ lung tung, thỏ xù lông đang cầm một con thú nhồi bông đi thang thang trên đường, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Kể từ lúc có anh, cũng đã lâu rồi cô không có trải qua sự cô đơn và buồn tẻ này, buồn cười nhất chính là cô từng thề cầu nguyện bằng mọi cách, sợ là anh sẽ rời đi, bây giờ thì thành sự thật rồi.

Cô đang cố giữ lòng tự trọng còn sót lại một cách thảm thương của mình, ném trái mùi vị sống một ngày mà dài như cả năm, mỗi ngày đều nghĩ anh đang làm gì, anh có đang ở cùng với Hân Đình hay không, có phải anh thật sự không cần cô nữa rồi không.

Trời nhá nhem tối, Cố Linh Nhan miễn cưỡng lấp đầy bao tử, lại đi vòng vèo trở về chỗ tập hợp lúc nãy, hi vọng hướng dẫn viên du lịch tốt bụng vẫn còn nhớ đến cô.

Cô vẫn chưa đi đến trạm xe bus bên cạnh, xa xa đã nhìn thấy mười mấy chiếc xe đen bọc đầu chạy về phía cô nhanh như tia chớp từ mấy hướng khác nhau, đèn xe chói mắt chiếu thẳng vào mặt cô, cô vẫn còn đang thả hồn lơ đãng, bây giờ lại bị tiếng bánh xe ma sát vang lên giữa màn đêm yên tĩnh dọa sợ dựng cả tóc gáy.

Lúc này Cố Linh Nhan nắm hai dây đeo ba lô trên vai, thấy rõ ràng mục tiêu của đoàn xe kia chính là cô, run rẩy giống như lá rụng bay theo gió, chân muốn chạy nhưng lại không có chút hơi sức nào, dính trên mặt đất giống như keo dán, hơn nữa chung quanh đây đừng nói tới bóng người, ngay cả bóng con quỷ cũng không có nữa!

Con mẹ nó! Cô là một công dân tốt, tuân theo kỷ cương luật pháp ở Tokyo, chẳng lẽ cũng có thể chọc tới xã hội đen hay sao?!

Lúc này một chiếc xe cầm đầu dừng lại trước mặt cô nghe "xoẹt" một cái, từ trên xe bước xuống mấy người đàn ông áo đen, về mặt lộ vẻ hung hãn, một người trong đó nhìn kỹ cô một hồi, nhíu nhíu mày, "Có phải cô tên là Cố Linh Nhan hay không?"

Thỏ xù lông cứng đờ gật đầu một cái.

Người đàn ông kia cầm điện thoại bấm dãy số, mặt không thay đổi nói: "Đã tìm được."

Hai mắt thỏ xù lông tối sầm.

...

Lúc tỉnh lại, Cố Linh Nhan vẫn nhắm mắt, theo bản năng sờ sờ qua trên người mình.

Ừ, cũng may, tay và chân cũng không bị đứt, quần áo cũng còn mặc trên người, đầu cũng ở đây.

Lúc này Trong phòng truyền đến một tiếng cười khế, cô từ từ mở mắt ra, đập vào mắt chính là một người đàn ông anh tuấn rắn rỏi đang tựa vào tường khoanh tay nhìn cô một cách dịu dàng.

"Anh..." Cố Linh Nhan phát hiện người này khá quen, đánh giá cẩn thận một hồi, lăm lăm bò dậy từ trên giường, "Anh có phải là người đó....Sam muội hay không?"

Trần Uyên Sam thành thoi xoay xoay cái chìa khóa xe trên tay, gật đầu nói, "Lúc này là thuộc hạ của anh đi tìm em, em ngắt đi bọn họ mới đưa em về khách sạn, em yên tâm, bây giờ em rất an toàn."

Cố Linh Nhan lập tức thở dài ra một hơi, "Em còn tưởng là đại ca xã hội đen nào muốn giết em rồi chứ."

Trần Uyên Sam hơi cong môi, hồi lâu thông thả ung dung nói: "Ừm... Người muốn giết em đoán chừng không phải là xã hội đen."

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị mở ra, mặt mày Đôn Cảnh Xuyên tối sầm sải bước đi vào trong phòng, cô nhìn thấy anh thì giật cả mình, lập tức nhấc chân chui vào bên trong.

Nụ cười trên khóe miệng Trần Uyên Sam càng đậm, lúc này có phần hả hê vỗ vỗ vai người anh em tốt, vô cùng tốt bụng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đón Cảnh Xuyên siết chặt nắm tay đi đến bên mép giường, nhìn cái cục đang cuộn tròn trong chăn, trầm giọng nói, "Còn không ra nữa là anh quăng em với cái chăn ra ngoài cửa sổ luôn đó."

Trong phòng vô cùng yên lặng, anh nhìn cái người vẫn núp trong chăn, nhúu mày rồi kéo cái chăn ra.

Bạn học Cổ với mái tóc ngắn đen nhánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đều là nước mắt, cả người nhỏ xiu, cứ đáng thương tội nghiệp gục xuống như vậy, khóc đến thở không ra hơi.

Về mặt như giồng tổ sắp đến của anh cũng dịu đi ngay lập tức.

Trầm mặc một hồi, anh từ từ đưa tay ra, ôm lấy cô nhóc mà mình nhớ nhưng ngày đêm, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tèm nhèm của cô, "Là tại anh tồi tệ, Nhan Nhan đừng khóc, hả?"

Giọng nói quen thuộc nhất đang vang lên bên tai, sự bức tức hơn một tháng qua của Cổ Linh Nhan cũng dâng lên, hất tay anh ra rồi vung tay trúng ngay khóe mắt anh, "Tên khốn Đón Cảnh Xuyên! Ai cần anh đến đây! Trên thế giới này em ghét nhất chính là anh đó! Anh đi đi!"

Anh thở dốc kinh ngạc vì bị đánh trúng, nhưng vẫn không nói lời nào, ôm lấy cô chặt hơn.

"Tìm cô hàng xóm xinh đẹp của anh đi! Tôi tìm em làm gì nữa!" Cô khóc đến giọng khàn đặc, tay chân đánh đập lung tung trong lòng anh, "Em nói chia tay anh lại thật sự bỏ đi, anh nhẫn tâm không thèm quan tâm đến em hơn một tháng trời như vậy đó, nói cái gì là muốn kết hôn với em, đều là gạt người!"

Đón Cảnh Xuyên vốn kìm nén tức giận bao lâu nay, định gấp cô rồi đánh mông cô một trận, nhưng lúc này thấy cô ăn vạ khóc rống ở trong lòng anh giống như trước kia vậy, anh lại cảm thấy đáng bản thân mình lên để cho cô đánh cũng không đủ nữa.

Thật sự là bị đánh bại thảm hại trong tay cô rồi.

Anh tự giấu nhớ đến ánh mắt của Trần Uyên Sam, nhẹ nhàng gạt mớ tóc rối tung ra để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng giọng nói mềm mỏng nhất, "Không phải anh không muốn tìm em, mà là không dám đi tìm em...em hiểu chưa?"

Trên cằm anh râu mọc lôm chôm, đôi mắt bình thường luôn luôn trầm tĩnh nay cũng trùng sâu mệt mỏi và đau lòng, "Lúc đó em nói chia tay với giọng nghiêm túc như vậy, anh sợ nhìn thấy cảnh em ở bên người khác, anh sẽ cầm súng trực tiếp bắn chết thằng đàn ông kia, em không biết anh sợ em hoàn toàn gạt bỏ anh ra khỏi cuộc sống của em thế nào đâu."

Lúc này Cổ Linh Nhan đã dùng tay lại, vùi trong lòng anh, khẽ nức nở.

"Nhan Nhan, đều tại anh không đủ tinh táo, tại anh không xử lý tốt vấn đề của chúng ta, khiến em đau lòng khổ sở, đều là lỗi của anh." Giọng anh khàn khàn giống như ngâm hạt cát vậy, "Chỉ cần em không rời bỏ anh thì bảo anh làm gì anh cũng bằng lòng hết."

Trong một tháng nay, anh luôn suy nghĩ về lý do tại sao cô luôn lo được lo mất với anh như vậy, nhiều lần đẩy anh ra xa cô, nhưng hôm nay nhìn thấy cô thì anh mới hiểu rõ, đó là bởi vì cô thật sự quá quan tâm.

Anh cúi xuống, từ từ hôn lên xương quai xanh của cô, về mặt dịu dàng mà thành kính.

Anh dạy cô trưởng thành, cô lại dạy anh hiểu được từ nay về sau nên cho cô một tình yêu như thế nào mới không thể thay thế được.

***

Dung Tiễn dẫn Thiệu Tây Bội tới bệnh viện mà lần trước Tiêu An bị thương đã ở lại, lặng lẽ sắp xếp với người quen xong, các cô vừa đến, lập tức cho Thiệu Tây Bội xét nghiệm nước tiểu HCG.

Viện trưởng của bệnh viện này và ba của Dung Tiễn có giao tình, cơ thể của mẹ Dung Tiễn không được khỏe lắm, từ nhỏ cô đã chạy tới chạy lui ở đây, có quan hệ rất tốt với hơn phân nửa bác sĩ ở đây, lúc Thiệu Tây Bội xét nghiệm xong đi ra, đã có bác sĩ quen dắt cô đến một phòng nghỉ yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Dung Tiễn đang đi đi lại lại trong phòng, khi thấy cô đến vội vàng tới đỡ cô, thử sờ trán của cô, khẽ hỏi, "Trong người cậu còn khó chịu không? Còn muốn ới không?"

Thiệu Tây Bội lắc đầu, ngồi xuống ghế sofa, "Chỉ hơi mệt chút thôi."

Dung Tiễn thở phào nhẹ nhõm, kéo bác sĩ mới vừa đưa Thiệu Tây Bội vào phòng, khẽ nói, "Chuyện tôi dẫn người tới bệnh viện kiểm tra, chuyện đó mấy người... Hiểu không?"

Bác sĩ kia thật sự còn rất trẻ, về mặt thanh tú cười cười, chớp chớp mắt với Dung Tiễn.

Cửa phòng nghỉ bị đóng lại, Thiệu Tây Bội cảm ly nước dịu dàng nhìn Dung Tiễn, "Lục Lục cậu đi trước đi, không phải cậu nói tối nay đi gặp ba mẹ Cù Giản sao? Cậu đã đề lễ một lần rồi, lần này đừng đến trễ đấy."

Dung Tiễn do dự cau mày nghĩ một lát, "Lát nữa có báo cáo mình sẽ bảo người lái xe đưa cậu về, buổi tối về đến nhà mình điện thoại cho cậu."

Thiệu Tây Bội gật đầu, cười yếu ớt phát phát tay với cô.

"Bội Bội..." Lúc Dung Tiễn đi tới cửa thì quay đầu lại, lo lắng dặn dò, "Bản thân cậu phải cẩn thận một chút, có khó chịu ở đâu thì phải lập tức đi bác sĩ đó."

...

Lúc tỉnh dậy sắc trời cũng đã tối, Thiệu Tây Bội dụi dụi mắt, phát hiện trên người mình được đắp cái áo mà sáng nay cô đã ủ cho anh.

Trong phòng không mở đèn, Phó Chính ngồi trên cái ghế ở bên cạnh sofa, ánh mắt anh thâm trầm ngồi dựa vào thành ghế, lúc Thiệu Tây Bội chống tay ngồi dậy từ ghế sofa thì anh mới lấy lại tinh thần, đứng dậy đi tới trước mặt cô.

Buổi sáng vừa tranh cãi ầm ĩ một trận, người cô lại đang không thoải mái, dựa vào ghế sofa không nói lời nào, Phó Chính nhìn xuống cô từ trên cao, bàn tay cầm bản báo cáo có hơi run rẩy.

"Bội Bội..." Anh khẽ nói, giọng hơi khàn khàn.

Thiệu Tây Bội cắn răng, đưa tay qua định lấy bản báo cáo trong tay anh.

Phó Chính quăng bản báo cáo lên ghế sofa, nhẹ nhàng kéo cô lên, đôi tay giữ chặt bờ vai cô, yên lặng nhìn vào mắt cô.

Trong bóng tối đôi mắt anh lộ ra tia sáng khác thường, lòng bàn tay cũng đỏ mề hôi cả rồi, do dự hồi lâu mới khẽ hỏi, "... Kết quả xét nghiệm là gì?"

"Em có thai rồi." Phó Chính nhìn cô không chớp mắt, bình tĩnh trả lời, "Được ba tuần rồi."

Cả người Thiệu Tây Bội run lên, trong lòng chấn động, vừa sợ vừa mừng không nói được lời nào, vội khom lưng run run cầm bản báo cáo trên ghế sofa lên, nhờ ánh đèn phía ngoài cẩn thận đọc.

Phó Chính thấy nụ cười trên mặt cô và cái bụng vẫn bằng phẳng kia, ánh mắt càng thêm thâm trầm phức tạp.

Lúc nhận được điện thoại của Dung Tiễn, anh đang mở một cuộc hội nghị cấp cao, sau đó anh đã bỏ cuộc hội nghị để lái xe chạy một mạch đến bệnh viện, nhiều lần suýt chút nữa đã đụng phải xe khác.

Lúc đó trong điện thoại Dung Tiễn chỉ nói mấy câu mà cho đến giờ phút này anh vẫn nhớ như in từng câu từng chữ.

Anh sắp trở thành ba của sinh mệnh bé nhỏ trong bụng Thiệu Tây Bội.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Run rẩy

Một người đàn ông thâm trầm bắt đầu trở nên thâm tình quả thực không phải con người.

Anh trai Nồi từ trước đến giờ có đánh chết cũng không chịu nói ra lời ngon tiếng ngọt nào lại móc tim móc phổi ra nói mấy câu, trong nháy mắt đã giết chết Cố xù lông luôn rồi.

Dù tính cách của thỏ xù lông quả thật có chút khó trị, nhưng cô bé kia muốn khóc muốn cãi nhau muốn chia tay, chẳng phải là vì muốn được anh dỗ, muốn anh luôn đặt mình ở trong lòng sao?

Không yêu cho nên thoải mái, quá yêu cho nên quấn quýt si mê.

Cố Linh Nhan quệt nước mắt nước mũi của mình lên người Đơn Cảnh Xuyên, tự nhận là vô cùng khoan dung hiền hậu đã cho anh một bậc thang bước xuống, "Xem xét anh đã suy nghĩ lỗi lầm hơn một tháng qua, sau này em sẽ gắng gượng không ghét bỏ anh nữa, cũng không lật lọng nói chia tay anh nữa."

Đơn Cảnh Xuyên sờ sờ tóc cô, không thể làm gì hơn là thở dài bất đắc dĩ.

Thực ra anh không hề trông chờ nhận thức của cô có thể cao như vậy, chỉ hy vọng tần suất gây chuyện của cô có thể giảm xuống chút mà thôi.

"Anh than thở gì chứ!" Lúc này trong mắt Cố Linh Nhan chợt sáng lên, hai tay chống nạnh nhướn mày, "Nói! Rốt cục một tháng này anh đã làm gì? Vì sao không tới tìm em! Rốt cuộc người hàng xóm xinh đẹp kia có quan hệ gì với anh không!"

Anh vốn đang gập chân tựa vào trên mép giường, đầu ở ngay vị trí xương quai xanh của cô, lúc cô nói chuyện hô hấp lên xuống, một nửa trắng nõn trong áo lộ ra ngay trước mắt anh, kinh hoàng, Đơn Cảnh Xuyên thấy miệng khô lưỡi đắng, vội vàng nghiêng mặt qua thấp giọng nói: "Chờ em tắm rửa xong anh sẽ từ từ nói cho em."

"Không được!" Cổ Linh Nhan sức lực lớn nhảy xuống khỏi giường, kéo áo anh dắt anh đến ngồi một bên trên ghế, ôm cánh tay tựa vào chiếc bàn bên cạnh liếc xéo anh, "Không nói rõ ràng em sẽ đi ngay lập tức."

Cho tới bây giờ đều chỉ có anh khiến người khác sợ tới mức tức giận cũng không dám nói, mà lúc này anh đối diện với cô nhóc hùng hổ đang đứng trước mặt, mặt mày lại xám xịt như tội phạm giết người vừa mới bị tóm.

Đơn Cảnh Xuyên càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt cô, hai tay đặt trên bàn, bao lấy hai bên người cô, ánh mắt tình lạng nhìn cô.

"Nếu em nóng nảy anh cũng đi ngay lập tức, hơn nữa đánh chết anh cũng không quay lại!"

Mắt cô tròn to nhìn anh, lại cảm thấy việc này càng lúc càng không đúng.

Bộ dáng người đàn ông này thật quá đẹp mắt... Con thỏ xù lông đứng núi này trông núi nọ liếc đôi môi mỏng của anh, bất giác cũng cắn cắn môi.

Mắt anh híp lại, nhanh chóng đến gần mạnh mẽ hôn cô.

Cổ Linh Nhan thề rằng cho tới bây giờ cô chưa từng thấy anh cời quần áo cô nhanh chóng chuẩn xác lại mạnh mẽ như vậy, lúc cô vẫn ôm cổ anh hôn đến mơ màng, ngay cả quần lót nhỏ trên người cũng không thấy nữa, bên tai là từng tiếng thở dốc nặng nề của anh, nghe được toàn thân cô cũng như nhũn ra, nhẹ nhàng lác mông dựa vào người anh.

Một tháng đậm bạc canh sương mỳ sợi này quả thật đã khiến cho hai người vừa mới được nếm mùi thịt này chịu đựng đủ rồi.

Đơn Cảnh Xuyên lưu loát cời quần, tách hai chân của cô sang hai bên, chậm rãi đưa tay xuống thăm dò phía dưới cô, dịu dàng xoa nhẹ vài cái.

Cô cảm thấy cũng sắp tới, cắn môi nhìn trên trán anh đã đổ một tầng mồ hôi mỏng, kề sát đôi gò bồng trắng mịn nõn nà của mình vào lồng ngực tình trắng của anh.

Bộ ngực nõn nà hồng hào trước ngực Đơn Cảnh Xuyên khiến chút lý trí còn sót lại của anh cháy sạch, đôi mắt đỏ hồng của anh nhìn miệng nhỏ phẩn nộn kia nhẹ chảy ra hoa dịch, cọ đỉnh của chính mình lên xuống trước cửa nụ hoa, thẳng tắp đẩy vào tận trong cùng.

"Ừm..." Anh căng trương như vậy, khiến toàn bộ của cô căng đến tràn đầy, chút khe hở cũng không có. Hai tay Cổ Linh Nhan nắm chặt bờ vai của anh, không ngừng rên rỉ, "Sâu quá... Đau quá..."

Anh bị ép thật chặt, cúi đầu nhìn người đang cuộn tròn trong lòng, nháy mắt toàn bộ sức lực trong thân thể đều giống như sóng thần cuốn tới, không nói hai lời liền rút ra, rồi lại đâm vào càng sâu càng mạnh.

"Thật sự rất đau..." Cô vẫn chưa đủ ướt át, đau đến mức roi nước mắt, "Nồi, anh ra ngoài một chút có được không..."

Đơn Cảnh Xuyên nhắm mắt làm ngơ, một tay đặt chân của cô vòng trên eo mình, tay còn lại gần như có chút thô bạo xoa nắn cặp mông vênh của cô, phía dưới mỗi lần đều rút ra một chút lại đâm vào càng mạnh càng sâu.

Dưới thân là mặt bàn lạnh lẽo, cô chỉ nghe thấy tiếng thân thể và tiếng nước va chạm càng ngày càng lớn, vật nóng bỏng của anh ở trong thân thể cô, mỗi một lần ra vào đều vừa sâu lại vừa cứng, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh. Cổ Linh Nhan cúi đầu nhìn hoa dịch phía dưới đã bị anh khuấy đảo dính lên người một ít, chỗ cô nằm đã ẩm ướt một mảng, mà cơ bắp trên cánh tay anh căng chặt, mồ hôi chảy ra ngày càng nhiều, tốc độ đẩy vào càng lớn.

Cảnh tượng kia thật sự quá phóng túng, cô lên đỉnh nhiều lần, khóc đến nổi mắt cũng đã sưng lên, thân thể run rẩy nức nở, "Em không được rồi... Thật sự không chịu nổi nữa... Cầu xin anh..."

Đơn Cảnh Xuyên biết hôm nay bản thân có phần không kiềm chế được, lại càng không khống chế được sức lực, một tay ôm cô từ trên bàn xuống, để cô nắm lấy bàn học đưa lưng về phía mình, sau đó dùng sức đẩy mạnh vào nơi ẩm ướt ở giữa đùi cô từ phía sau, nhiều lần cũng chưa chạm vào nơi sâu nhất của cô.

Miệng Cổ Linh Nhan hé ra cũng đã không phát ra nổi âm thanh nào, từng đợt co rút ép chặt trong vô thức trong cơ thể cô rốt cuộc cũng đưa anh đến cực hạn, sau cùng thúc một cú thật sâu vào trong cô.

Người nào đó cơ bản đã thỏa mãn bình tĩnh trở lại, liền vội vàng rút ra, đầu lòng xoay người ôm chặt thỏ xù lông vào trong lòng.

"Có phải đã làm em đau rồi không." Anh yêu thương néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gương mặt tuần tú xem chút áy náy cùng hồng hồng ám muội, "Nhan Nhan... Kỳ kinh của em vừa qua sao?"

Anh tuyệt đối không nỡ để cô uống thuốc, trong lòng vội vàng tự mắng mình khôn nạn, thấy cô cả người mệt mỏi miễn cưỡng gật đầu mới thờ dài nhẹ nhõm.

"Chờ em tốt nghiệp xong, chúng ta sẽ có con." Anh cúi đầu lưu luyến hôn cô, gương mặt vững vàng, sáng sủa lại có nét dịu dàng đến say mê, "Có được không?"

"...Em muốn con gái!" Ngay cả sức lực duỗi ngón tay cô còn không có, buồn ngủ hừ hừ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Được." Anh bế cô đi vào phòng tắm, trong đôi mắt là thâm tình sâu như nước.

***

Phó Chính đi đến cạnh công tắc đèn điện trong phòng nghỉ, ấn công tắc.

Trong phút chốc trước mắt sáng bùng lóa mắt, Thiệu Tây Bội cảm bản báo cáo dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn anh.

Hiện tại trên mặt anh trước sau không hề có một chút vui sướng nào của người sắp làm cha nên có, càng giống như có phần đần vật không biết nên xử trí ra sao.

Trái tim vừa rồi còn vui mừng không biết nên làm thế nào cho phải liền trở nên lạnh lẽo.

Sinh con cho anh, ở bên anh suốt quãng đời còn lại từng là tâm nguyện xa xỉ nhất đời này của cô.

Mà hiện giờ khi cô thật sự đạt được một trong hai ước nguyện, mới nhận ra cô chưa từng nghĩ đến việc cha của đứa bé có muốn có nó hay không.

Anh im lặng thật lâu, lúc này mới bước vài bước đến trước mặt cô, cô rõ ràng có thể cảm nhận được cả người anh căng thẳng khác thường, lùi về phía sau một bước theo bản năng.

Trên mặt cô là vẻ yếu ớt mà dứt khoát, nhìn Phó Chính, trong lòng hiện tại đều đã ném trái đủ mọi mùi vị.

Là tự tay anh dung túng đến mức này, không có cơ hội hối hận, cũng không còn đường lui.

"Em hãy nghe anh nói." Anh cúi đầu ho một tiếng, ánh mắt nặng nề nhìn bụng dưới của cô, hốc mắt Thiệu Tây Bội lập tức đỏ bừng, không ngừng lắc đầu với anh.

"Đứa nhỏ này..." Trong ánh mắt anh mang theo dao động cực nhỏ, "Không thể được."

Chân Thiệu Tây Bội mềm nhũn ngã ngồi trên ghế sofa, nhìn anh gần như không thể tin nổi.

Cho đến trước ngày hôm nay, cô còn cho rằng cô đã ném trái hết toàn bộ sự vô tình tàn nhẫn của anh, sẽ không có giây phút nào đau khổ hơn những gì cô đã chịu đựng nhiều năm qua.

"Anh không cần nó?" Cô run rẩy nói, "Anh muốn em, phá thai?"

"Đúng."

Trong phút chốc trong đầu anh vang lên một lời thoại trong Triều kịch, nhưng lời đến bên miệng lại chỉ còn một chữ như vậy.

Thiệu Tây Bội nghe thấy như rơi vào hầm băng, cả người bắt đầu không ngừng run lên, Phó Chính nắm chặt tay, muốn cúi người nắm lấy bờ vai cô.

"Anh là cha nó..." Cô cuộn tròn người lui về trong góc sofa, từng giọt nước mắt rơi xuống, nhìn hấn đau lòng nói to, "Phó Chính, đây là con của anh đó..."

Đây là sinh mệnh huyết mạch anh đã lưu lại trên người cô, là anh đã cho nó cơ hội đến thế giới này.

Nó là độc nhất vô nhị trên thế giới này, là đứa con anh đã cho cô.

"Nghe anh nói." Ánh mắt anh âm thầm chịu đựng nhìn thẳng cô, từ từ cúi người nắm lấy bờ vai cô.

Trước mắt Thiệu Tây Bội một màu đen, trong bụng lại cảm thấy ghê tởm, cô run rẩy giơ tay lên, dùng hết sức lực toàn thân hung hăng vung một cái tát lên mặt anh.

Tiếng cái tát vang dội kèm với tiếng vang nhỏ của gọng kính rơi xuống đất, má trái của Phó Chính nhanh chóng sưng phồng lên.

"Sao anh có thể nói ra những lời đó..." Bàn tay giơ lên giữa không trung của cô không ngừng run rẩy, "Phó Chính... Em nhất định sẽ không vứt bỏ con của em..."

"Con cái là một chuyện khác." Anh cố gắng để giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, "Giữa anh và em không nên tồn tại một ràng buộc như vậy."

Đúng vậy, đứa con trong bụng cô còn chưa sinh ra, đã bị cha của nó coi là một ràng buộc, một phiền toái, một người không nên tồn tại.

"Anh đã phán tử hình cho bao nhiêu đứa bé rồi?" Thiệu Tây Bội cười lạnh một tiếng, "Tất cả những người phụ nữ mang thai vì anh đều phải tự tay giết chết đứa con của chính mình sao?"

"Anh tuyệt đối không để bất cứ một người phụ nữ nào có thai con của anh." Phó Chính nhật kính mắt rơi trên mặt đất lên, "Em... không giống vậy."

"Nếu em một mực muốn nó, có phải anh sẽ để em sống cuộc sống trước đây?" Lúc này hô hấp của cô dần bình tĩnh lại, gần từng tiếng nói, "Mỗi ngày chịu đựng bức bách của anh, cuối cùng để nó chết theo tâm nguyện của anh."

"Vậy không cần phải phiền phức như thế." Cô khó chịu, trán đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nắm chặt bàn tay ép bản thân mình đứng lên khỏi ghế sofa, đi ra cửa, "Em sinh con của em, anh không cần quan tâm, cứ sống tốt cuộc sống của anh là được rồi."

Ánh mắt Phó Chính ngừng lại, vội vàng đuổi theo chặn cô lại, "...Đừng đi."

Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng nghiêm nghị như cũ, khiến người khác không rét mà run, nhưng lại nghe được ý cầu khẩn rõ ràng trong giọng nói kia, nước mắt của cô vừa nén xuống lại bắt đầu rơi, "Vậy em xin anh... Giữ nó lại, có được không..."

"Bội Bội." Thật lâu sau, anh nhắm mắt, gian nan mở miệng, "... Dù thế nào đi nữa, anh, cũng sẽ không muốn nó."

Đây là quyết định của anh, dù cho cô có hận anh thấu xương, anh cũng sẽ tuyệt đối không hối hận.

....

Thiệu Tây Bội chạy ra khỏi phòng nghỉ bệnh viện trực tiếp chạy vọt vào thang máy.

Phó Chính theo sát phía sau, gương mặt lạnh lùng xoay người chạy vào lối cầu thang an toàn đuổi theo, sải từng bước lớn đi xuống dưới.

Trời tối mù mịt mưa lất phất, trước mặt cô là một mảng tối đen, trong đầu ong ong xoay chuyển, lúc bước ra khỏi thang máy thân thể đã run rẩy không đi nổi, nhưng vẫn gắng gượng đỡ bản thân đi ra ngoài bệnh viện.

Ra khỏi cổng, cô đã không thấy rõ thứ gì nữa, đôi chân thiếu chút nữa đã ngã trên mặt đất, bên tai dường như mơ hồ nghe tiếng ai đó không ngừng gọi tên cô, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Trước lúc sắp nhắm mắt lại, ánh đèn pha chói mắt của ô tô bỗng nhiên chiếu thẳng tới, toàn thân cô đã không còn chút sức lực nào, nghe tiếng sầm lốp ma sát với mặt đường chói tai gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đụng ngã

Editor: Thư

Hiện tại Cố Linh Nhan đã rất may mắn khi biết chọn đúng đường trở về Vị Lạc Bào.

Ở Tokyo này, bất luận hắc bạch lưỡng đạo, từ trên xuống dưới, toàn bộ cũng phải cho một người mặt mũi, mà người này không phải người nào khác, đúng là một trong số những người anh em tốt của người yêu cô.

Sau khi Trần Uyên Sam theo lời tóm được người nào đó mang về, lại vẫn cực kì hảo tâm tỏ vẻ mình muốn làm hướng dẫn viên du lịch muốn dẫn đôi vợ chồng son này đi dạo, Đơn Cảnh Xuyên biết anh ta là một kẻ trong bụng chỉ toàn những ý tưởng muốn bêu xấu anh, nhưng thấy Cố Linh Nhan vô cùng mong chờ lại đành phải đen mặt ngậm miệng.

Được trai đẹp bản xứ dẫn đi chơi, lại còn có mấy anh bảo tiêu vest đen khôi ngô uy phong, đồng bào nữ tính duy nhất của đoàn xù lông tỏ bày tỏ mình cực kỳ khốc đó nha.

Bởi vì đoàn lữ hành chỉ dẫn đến nhà hàng Trung Quốc thôi, khiến cho Cố Linh Nhan cực kỳ thêm những món ăn vặt ở Tokyo mà bọn họ chưa được nếm thử, giữa trưa Trần Uyên Sam tiện tay hủy bỏ phòng đặt trước ở nhà hàng cao cấp, dẫn bọn họ đến chỗ mấy nhà hàng ăn vặt nổi tiếng gần đó.

Cô gái nhỏ cao hứng cầm tiền của ông người yêu nhà mình phất phát chạy thẳng vào mấy hàng ăn vặt, mới vừa bước một bước đã thờ hốc vì kính ngác sau đó thu chân, Đơn Cảnh Xuyên thấy thế, vội vàng kéo cô đến bên cạnh hỏi cô làm sao vậy.

"Khó chịu." Cố Linh Nhan vênh môi nhìn anh, "Không thoải mái... Đau..."

Giọng điệu kia giống giọng điệu rên rỉ mềm mại của cô tối hôm qua y như đúc, Đơn Cảnh Xuyên nghe thấy, đôi mắt dần tối lại, thấp giọng khụ một tiếng,

nhu nhu tóc của cô, "Đề anh đi mua, em chờ ở chỗ một hồi nhé?"

Cố Linh Nhan vừa định nói không cần, lúc này vừa lúc thấy ánh mắt cười như không cười của Trần Uyên Sam đứng bên cạnh anh, vội vàng đỏ mặt khẽ hất tay anh ra, liền chen vào đám người, "Tự em mua được!"

"Chạy chậm chút." Đón Cảnh Xuyên đuổi theo sau vài bước, đôi mắt không chớp cẩn thận nhìn chăm chăm từng hành động của cô giữa đám người, lúc này Trần Uyên Sam mới đi lên phía trước vỗ vỗ bờ vai của anh, buồn cười nói, "Vì sao trước kia tôi lại không phát hiện cậu có bệnh luyến đồng nhỉ?"

Một bé thỏ xù lông đáng yêu như thế, làm thế nào có thể xoay ông già cứng nhắc lạnh lùng này đến mức thần hồn điên đảo đến thế này chứ.

"Chắc chắn." Thấy Đón Cảnh Xuyên không nói lời nào, Trần Uyên Sam không mặn không nhạt lại bỏ thêm vài câu, "Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ thấy cậu có ánh mắt như thế, như là lang là hổ chưa mãn dục, lại như thiếu nam đầy nhu tình nhỉ?"

Đón Cảnh Xuyên nghe anh ta nói mà phát sặc, trầm mặc hồi lâu mới thần nhiên nói, "Trước khác nay khác."

Tuy những lời này sau lại hoàn toàn có thể tiên đoán được tương lai, nhưng khi đó Trần Uyên Sam hoàn toàn lơ đãng, lại tiếp tục cười nhạo, "Thật đáng mừng nha, về sau có con rồi cậu chẳng khác nào có một mà chăm đến hai."

Bên kia cuối cùng Cố Linh Nhan cũng kéo được mấy túi đồ ăn lớn chen khỏi đám đông, Đón Cảnh Xuyên thu mắt lại đi lên vài bước đón mấy túi đồ ăn vật trong tay cô, ai ngờ lúc này chuông điện thoại di động trong túi quần áo đột nhiên vang lên, trên tay anh cầm đầy đồ không có cách nào nhận điện, tiện thể bảo cô hỗ trợ nhắc máy giúp.

"Alo?" Cố Linh Nhan nhận điện, nghe xong một câu sắc mặt lập tức liền thay đổi, "... Bác, bác trai, chào bác."

Đón Cảnh Xuyên ngẩn ra, cô đã kiễng chân áp điện thoại vào tai anh, bên kia rõ ràng giọng điệu của Đón Lợi đang cố kiềm nén tức giận, "Mày lập tức trở về đây."

Vốn lần này muốn vui vẻ dẫn cô đi chơi thỏa thích mấy ngày rồi về, anh cau mày nhìn vào người nào đó, tay cô xoắn lại, bấu chặt vào nhau, trầm giọng nói, "Chuyện ở cục còn chưa tới đâu, con vẫn cứ thế đây."

Bên đầu kia Đón Lợi bị nghẹn lại, nổi giận đùng đùng nói vài câu liền cúp điện thoại, Cố Linh Nhan ngẩng đầu thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, không muốn để cho anh khó xử, vội vàng nhỏ giọng nói, "Anh vẫn có rất nhiều công việc bận mà, em với anh cùng về đi thôi, nếu không ba anh sẽ rất tức giận."

Anh nhìn ánh mắt chu đáo của cô, trong lòng lại âm áp, thờ dài, cúi đầu hôn thái dương cô, "Không phải vì chuyện công tác, lần sau anh lại xin nghỉ rồi dẫn em đi chơi nữa nhé?"

Cố Linh Nhan cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu, lại hiếu kỳ hỏi, "Vậy thì vì sao chứ? Em sao?"

"Không phải." Anh thì thầm vài câu với Trần Uyên Sam để cho anh ta lập tức hỗ trợ đặt vé máy bay trở về, quay người lại, sắc mặt trầm trầm nhìn cô: "Là Bội Bội."

***

Sắc mặt Phó Chính trầm trầm ngồi trước giường bệnh, mấy giờ liền đều không có dời đi một bước.

Trên giường, sắc mặt bệnh nhân tái nhợt, môi không có một tia huyết sắc, cánh tay mảnh khảnh của cô đặt trên chân, lại vẫn bắt giác che chở vùng bụng.

Trên người Thiệu Tây Bội, nếu nói cái gì đẹp nhất thì đó là đôi mắt.

Lúc còn rất nhỏ, anh chỉ thấy ánh mắt nhu hòa trong suốt, không nhuộm bụi trần này trong tiềm thức đã muốn chiếm cứ người ta, để cho trong đôi mắt kia chỉ có thể có hình bóng của một người.

Mấy giờ trước xem chút nữa là cô đã bị một chiếc xe lao thẳng vào, mà hiện tại cô lại đang nhắm mắt lại nằm ở trước mặt anh không nhúc nhích, an tĩnh tựa như không có bất cứ tiếng động nào có thể phát ra được.

"Tình huống của thai nhi trong bụng vợ anh cực kì không ổn định, cực dễ xảy ra sơ xuất, nếu ba tháng đầu không thể đảm bảo thai phụ được tình tâm dưỡng thai, nếu lại chịu kích thích gì đi nữa, khẳng định đầu tiên là ngay cả tính mạng thai phụ cũng rất nguy hiểm."

Đây là điều mà trước khi thầy thuốc ra ngoài cứ mãi dặn dò anh.

Lúc này đột nhiên có người gõ cửa, người bên ngoài không gõ đến lần hai đã vô cùng lo lắng tự mình mở cửa vọt vào, cảm đầu chính là Dung Tiễn đang nổi giận bưng bưng, theo sau cô còn có Cù Giản và Lục Mộc.

"TMD!" Dung Tiễn lo đến độ hốc mắt đỏ bừng, tiến lên vùng một quyền thẳng vào mặt anh, "Anh còn có nhân tính không?! Cô ấy mới vừa mang thai anh lại vẫn trơ mắt để cô ấy bị va chạm như thế, anh chính là đồ cặn bã từ đầu đến chân!"

Phó Chính bị cô đánh một quyền lui về sau hai bước, đụng vào tường vẫn không nhúc nhích, mặt Cù Giản trầm xuống bước lên phía trước dắt Dung Tiễn đang tức tới trọn tường hai mắt ra ngoài, "Hiện tại cô ấy cần nghỉ ngơi, em không cần àm ỉ nữa."

Dung Tiễn nhìn Thiệu Tây Bội nằm trên giường mà nước mắt lộp bộp rơi xuống. Cù Giản thờ dài, ôm cô vào ngực nhẹ nhàng mà dỗ dành, "Không có việc gì, không phải thầy thuốc đã nói rồi sao, cả mẹ và bé đều không sao cả, em đừng lo."

Khuôn mặt lúc nào cũng ôn nhu nhã nhặn mà lạnh nhạt của Lục Mộc nhanh chóng già nua khiến cho người ta kinh hãi, bà nghiêng ngả lão đảo đi đến bên giường bệnh, hơi hơi cúi người cầm tay Thiệu Tây Bội.

Cù Giản ôn nhu nhẹ nhàng vỗ lưng người trong lòng, nhìn Phó Chính cùng Lục Mộc một cái, mới dẫn Dung Tiễn ra ngoài phòng khách cách vách.

Trong phòng bệnh chỉ nghe tiếng giọt nước truyền dịch giọt tóc tóc, Dung Tiễn từng theo quân đội, lực tay rất lớn, bả vai Phó Chính đau đến vô cảm, trên mặt anh lại vẫn chẳng có chút biểu tình gì cả, từng bước một đi đến bên cạnh Lục Mộc.

"Con bé mang thai đã bao lâu?" Lục Mộc đưa lưng về phía anh, nhàn nhạt hỏi.

"Ba tháng." Phó Chính đứng sau lưng bà, trầm giọng đáp.

"Hiện tại nhìn thấy nó như vậy, cậu đã phục được thù chưa?" Lúc này Lục Mộc thả tay Thiệu Tây Bội xuống, quay người lại nhìn vào mắt anh, "Bức chúng tôi đến bước đường này, cậu đã như nguyện rồi."

"Bác gái." Phó Chính không hề nháy mắt, nhìn thẳng vào Lục Mộc, "Con tuyệt đối không thể nào thả cô ấy đi được."

"Bức nó xoá sạch đũa con của mình, tiếp tục trói buộc nó bên cạnh cậu." Trong mắt Lục Mộc mang theo nhàn nhạt buồn bã, "Nó có đồng ý hay không cũng đều không quan trọng nữa rồi đúng không?"

"Đây là phương pháp tốt nhất để con đối xử tốt với cô ấy." Anh gần từng tiếng nói, "Dù cho cô ấy muốn con chết, con cũng làm như vậy."

Chẳng sợ đã qua nhiều năm như vậy, không có cô ở bên cạnh mỗi khi đi vào giấc ngủ, không đêm nào anh ngủ được yên giấc.

Chẳng sợ anh mặc cô bị thương đến máu chảy thì con tim anh cũng không ngừng bị ăn mòn đục khoét.

Chẳng sợ anh để lại bao nhiêu vết sẹo trong lòng cô, anh cũng tự dần vật chính bản thân mình như thế.

Lúc này cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, Phó Chính cùng Lục Mộc đều quay đầu nhìn lại, đã thấy Đôn Quần đã đi vào phòng bệnh, theo sau là Đặng Di trang điểm đậm lại tỏ ra vênh váo tự đắc.

Lúc Đôn Quần nhìn thấy Lục Mộc, bước chân cứng lại như bị giật điện, trong nháy mắt ánh mắt dâng lên hàng loạt con sóng mang tên "không thể tin nổi", không thể khắc chế chính mình đánh hô, "Tiểu Mộc?"

Sắc mặt của Lục Mộc cơ hồ không có bất cứ cảm xúc nào, bà nhìn Đôn Quần và Đặng Di đứng phía sau ông với ánh mắt sắc bén như lợi kiếm, ngay cả môi cũng không động.

Lúc này Đặng Di nhìn như vô cùng hòa ái, nghiêng đầu cười cười với Phó Chính, "Đi có lòng khuyên con một câu, sau khi đứa trẻ sinh ra đi để nghị con nên đi làm xét nghiệm DNA một lần, nói không chừng đứa nhỏ chưa chắc là của con, đừng để mình đội nón xanh đi vào quan tài luôn rồi mà vẫn không biết, vậy thật sự không tốt đẹp gì đâu."

Ngay cả mí mắt Phó Chính cũng không thèm nâng lên, như là không nghe thấy lời của bà ta vậy, xoay người ngồi xuống bên giường của Thiệu Tây Bội.

"Chồng tôi cứu con gái bà, vì sao mà ngay cả tiếng cảm ơn bà cũng không chịu nói vậy? Chiếc xe kia mà tông vào rồi thì sẽ là một xác hai mạng đó, không phải ông ấy, hiện tại người bà gấp đang nằm dưới một lớp vải trắng rồi cũng nên." Đặng Di nói xong đưa tay ôm cánh tay Đôn Quần, thấy ông nhìn Lục Mộc chăm chăm, trên tay dùng lực rất mạnh, "Trên người anh còn vài vết thương, mau cùng em trở về nghỉ ngơi."

"Bà buông ra!" Mắt Đôn Quần cũng không động, một tay bỏ cánh tay của bà ta ra.

Đặng Di tức giận đến toàn thân phát run, há miệng thở dốc định nói gì, lúc này bỗng nhiên nghe thấy giọng nói khô khốc từ người trên giường.

"Đứa bé.....có còn không?"

Thiệu Tây Bội vừa mới đã tỉnh lại, toàn thân mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có, Phó Chính nắm thật chặt tay cô, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô, từ từ gặt gặt đầu.

Lúc này Lục Mộc nghe được giọng nói cũng xoay người lại, khi Thiệu Tây Bội nhìn thấy bà, tay cô run lên, khàn giọng hô một tiếng "mẹ", Lục Mộc nghe cô gọi như thế, mắt cũng nóng lên, vội vàng ngồi xuống bên mép giường, vươn tay vuốt ve mớ tóc lòa xòa trước trán cô.

"Mẹ con người ta đoàn tụ anh ở bên cạnh xem nào nhiệt gì chứ!" Lúc này Đặng Di ở một bên nhìn ánh mắt Đôn Đoàn từ từ trở nên nhu hòa, rốt cục nhịn không được gay gắt lên tiếng.

Lúc này Thiệu Tây Bội mới giương mắt nhìn đến Đôn Quần đứng một bên, ánh mắt giật giật, đôi mắt lập tức âm u xuống.

Cô nhớ rõ, lúc mới vừa ngắt đi không bao lâu, cô có một cái khoảng khắc tỉnh lại, khi đó cô được người ta ôm ấp khuỷu tay, trong tầm mắt là một cánh tay vẫn dính đầy máu tươi, bên tai là giọng nói thuần hậu đã lâu không được nghe.

"Thầy thuốc! Mau nhìn xem con gái của tôi!"

Đây là người mà cô gọi là ba suốt 10 năm, người đàn ông mà dù có bị ép buộc cô cũng không thể tin tưởng ông không phải là cha ruột của mình.

Người đàn ông này cũng là người từ nhỏ luôn có vẻ mặt ôn hoà với cô, coi cô như tâm can bảo bối mà yêu thương.

Là người....cô chưa bao giờ có thể quên được,

Lúc này Đôn Quân hoảng hốt như không nghe thấy giọng nói của Đặng Di, đi tới bước xuống vấp, mới đến được gần giường bệnh của Thiệu Tây Bội và Lục Mộc ngồi trên giường bệnh.

Móng tay của Đặng đã đâm sâu vào lòng bàn tay của mình, đôi mắt đỏ lừ hung tợn nhìn bóng lưng ông thét chói tai, "Đôn Quân, ông là đồ khốn khiếp không biết nhớ đòn! Yêu một người đàn bà mà trong lòng bà ta chẳng hề có ông suốt nhiều năm như thế, giúp bà ta nuôi lớn một đứa nhỏ thậm chí cũng chẳng phải con mình, ông đã dè tiện đến cao hứng như vậy sao?! Con của tôi không phải con ruột của ông sao? Bao nhiêu năm trôi qua rồi ông vẫn tâm niệm niệm thứ đã chùng do người đàn bà này sinh ra, thường xuyên chạy về thành phố S đứng ngoài tiệm của nó ngắm nhìn nó, còn có những đồ trang trí mà ông giấu trong hộc tủ của ông, ông tưởng rằng tôi lại không biết à?!"

Giọng điệu sắc bén của bà ta truyền vào trong tai mỗi người, lúc này Đôn

Quân hơi hơi run lấy bầy, xoay người bước đến trước mặt bà ta, hung hăng cho bà ta một bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tận cùng

Cái tát vang dội vang vọng trong phòng.

Đặng Di ôm mặt gần như không dám tin mà nhìn bàn tay đang lơ lửng cao trước mặt của Đôn Quân, môi bà không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ hồng nghẹn ngào nói: "Đôn Quân... Ông có còn là người hay không? Tôi theo ông nhiều năm như vậy cũng không có một câu oán hận... Năm nay Tiểu Ngang mới mười tuổi, hiện giờ có phải ông chuẩn bị vứt bỏ hai mẹ con tôi giống như người đàn bà ti tiện kia không? A!"

"...Bà đi về trước đi." Đôn Quân nhẫn nhịn, sắc mặt thay đổi vài lần, giọng điệu trầm xuống mở cửa đưa lưng về phía bà ta.

"... Được, Đôn Quân, ông được lắm!" Đặng Di lau qua loa gương mặt đã khóc lem nước mắt, nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

Sắc mặt Thiệu Tây Bội nặng nề nhìn tấm lưng đã hơi gù của Đôn Quân, một lúc lâu mới nhắm chặt mắt dời ánh mắt đi.

Lúc này ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa lễ độ, Đôn Quân đi ra mở cửa, ngoài cửa là mấy hộ sĩ đang đứng, y tá trưởng dẫn đầu nhận được tin nhắn của Dung Tiển ở trong phòng tiếp khách nên tới đây, cô gật đầu với bệnh nhân trong phòng, thân nhiên nói, "Phụ nữ có thai bị kinh động vốn thân thể yếu, không chịu nổi tranh cãi ầm ĩ, người nhà có thể đến phòng tiếp khách hoặc chờ bên ngoài, chúng tôi kiểm tra cho cô ấy xong sẽ để cô ấy tiếp tục nghỉ ngơi, mong mọi người yên tâm."

Lục Mộc đưa tay dè dặt đỡ cho Thiệu Tây Bội, gật đầu với y tá trưởng rồi đi ra ngoài, Đôn Quân nắm chặt tay đi theo sát phía sau.

Thiệu Tây Bội nằm trên giường vẻ mặt ngẩn ngơ phối hợp với hộ sĩ, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng, Phó Chính đứng một bên giường nhìn sườn mặt trắng xanh của cô, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Lúc này y tá trưởng sửa sang lại quần áo, chèn thêm gối đầu giúp Thiệu Tây Bội, đứng dậy gần từng tiếng nói với Phó Chính, "Tôi nhắc lại với anh một câu, hiện giờ tình trạng của cô ấy không thể coi là tốt, nếu lúc này muốn làm phẫu thuật, cũng chính là đặt tính mạng cô ấy trên bàn phẫu thuật."

Giọng nói của cô không tính là nhỏ, anh nhìn người nằm trên giường rõ ràng cũng nghe được ít nhiều, vì người phía dưới có chút run rẩy.

Y tá trưởng dẫn hộ sĩ đi rồi, Dung Tiển vẫn ngẩn ngơ ở phòng tiếp khách đi đến với Cù Giản, Dung Tiển lạnh mặt một tay lôi Phó Chính ra, ngồi xuống bên giường Thiệu Tây Bội cầm tay cô.

"Bội Bội... Cậu có còn khó chịu không?" Dung Tiển nắm tay cô thật chặt, giọng nói có chút run rẩy, "Bác sĩ chăm sóc cậu đều là những người tốt nhất, cậu và đứa bé nhất định sẽ không có việc gì, cứ tin tó."

Thiệu Tây Bội nghe xong lời của cô, hốc mắt cũng dần đỏ lên, khẽ gạt đầu rất nhẹ.

"Tôi cảnh cáo anh." Lúc này Dung Tiễn mới bình ổn lại cảm xúc, đứng dậy đối mặt với Phó Chính, trong giọng nói không chút độ ấm, "Chỉ cần có tôi ở đây, mẹ nó anh đừng hòng động tay động chân đến Tây Bội và đứa bé, súc vật."

"Lục Lục." Lúc này Cù Giản ngắt lời của cô, "Chúng ta đi về trước, chờ ngày mai quay lại thăm Tây Bội." Anh nhìn Phó Chính mặt không đổi sắc đứng bên cạnh, đi nhanh tiến đến kéo cô, bàn tay tăng thêm chút lực.

Dung Tiễn bị anh kéo về sau một bước, môi khẽ động còn muốn nói điều gì, cuối cùng vung tay một cái rồi đi ra ngoài.

***

Đon Cảnh Xuyên dẫn Cố Linh Nhan đi một mạch từ sân bay đến bệnh viện, trong phòng bệnh, Đon lão gia đang run rẩy giận dữ, Đon Lợi và Cù Âm cúi đầu trước mặt ông, bị giáo huấn đến nỗi không dám thở mạnh.

"Một đám các người đều coi như tôi đã chết rồi có phải không!" Đon lão gia vung tay ném mạnh cái bát trên tủ đầu giường xuống ngay bên chân Đon Lợi, mặt sung huyết đỏ bừng, "Tôi lại là người cuối cùng biết đến chuyện có chất, sao bây giờ các người không khiêng một cỗ quan tài đến đặt tôi vào trong luôn đi?!"

"Ba..." Lúc này Đon Lợi nhìn Đặng Di đang ngồi một bên ôm mặt khóc lóc và Tiểu Ngang ngây thơ không hiểu gì bên cạnh bà ta, chậm rãi nói, "Chúng con cũng mới biết Bội Bội có con, lúc A Quân đến thăm ba tình cờ cứu con bé ở cửa bệnh viện."

Đon lão gia thở hổn hển mấy hơi, lạnh lùng nói, "Cha đứa bé là ai?"

"Là... con cả của Phó gia Phó Lăng." Tiếng Cù Âm rất thấp.

"Dưới mí mắt của tôi lại xảy ra một chuyện lớn như vậy, tôi cho các người đi đón nó về lại Đon gia, cũng đã hơn nửa năm, các người làm cái gì chứ!" Lão gia tức giận đến mức trước mắt có chút tối sầm, "Nó không phải là mẹ nó, dù sao một đứa con gái ngoan hiền thiện lương như vậy, Đon gia chúng ta cũng không mất mặt nỗi hai lần, đừng để Phó gia coi là trò cười!"

Lúc này Đon Lợi có chút buồn bực ho nhẹ một tiếng, "Không phải bọn con không đi tìm nó, nhưng con trai của Phó Lăng kia giấu con bé rất kín, muốn đến gần cũng không được."

"Ông nội." Lúc này, Đon Cảnh Xuyên đã đứng yên bên ngoài thật lâu mở cửa dẫn Cố Linh Nhan đi vào, lúc đứng ngoài cửa Cố Linh Nhan đều đã nghe đến kinh hồn bạt vía, cô đi vào trong phòng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Cảnh Xuyên." Đon lão gia hít một hơi thật sâu, "Mấy năm qua Bội Bội có liên lạc với con không, con nói cho ông nội, con có biết chuyện con bé mang thai không?"

"Con cũng không rõ." Đon Cảnh Xuyên thản nhiên nói, "Con chỉ biết người bên cạnh con bé là ai."

Đôi mắt Đon lão gia nhắm mở một lúc lâu, nhìn Đặng Di bên cạnh vẫn còn khóc không ngừng, "Cũng đúng, khi đó con bé mới hơn mười tuổi, vô tội phải chịu đựng những chuyện tình từ đời trước, cũng khó trách con bé không chịu trở lại."

"Ba!" Lúc này Đặng Di gọi một tiếng, trong mắt đã hiện lên chút ác độc, "Người đàn bà kia khiến cả Đon gia phải hổ thẹn, ba cần gì phải tìm con bé kia trở về nữa, Tiểu Ngang mới đúng là cháu chắt ruột thịt của ba!"

Đon lão gia già rồi nhưng cũng chưa hoa mắt, luôn biết rõ người trong lòng đứa con thứ hai của mình là ai, lúc này chỉ khe khẽ thở dài.

"Chị Bội Bội có em bé rồi?" Lúc này cuối cùng Cố Linh Nhan cũng đã nghe hiểu được đôi chút, kéo góc áo Đon Cảnh Xuyên nhỏ giọng nói, "Chúng ta đi thăm chị ấy, có được không?"

Thực ra là cô không muốn tiếp tục đứng đờ ở đây nữa, bốn phía là bức tường trắng xóa tạo áp lực nặng nề, không những có người phụ nữ mắc chứng cuồng loạn, còn có lão gia mặt nghiêm nghị lẫn ánh mắt không thể coi thường của Đon Lợi và Cù Âm.

Cô thực sự vẫn rất sợ nhà của anh.

"Được." Trong lòng Đon Cảnh Xuyên rất buồn phiền, cũng rất lo lắng tình trạng của Thiệu Tây Bội, dặt tay Cố Linh Nhan nói với mọi người trong phòng, "Con dẫn Nhanh Nhan đi xuống thăm Bội Bội trước."

"Chờ chút." Lúc này Đon lão gia chậm rãi bước xuống giường, "Ông và các con cùng đi."

***

Ngay cả một ánh mắt Thiệu Tây Bội cũng không muốn nhìn Phó Chính, cũng không cần nói đến chuyện mở miệng nói chuyện, vẫn cứ im lặng nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Ăn chút cháo." Giọng của anh vẫn lạnh như băng nói, "Một ngày nay em cũng chưa ăn gì rồi."

Cô vẫn không nói gì như cũ, tựa như đã ngủ say.

Phó Chính nhìn hàng mi run rẩy của cô, hít sâu một hơi, "Cạch" một tiếng đặt chiếc bát trong tay xuống bàn.

"Đứa bé không chết, em vẫn còn sống tốt, anh liền không nhìn nổi nữa rồi." Lúc này cuối cùng cô cũng mở miệng, giọng nói cũng không còn dịu dàng như anh đã nghe bao năm qua, "Chỉ khi em chết anh mới vui vẻ, đúng không."

Anh nhìn chằm chằm gương mặt cô, một lúc lâu sau tay có phần thô bạo cầm gối đặt trên đầu giường, đỡ cô dậy tựa vào trên gối.

Thiếu Tây Bội bị lực tay của anh làm cho đau đớn, mũi có chút chua xót.

Lúc này Phó Chính mới chậm rãi thu lại bàn tay trên vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc rơi trên trán cô, cả một đêm không ngủ cổ họng cũng đã hoàn toàn khàn khàn, "Em không ăn cái gì dạ dày sẽ không chịu nổi."

Thấy cô vẫn im lặng như cũ, anh liền đưa tay lấy cháo vừa mới mua về ở trên bàn, cầm thìa đong đưa thổi đưa đến trên môi cô.

Một lúc lâu cô chậm rãi ăn một miếng, nước mắt lại rơi xuống.

"Bội Bội." Anh giờ tay lau nước mắt nơi khóe mắt cô, đặt bát cháo xuống nghiêng người ôm lấy bờ vai cô, dịu dàng từ tốn không ngừng hôn lên khóe mắt cô, mang theo thương yêu không che giấu được, "Nghe lời, nếu không người em sẽ càng khó chịu."

"Anh cũng không cần nó..." Cô mặc kệ những nụ hôn dày đặc nơi khóe mắt của anh, khẽ giờ tay che miệng mình, "Đây là con của em và anh, anh lại không cần nó..."

Nếu anh thật sự quan tâm em như vậy, thậm chí dù chỉ yêu em một chút thôi, anh biết rõ em nhất định sẽ không bỏ được đứa con của chính mình, vì sao vẫn còn ép em phải ra quyết định đau đớn như vậy.

Hai tay Phó Chính gần như đã muốn bóp nát bờ vai cô, cũng không còn nhìn thấy vẻ lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày trong đôi mắt phía sau cặp kính kia.

"Phó Chính."

Bọn họ đều không nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở ra, đột nhiên Phó Chính nghe thấy tiếng người sau lưng, quay đầu lại liền thấy Phó Lăng, Lâm Văn và Phó Thiên đang đứng phía sau cách anh không xa, bên người còn có Lương Kha.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Lâm Văn cau mày nhìn con cá, trong giọng nói có chút vội vàng hiếm có, "Mẹ nghe bác sĩ nói con không muốn đứa bé, khiến Bội Bội thiếu chút nữa đụng xe?!"

"Phó Chính con cũng đã ba mươi tuổi rồi." Sắc mặt Phó Lăng nặng nề, tiến lên một bước nắm lấy cổ áo Phó Chính, "Đến cả học sinh tiểu học cũng biết hai chữ 'trách nhiệm' viết như thế nào hơn con!"

Phó Thiên và Lâm Văn ở một bên vội vàng muốn tiến lên ngăn cản, môi mòng của Phó Chính mím lại, ánh mắt không động, "Ba, ngược lại, chính ba nên đọc hai chữ này trong lòng mấy lần trước đã." Lúc này khóe miệng anh cười lạnh, từ từ gạt tay Phó Lăng ra, nhìn về sau lưng ông.

Phó Lăng vừa quay đầu lại, trước mặt liền thấy Lục Mộc và Đơn Đoàn đứng ở cửa phòng bệnh.

Môi Lâm Văn đã bắt đầu có phần run rẩy, trong nháy mắt mặt Phó Lăng xám như tro, gần như là giật mình đứng tại chỗ nhìn chằm chằm người phụ nữ đối diện.

Cổ họng Lục Mộc có chút khàn khàn, nhìn Phó Lăng miệng cũng không có cách nào hé ra một chữ.

"Bác gái." Lúc này Lương Kha nhìn thoáng qua Phó Chính, giống như muốn khắc anh vào trong lòng, "Không phải bác muốn biết vì sao Phó Chính không cần đứa bé này sao?"

Phó Chính vừa nghe cô ta mở miệng, mắt lạnh lùng, vội vàng bước nhanh tiến lên muốn ngăn cản cô ta, Thiếu Tây Bội vốn vành mắt đỏ bừng còn ngờ vực nhìn cảnh tượng trong phòng bệnh, lúc này nghe Lương Kha nói, ánh mắt run rẩy, cầm lấy chăn nhẹ nhàng nói với Phó Chính, "Anh để cô ấy nói."

"Đó chính là vì, người muốn làm con dâu của bác đây." Lương Kha nhìn ánh mắt Phó Chính, thoáng hiện ý cười, "Là con gái ruột của chồng bác và người phụ nữ này."

Cô ta chậm rãi đưa tay chỉ về phía Lục Mộc.

Trong phòng bệnh một mảnh im lặng như tờ.

Phó Lăng "phịch" một tiếng không còn chút sức lực tựa vào trên tường, Đơn Đoàn nhìn Lục Mộc không thể tin nổi, chân Lâm Văn mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Lục Mộc không nhìn bất kỳ ai, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lúc này ngoài cửa dường như còn truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ xôn xao nào đó, nhưng hiện giờ tai Thiệu Tây Bội đã không nghe nổi bất kỳ âm thanh nào, chỉ mờ mịt quay đầu nhìn về phía Phó Chính đang đứng cách cô ba mét.

Trên mặt anh không có chút kinh ngạc nào, gương mặt nặng nề như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đường cùng

Edit: Panh Hoang

Beta: Thur

Cố Linh Nhan, Đôn Cảnh Xuyên và ông cụ Đôn vừa tới cửa phòng bệnh Thiệu Tây Bội, đã nghe thấy tất cả cuộc nói chuyện bên trong không sót một chữ nào.

Đôn Lợi và Cù Âm ở phía sau cũng đều rất sợ hãi, trên trán Đôn Cảnh Xuyên nổi đầy gân xanh, anh đỡ ông cụ Đôn cả người đang run rẩy ngã về phía sau.

Đám người Đôn Lợi nhìn thấy bộ dạng ông cụ sùi bọt mép sợ đến mức xanh cả mặt không cách nào nhúc nhích, Cố Linh Nhan vốn một tiếng thét chói tai đã ở bên khoe miệng, lúc này bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, vừa bảo bà cụ Đôn đứng gần ở bên ngoài nhất lập tức tìm bác sĩ nâng khung đơn đến, vừa lớn tiếng gọi Đôn Cảnh Xuyên, "Anh và em cùng đặt thân thể của bác ấy bằng xuống, tay anh đệm dưới đầu nâng mặt bác ấy, nhanh lên!"

Đôn Cảnh Xuyên phản ứng rất nhanh, lập tức làm theo, Cố Linh Nhan đặt ông cụ ở trên mặt đất, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, một tay nhanh chóng từ từ lấy răng giả từ trong miệng ông cụ Đôn ra, để đầu ông cụ đầu hơi nghiêng qua một bên, Đôn Cảnh Xuyên không nhanh không chậm, tay kia cũng phối hợp cởi cái nút áo trên đồng phục bệnh nhân của ông cụ ra.

Bác sĩ nâng khung đơn cuối cùng cũng chạy tới, những người khác lúc này mới hồi phục lại tinh thần giúp đỡ bác sĩ nhanh chóng đẩy về phía phòng cấp cứu.

Sau khi đưa người vào bên trong, chân Cù Âm mềm nhũn ngồi xuống ghế, Đôn Lợi lau mồ hôi trên trán, ánh mắt thâm sâu đánh giá Cố Linh Nhan thêm mấy lần.

Bà cụ Đôn vịn cây gậy đi lên phía trước nhận rằng giả trong tay Cố Linh Nhan, mắt chứa cảm kích sờ lên tóc của cô.

"Bà nội, cháu đi gọi chú hai" trong đầu Đôn Cảnh Xuyên phút chốc hiện lên rất nhiều suy nghĩ, anh trầm mặt nói với Cố Linh Nhan, "Em ở đây đợi anh, anh lập tức quay lại."

...

Trong phòng bệnh bao trùm một loại hơi thở tận thế.

Trong đầu Phó Lăng gần như trống rỗng, ông ta không thể tin nhìn Thiệu Tây Bội sắc mặt trắng bệch ở trên giường bệnh và Phó Chính chẳng may nhúc nhích ở bên cạnh cô, nắm chặt tay một lúc lâu đáng đi hơi lung lay đi tới trước mặt Lục Mộc.

"Điều đó không có khả năng." Mối ông ta trắng bệch, ánh mắt run rẩy, "Lục Mộc, tuyệt đối không có khả năng này."

"Cha... Cha... Cha mau gọi người tới cứu mẹ!"

Lâm Văn đã không còn bất cứ ý thức gì, cả người Phó Thiên run rẩy ôm bà ngồi xồm trên mặt đất, thiếu niên xưa nay vững vàng lạnh nhạt cũng đã khùng hoảng tới cực điểm, giọng run run liên tục gọi tên Phó Lăng.

"Lục Mộc..." Phó Lăng nhìn khuôn mặt già nua tiều tụy như lá khô của Lục Mộc trong giây lát, "Tôi tuyệt đối không tin."

Nhiều năm như vậy cho dù ông đã tính vô số lần tất cả các loại tình huống có thể đến với bà, ông ta cũng tuyệt đối chưa từng nghĩ ngờ bà có con gái ruột của ông ta.

Bà là tình cảm chân thành cuộc đời này của ông ta, ông ta tuyệt đối không tin bà tàn nhẫn đến mức dùng con gái của mình làm tiền đặt cược, đi van xin quá khứ vỡ vụn chia lìa không cách nào trở lại được của hai người.

Lục Mộc nghe thấy giọng nói bà đặt ổn thỏa ở trong tim nhiều năm như vậy một lần nữa vang lên ở bên tai, nước mắt chậm rãi tràn mi mà ra.

Lúc này Phó Chính máy móc bấm chuông ở trong phòng bệnh, chán nản dựa vào bàn trà ở phía sau.

Ly thủy tinh trên bàn trà bị đụng vòng mấy vòng lăn xuống dưới, đập ở trên mặt đất rơi đầy mảnh thủy tinh vụn.

"Phó Chính, em đang giúp anh."

Nghe tiếng vỡ vụn chói tai này, bác sĩ y tá ở cửa nhanh chóng chạy vào phòng, trên mặt Lương Kha hàm chứa tuyệt vọng cười nhạt nhìn Phó Chính, từng bước một xuyên qua đám người bên trong đi ra ngoài.

Lúc này Phó Lăng xoay người trước tiên hợp lực với Phó Thiên ôm lấy Lâm Văn đang ngất ở trên mặt đất, lại một phát bắt được cổ tay của Lục Mộc, theo bác sĩ và y tá cùng nhau sai bước đi ra ngoài.

Đon Quân đuổi theo ở sau lưng bà mấy bước, cuối cùng lao đảo dựa ở bên khung cửa, nhìn bóng lưng của bà khàn giọng kiệt lực gọi tên bà, "Tiểu Mộc..."

Lục Mộc nghe sau lưng từng tiếng gọi buồn bã này, đi theo Phó Lăng vào thang máy, cuối cùng nước mắt rơi như mưa.

...

Thiệu Tây Bội vẫn luôn mờ mịt nhìn tình cảnh trong phòng bệnh, Phó Chính giống như kiệt sức tựa ở bên bàn trà nhìn cô sít sao, chẳng may may nhúc nhích.

Đon Cảnh Xuyên chạy một đường từ trên lầu tới, lúc này đi vào phòng bệnh bước chân dừng lại một chút, vội vàng cau mày diu Đon Quân ngồi lên trên ghế sofa, nhìn đã gần như sụp đổ Đon Quân trầm giọng nói, "Chú hai, hiện tại ông nội đang cấp cứu ở phòng bệnh trên lầu, trước chú nghỉ ngơi một chút rồi đi qua, ba mẹ và bà nội đều ở đây."

Nét mặt Đon Quân thần thờ nghe xong lời của anh, khẽ gật đầu.

"Anh." Thiệu Tây Bội ngồi trên giường bệnh nhìn Đon Cảnh Xuyên, khe khẽ mở miệng gọi một tiếng.

Trong lòng Đon Cảnh Xuyên run lên bắn bật, vội vàng bước đến bên cạnh giường của cô, hơi ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô, "Bội Bội."

"Anh..." Cô chậm rãi duỗi tay nắm chặt tay Đon Cảnh Xuyên, nói từng câu từng chữ, "Anh biết cha của em cuối cùng là ai không?"

Không đợi anh mở miệng, cô chậm rãi tiếp tục nói, "Cho tới tận bây giờ mẹ cũng không chịu nói cho em biết, em không biết... Anh, em thật sự không biết..."

"Anh, bọn họ nói nhất định đều là giả..." Trong hốc mắt của cô lúc này rơi xuống giọt giọt nước mắt, "Cha của em và cha của anh ấy làm sao có thể cùng là một người? Làm sao có thể chứ anh..."

Trong phòng bệnh quanh quẩn tiếng khóc khe khẽ mà tuyệt vọng của cô, mu bàn tay của Đon Cảnh Xuyên bị cô nắm đã rơi đầy nước mắt của cô.

Người đàn ông xưa nay thiết huyết vững vàng nhìn cô bé từ nhỏ mình đến lớn mình hết sức xem như em gái đối đãi tỉ mỉ như bị đao cắt, cũng chầm chậm đỏ vành mắt.

Đây là một cô bé tốt biết bao, đây là một người cho dù bị trục xuất ra khỏi cửa cũng không bỏ được nói nặng một câu với những người đã hại cô, đây là một người dịu dàng hiền lành đến mức hơi hèn yếu.

Cô có lý do gì để thừa nhận những thứ tình thương mà từ nhỏ đến lớn vốn không quan hệ gì với cô này?

Cô cuồng dại điên cuồng như vậy theo sát ở bên cạnh anh ta tám năm, lại còn sinh đứa nhỏ cho anh ta.

Hôm nay mới đến nói cho cô biết, trên người anh ta chảy cùng huyết thống với cô, này muốn cô phải chấp nhận như thế nào?

"Phịch" một tiếng, thân thể Phó Chính nghiêng về phía trước, chậm rãi quỳ gối trên mặt đất ở mép giường của cô.

Lúc này Thiệu Tây Bội quay mặt lại nhìn anh ta một cái, trước mặt bỗng tối sầm từ từ mất đi ý thức.

Cố Linh Nhan đứng ở ngoài cửa phòng bệnh nhìn tình cảnh bên trong, trong lòng chỉ cảm thấy từng đợt sóng tóc gáy, một tay cô gắt gao nắm chặt tay áo Đon Cảnh Xuyên, không ngừng nhỏ giọng dòn dập mà lặp lại, "Oa... Anh ta tiếp tục như vậy sẽ chết à... Khắp đầu gối của anh ta đã toàn là máu... Trên mặt đất cũng toàn là máu..."

Người đàn ông kia cứ thẳng tắp mà quỳ gối như vậy trên những mảnh vụn thủy tinh vỡ, sắc mặt tái nhợt, giống như vô tri vô giác.

Đon Cảnh Xuyên vừa mới nói chuyện xong với bác sĩ trở về, cau mày nhìn Thiệu Tây Bội yên lặng nằm trên giường và Phó Chính trên mặt đất.

Thiệu Tây Bội liên tiếp bị bên ngoài kích thích, thân thể tình huống càng thêm không ổn định, đứa bé trong bụng rất có khả năng quá ba tháng liền không giữ được.

Mà đứa bé này có thể bảo trụ hay không, còn có một tầng quan hệ khác không thể bỏ qua.

Anh bị Cố Linh Nhan kéo tay lay hai cái, chậm rãi kéo cô tới úp vào trong ngực.

Ông cụ Đôn đã may mắn thoát khỏi nguy hiểm, mới vừa rồi anh đưa Đôn Quân lên trên lầu ngoài phòng bệnh của Ông cụ Đôn, dẫn Cố Linh Nhan lại nói một câu với Đôn Lợi và Cù m.

"Ngoài cô ấy, con tuyệt đối sẽ không, cũng không thể lấy người khác."

Trong một ngày ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện anh không thể ngờ tới như vậy, trong lòng anh mỗi một phút đều khó an, cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót thương tiếc, cũng cảm thấy vô cùng may mắn.

May mắn cùng anh chứng kiến những thứ xúc động đau xót này, còn có cô.

May mắn người bao nhiêu năm qua anh đợi, là cô.

"Oa Oa." Cô vui ở trong lòng anh, chậm rãi đỏ tròng mắt buồn bực nói, "Em rất đau lòng cho chị Bội Bội."

Anh không nói gì, nhưng cô lại có thể cảm giác được anh ôm cánh tay của cô hơi hơi run rẩy, lại càng dùng sức ôm lấy eo của anh, "Nhưng mẹ chị Bội Bội không chịu thừa nhận chị ấy là con gái của chú."

Cho nên có lẽ tình huống còn có thể xoay chuyển.

Mắt Đôn Cảnh Xuyên sâu kín nhìn phòng bệnh, cánh tay ôm cô chặt hơn thu càng chặt hơn.

...

Lúc Thiệu Tây Bội tỉnh lại đã gần tối.

Trong hơi thở toàn là nhàn nhạt mùi máu tươi, cô chỉ cảm thấy trong dạ dày khó chịu hồi, muốn cưỡng chống cánh tay từ trên giường đứng lên.

Nhưng cô không lường trước được vừa mở mắt ra đã trông thấy Phó Chính quý ở bên giường, trên trán anh ta không ngừng ứa ra mồ hôi lạnh, môi đã có chút biến tím, mà chỗ anh ta quý, đã toàn là máu tươi đang khô dần.

"Đi ra ngoài." Cô từ từ buộc chặt dựa lưng vào đầu giường, trong giọng nói không chút phập phồng.

"Bội Bội..." Giọng của anh ta khàn khàn, chậm rãi đưa tay lên bắt lấy bàn tay lạnh buốt của cô.

"Chờ thân thể của em tốt chút, em sẽ đặc biệt đi qua thăm hỏi anh, anh hai." Cô nhẹ nhàng gạt phăng tay anh ta ra, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh ta một cái.

Trên trán Phó Chính nổi đầy gân xanh, cổ nén kịch liệt đau nhức muốn đứng từ dưới đất lên, nhưng hai chân đã hoàn toàn chết lạng, ngay cả chút tri giác cũng không có.

"Ở trên thân em gái của anh nhiều năm như vậy, sướng không?" Ánh mắt của cô lạnh như tờ, "Tự tay giết chết con ruột của mình, cao hứng không?"

"Không cần nói nữa!" Khuôn mặt anh ta dần dần vắn vẹo, giọng nghẹn ngào nói với cô.

"Tại sao tôi không thể nói vậy chứ?" Hai tay cô nắm thật chặt chần, nói từng câu từng chữ, "Bao nhiêu năm qua anh nằm trên những người phụ nữ khác rồi lại trở về nằm trên tôi, trơ mắt nhìn tôi khóc vì anh, cười vì anh, sống vì anh, dù là đi chết đi cũng vì anh, sau đó lại bố thí một hai câu giữ tôi lại... Đúng, hiện tại tôi mới hiểu được, thì ra cái gọi là anh cần, là cần tôi ở bên cạnh anh, tự cho là đúng yêu anh trai mình giống như một trò đùa ngu xuẩn."

"Vi đại biết bao." Mặt cô hơi nghiêng, nước mắt "lộp bộp" rớt xuống, "Bởi vì cha anh và mẹ tôi, cho nên anh mới nghĩa vô phần cố miễn cưỡng ứng phó tôi nhiều năm như vậy, dùng thân thể của mình để biểu lộ rằng anh thích cô em gái này với tôi, đúng không? Những năm qua anh nằm ngủ không cảm thấy bất an khủng hoảng chút nào sao?"

Phó Chính không có cách nào nghe tiếp, nghiêng người về phía trước bỗng đưa tay ôm chặt eo cô, tiếng đứt đoạn như dây cung rách, "Không cần nói nữa..."

"Đây chính là tôi cho mình một cơ hội cuối cùng. Tôi yêu anh mười năm, theo anh tám năm, chưa bao giờ từng hy vọng xa vời có thể cùng anh sống đến đầu bạc, hưởng hết con cháu vui vẻ. Cho dù anh đối xử không tốt với tôi thế nào, tôi cũng chưa bao giờ hận anh, vẫn một lần một lần, vẫn tự tay đưa mình đến trong tay anh tùy ý anh sắp tâm trên trục tám năm, vui vẻ chịu đựng. Nếu như tôi có thể dự đoán được ngày hôm nay, tôi mới biết thì ra lần đầu gặp gỡ mà tôi vô cùng luyến tiếc trân trọng lại là vực sâu vô tận. Một khi bước vào, sẽ không quay đầu lại được nữa. Nhất định phải đi đến bước đường cùng, cuối cùng tôi mới tâm như tro tàn, như anh mong muốn."

"Anh không hối hận." Vài vóc trên eo của cô dần dần có chút hơi ẩm, mắt Phó Chính đỏ ngầu ngẩng đầu lên nhìn cô, "Trước giờ anh đều không hối hận."

Thiếu Tây Bội tùy ý anh ta ôm, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đánh cuộc

Editor: Thoa Xù

Mẫn Kiều Tư và Cù Giản ngồi trên ghế sofa, cả hai đều trầm mặc nhìn Phó Chính nằm ở trên giường, hai đầu gối của anh quần băng, đang lạnh lùng phê duyệt tài liệu trong tay.

Phương Miển cũng không dám vào phòng bệnh, đành phải dè dặt nhờ hai người anh em có quan hệ thân thiết với Phó Chính mang tài liệu vào, còn mình thì đứng chờ ở ngoài phòng bệnh.

Phó Chính phê duyệt tài liệu xong, giật giật cơ thể định xuống giường, tay cố gắng với lấy cây gậy bên cạnh, rốt cuộc Mẫn Kiều Tư không kềm chế được đứng lên từ ghế sofa, lấy cây gậy đưa tới tay anh ta.

"Cậu đừng đi." Lúc này Cù Giản mở miệng, "Đầu gối của cậu bị thương cũng không nhẹ, bây giờ Lục Lục đang ở đó với cô ấy, không có chuyện gì đâu."

"Hơn nữa bây giờ cô ấy vốn không muốn nhìn thấy cậu." Mẫn Kiều Tư nhìn sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc của Phó Chính, thờ dãi, "Cậu khỏe hơn đi rồi hãy nói."

Dường như anh hoàn toàn không nghe được lời nói của hai người bọn họ, vẫn muốn vịn vào tủ đầu giường để xuống giường, Mẫn Kiều Tư nhìn vẻ mặt không có biểu tình gì của anh thật sự là không có cách, đành phải dè vai anh lại, cố ý cất cao giọng nói, "Cậu nghĩ cho cái thai trong bụng cô ấy đi chứ, bây giờ nếu để cho cô ấy bị kích động, thật sự là ảnh hưởng đến hai mạng người đó!"

"Cậu phải hiểu rằng tình hình tâm lý của cô ấy bây giờ vốn không thích hợp mang thai sinh con." Cù Giản đứng lên từ ghế sofa, "Mình đi báo bác sĩ thay thuốc cho cậu."

Phó Chính bị Mẫn Kiều Tư dè lại nhưng vẫn không nhúc nhích, rồi đột nhiên anh hất đổ mọi thứ trên bàn trà.

Đồ đạc rơi trên đất vang lên từng tiếng chói tai, Phó Lăng đi vào từ ngoài cửa.

"Bác trai." Bước chân của Cù Giản ngừng lại một chút, gật đầu chào Phó Lăng, Mẫn Kiều Tư vội đỡ Phó Chính về giường, vỗ vỗ vai của anh rồi cũng đi theo Cù Giản ra khỏi phòng bệnh.

"Mẹ đã đỡ hơn chưa?" Trầm mặc một hồi, Phó Chính lạnh nhạt nói.

"Về nhà tĩnh dưỡng rồi, A Thiên đi cùng bà ấy." Đôi mày của Phó Lăng nhíu lại, đứng bên cạnh giường trầm lắng nhìn anh một hồi, "Con biết chuyện này từ khi nào?"

"Biết từ sớm rồi."

Phòng bệnh lớn như vậy nhưng không có những người khác, dường như không khí cũng bắt đầu ngưng trệ, ánh mắt của Phó Chính âm ỉ, trên cằm thì tím bầm, râu ria lồm chồm.

"Từ bé đến giờ không có chuyện gì có thể gạt được con." Phó Lăng cười cười có chút tự giễu, ông ta ngồi xuống cái ghế cạnh giường, "Con không muốn hỏi ba thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Đó là chuyện xưa của người lớn thôi." Phó Chính quay đầu lại nhìn ông, "Xe trước đổ xe sau lấy đổ làm răn, nhưng con cũng không rút ra được bao nhiêu kinh nghiệm."

Ban đầu Phó Lăng lấy kinh nghiệm của mình nhắc nhở anh, đừng có biết rõ không thể làm mà vẫn làm, anh vẫn khinh thường bỏ ngoài tai, cho là có thể may mắn tránh được cục diện hôm nay.

Nói cho cùng, hai cha con họ, một người buông bỏ sau đó lại hối tiếc, một người không chịu buông bỏ cuối cùng nhận lấy máu tươi đầm đìa, chó chê mèo lắm lông, đều thế thảm như nhau.

"Ít nhất con cũng thành công rồi." Một lúc lâu sau, Phó Lăng có vẻ thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay nhặt chân mền và bình giữ nhiệt ở trên đất đặt lên bàn

trà.

Toàn thân Phó Chính chấn động, ánh mắt nhìn thẳng vào Phó Lăng, chỉ thấy Phó Lăng không tiếp tục nhìn anh nữa, chấp tay sau lưng chậm rãi đi ra khỏi phòng bệnh.

...

Ánh sáng ban trưa xua đi cái lạnh ẩm ướt của những ngày lập đông, bóng cây thưa thớt ngoài cửa sổ tà tà đổ vào bên trong phòng.

Bóng của Phó Chính bước từng bước trải dài dọc theo hành lang của bệnh viện đi tới ngoài cửa phòng bệnh của Thiệu Tây Bội, nhìn vào trong phòng qua cửa sổ thủy tinh.

Thiệu Tây Bội khoác chăn ngồi trên ghế dựa mà Dung Tiễn mua về cho cô, Dung Tiễn đóng cửa sổ ban công cho cô, để nhiệt độ trong phòng đủ ấm bảo đảm cô không bị cảm lạnh, ngoài ra còn di chuyển một cái ghế đến ngồi bên cạnh cô.

Khoảng cách hơi xa, anh không nhìn rõ vẻ mặt của cô, chỉ có thể thấy Dung Tiễn đang khoa tay múa chân nói cái gì đó ở bên cạnh cô, mắt của cô nhìn dung Tiễn, thỉnh thoảng đôi môi mới nhúc nhích một chút.

Trong cuộc đời gần ba mươi năm nay, anh chưa bao giờ như hôm nay vậy, muốn làm một việc nhưng hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu, bắt đầu như thế nào.

Cũng khó trách rốt cuộc mãi cho đến khi tất cả mọi việc bị phơi bày ra, anh mới vô cùng thôn thức sao bản thân mình có thể dùng thái độ thân nhiên thoải mái để đối mặt với cô nhiều năm như thế.

Như thế mới tự biết mình không có mặt mũi nào mà chống đỡ nữa.

Lúc này có tiếng bước chân đến gần, Phó Chính quay đầu lại chạm mặt Đơn Cảnh Xuyên đi ra từ trong thang máy, trên tay xách theo một bình giữ nhiệt.

Lúc Đơn Cảnh Xuyên đi tới trước mặt anh thì dừng bước, vẻ mặt nghiêm nghị, đường nét đôi môi sâu sắc.

Lúc này Phó Chính chuyển ánh mắt ra khỏi phòng bệnh, xoay người chống gậy từ từ đi về hướng ngược lại.

***

Đơn Cảnh xuyên xách theo bình giữ nhiệt đi vào phòng, Thiệu Tây Bội nghe thấy tiếng động quay đầu lại nhìn anh, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Anh.”

"Wow, cái gì mà thơm vậy!" Dung Tiễn nghe được mùi trong bình giữ nhiệt, bật dậy từ trên ghế, "Em cũng muốn uống!"

"Canh thịt nạc tổ yến." Đơn Cảnh Xuyên để bình giữ nhiệt lên bàn, mở ra mức một chén nhỏ, "Không phải em rêu rao rằng mình đang muốn giảm cân sao, cái này đặc biệt làm cho Bội Bội."

"Sao anh lại trở nên dài dòng giống tên khốn Cù Giản vậy!" Dung Tiễn nhận lấy cái chén trong tay anh, "Để em dứt cậu ấy."

"Cái này là ai làm vậy anh?" Ánh mắt Thiệu Tây Bội thân nhiên nhìn Đơn Cảnh Xuyên.

"Mẹ anh." Anh không tránh không né, kiên nhẫn vuốt tóc cô, "Uống đi, tốt cho cơ thể em."

Mỗi cô giật giật định nói gì, trước ánh mắt dịu dàng của anh, cuối cùng cô vẫn uống vài ngụm canh do Dung Tiễn dứt.

Uống canh xong cô hơi mệt nên chỉ muốn ngủ, Đơn Cảnh Xuyên đỡ cô lên giường đắp mền lại, đợi sau khi cô ngủ rồi mới cùng Dung Tiễn ra khỏi phòng bệnh.

"Anh định đi đón thỏ xù lông nhà anh à?" Dung Tiễn cười gian, đi theo Đơn Cảnh Xuyên, "Mời em uống rượu mừng nhanh lên chút, chờ không nổi nữa rồi!"

Đơn Cảnh Xuyên nhìn cô, bất đắc dĩ cười cười, đột nhiên ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, bước chân cũng dừng lại.

Lục Mộc đã đứng bên cạnh cửa sổ tầng dưới lâu rồi, lúc thấy anh đi đến thì ngẩng đầu, thân nhiên gật đầu với anh.

Lúc Dung Tiễn vừa nhìn thấy bà thì vẻ mặt cũng trở nên hơi lạnh lùng, ngày trước dù như thế nào cô vẫn kính trọng bậc trưởng bối như bà, sau khi trải qua sự việc này, cô nhìn thấy Thiệu Tây Bội ngày càng gầy đi, thật sự cũng không thể bày ra sắc mặt hòa nhã được nữa rồi.

Dung Tiễn không nói gì, đi thẳng xuống ga ra tầng hầm, Đơn Cảnh Xuyên cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn đi đến trước mặt Lục Mộc gọi một tiếng, "Dì Mộc."

"Từ nhỏ Bội Bội đã thân với con." Lục Mộc trầm lặng một chút, nhìn ra ngoài cửa sổ chậm rãi nói, "Bây giờ người duy nhất con bé chịu tin tưởng chính là con và cô bé kia."

Ánh mắt của Đơn Cảnh Xuyên hơi thay đổi, cuối cùng vẫn không nói gì.

"Người mẹ như đi đây chưa từng mang lại chút hạnh phúc vui vẻ nào cho con bé."

Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ bà cũng chỉ suy nghĩ cho mình, tự buồn bã hối tiếc rồi lại xấu hổ tự ái, ích kỷ định đoạt cuộc sống của con gái, lại chưa từng hỏi qua con bé có đồng ý hay không.

Dù lần đầu tiên nhìn thấy Phó Chính bà cũng biết anh là ai, vậy mà cuối cùng vẫn do dự nhiều lần, không ngăn cản.

Bởi vì bà biết, đây là cơ hội duy nhất có thể khiến cho bà gặp lại người kia lần nữa.

"Dì Mộc." Đơn Cảnh Xuyên nghiêm túc nhìn Lục Mộc, trịnh trọng hỏi, "Rốt cuộc cha ruột của Bội Bội là ai?"

Lục Mộc quay đầu lại nhìn anh, đàn ông trẻ tuổi khí khái mà tuấn lãng, ánh mắt trong suốt trầm tĩnh, vô cùng giống Đơn Quân lúc còn trẻ.

"Cảnh Xuyên, đây là chuyện đúng đắn duy nhất mà người mẹ này làm cho con bé." Một lúc lâu sau, bà nhẹ thở dài một tiếng, "Ngày mai đi sẽ rời khỏi đây. Đi xin con, đừng nói với ông ấy."

Bởi vì trước giờ con gái của bà chính là con của ông ấy, hiện tại ông ấy cũng đã có vợ con bầu bạn, nếu năm đó đã khiến ông ấy hiểu lầm, thế thì cứ để cho ông ấy tin như vậy, như vậy tốt cho tất cả mọi người.

Đơn Cảnh Xuyên nhìn bóng dáng Lục Mộc khuất dần ở cuối hành lang, đứng tại chỗ ngơ ngẩn thật lâu, dường như có một dòng nước chua chát chảy qua trong lòng, ánh mắt từ từ trở nên dịu dàng.

Vào những tháng cuối năm, cuối cùng nỗi đau và sự ngột ngạt mà cô phải chịu đựng mấy ngày nay cũng có thể kết thúc.

Thật may là màn đánh cuộc mà cô buộc phải theo đã sớm định kết cục, chỉ mong cô có thể bình yên thuận lợi cùng với sinh mạng mới này quên đi mọi chuyện.

Cho dù có nhiều khó khăn, cuối cùng những chuyện này cũng sẽ lãng quên theo thời gian.

...

Cổ Linh Nhan cảm thấy hôm nay Đơn Cảnh Xuyên rất kỳ quái, anh đến trường học từ rất sớm, cô chưa kịp đi tới cổng chính, đã gặp anh ở tầng trệt của tòa nhà giảng dạy.

Buổi tối về nhà thì anh tự tay xuống bếp nấu cơm, từ khi cô thường thức qua tay nghề của anh thì vẫn luôn nhớ, đáng tiếc là bởi vì chuyện của Thiệu Tây Bội và nhà họ Đơn nên anh rất bận rộn, lâu rồi cũng không làm cơm cho cô.

Bây giờ cô đã không quần lấy anh giống như trước đây nữa, mỗi lần gặp mặt nhìn thấy anh cố gắng không để lộ sự mệt mỏi, cô luôn nhắc nhở mình phải ngoan một chút hiểu chuyện một chút, đừng gây thêm phiền phức cho anh, lúc gặp nhau chỉ lẳng lặng ở bên cạnh anh là vui rồi.

Lúc ăn cơm anh chủ động hỏi cô về tình hình ở trường học mấy ngày nay, cô thấy sắc mặt của anh dường như đã thoải mái hơn trước rất nhiều, mới đánh bạo lái nhái kể lể một hồi.

"Tối đây." Lúc này Đơn Cảnh Xuyên đề đưa xuống nhìn cô, ý bảo cô đến bên cạnh anh.

Cổ Linh Nhan ngoan ngoãn đi đến bên cạnh anh giống như con thỏ nhỏ vậy, bị anh nhẹ nhàng kéo đến ôm lên đùi.

"Mấy ngày nay buổi tối đều ở lại trường học, có lạnh không?" Gần đây tối nào anh cũng phải trở về nhà, anh không có ở đây cô lại không muốn ở nhà một mình, ở trường học không có máy sưởi, trời thì dần lạnh lên, trong lòng anh vẫn rất lo lắng.

"Cũng tạm tạm." Cổ Linh Nhan huýt sáo, "Em và Đại Ngải chen nhau ngủ, buổi tối nhét chân lên bụng cậu ấy, em còn chiếm đoạt thảm điện của Xuyên Nhi đó ha ha ha." Mặc dù cô cũng bị Xuyên Nhi đuổi đánh không ít lần....

Đơn Cảnh Xuyên nhìn dáng vẻ ngẩng đầu ưỡn ngực của cô, trong lòng cảm thấy vừa thích thú vừa đáng yêu, ôm lấy cô nhẹ nhàng hôn, nghiêng đầu vùi mặt vào cổ cô.

Ánh mắt sáng rực và hơi thở của anh phả ra khiến cô cảm thấy ngứa ngáy run rẩy, nhẹ nhàng cười, anh nghe thấy mùi sữa tắm nhân nhật trên người cô, chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, đột nhiên nói ra lời mà anh nín nhịn cả buổi tối nay.

"Nhan Nhan, gả cho anh, có được không."

Làm vợ của anh, để anh dốc hết sức mang đến mọi thứ cho em, nhìn thấy em ở bên cạnh anh, xù lông la lối khóc lóc om sòm làm nũng đều được hết, anh chịu trách nhiệm thu dọn cục diện rối rắm của em, đuổi theo sau lưng, nhìn em không lo không buồn.

Trong nháy mắt, Cổ Linh Nhan sợ ngây người, đôi mắt mở to trừng trừng, giờ phút này cái đầu quý quý của cô lại không nghĩ được gì, cả lẫn cả buổi mới ngơ ngác nói: "Cái này là... Cầu... Cầu hôn sao?"

Đón Cảnh Xuyên phì cười, vẻ mặt kiên cường vững vàng thân nhiên nở nụ cười, "Đúng vậy."

Cô thấy anh lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong túi quần, đưa tới trước mặt cô, "Em mở ra xem thử đi."

Chiều nay anh đi ra từ bệnh viện cũng chưa trở lại Cục, đi thẳng đến cửa hàng trang sức chọn một chiếc nhẫn kim cương, sau đó anh lại lo sợ bất an, nhìn cái hộp như củ khoai lang nóng phồng tay, trong lòng rất kiên định với quyết định này nhưng lại lo lắng về câu trả lời của cô.

Cổ Linh Nhan run run mở cái hộp kia, nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh loá cả mắt thì nuốt nước miếng cái ực.

"Em nhận chiếc nhẫn này trước đi, đợi hè năm sau em đủ hai mươi tuổi, chúng ta sẽ đi đăng ký, có được không?"

Anh sờ sờ tóc cô, nín thở nhìn cô.

"Chiếc nhẫn này không đẹp, em muốn đổi chiếc khác!" Một lúc lâu sau, cô hơi ghét bỏ nhìn anh, "Áo cưới cũng vậy, em muốn tự mình chọn. Ngày đi đăng ký cũng không cho anh gạt em, em muốn ăn mặc thật xinh đẹp!"

Con nhóc này, trước giờ đều không biểu hiện như bình thường, Đón Cảnh Xuyên bị lời nói liên tục của cô làm cho chấn động ngây ngẩn cả người, hồi lâu sau mới nở nụ cười tươi tắn.

"Được."

Cổ Linh Nhan nhú mày, miệng lẩm bầm cái gì đó, vẫn hài lòng vui vẻ đeo chiếc nhẫn vào tay.

Anh nhìn người trước mặt, trong lòng ngập tràn hạnh phúc ấm áp, không còn tiếc nuối điều gì nữa.

Thật ra thì dù sau này cô ấy có không trưởng thành cũng không sao, anh sẵn lòng nuông chiều, yêu thương cô như đứa trẻ.

Năm tháng trôi qua, cuối cùng chúng ta cũng sẽ già đi, nhưng anh sẽ mãi mãi khắc sâu hình ảnh thuở ban đầu của em, hình ảnh rung động lòng người.

Hy vọng tình cảm này là mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ngoại truyện – Phó Chính

Editor: Thoa Xù

"Cho dù cậu ta mới bị xoay ba vòng thì sao... Con mẹ nó, mấy cậu rót tiếp cho tôi... Không có gì đáng ngại hết!"

Một người đàn ông trẻ tuổi đã uống đến say mềm, vỗ vỗ vai người bạn bên cạnh, "Mẹ nó chứ... Cậu có biết không... Có biết bao nhiêu phụ nữ sẵn sàng cởi sạch ra để chờ cậu ta... Cả đám tội mình kéo dài thời gian của cậu ta một lát đi, há?"

Mấy người đàn ông ở bên cạnh vẫn luôn e sợ Phó Chính, mặc dù uống rượu, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, toàn là cảm lý rượu rục rề ngồi bên cạnh xem như không nghe thấy.

Về mặt của Phó Chính vẫn chưa say, đặt ly rượu trong tay xuống hơi mạnh tay một chút, hơi khó chịu kéo kéo cà vạt, rút một điếu thuốc ra.

"Mẹ nó, sao mấy cậu không có chút tinh thần nào vậy, rót cho cậu ta đi chứ!" Người đàn ông say bí ti cầm chai Royal Salute rót vào ly, rồi đặt xuống trước mặt người kia "cạch" một tiếng, "Mẹ nó, cậu còn tệ hơn tôi nữa đó!"

Lúc này những người bên cạnh đều chấn động, lúc còn chưa kịp phản ứng thì ly rượu đã rơi xuống đất bể thành một đồng thủy tinh, từ trên cao anh nhìn xuống đồng thủy tinh vỡ nát lẫn trong vết rượu như máu đỏ tươi kia, ánh mắt lạnh lùng và sắc nhọn.

Người đàn ông say rượu bị màn này làm cho hơi tỉnh táo lại, cả người hơi run rẩy.

"Về nhà ngâm đầu óc trong rượu để tẩy rửa chút đi, cậu có thể ném thử điều cậu muốn ở trong mơ được rồi." Người phục vụ đã lợi dụng lúc này để chạy tới đưa hóa đơn, cuối cùng anh không còn kiên nhẫn nữa, về mặt lạnh lùng ký xong bỏ lại bút rồi lập tức đi nhanh ra cửa.

...

Cô vẫn ngủ ngon như bình thường, vẻ mặt bình yên dịu dàng, cuộn bên cạnh giường làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Nhưng anh lại càng muốn làm cô tỉnh giấc, cố ý đóng cửa thật lớn, lúc cởi quần áo ôm lấy cô, bàn tay khiếm nhã không do dự lập tức đưa thẳng xuống dưới người cô tìm kiếm.

Mấy ngày trước chính anh đã đóng sập cửa bỏ đi trong sự bức dọc, hôm nay lại lặp lại chiêu cũ, đột nhiên ép buộc cô tiếp nhận lúc đang ngủ, anh thấy cô buồn ngủ không muốn nhưng lại từ từ nhắm hai mắt không phản kháng, khẽ nâng chân lên, một lúc sau anh vẫn thu tay lại.

Lúc này cô khẽ mở mắt ra nhìn anh, vẻ mặt chưa chút nhưng ấm áp, sau lại nhanh chóng ngủ thiếp đi, trong giấc ngủ còn nhích lại gần anh theo bản năng.

Ánh mắt của anh giật giật, đưa tay đắp chăn cho cô xong rồi bước xuống giường.

Trên bàn trà ngoài phòng khách vẫn để sẵn thuốc giải rượu và thuốc bao tử, anh lấy ra hai viên, định xuống bếp tìm cái ly, lúc này lại dừng bước, cầm lấy cái ly của cô để ở bên cạnh.

Vào cuối năm công việc và tiệc tùng xã giao dồn dập, thật ra vào lúc rảnh rỗi anh luôn muốn chạy xe đến chỗ cô, nhưng cuối cùng vẫn quay đầu đi chỗ khác tiếp nhận "ý tốt" của những người khác.

Sau đó sẽ cố ý chọn vài lần để cho cô tận mắt nhìn thấy hoặc giao việc "kết thúc" cuối cùng cho cô. (*)

(*) Hơi khó hiểu nhưng hình như ý đoạn trên là Phó Chính cố ý cặp kè với người khác và để cho Thiệu Tây Bội thấy.

Lúc này đột nhiên lại nhớ tới cô bị anh dồn ép biết bao nhiêu lần, ngồi trên ghế sofa cố nén nước mắt, bàn tay cầm ly không ngừng run rẩy.

Nhiều năm như vậy, anh đã nhìn thấy cô khóc rất nhiều lần, thấy qua biết bao nhiêu lần cô tức giận đến cả người run rẩy nói không ra lời, anh vẫn luôn cho rằng những thù hận ngập tràn lan rộng trong lòng mình chính là thứ sáng khoái nhất và liều thuốc tốt nhất trong cuộc sống mà anh đang theo đuổi.

...

Năm đó anh mới tốt nghiệp cao đẳng chuyển sang nhập học đại học A, cũng là năm anh thăm dò được rất nhiều chuyện mà anh vẫn hoài nghi.

Sau kỳ nghỉ hè anh dùng thủ đoạn điều động quan hệ để được làm trợ lý chủ nhiệm ở trường trung học B trong một tháng.

"Thiệu Tây Bội, em nhanh xuống dưới phụ giúp trợ lý chủ nhiệm đi."

Khi đó Thiệu Tây Bội mới mười bốn tuổi hơn, cô gái nhỏ dịu dàng dễ thương vẫn chưa trải qua bất kỳ biến cố nào, tâm tư trong sáng từ từ bộc lộ tài năng, vẻ mặt và hành động của cô anh đều nhìn thấu rõ ràng.

Chuyện phía bên nhà họ Đôn anh đã kịp tìm hiểu sâu hơn, anh trải đường chính xác cho từng bước đi của cô, cô cũng không hề đi lệch ra ngoài.

...

"Sao em lại tới đây..."

Sự việc đã bại lộ vào ngày mưa xối xả ở thành phố S, ngay lúc cô chạy ra khỏi nhà anh đã đoán được, ngồi trong xe chờ ở bên ngoài nhà họ Đôn, chờ lấy cô gần như đã suy sụp lên xe.

"Ba em đập bẻ hết mọi thứ trong nhà rồi..." Cơ thể cô run rẩy không ngừng, "Quá buồn cười... Vậy mà em không phải là con ruột của ba... Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể chứ?"

"Em rất muốn về nhà..."

Mỗi một ngày... Cho đến khi rốt cuộc cô cũng bị nhà họ Đôn đuổi đi, anh trầm mặc ở bên cạnh cô, tận mắt nhìn cô đau khổ đến tột cùng, cũng cho cô tất cả những thứ cô cần.

Sau đó nhớ lại, cả đời này anh cũng chưa từng tốt như vậy, kiên nhẫn làm cái chuyện mà anh xem như trò tiêu khiển.

***

Mãi cho đến khi cô nằm trên giường anh.

Vẻ mặt vừa khấn trương vừa vui mừng của cô lọt hết vào trong tầm mắt anh, đèn trong phòng bị anh mở sáng choang, anh hoàn toàn không có ý dùng bất kỳ kỷ xảo nào, anh dùng thủ đoạn thô bạo nhất để đối xử với kỷ niệm đáng trân trọng của cuộc đời cô.

"Đau quá..." Cô đau đến ngón chân cũng cuộn hết lên, khóc đến mắt cũng sưng lên, chịu đựng sự chuyển động của anh hết lần này đến lần khác, cầu xin anh với lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, "Phó Chính... Nhẹ một chút có được không... Đau quá..."

Đau?

Anh dùng sức lật cô qua đũa lưng về phía mình, từ sau nhìn chỗ đó của cô nuốt vào nhả ra vật cứng rắn của anh, nụ hoa đóng mở hết sửa chặt chẽ, đột nhiên ngã mạnh về phía trước, động tác của anh dứt khoát không chút lưu tình, tiếng cơ thể va chạm cọ xát dinh dính nhóp nhúa vang lên bên tai, anh chỉ cảm giác mình đột nhiên bộc phát từng đợt mạnh mẽ bên trong cơ thể cô.

Dường như cô không hề để lộ một tiếng tức giận nào, cánh tay gấp lại bên gối, sắc mặt tái nhợt khê khằng khốc, từ phía sau anh nhìn thấy tấm lưng trần nhẵn bóng và gò má xinh đẹp của cô, thấy cô say đắm chìm vào cao trào, thấy cô không kiềm chế được, di chuyển càng nhanh hơn.

Cuối cùng sau vài cái liên tiếp đâm vào chỗ sâu nhất, rốt cuộc cô cũng đã không còn chút ý thức nào, anh lui ra ngoài từ phía sau cô, khoe miệng từ từ nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

Người nằm dưới anh có thể là em gái cùng cha khác mẹ, hai năm trước trong lòng anh đã biết rõ chuyện này rồi.

Nhưng như vậy thì sao?

Nếu như đây là một vấn đề, anh cũng sẽ không mong muốn thấy kết quả bị công bố vào một ngày nào đó.

Bởi vì rõ ràng, cho dù cô có phải hay không, anh cũng tuyệt đối không thể nào để đến mức chuyện không thể cứu vãn rồi mới rời khỏi cô.

Nên một khoảng thời gian sau đó, là anh có thể hoàn toàn chán ghét mà vứt bỏ cô, nhìn cô cô đơn tự đau thương hối tiếc giống như mẹ của cô vậy, không còn chốn dung thân nữa.

Mà anh tuyệt đối không thể giống như ba anh, anh tự tin là cho tới bây giờ anh có thể khống chế được bản thân rất chặt chẽ.

***

Nhưng không có một khoảng thời gian, thoáng một cái đã là tám năm.

Tám năm này, anh nhìn cô ở bên cạnh mình không cách nào tự thoát khỏi, bị anh giày vò đến vết thương chồng chất.

Nhưng càng ngày anh càng không khống chế được mình... Không có cô ở bên cạnh anh hoàn toàn không thể an giấc, thấy cô vui vẻ thì tâm trạng anh cũng trở nên nhẹ nhõm, anh muốn thực hiện những lưu ý những nguyện vọng của cô, chỉ khi nhìn thấy cô thì ánh mắt anh mới trở nên dịu dàng quẩn quít.

Tiêu An trở lại, anh hoang mang sợ hãi, tức giận và hoảng sợ đan xen, lại bất đắc dĩ dùng thủ đoạn bức thiết ép cô ra đi, thật may là anh vẫn có thể tính được tất cả những hành động của cô, lại mượn cớ muốn cô đau khổ tội cùng không buông tha, dùng từng câu từng chữ để kéo cô trở lại bên cạnh mình lần nữa.

Cuối cùng cho đến một lần, cô hạ quyết tâm rời khỏi anh không chút do dự.

Anh tuyệt đối không quên hình ảnh trên sân thượng, cô mặc bộ váy mỏng đôi mắt ngấn lệ nói tôi từ biệt với anh.

Đứng lại sau lưng cô, cuối cùng anh cũng biết cảm giác đau khổ tội cùng, khi đó anh đã biết rằng tám năm ảo tưởng này đã làm cho anh không thể nào quay đầu được nữa.

***

"Anh Phó, tuần trước anh có hẹn kiểm tra, bây giờ vẫn muốn làm sao?"

Trong điện thoại, giọng bác sĩ vừa kiên nhẫn lại vừa kính nể vang lên, thấy cả buổi lâu mà anh vẫn không trả lời, bác sĩ lại kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, "Anh phải dẫn người đó cùng đến đây, xét nghiệm máu là cách nhanh nhất và tiện lợi nhất, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức nhanh chóng báo kết quả cho anh, anh không cần lo lắng."

Anh cảm điện thoại di động đứng ở ban công, còn cô đang ngủ say trong phòng, một buổi sáng sớm hết sức an tĩnh.

Phía bên bệnh viện, nhân viên đã chuẩn bị và sắp xếp xong hết tất cả thủ tục, anh lấy lý do dắt cô đi kiểm tra cơ thể rồi bảo người ta lấy máu của cô, chuyện cô không nên biết thì cô sẽ không được biết.

"Không cần đâu, hủy bỏ giúp tôi." Một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng kết thúc cuộc gọi, trở vào phòng ngủ.

Kết quả xét nghiệm máu đó, anh không cách nào gánh nổi.

Cứ lặng lẽ quẩn quít dây dưa như vậy, cô ấy chỉ có một mình cô độc trên thế gian này, vậy thì làm sao anh có thể buông tay để cô rời khỏi mình chứ.

Huống chi quan trọng nhất là, có lẽ bây giờ anh đã không thể tăng thêm mức cược cho vấn đề này.

Cũng được, anh cũng là một người bất trị, đã không xấu hổ cưỡng đoạt cô suốt tám năm như vậy, vậy cưỡng đoạt thêm vài chục năm nữa cũng không có gì đáng trách.

Chỉ mong là cô vĩnh viễn không cần biết.

...

"Nằm trên người em gái mình, sáng khoái không?"

Anh lại giựt mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng, lúc mở mắt ra ở bên cạnh vẫn không có một bóng người, anh đưa tay từ từ xoa nhẹ ấn đường.

Trong nhà vẫn duy trì trạng thái như lúc cô còn ở, anh ra trong phòng khách mở đèn, nhìn đồng hồ mới có bốn giờ sáng.

Khoai Sọ cuộn tròn trong ổ, cũng lười biếng mở mắt, chậm rãi chạy đến cọ cọ bên chân anh.

Mấy ngày đầu đầu là Mẫn Kiều Tư chạy tới đây sau khi tan làm, đồ đồ ăn nước uống ra cho Khoai Sọ, về sau có một hôm Mẫn Kiều Tư có việc, ngày hôm sau anh thức dậy thấy Khoa Sọ yếu ớt nằm một chỗ, cuối cùng thì cau mày rồi tự mình ra tay.

Trước đây Khoai Sọ vẫn rất sợ anh, hiện tại đã bắt đầu cây dựng cái cách tình cảm, nó ngày càng can đảm hơn, nhiều lần anh không thể nhịn được nữa, nhưng thấy bộ dạng co rút lại sợ hãi của nó, hồi lâu sau vẫn không ném nó ra ngoài.

Nghe thấy tiếng pháo nổ ở bên ngoài từ lúc tối, anh chợt nhớ tới hôm nay đã là năm mới.

Cô rời khỏi bệnh viện đã hai tháng, hôm Đôn Cảnh Xuyên đón cô ở bệnh viện, anh đứng nhìn cô ở xa xa phía đối diện.

Bụng cô đã hơi nhú lên một chút, khí sắc cũng khá hơn rất nhiều, vẻ mặt cười rộ lên khiến cho lòng anh hơi run rẩy.

Nhưng anh chỉ có thể như vậy, giống như trước đây cô đã từng đứng lặng nhìn anh.

Anh là người thắng ván bài này, lợi thế tăng thêm có được bình an trong cuộc sống, nhưng anh lại không có tư cách tiếp nhận phần thưởng của trận thắng này.

Trong vực sâu này, hoàn toàn không thể thấy thời gian hay tốc độ, chỉ có thể đảo ngược ngừng lại lúc ban đầu gặp em.

Tôi phải ném trái.

Tôi không hối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đông tịch

Editor: Thoa Xù

Năm mới tới rất nhanh, dĩ nhiên công việc cuối năm của Cục cảnh sát rất vất vả, bởi vì sau khi Tiêu An đi rồi vẫn chưa có người mới đến thay, Đôn Cảnh Xuyên gần như mất một cánh tay nhưng phải liên tục xử lý những hồ sơ lớn, cả thể xác và tinh thần đều vô cùng mệt mỏi.

Vì rất nhiều nguyên do, quan hệ của anh và Ngôn Kỳ cũng không trở lại thân thiết như trước đây nữa, ngoại trừ chuyện công việc, anh và Ngôn Kỳ trao đổi không nhiều lắm, chỉ biết là không bao lâu nữa Ngôn Kỳ sẽ chuẩn bị cưới Lương Kha.

Xế chiều, lúc anh vừa mới ăn cơm trưa xong trở lại lầu hai, vừa lên thì thấy một người không ngờ được đang đứng trước cửa phòng làm việc của mình, mấy anh cảnh vệ ở bên cạnh không dám tiến lên cản người kia, thấy anh trở lại vội vàng đứng nghiêm chào.

"Phó Cục trưởng!"

Người kia nghe tiếng cũng quay đầu lại, gật đầu với Đôn Cảnh Xuyên.

Đôn Cảnh Xuyên ra hiệu cho cảnh vệ có thể rời đi, tiến lên vài bước mở cửa phòng làm việc.

"Anh đến tìm tôi có chuyện gì?" Sau khi vào phòng, Đôn Cảnh Xuyên nhìn người kia ngồi xuống ghế sofa bất chéo chân, trầm giọng hỏi.

Một khoảng thời gian rất lâu rồi anh chưa gặp lại Phó Chính, chỉ nghe được mọi người bên Thị ủy bị dồn cho một đồng công việc, tới nổi tiếng oán than khắp nơi ngay cả nhà cũng không thể về, hôm nay vừa thấy, cả người Phó Chính gầy đi không ít, hơi thở trên người cũng trở nên âm trầm.

"Cô ấy thế nào rồi?" Phó Chính trầm mặc một hồi, ngẩng đầu ánh mắt thẳng tắp nhìn anh.

Sức ép trong phòng làm việc càng ngày càng xuống thấp, chỉ nghe thấy tiếng máy sưởi ù ù rất nhỏ, hai người đàn ông này một đứng, một ngồi, không khí trong phòng có hơi cứng nhắc.

"Rất tốt." Đôn Cảnh Xuyên cân nhắc một hồi, không trốn không né đón lấy ánh mắt của anh ta.

Ánh mắt Phó Chính sáng lên, từ trên sofa đứng lên đi tới bên cạnh anh, nhếch môi khẽ nói ba chữ, "Cám ơn anh."

Đôn Cảnh Xuyên nhìn thẳng vào anh ta, hồi lâu sau lạnh nhạt nói, "Trách nhiệm của người làm anh nên là như thế này, cũng không cần anh tới nói cảm ơn."

"Hắn là anh đã biết toàn bộ sự thật rồi." Phó Chính cười lạnh một tiếng, "Nên anh cũng đừng quên, dù nói thế nào thì ba của cháu anh cũng là tôi, em rể của anh cũng không thể nào là người khác."

"Anh vẫn còn tự tin như vậy, nhưng thật ra cũng không dễ dàng đâu." Đôn Cảnh Xuyên đưa tay lấy chén trà uống một hớp, thông thả nói, "Nếu anh không muốn khiến cho em ấy và đứa bé lại chịu thêm những sóng gió gì đó, hãy cứ duy trì giống như bây giờ thì tốt hơn."

Về mặt Phó Chính không thay đổi, xoay người bước ra ngoài.

Trước đây Đôn Cảnh Xuyên vẫn quen với một Phó Chính đầy lạnh lùng, chính là kiểu người lạ chó tới gần lại còn mát cao hơn đầu, nhưng hôm nay nhìn bóng lưng của anh ta lại cảm thấy hiện tại anh ta đã mất đi điều đó, thái độ đáng vẻ cũng không còn như trước nữa.

Thời gian gần đây ngày nào cũng ở cùng, chăm sóc Thiệu Tây Bội, đương nhiên Đôn Cảnh Xuyên có thể hiểu được đôi chút về tư vị nội tâm của con bé, mà kiểu người như Phó Chính, sao có thể thật sự bỏ qua con con bé được chứ?

Đó là chuyện giữa bọn họ, không ai có thể can thiệp vào, hiện tại anh chỉ hy vọng đứa bé có thể được sinh ra một cách bình an, không có bất cứ khó khăn gì.

***

Hiện tại mỗi ngày Cố Linh Nhan đều tính toán thời gian để sau khi tan học trở về nhà đúng giờ, nhìn chằm chằm quan sát bụng của Thiệu Tây Bội một hồi, nhìn xem cái bụng có nhô lên thêm chút nào không.

"Chị Bội Bội, hôm nay bé cưng có đá chị không vậy?" Bọn nhỏ Cố ném cái túi qua một bên, phấn khích nhảy nhót qua chỗ Thiệu Tây Bội đang nghe nhạc trên ghế sofa.

"Bé cưng, bé cưng, mẹ của con đã về rồi nè, mau tới cho mẹ sờ chút nào!" Thiệu Tây Bội buồn cười nhìn đỉnh đầu Cố Linh Nhan, bỗng nhiên trong lòng có một sự vui vẻ khó tả, khoe miệng cong lên, đưa tay xoa xoa đầu cô nàng.

Thiệu Tây Bội ở lại bệnh viện chờ đủ ba tháng, vì bác sĩ có quan hệ thân thiết với Dung Tiển nên đích thân xác nhận là đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm ban đầu của thai kỳ, cô mới được xuất viện về nhà.

Trong lúc cô nằm viện, Đôn Cảnh Xuyên đã sửa sang trang hoàng xong căn hộ chung cư bên cạnh, cũng mua sắm chuẩn bị xong mọi thứ để cô về ở, còn trực tiếp cho người thông tường để thuận tiện cho việc ở chung, sau này chăm sóc cho cô cũng dễ dàng hơn.

Đương nhiên việc ở cùng với người anh mà mình tin tưởng nhất không có gì đáng ngại, huống chi còn có thêm một cô nàng thô xù lông vui vẻ hoạt bát, còn có Dung Tiển cũng thường xuyên tới đây là cả tán chuyện, tất cả đều khiến cho người ta cảm thấy an lòng.

Còn về chuyện ba ruột của cô, sau khi Lục Mộc đi rồi Đôn Cảnh Xuyên mới nói cho cô biết.

Cho dù lúc đó trong lòng cô có bao nhiêu sóng to gió lớn, cô vẫn không sao hận được. Dù sao đó vẫn là mẹ của cô.

Dù từ nhỏ đến lớn, Lục Mộc đã làm quá nhiều điều có lỗi với cô, lừa dối cô, suy cho cùng thì Lục Mộc cũng là người sinh ra cô, nuôi dưỡng cô, dù sao hơn hai mươi năm qua Lục Mộc cũng chưa từng rời bỏ cô.

Về chuyện này, cô không cần biết rõ chuyện năm đó cũng có thể đoán ra một vài phần, kể từ sau khi cô mất đi người ba ruột này thì cũng chưa từng nghĩ đến chuyện nhận lại hay giành lại, hiện tại tình hình đã như thế, coi như có tiếc nuối mãi thì cũng đã được an bài hết rồi.

Cô cũng hy vọng những thứ này buồn bã đau thương này dừng lại trước khi cô sinh bé cưng.

...

Cô nhóc dè dặt cẩn thận ghé vào nằm bên cạnh bụng cô, nói huyền thuyên đến phấn khích không ngừng, trời chiều chạng vạng sắp chuyển sang tối, thành phố trong tiết trời đông giá rét được bao phủ thêm một tầng vàng nhạt, trong lòng Thiệu Tây Bội cảm thấy ấm áp, cái bụng đang bị Cố Linh Nhan

dán vào đột nhiên khẽ động một cái.

"Oa mẹ nó!" Cổ Linh Nhan lập tức bật ra nhảy xuống đất, "Nó động kia!"

"Mới về là đã nghe thấy em âm âm ỉ ỉ, còn vắng tục um sùm, còn dưỡng thai gì được nữa chứ." Đôn Cảnh Xuyên đi vào từ ngoài cửa, lắc đầu quở trách cô.

"Ây da, anh đừng có niệm chú nữa mà!" Cổ Linh Nhan lạ dán vào bụng Thiệu Tây Bội, hưng phấn cười khanh khách mãi, "Nồi, anh mau tới đây cùng nhau nghe thử xem, bé cưng đang động đây nè!"

"Anh về rồi." Thiệu Tây Bội cười tủm tỉm nhìn Đôn Cảnh Xuyên, "Mấy ngày trước có động một lần, hôm nay Nhan Nhan vừa về nhà là đã lằm bằm mãi, đứa nhỏ này đúng là nết mặt cô nàng rồi."

Về mặt Đôn Cảnh Xuyên tràn đầy ý cười dịu dàng, anh để đồ trên tay xuống rồi đi tới bên cạnh các cô, cuối xuống xoa đầu Cổ Linh Nhan, "Thôi được rồi, đừng có quần lấy chị Bội Bội nữa, nhanh đi rửa tay rồi xuống bếp giúp anh nè."

"Không động nữa rồi..." Cổ Linh Nhan có chút chán nản ngẩng đầu nhìn anh, mắt hứng bữu môi, đành phải hậm hực ngồi dậy chạy vào toilet.

"Có cần em giúp không?" Thiệu Tây Bội vừa định đứng lên đã bị anh ngăn lại, "Tốt nhất là em ngồi nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa xong sẽ gọi em."

"Anh." Cô hơi bất đắc dĩ nhìn Đôn Cảnh Xuyên, "Em cũng không phải là heo, với lại cũng đã bốn tháng rồi, chuyện com nước này nọ em cũng vẫn có thể làm mà."

Đôn Cảnh Xuyên đặt cái đệm ở sau lưng cô, đỡ cô ra phía sau một chút, không cho cô từ chối, "Nghe lời anh."

Giọng điệu của anh có hơi giống với người kia, cô nghe được trong lòng run lên, nhẹ nhàng gật đầu.

***

Hôm nay Đôn Cảnh Xuyên về trễ, chưa kịp thay quần áo đã trực tiếp xắn tay áo lên nấu ăn, Cổ Linh Nhan rửa tay xong, chạy lại tủ lạnh lấy một cái bánh pudding ra ăn, bắt chéo chân ngồi bên cạnh bồn rửa mút ăn ngon lành.

"Trời lạnh như vậy, lại đi ăn đồ lạnh, bị đau bụng hết mấy lần vậy mà vẫn chưa chừa." Anh đang rửa rau trong bồn rửa, chau mày lại nhìn cô nói, "Trên bồn rửa lạnh đó, em mau xuống đây."

"Ngày nào cũng nghe anh niệm thần chú." Cổ Linh Nhan bất mãn liếc anh, nuốt vài cái là đã ăn hết bánh pudding. "Vậy nếu sau này kết hôn với anh rồi, không phải sẽ phải nghe anh niệm hết mấy chục năm sao..."

Nghĩ lại cảm thấy thật là sụp đổ mà.

"Không vui à?" Mặt mày Đôn Cảnh Xuyên đen thui, tắt vòi nước nhìn cô, "Dù sao cũng phải rõ ràng."

Hôm nay tâm tình Cổ Linh Nhan không tệ nên cũng không muốn so đo với anh, trượt từ trên bồn rửa xuống rồi nhẹ nhàng phóng lên lưng anh.

Hai tay anh đã sớm phản ứng kịp đưa ra sau đỡ cô lên một cách tự nhiên, cô gật gù đắc ý ôm lấy cổ anh, đột nhiên cất giọng nói giống như phát hiện vùng đất mới, "Sao anh có mấy cọng tóc bạc vậy nè! Anh già rồi anh trai Nồi ơi!"

Cuối cùng Đôn Cảnh Xuyên cũng phát hiện hôm nay cô nhóc này có ý bới móc để chỉnh sửa anh đây mà, anh nhẹ buông tay, cô "A" lên một tiếng rồi trượt rơi xuống đất, mắt hứng luôn đến trước người anh rồi phùng mang trợn má với anh.

"Anh xấu xí! Anh chính là già rồi!"

Hai tay cô bầu vú trước ngực anh, dần dần phát hiện ánh mắt anh càng ngày càng sâu, vì vậy đảo tròn mắt, hừ hống đưa tay xuống vỗ vào nơi nào đó của anh, "Không biết em trai của anh Nồi có già hay không ha~"

Vừa rồi lúc cô nhảy lên lưng anh, hai khối thom mát mềm mại khiến anh có hơi phát hỏa, bây giờ cô còn trêu chọc, Đôn Cảnh Xuyên không thể nhịn được nữa, xoay người đè cô xuống bồn rửa, ánh mắt sâu kín, "Còn muốn ăn com sao?"

Cổ Linh Nhan nhún vai một cái, hai tay rất nhanh mở khóa dây nịt của anh.

Lúc này anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong bếp, tính toán thời gian ăn com tối, trong lòng suy nghĩ nhất định phải khiến cho cô nhóc này cầu xin tha thứ trong vòng hai mươi phút.

Bên cạnh bồn rửa là vị trí tốt nhất, cô đã sớm lên kế hoạch rồi, bây giờ anh bị cô dẫn dắt đến ngày càng tiến bộ, nhanh chóng phản kích còi hết cảnh phục của anh, còn ghé sát lại thổi khí nóng vào tai anh, "Em thích nhất là dáng vẻ mặc cảnh phục của anh đó, anh có biết “đồng phục hấp dẫn” là gì không vậy..."

Giọng nói mềm mại khiến anh cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hai tay nhanh chóng cởi vớ của cô xuống đến mắt cá chân, mím môi từ từ đẩy thẳng vào.

"Ừm..." Cô ôm chặt cổ anh, ản ản than một tiếng, "Quá căng rồi... Anh chậm một chút..."

Chậm hơn? Càng chậm anh càng cảm thấy căng đến phát đau, đập vào mắt anh chính là hai khối trắng nõn và đôi chân mờ rộng của cô, cái nơi nhỏ nhỏ kia đang ngấm lấy anh, khoái cảm đang lan tràn khắp xương tủy, anh nắm chặt hông cô rồi đẩy vào sâu hơn nữa.

Chưa làm đủ khúc dạo đầu, cô còn chưa đủ ướt át, thêm những lời nũng nịu than đau, anh gấp đến độ đầu đồ đầy mồ hôi, nhấp nhử mấy cái vậy mà tổn sức vô cùng, không bao lâu thì bắt đầu thông thuận trót lọt hơn.

Bên trong của cô lại vừa chặt vừa nóng, anh khoan khoái than nhẹ một tiếng, thờ hồn hên gia tăng tốc độ, nhanh chóng tìm được điểm khoái cảm quen thuộc của cô, liên tục đâm vào mấy cái thật sâu.

"Ừm... A..." Cô bị anh đâm vào liên tục, giọng nói cũng đã đứt quãng, dường như cảm giác ê ẩm tê dại khoan khoái này khiến cô mê muội, sau khi trúng thêm vài cái nữa cuối cùng Cố Linh Nhan cũng không nhịn được cầu xin tha thứ, cắn vai anh nức nở nói, "Không cần... Thật sự không cần nữa..."

"Ai già rồi hả?" Toàn thân anh khẩn trương căng thẳng nên tăng tốc độ lên, ra ra vào vào chỗ đóa hoa nõn nà hồng hào của cô, khối cứng ngắc của anh rút ra đẩy vào mang theo hoa dịch mờ ám chảy xuống trên bàn bếp.

"Em muốn ăn cơm... Nồi là tên sắc lang khốn kiếp..."

Cuối cùng Cố Linh Nhan bị những chuyển động của anh làm cho khóc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng, đôi môi nức nở khẽ mắng anh, thân thể run lên một cái cuối cùng cũng đạt đến đỉnh điểm.

Nơi đó của cô co rút khẩn trương, Đôn Cảnh Xuyên cũng canh chuẩn thời điểm, lại dùng sức đâm vào thêm mấy cái rồi lập tức rút ra, vội vàng xuất ra giữa đôi chân đang run rẩy của cô.

"Ngày mai theo anh về nhà." Anh dọn dẹp cho cô xong, giọng hơi khàn, hôn lên trán cái người đầu óc mụ mị kia, "Gặp ba mẹ anh, quyết định chuyện kết hôn, tháng tám sẽ cử hành hôn lễ."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Việc đáng tiếc

Editor: Thư

Cố Linh Nhan thật sự hối hận chuyện tối hôm qua đùa giỡn Đôn Cảnh Xuyên trong nhà bếp sau cùng lại bị anh ăn sạch sành sanh rồi.

Lúc đó cô mới vừa bị anh lấn qua lật lại đến mức đại não phát hồ đồ, cả tên họ của chính mình là gì cũng không biết, đương nhiên là u mê hồ đồ đồng ý ngày hôm sau cùng anh quay về nhà.

Thật là bị sắc dục mê tâm sẽ gặp xui xẻo lớn nha!

Cảnh tượng trước mắt trận này quả thật còn đáng sợ hơn cả địa ngục A Tỳ! Bên trái cô là Cao Kỳ Kỳ ngồi bắt chéo chân, tóc cuốn xù, bên phải là Đôn Lợi và Cù m mặt đen thui như dính đồng lên mặt, đối diện còn ông nội Đôn, người vừa ra viện có thể trúng gió bất cứ lúc nào, cũng đang chống gậy.

Toàn thân Cố Linh Nhan cứng ngắc, vào thời tiết đông sang lạnh giá thế này mà bên trong nội y của cô đã ướt đẫm, Đôn Cảnh Xuyên ngồi ở bên cạnh cô cũng có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay cô đặt trên đùi mình đang khẽ run run

Xem ra bình thường con nhóc này tung hoành ngang dọc đến thế nào thì cuối cùng trong lúc này cô cũng không thể chịu được rồi.

Lúc này ánh mắt của ông nội Đôn sáng ngời đánh giá Cao Kỳ Kỳ một hồi, hơi hơi nhủ mảy khó có ai nhận ra được.

"Ba, mẹ, ông nội, bà nội." Đôn Cảnh Xuyên trầm trầm cổ họng từ từ mở miệng nói, "Hiện tại Nhan Nhan đang học năm hai, tháng Bảy năm nay cô ấy sẽ đủ 20 tuổi (*), con đã thương lượng với bác gái rồi, hiện tại muốn trưng cầu sự đồng ý của mọi người, hôn lễ sẽ cử hành vào tháng Tám."

(*): bên TQ nữ đủ 20 tuổi mới được kết hôn còn nam thì 22 mới cho kết hôn nhé

Lời này vừa nói ra, không khí nặng nề trong phòng tăng lên, Cố Linh Nhan hồ nghi ngẩng đầu nhìn anh và Cao Kỳ Kỳ một cái, trong lòng cân nhắc chuyện từ khi nào mà anh lại biến mình thành con rể nhị thập tứ hiếu (*) đến mức có thể khiến Cao Kỳ Kỳ ba hoa chích chòe phải đồng ý quyết định như thế!

(*): con dâu thập nhị tứ hiếu ý chỉ người hoàn hảo vô song, cực kỳ tốt, theo editor nghĩ ĐCX phải là con rể nên mạn phép chỉnh lại

"Chính con cũng nói nó mới học năm hai, hiện tại làm hôn lễ có phải là hơi nóng vội quá rồi hay không?" Cù m tận lực hòa hoãn giọng điệu của mình nhất có thể.

"Học năm hai thì cũng đã hai mươi tuổi,tại Trung Quốc cô gái đủ 20 tuổi đã đủ tuổi pháp định để lấy giấy chứng nhận rồi, kết hôn hoàn toàn không thành vấn đề." Cao Kỳ Kỳ nhủ mi lại, "Chuyện quan trọng nhất đời người phụ nữ là gả cho đúng người, làm gì có chuyện vội vàng hay không, sớm muộn gì đều là nói nhảm."

Khuôn mặt khéo léo bảo dưỡng của Cù m có chút vắn vẹo, ánh mắt mang theo sắc bén liếc về phía Đơn Cảnh Xuyên.

Mặt Đơn Cảnh Xuyên hoàn toàn không đổi sắc, hôm nay anh đã quyết tâm rồi, từ khi anh sinh ra đến bây giờ vẫn ngoan ngoãn nghe theo ý bọn họ rồi, hiện tại vì cưới vợ về nhà dù cho ông nội Đơn có dùng côn cảnh sát đập anh một trận, anh cũng tình nguyện chịu đựng.

Dù sao kết quả cuối cùng mới là quan trọng nhất, anh chỉ cần một người như vậy thôi.

"Bà cũng biết, Cảnh Xuyên là cán bộ cảnh sát thành phố, khi nhà họ Đơn chúng tôi tổ chức hôn lễ sẽ không quá phô trương, đương nhiên cũng sẽ không quá giản lược, tuổi cô Cố còn nhỏ ít nhất cũng phải đợi đến lúc có công ăn việc làm ổn định rồi lại kết hôn." Trong lời nói của Đơn Lợi có chút giọng gào.

Cao Kỳ Kỳ luôn luôn kiêu ngạo hung hãn, lúc đầu nói, "Tôi biết ông có ý tứ gì, khinh thường con gái của tôi sao? Khinh nó chưa có việc làm, đâu có việc làm cũng không xứng với nhà các người sao? Tôi cũng tuyên bố với ông, dù cho ông có mời chủ tịch nước đến đi nữa, hôn lễ kia cũng là của con gái tôi, không cần phải xem sắc mặt của bất cứ kẻ nào."

Lúc này trong lòng Cố Linh Nhan hơi hơi căng thẳng.

Từ trước Cao Kỳ Kỳ trong lòng cô đã có nhiều rất chuyện để nói, trước đây lúc bắt đầu cô đã hình thành nên nỗi chán ghét bà đến thâm căn cố đế (*), cô đã từng chứng kiến ít nhiều những thói hư tật xấu của người phụ nữ trung niên này, cho tới bây giờ cô vẫn không thể nào yêu thích bà mẹ này được.

(*): muôn đời muôn kiếp, từ xưa đến nay, giống như mọc rễ trong lòng luôn

Nhưng có lẽ vào giờ này, ngày này, ngay tại đây, cô sẽ tận mắt chứng kiến một cảnh tượng vô cùng lúng túng, cô có thể cảm nhận cực kỳ rõ ràng rằng Cao Kỳ Kỳ đang dùng những câu chữ bảo vệ đứa con gái là cô để làm chỗ dựa cho cô.

"Bác trai, bác gái, ông nội, bà nội." Lúc này Cố Linh Nhan hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí thật sự sắp xếp từ ngữ, nói thành câu, "Con biết hiện tại tuổi con còn nhỏ, vẫn có rất nhiều chỗ không hiểu chuyện, sau này khi tốt nghiệp con sẽ cố gắng tìm được một công việc, không nói trước có thể giúp đỡ cho công việc của anh ấy hay không, ít nhất con sẽ chăm sóc nhà ta thật tốt. Con biết khả năng của bản thân tới đâu, nhưng con vẫn rất muốn gả cho anh, cố gắng làm một bà Đơn thật tốt.

Tĩnh tĩnh Cố Linh Nhan vốn ngang ngược, bình thường làm nũng rồi lại làm nũng, nhưng mà chưa từng nói ra những lời thể thốt hẹn non hứa biển gì đó, Đơn Cảnh Xuyên nghe xong lời của cô nói, ánh mắt nhẹ nhàng chớp lên, nhu hòa như nước.

"Ta đã xem bản kết quả học tập của con tại trường, học tập đứng ở những lớp trung gần cuối lớp, tỉ lệ đi làm cũng không cao lắm." Cù Âm gần từng tiếng nói, "Bất luận trên cương vị công tác nào cũng cần một người có trách nhiệm đảm nhận."

Cố Linh Nhan nghẹn lại, há miệng thờ đốc vẫn lại không nói cái gì, hơi hơi cúi đầu nắm chặt quần áo.

"Thành tích học tập không tốt cũng không có nghĩa là sau này sẽ không thể trở thành một người có ích." Cao Kỳ Kỳ lạnh nhạt đáp lại, "Chút đạo lý như thế bà thông gia vẫn nên biết chứ, danh nhân trong ngoài nước nhiều như vậy, cũng không cần tôi nêu ví dụ làm gì; nói đến chuyện có trách nhiệm hay không thì ít nhất vào lúc ông cụ nhà các người sinh bệnh, nó vẫn cứ chạy ra chạy vào với các người, có hiếu có nghĩa, sao lại là người không có trách nhiệm chứ."

Hôm nay ngay cả Đơn Cảnh Xuyên cũng không thể không thừa nhận những lời này Cao Kỳ Kỳ nói ra thật sự thâm sâu tới cực điểm, tuy nhiên thái độ vẫn cứ vô cùng ác liệt, nhưng ít ra nói ra được những câu đúng trọng tâm lại rất có lí.

Đã thâm tàng bất lộ như vậy, liên tiếp cứu vãn những khi khó xử, anh làm cu li lâu như vậy cũng đáng rồi.

Bà nội Đơn vẫn lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện, lúc này hơi hơi vuốt cằm cười cười, "Quả thật không sai, ta cũng vẫn cho rằng Nhan Nhan là đứa bé hiếu chuyện."

Trong phòng khách lại chìm vào một mảnh yên lặng, Đơn Lợi và Cù m trao đổi ánh mắt, nhìn về phía ông nội Đơn ngồi ở ghế trên từ đầu đến cuối không hề nói năng câu nào.

"Cảnh Xuyên, con dẫn con bé đứng dậy, đi theo ta." Hồi lâu sau, ông nội mới từ trên chỗ ngồi đứng dậy, từng bước một đi tới phòng làm việc, Đơn Cảnh Xuyên gật gù đầu với Cao Kỳ Kỳ, dắt tay Cố Linh Nhan đi theo.

...

Ông nội đã hai lần trúng gió nhập viện, thân thể đã không còn như trước, Đơn Cảnh Xuyên nhìn ông lão ngồi trên mà tinh thần có chút không tốt, trong

lòng khề thở dài một hơi.

"Cảm ơn con." Lúc này ông nội đột nhiên mở miệng, nói với Cố Linh Nhan.

Một câu đột nhiên xuất hiện không đầu không đuôi khiến Cố Linh Nhan cực kỳ khủng hoảng, có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn Đôn Cảnh Xuyên.

Trong lòng Đôn Cảnh Xuyên biết câu cảm ơn này chỉ đích thị lần trước nhập viện cấp cứu có Cố Linh Nhan lo đầu vào đấy, dùng ánh mắt trấn an cô, ý bảo cô nói chuyện.

Cô liền vội vã lắc lắc đầu, nhẹ nhàng mở miệng, "Nên làm mà ông nội."

"Về sau nếu gả vào rồi thì cũng là cháu gái của ta rồi." Ánh mắt ông nội có chút trầm đục, "Nếu như con có gặp Bội Bội... Nó cũng chẳng chịu quay về nhận cái nhà này nữa rồi."

Cố Linh Nhan biết đây là một đề tài mẫn cảm, vội vàng im lặng bảo trì trầm mặc, Đôn Cảnh Xuyên nhìn thần sắc của ông cụ, hồi lâu sau không nhanh không chậm nói, "Ông nội, nếu ông cũng nói Nhan Nhan là cháu gái ông, vậy về sau cô ấy cũng sẽ cố gắng chăm ông thật tốt."

Ông nội từ từ gật gù đầu, thật lâu sau mới mở miệng nói, "Cảnh Xuyên, không có đường hỏi cái nữa."

"Vâng." Đôn Cảnh Xuyên nắm tay Cố Linh Nhan thật chặt, "Ông nội, mong ông tin tưởng con."

Tin tưởng con sẽ mãi mãi yêu mỗi một người mà thôi, lưỡng tình tương duyệt (*), tương cứu trong lúc hoạn nạn, mãi đến khi vạt áo dần dần rộng ra cũng không hối hận (*).

(*) đôi bên yêu thương thấm thiết

(*) già đi, ốm yếu nên vạt áo rộng ra, câu này do editor tự suy nghĩ như thế

"Được." Ông nội nhìn bọn họ, chung quy chỉ nói một từ thể thôi.

Chỉ trông mong con cháu đời sau không được lại đi theo vết xe đổ của A Quân, nếu như đạt được ước muốn thật sự có thể một đôi cả đời, vậy cũng phải chắc chắn biết quý trọng nhau.

Không cần bỏ qua, cũng không cần cưỡng cầu.

***

Thỏ xù lông không có ở đây, nhất thời trong nhà liền không còn sự náo nhiệt vui vẻ kia nữa.

Thiệu Tây Bội chop mắt một hồi ở trên ghế sofa, vốn định đi xem sách, ai ngờ lúc này chuông cửa trong nhà chuông đột nhiên vang.

Hiện tại là tám giờ tối, hơn sáu giờ Đôn Cảnh Xuyên mới vừa dẫn Cố Linh Nhan ra ngoài, nên sẽ không về nhanh như vậy.

Nàng đi cà nhắc đến nhìn vào mắt mèo (*), cắn môi do dự trong khoảng khắc, vẫn lại mở cửa ra.

(*) cái lỗ nhìn trên cửa ấy

Đứng trước cửa đích thị là Lâm Văn và Phó Thiên, cũng không có bóng dáng của người kia.

"Bội bội." Lâm Văn ôn hòa cười với cô, "Quấy rầy đến con sao?"

"Không có." Cô giật mình, hồi lâu mới buông nắm cửa ra "... Mời vào."

Mấy tháng không gặp, Phó Thiên giống như lại cao lên thêm rất nhiều, thiếu niên anh khí cời giầy, một tay đặt nhẹ trên bờ vai cô, cười mỉm nói, "Chị Bội Bội, em bé có khiến chị cảm thấy khó chịu, không thoải mái gì không?"

Thiệu Tây Bội nhìn khuôn mặt cực kỳ tương tự người kia, lúc này mới phát hiện giọng nói phát ra từ cổ họng mình có chút khô khốc, "Không tồi."

Lúc này Lâm Văn đi vào trong nhà, đặt trên bàn một cái bình giữ nhiệt nhìn cô nói, "Đây là canh ta vừa mới nấu xong, con thừa dịp nhiệt uống một chút."

"Nước canh này mẹ đã hầm cả một ngày rồi." Phó Thiên mở ra bình giữ nhiệt ra, lấy cái nắp đổ ra ít nước canh vào đưa tới tay cô, "Trời giá rét, uống cái này mới có lợi cho cơ thể."

Cô đưa tay tiếp nhận cái nắp, từ từ uống vài ngụm, hồi lâu sau mới miễn cưỡng cười cười, "Cảm ơn bác, bác gái."

Lâm Văn nhìn cô, mắt sáng lóe lên, lúc này nhẹ nhàng kéo cổ tay cô cùng nhau đi lại ngồi trên sofa, trầm ngâm trong khoảng khắc rồi mới nói, "Dạo trước ta vẫn không quá thoải mái nên ở nhà tĩnh dưỡng, vẫn không có tới bệnh viện xem con, ba tháng đầu nhất định con đã phải chịu nhiều khổ cực đúng không."

Ánh mắt Lâm Văn ôn nhu mà đầy thiện ý, trong lòng Thiệu Tây Bội thấy hơi chát, lắc đầu nói, "Trong bệnh viện đã điều dưỡng tốt lắm rồi, phản ứng thai nghén cũng không phải quá ghê gớm."

"Thật sự... Xin lỗi con." Lâm Văn khẽ lắc đầu, cầm tay cô nói khẽ.

Cổ họng Thiệu Tây Bội nghẹn ngào, không nói gì.

"Con vì Phó Chính mà phải chịu nhiều đau khổ như vậy, ta biết kỳ thật con cũng chẳng muốn nhìn thấy chúng ta." Hốc mắt Lâm Văn hơi có chút hồng, vuốt ve tóc mái, "Hôm nay A Thiên theo giúp ta tìm con, nó không biết."

Đã thật lâu rồi không có ai dám đề cập tới cái tên này trước mặt cô, khoảng thời gian ba tháng này đã lâu đến mức khiến cho cô thật sự sắp quên đã từng có một người tên như vậy từng xuất hiện trong sinh mệnh của cô.

"Chung quy đều là nhà họ Phó chúng ta có lỗi với con." Lúc này Lâm Văn buông lỏng tay cô, ánh mắt ngưng lại, "Nhưng Bội Bội à... Con cũng không phải ta."

Con cũng không phải ta, cả đời này điều duy nhất có thể làm chỉ là nhìn lên người kia.

Bởi vì căn bản không thể hy vọng xa vời đạt được chút yêu thương và quan tâm, vì người ta sanh con dưỡng cái, bất luận là xuân hạ thu đông, chỉ mong có thể bên cạnh người đã là tốt nhất.

"Ta không cầu con có thể tha thứ cho nó, nhưng mà dù thế nào hãy cho nó một cơ hội được chăm sóc con và đứa nhỏ." Lâm Văn nhìn Thiệu Tây Bội mang vẻ mặt phúc tạp, thanh âm dần dần có chút kích động, "Dù sao nó cũng là ba đứa nhỏ, trong mười tháng này nó đã không thể có mặt trong bốn tháng đầu rồi, Bội Bội... Đối với một người đàn ông, chuyện này giống như là chuyện vô cùng thần kì, nếu để lỡ thì các con sẽ hối tiếc cả đời."

Ba đứa nhỏ.

Đúng vậy, bất luận anh khiến cô đau xót đến nhường nào đi nữa, cũng không có cách nào để thay đổi sự thật rằng cha của đứa nhỏ trong bụng cô là anh.

Cô nhớ rõ cô từng đồng ý cả đời này chỉ nguyện sinh con cho một mình anh, đó là chuyện đã sớm được định đoạt rồi, không thể hối hận được.

Trong lòng cô có bao nhiêu thứ không thể quên đi, liền khó có thể vùng vẫy thoát khỏi bấy nhiêu.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 51: Việc đáng tiếc

Editor: Thu

Cố Linh Nhan thật sự hối hận chuyện tối hôm qua đùa giỡn Đơn Cảnh Xuyên trong nhà bếp sau cùng lại bị anh ăn sạch sành sanh rồi.

Lúc đó cô mới vừa bị anh lấn qua lật lại đến mức đại não phát hồ đồ, cả tên họ của chính mình là gì cũng không biết, đương nhiên là u mê hồ đồ đồng ý ngày hôm sau cùng anh quay về nhà.

Thật là bị sắc dục mê tâm sẽ gặp xui xẻo lớn nha!

Cảnh tượng trước mắt trận này quả thật còn đáng sợ hơn cả địa ngục A Tỳ! Bên trái cô là Cao Kỳ Kỳ ngồi bắt chéo chân, tóc cuốn xù, bên phải là Đơn Lợi và Cù m mặt đen thui như dính đồng lên mặt, đối diện còn ông nội Đơn, người vừa ra viện có thể trúng gió bất cứ lúc nào, cũng đang chống gậy.

Toàn thân Cố Linh Nhan cứng ngắc, vào thời tiết đông sang lạnh giá thế này mà bên trong nội y của cô đã ướt đẫm, Đơn Cảnh Xuyên ngồi ở bên cạnh cô cũng có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay cô đặt trên đùi mình đang khẽ run run

Xem ra bình thường con nhóc này tung hoành ngang dọc đến thế nào thì cuối cùng trong lúc này cô cũng không thể chịu được rồi.

Lúc này ánh mắt của ông nội Đơn sáng ngời đánh giá Cao Kỳ Kỳ một hồi, hơi hơi nhủ mảy khó có ai nhận ra được.

"Ba, mẹ, ông nội, bà nội." Đơn Cảnh Xuyên trầm trầm cổ họng từ từ mở miệng nói, "Hiện tại Nhan Nhan đang học năm hai, tháng Bảy năm nay cô ấy sẽ đủ 20 tuổi (*), con đã thương lượng với bác gái rồi, hiện tại muốn trưng cầu sự đồng ý của mọi người, hôn lễ sẽ cử hành vào tháng Tám"

(*): bên TQ nữ đủ 20 tuổi mới được kết hôn còn nam thì 22 mới cho kết hôn nhé

Lời này vừa nói ra, không khí nặng nề trong phòng tăng lên, Cố Linh Nhan hồ nghi ngẩng đầu nhìn anh và Cao Kỳ Kỳ một cái, trong lòng cân nhắc chuyện từ khi nào mà anh lại biến mình thành con rể nhị thập tứ hiếu (*) đến mức có thể khiến Cao Kỳ Kỳ ba hoa chích chòe phải đồng ý quyết định như thế!

(*): con dâu thập nhị tứ hiếu ý chỉ người hoàn hảo vô song, cực kỳ tốt, theo editor nghĩ ĐCX phải là con rể nên mạn phép chỉnh lại

"Chính con cũng nói nó mới học năm hai, hiện tại làm hôn lễ có phải là hơi nóng vội quá rồi hay không?" Cù m tận lực hòa hoãn giọng điệu của mình nhất có thể.

"Học năm hai thì cũng đã hai mươi tuổi, tại Trung Quốc cô gái đủ 20 tuổi đã đủ tuổi pháp định để lấy giấy chứng nhận rồi, kết hôn hoàn toàn không thành vấn đề." Cao Kỳ Kỳ nhủ mi lại, "Chuyện quan trọng nhất đời người phụ nữ là gả cho đúng người, làm gì có chuyện vội vàng hay không, sớm muộn gì đều là nói nhảm."

Khuôn mặt khéo léo bảo dưỡng của Cù m có chút vắn vẹo, ánh mắt mang theo sắc bén liếc về phía Đơn Cảnh Xuyên.

Mặt Đơn Cảnh Xuyên hoàn toàn không đổi sắc, hôm nay anh đã quyết tâm rồi, từ khi anh sinh ra đến bây giờ vẫn ngoan ngoãn nghe theo ý bọn họ rồi, hiện tại vì cưới vợ về nhà dù cho ông nội Đơn có dùng côn cảnh sát đập anh một trận, anh cũng tình nguyện chịu đựng.

Dù sao kết quả cuối cùng mới là quan trọng nhất, anh chỉ cần một người như vậy thôi.

"Bà cũng biết, Cảnh Xuyên là cán bộ cảnh sát thành phố, khi nhà họ Đơn chúng tôi tổ chức hôn lễ sẽ không quá phô trương, đương nhiên cũng sẽ không quá giản lược, tuổi cô Cố còn nhỏ ít nhất cũng phải đợi đến lúc có công ăn việc làm ổn định rồi lại kết hôn." Trong lời nói của Đơn Lợi có chút giọng gào.

Cao Kỳ Kỳ luôn luôn kiêu ngạo hung hãn, lúc đầu nói, "Tôi biết ông có ý tứ gì, khinh thường con gái của tôi sao? Khinh nó chưa có việc làm, đâu có việc làm cũng không xứng với nhà các người sao? Tôi cũng tuyên bố với ông, dù cho ông có mời chủ tịch nước đến đi nữa, hôn lễ kia cũng là của con gái tôi, không cần phải xem sắc mặt của bất cứ kẻ nào."

Lúc này trong lòng Cố Linh Nhan hơi hơi căng thẳng.

Từ trước Cao Kỳ Kỳ trong lòng cô đã có nhiều rất chuyện để nói, trước đây lúc bắt đầu cô đã hình thành nên nỗi chán ghét bà đến thâm căn cố đế (*), cô đã từng chứng kiến ít nhiều những thói hư tật xấu của người phụ nữ trung niên này, cho tới bây giờ cô vẫn không thể nào yêu thích bà mẹ này được.

(*): muôn đời muôn kiếp, từ xưa đến nay, giống như mọc rễ trong lòng luôn

Nhưng có lẽ vào giờ này, ngày này, ngay tại đây, cô sẽ tận mắt chứng kiến một cảnh tượng vô cùng lúng túng, cô có thể cảm nhận cực kỳ rõ ràng rằng Cao Kỳ Kỳ đang dùng những câu chữ bảo vệ đứa con gái là cô để làm chỗ dựa cho cô.

"Bác trai, bác gái, ông nội, bà nội." Lúc này Cố Linh Nhan hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí thật sự sắp xếp từ ngữ, nói thành câu, "Con biết hiện tại tuổi con còn nhỏ, vẫn có rất nhiều chỗ không hiểu chuyện, sau này khi tốt nghiệp con sẽ cố gắng tìm được một công việc, không nói trước có thể giúp đỡ cho công việc của anh ấy hay không, ít nhất con sẽ chăm sóc nhà ta thật tốt. Con biết khả năng của bản thân tới đâu, nhưng con vẫn rất muốn gả cho anh, cố gắng làm một bà Đơn thật tốt."

Tĩnh tĩnh Cố Linh Nhan vốn ngang ngược, bình thường làm nũng rồi lại làm nũng, nhưng mà chưa từng nói ra những lời thể thốt hẹn non hứa biển gì đó, Đơn Cảnh Xuyên nghe xong lời của cô nói, ánh mắt nhẹ nhàng chớp lên, nhu hòa như nước.

"Ta đã xem bản kết quả học tập của con tại trường, học tập đứng ở những lớp trung gần cuối lớp, tỉ lệ đi làm cũng không cao lắm." Cù Âm gần từng tiếng nói, "Bất luận trên cương vị công tác nào cũng cần một người có trách nhiệm đảm nhận."

Cố Linh Nhan ngẹn lại, há miệng thờ đốc vẫn lại không nói cái gì, hơi hơi cúi đầu nắm chặt quần áo.

"Thành tích học tập không tốt cũng không có nghĩa là sau này sẽ không thể trở thành một người có ích." Cao Kỳ Kỳ lạnh nhạt đáp lại, "Chút đạo lý như thế bà thông gia vẫn nên biết chứ, danh nhân trong ngoài nước nhiều như vậy, cũng không cần tôi nêu ví dụ làm gì; nói đến chuyện có trách nhiệm hay không thì ít nhất vào lúc ông cụ nhà các người sinh bệnh, nó vẫn cứ chạy ra chạy vào với các người, có hiếu có nghĩa, sao lại là người không có trách nhiệm chứ."

Hôm nay ngay cả Đơn Cảnh Xuyên cũng không thể không thừa nhận những lời này Cao Kỳ Kỳ nói ra thật sự thâm sâu tới cực điểm, tuy nhiên thái độ vẫn cứ vô cùng ác liệt, nhưng ít ra nói ra được những câu đúng trọng tâm lại rất có lí.

Đã thâm tàng bất lộ như vậy, liền tiếp cứu vãn những khi khó xử, anh làm cu li lâu như vậy cũng đáng rồi.

Bà nội Đơn vẫn lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện, lúc này hơi hơi vuốt cằm cười cười, "Quả thật không sai, ta cũng vẫn cho rằng Nhan Nhan là đứa bé hiếu chuyện."

Trong phòng khách lại chìm vào một mảnh yên lặng, Đơn Lợi và Cù m trao đổi ánh mắt, nhìn về phía ông nội Đơn ngồi ở ghế trên từ đầu đến cuối không hề nói năng câu nào.

"Cảnh Xuyên, con dẫn con bé đứng dậy, đi theo ta." Hồi lâu sau, ông nội mới từ trên chỗ ngồi đứng dậy, từng bước một đi tới phòng làm việc, Đơn Cảnh Xuyên gật gù đầu với Cao Kỳ Kỳ, dắt tay Cố Linh Nhan đi theo.

...

Ông nội đã hai lần trúng gió nhập viện, thân thể đã không còn như trước, Đơn Cảnh Xuyên nhìn ông lão ngồi trên mà tinh thần có chút không tốt, trong

lòng khề thở dài một hơi.

"Cảm ơn con." Lúc này ông nội đột nhiên mở miệng, nói với Cố Linh Nhan.

Một câu đột nhiên xuất hiện không đầu không đuôi khiến Cố Linh Nhan cực kỳ khủng hoảng, có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn Đon Cảnh Xuyên.

Trong lòng Đon Cảnh Xuyên biết câu cảm ơn này chỉ đích thị lần trước nhập viện cấp cứu có Cố Linh Nhan lo đầu vào đấy, dùng ánh mắt trấn an cô, ý bảo cô nói chuyện.

Cô liền vội vã lắc lắc đầu, nhẹ nhàng mở miệng, "Nên làm mà ông nội."

"Về sau nếu gả vào rồi thì cũng là cháu gái của ta rồi." Ánh mắt ông nội có chút trầm đục, "Nếu như con có gặp Bội Bội... Nó cũng chẳng chịu quay về nhận cái nhà này nữa rồi."

Cố Linh Nhan biết đây là một đề tài mẫn cảm, vội vàng im lặng bảo trì trầm mặc, Đon Cảnh Xuyên nhìn thần sắc của ông cụ, hồi lâu sau không nhanh không chậm nói, "Ông nội, nếu ông cũng nói Nhan Nhan là cháu gái ông, vậy về sau cô ấy cũng sẽ cố gắng chăm ông thật tốt."

Ông nội từ từ gật gật đầu, thật lâu sau mới mở miệng nói, "Cảnh Xuyên, không có đường hỏi cái nữa."

"Vâng." Đon Cảnh Xuyên nắm tay Cố Linh Nhan thật chặt, "Ông nội, mong ông tin tưởng con."

Tin tưởng con sẽ mãi mãi yêu mỗi một người mà thôi, lưỡng tình tương duyệt (*), tương cứu trong lúc hoạn nạn, mãi đến khi vạt áo dần dần rộng ra cũng không hối hận (*).

(*) đôi bên yêu thương thấm thiết

(*) già đi, ốm yếu nên vạt áo rộng ra, câu này do editor tự suy nghĩ như thế

"Được." Ông nội nhìn bọn họ, chung quy chỉ nói một từ thể thôi.

Chỉ trông mong con cháu đời sau không được lại đi theo vết xe đổ của A Quần, nếu như đạt được ước muốn thật sự có thể một đôi cả đời, vậy cũng phải chắc chắn biết quý trọng nhau.

Không cần bỏ qua, cũng không cần cưỡng cầu.

***

Thỏ xù lông không có ở đây, nhất thời trong nhà liền không còn sự náo nhiệt vui vẻ kia nữa.

Thiệu Tây Bội chop mắt một hồi ở trên ghế sofa, vốn định đi xem sách, ai ngờ lúc này chuông cửa trong nhà chuông đột nhiên vang.

Hiện tại là tám giờ tối, hơn sáu giờ Đon Cảnh Xuyên mới vừa dẫn Cố Linh Nhan ra ngoài, nên sẽ không về nhanh như vậy.

Nàng đi cà nhắc đến nhìn vào mắt mèo (*), cắn môi do dự trong khoảng khắc, vẫn lại mở cửa ra.

(*) cái lỗ nhìn trên cửa ấy

Đứng trước cửa đích thị là Lâm Văn và Phó Thiên, cũng không có bóng dáng của người kia.

"Bội bội." Lâm Văn ôn hòa cười với cô, "Quấy rầy đến con sao?"

"Không có." Cô giật mình, hồi lâu mới buông nắm cửa ra "... Mời vào."

Mấy tháng không gặp, Phó Thiên giống như lại cao lên thêm rất nhiều, thiếu niên anh khí cời giầy, một tay đặt nhẹ trên bờ vai cô, cười mỉm nói, "Chị Bội Bội, em bé có khiến chị cảm thấy khó chịu, không thoải mái gì không?"

Thiệu Tây Bội nhìn khuôn mặt cực kỳ tương tự người kia, lúc này mới phát hiện giọng nói phát ra từ cổ họng mình có chút khô khốc, "Không tồi."

Lúc này Lâm Văn đi vào trong nhà, đặt trên bàn một cái bình giữ nhiệt nhìn cô nói, "Đây là canh ta vừa mới nấu xong, con thừa dịp nhiệt uống một chút."

"Nước canh này mẹ đã hầm cả một ngày rồi." Phó Thiên mở ra bình giữ nhiệt ra, lấy cái nắp đổ ra ít nước canh vào đưa tới tay cô, "Trời giá rét, uống cái này mới có lợi cho cơ thể."

Cô đưa tay tiếp nhận cái nắp, từ từ uống vài ngụm, hồi lâu sau mới miễn cưỡng cười cười, "Cảm ơn bác, bác gái."

Lâm Văn nhìn cô, mắt sáng lóe lên, lúc này nhẹ nhàng kéo cổ tay cô cùng nhau đi lại ngồi trên sofa, trầm ngâm trong khoảng khắc rồi mới nói, "Dạo trước ta vẫn không quá thoải mái nên ở nhà tĩnh dưỡng, vẫn không có tới bệnh viện xem con, ba tháng đầu nhất định con đã phải chịu nhiều khổ cực đúng không."

Ánh mắt Lâm Văn ôn nhu mà đầy thiện ý, trong lòng Thiệu Tây Bội thấy hơi chát, lắc đầu nói, "Trong bệnh viện đã điều dưỡng tốt lắm rồi, phản ứng thai nghén cũng không phải quá ghê gớm."

"Thật sự... Xin lỗi con." Lâm Văn khẽ lắc đầu, cầm tay cô nói khẽ.

Cổ họng Thiệu Tây Bội nghẹn ngào, không nói gì.

"Con vì Phó Chính mà phải chịu nhiều đau khổ như vậy, ta biết kỳ thật con cũng chẳng muốn nhìn thấy chúng ta." Hốc mắt Lâm Văn hơi có chút hồng, vuốt ve tóc mái, "Hôm nay A Thiên theo giúp ta tới tìm con, nó không biết."

Đã thật lâu rồi không có ai dám đề cập tới cái tên này trước mặt cô, khoảng thời gian ba tháng này đã lâu đến mức khiến cho cô thật sự sắp quên đã từng có một người tên như vậy từng xuất hiện trong sinh mệnh của cô.

"Chung quy đều là nhà họ Phó chúng ta có lỗi với con." Lúc này Lâm Văn buông lỏng tay cô, ánh mắt ngưng lại, "Nhưng Bội Bội à... Con cũng không phải ta."

Con cũng không phải ta, cả đời này điều duy nhất có thể làm chỉ là nhìn lên người kia.

Bởi vì căn bản không thể hy vọng xa vời đạt được chút yêu thương và quan tâm, vì người ta sanh con dưỡng cái, bất luận là xuân hạ thu đông, chỉ mong có thể bên cạnh người đã là tốt nhất.

"Ta không cầu con có thể tha thứ cho nó, nhưng mà dù thế nào hãy cho nó một cơ hội được chăm sóc con và đứa nhỏ." Lâm Văn nhìn Thiệu Tây Bội mang vẻ mặt phức tạp, thanh âm dần dần có chút kích động, "Dù sao nó cũng là ba đứa nhỏ, trong mười tháng này nó đã không thể có mặt trong bốn tháng đầu rồi, Bội Bội... Đối với một người đàn ông, chuyện này giống như là chuyện vô cùng thần kì, nếu để lỡ thì các con sẽ hối tiếc cả đời."

Ba đứa nhỏ.

Đúng vậy, bất luận anh khiến cô đau xót đến nhường nào đi nữa, cũng không có cách nào để thay đổi sự thật rằng cha của đứa nhỏ trong bụng cô là anh.

Cô nhớ rõ cô từng đồng ý cả đời này chỉ nguyện sinh con cho một mình anh, đó là chuyện đã sớm được định đoạt rồi, không thể hối hận được.

Trong lòng cô có bao nhiêu thứ không thể quên đi, liền khó có thể vùng vẫy thoát khỏi bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ngoại truyện Máy bay rung lắc

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

(Xin hãy chú ý, ngoại truyện này nói về chuyện xảy ra rất lâu về sau...)

Máy bay dự định xuất phát vào lúc bốn giờ chiều. Lúc đến sân bay, Thiệu Tây Bội vẫn còn rất buồn ngủ. Cô ngồi trong phòng nghỉ dành cho khách quý, cả người cứ ngủ gà ngủ gật.

"Lát nữa lên máy bay, đợi nó cất cánh rồi em cứ từ từ mà ngủ." Phó Chính nhấp môi, thần nhiên lật xem tờ báo.

Thiệu Tây Bội vừa thẹn vừa giận mà nhìn khuôn mặt tựa như lạnh lùng của anh, nỗi nghi ngờ trong lòng cô càng thêm sâu.

Người đàn ông này đặt vé máy bay có thời gian quá đáng nghi, quá thuận tiện để anh liên tục gây án rồi!

--

Ngày hôm nay, mới sáng tinh mơ thức dậy, anh đã ép cô "làm" một lần. Sau khi cô ngủ nướng một hồi thật lâu, anh ăn điểm tâm xong, tinh thần sảng khoái rồi lại vào "ăn" cô thêm lần nữa. Đợi đến khi cô cảm giác rằng thời gian đã đến giữa trưa rồi, anh lại "đến" với cô một lần nữa ở trong phòng tắm!

Đúng là hành vi khiến người ta giận sôi cả lên, nhất định sẽ có một ngày tên khốn kiếp này tỉnh tấn nhân vong*!

*Lao lực quá mà chết

"Có phải lại mang thai không hả em?" Nhìn đáng vẻ giận dữ của cô mà tâm trạng anh càng thêm sung sướng, anh lật đi lật lại tờ báo một cách tùy ý và

liếc nhìn cô: “Ngủ nhiều diendanlequydon lắm đó em”

Nói đến con thì cô lại càng thêm giận. Tên lưu manh này! Mãi cho tới bây giờ mà anh vẫn chẳng xem chuyện của con ruột mình là chuyện to tát gì. Đứa trẻ mới có mấy tuổi, anh đã nhẫn tâm bỏ nó ở nhà của Đơn Cảnh Xuyên, trực tiếp đưa cô đi du lịch châu Âu. Con của Đơn Cảnh Xuyên mới hơn một tuổi, ngoài con của họ thì cậu ấy còn phải chịu thêm một Cố Linh Nhan với tính tình nửa trẻ con nửa người lớn. Mười ngày nay cậu ấy còn chưa bị hành hạ đến mức điên tiết hả?!

"Tự anh đi mà sinh." Sau khi kết hôn, cô chẳng còn nhẫn nại với anh như trước nữa, tức giận liếc anh một cái, sau đó đứng dậy đi qua quầy bên kia lấy nước uống.

Phó Chính nhìn bóng lưng thướt tha của cô, khoe miệng anh từ từ nở nụ cười nhẹ.

...

Chuyến hành trình trên máy bay sẽ kéo dài hơn mười giờ, ít ra thì chỗ ngồi ở khoang hạng nhất thoải mái hơn chỗ ngồi ở khoang phổ thông rất nhiều, Thiệu Tây Bội cũng không ăn trên máy bay, vừa mới lên máy bay, cô đã ngã đầu ngủ say ở trên ghế.

Phó Chính phủ áo ngoài lên người cô, bảo tiếp viên hàng không mang chăn và gối đến.

Thiệu Tây Bội ngủ mơ mơ màng màng. Trong cơn mộng lung, cô cảm giác được anh lột gối ra sau đầu mình, nhanh chóng đắp mền che toàn thân cô, thậm chí còn chỉnh phần tựa lưng của ghế cô một chút.

Đối với những người phụ nữ khác mà nói, có thể họ sẽ cảm thấy anh chăm sóc cô thật dịu dàng, nhưng chỉ cô mới hiểu rõ người đàn ông này, muốn anh dịu dàng thì ngay cả heo mẹ cũng sẽ leo cây. Mỗi lần anh đối xử với cô đều rất tốt, bởi vì tốt quá nên mới “làm đi làm lại” nhiều lần, ngay cả xương cốt cũng chẳng tha.

Mà trên thực tế, giác quan thứ sáu của cô quả thật rất chuẩn...

***

Thiệu Tây Bội vừa thức dậy, dường như toàn bộ đèn chiếu sáng trong khoang máy bay đều đã tắt.

Cô dụi mắt, nhìn lên màn hình hiển thị thời gian bay vẫn còn năm tiếng nữa rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, chuẩn bị đi uống nước và vào toilet rửa tay.

Phó Chính nhắm nghiền mắt, ngồi ở bên cạnh cô, trông anh giống như đang ngủ rất sâu. Cô cố gắng D-iên Dan Le-Quy Don cử động ở mức nhẹ nhàng nhất, từ từ lướt qua đùi anh để ra ngoài rồi bước về phía trước.

Sau khi cô đi không bao lâu, người đàn ông nhắm nghiền mắt đã lập tức mở mắt.

...

Lúc bước vào toilet, đầu óc Thiệu Tây Bội vẫn còn mê man. Sau khi rửa tay xong, cô cố ý vốc nước rửa mặt, mở cửa chuẩn bị ra ngoài.

Đúng lúc cô đẩy chốt cửa, một lực rất mạnh từ bên ngoài bỗng làm cánh cửa mở tung ra, kèm theo đó là bóng người nhanh chóng nhảy vào, khóa chặt cửa lại.

Tiếng thét chói tai sắp vọt ra khỏi miệng cô, nhưng đến khi thấy rõ người trước mắt thì cô bình tĩnh lại. Không quá vài giây sau, dây thần kinh của cô đột nhiên căng thẳng: “Anh để em ra ngoài rồi anh vào cũng không muộn mà, anh đúng là dọa chết người đấy!”

Phó Chính không đeo mắt kính, anh khẽ nhấp đôi môi mỏng, khoanh tay nhìn cô và nói: “Anh không đi toilet.”

Toilet trên máy bay vốn nhỏ hẹp, anh vừa chen vào đã khiến nơi này không còn chỗ trống. Thiệu Tây Bội bị anh áp sát đành lui lại một bước, nhìn ánh sáng lóe ra trong mắt anh mà lòng cô cảm thấy kinh hãi một hồi.

Không định đi toilet ư?

Anh sẽ không “lên” với cô ở trong này chứ?...

Không muốn đâu, nhưng anh thật sự làm vậy mất rồi.

Tiếng thét kinh hãi của cô còn ở trong cuống họng, cô đã bị anh giữ chặt gáy, hôn lên môi thật sâu.

"Ừm..." Môi lưỡi của anh quấy phá càng lúc càng sâu, cô ngậm miệng không ngược nên dùng sức véo cánh tay anh, đẩy anh ra được một chút rồi khẽ nói: “Có phải anh điên rồi hay không? Chúng ta đang ở trên máy bay đó! Hơn nữa, anh không cảm thấy em khó chịu cả đêm không ngủ hay sao?!”

"Anh không biết em khó chịu." Anh trả lời rất hờ hững, một tay nhanh chóng cởi quần lót, chỉ vào chỗ đó của mình: “Nó cảm thấy khó chịu đấy.”

Sao trên đời lại có một tên đàn ông không biết xấu hổ như vậy?!

Cô tròn tròn mắt, sợ hãi đến mức định vòng ra phía sau anh để mở cửa ra ngoài, nhưng ánh mắt của Phó Chính rất nhạy bén, anh kéo cô và ôm sát vào lồng ngực mình, một tay luồn vào vạt áo để dò xét, một tay linh hoạt cởi áo ngực.

Bàn tay anh vừa to vừa nóng, một tay dùng sức để vân vê, nắn bóp quả cầu tuyết trắng trơn mềm của cô. Thiệu Tây Bội bị anh xoa một hồi đã nhũn hết cả người, ai ngờ càng ngày anh càng ác liệt, ngón tay anh nhẹ nhàng nhón lấy đỉnh nhũ hoa của cô, tay còn lại phối hợp cởi đồ cô xuống khỏi hông, sau đó cấn lên mấy đầu nhũ hoa màu phấn hồng ấy.

Tiếng chất lười dinh dính càng khiến tiếng động phát ra khi anh ngậm đầu nhũ hoa thêm phần mập mờ. Hai tay cô bấu chặt lấy vai anh, vừa thở nhẹ liên tục, vừa nín thở nghe ngóng xem ngoài cửa có động tĩnh gì không. Phó Chính dùng sức xoa nhẹ vài cái lên hai bầu ngực trắng nõn như tuyết đã ửng hồng, ngón tay anh luồn vào quần cô để thăm dò, “sắc” tình đến mức xuôi theo cái mông tròn vênh của cô để dò xét bên trong.

“Ừm...” Cả người cô sợ run, chỉ cảm thấy anh đã nhanh chóng tìm đúng miệng ngoài của các cánh *DienDanLeQuyDon* hoa và đang dùng lực để vân vê chúng. Vật đầy lửa nóng của anh đã chà xát ở ngoài khóa kéo quần jeans của cô, chà đến khi “mấy cánh hoa” ướt đầm.

“Muốn không?” Anh kéo khóa quần cô xuống một cách thô lỗ, húc mạnh vào cái vào quần lót cô.

Cô đã mất một nửa tinh táo, nhìn anh bằng ánh mắt lơ mờ, thật sự không biết phải mở miệng thế nào.

Cuối cùng thì Phó Chính không còn nhẫn nại nữa, anh cởi sạch quần cô rồi ném qua một bên, nhanh tay nhét quần lót của cô vào túi quần, tháo dây nịt để cô ôm lấy cổ anh, kéo một chân cô vòng lên eo anh, sau đó bắt đầu từ phía dưới đi lên, anh xông vào thật mạnh mẽ.

“Ừm ừm...” Lần này, anh trực tiếp xông vào chỗ sâu nhất, Thiệu Tây Bội đỏ mặt khẽ kêu một tiếng, cô bị cảm giác giãy vò này làm phát điên rồi.

Phó Chính cũng sáng khoái đến phát điên, tay anh đang đặt ở chỗ bầu ngực trắng như tuyết và tron nhẵn đầy xúc cảm. Anh dùng sức bóp nhẹ mấy cái, sau đó đỡ mông cô hạ xuống rồi đâm vào liên tục từng phát một, đâm hết cả một cây gậy rồi rút hết nguyên cây ra, độ mạnh càng lúc càng độc ác.

“Không được...” Làm sao cô có thể chịu được cảm xúc kịch liệt như vậy? Trong không gian nhỏ hẹp, cô bị tung lên hạ xuống liên tục, vừa nhẹ vừa nhanh mà chịu hết lửa nóng của anh, ngay cả bầu ngực tuyết trắng non mềm của cô cũng không ngừng lắc lư theo động tác anh làm, khiến anh dùng sức cấn lấy không dưới một lần.

“Thật sự không được...” Cô chịu đựng từng tiếng thờ dốc, cảm giác anh đã thay đổi động tác và để cô dựa lưng vào cửa toilet, cây gậy sắt nóng bên dưới ra sức khuấy động, lớp thịt non của cô lật ra lật vào theo động tác anh làm, dịch hoa lư thừa lột thót từ từ chảy xuống, khiến cho lớp lông mềm của anh hơi thấm ướt: “Đừng... Đừng... Sâu quá... Ừm...”

Hơi thở mập mờ phả vào tai tựa càng giống như thuốc trợ tình. Phó Chính càng đánh càng hăng, mắt anh đỏ hoe vì dùng sức và chạm qua lại, nhiều lần đụng vào chỗ sâu nhất của cô.

Cả buồng toilet chỉ nghe thấy tiếng thờ dồn dập và tiếng va chạm thân thể phát ra rất rõ ràng, Thiệu Tây Bội chưa từng trải qua chuyện như vậy, cô đã run rẩy đến mức không thốt ra nổi một hơi nào, chỉ cảm giác được chỗ ấy của anh trong cơ thể mình càng lúc càng căng tràn.

Không bao lâu sau, khi cô đã “lên” một lần, Phó Chính sáng khoái đến mức nhẹ nhàng, vui vẻ, cả người đầy mồ hôi. Anh cảm nhận được phía dưới của cô đang co rút nên cấn chặt răng và rút của mình ra, sau đó xoay người cô lại, còn mình thì nhào ra từ phía sau cửa rồi đè cô vào bên cạnh bồn rửa tay, bắt đầu đi vào thật nặng nề từ đằng sau.

Thiệu Tây Bội chỉ kịp nhìn thấy gò má đỏ hồng của mình ở trong gương, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của anh đã chảy đầy mồ hôi, anh hôn từ phía sau lên cổ cô, ở phía dưới thì anh liên tục “vào sâu ra cạn” như đất bị chấn động, khiến cho cô không nói được một câu cầu xin tha thứ nào.

Mà trong mắt Phó Chính chỉ có bầu ngực trắng nõn in đầy vết màu hồng nhạt do anh để lại, anh nhìn một hồi, động tác bỗng nhiên nhanh hơn, mỗi lần đều hung hăng vọt tới chỗ mẫn cảm nhất của cô, rốt cuộc cô không kiềm chế được nữa mà thở dài hai tiếng, đuôi gậy vĩ đại của anh cũng tê dại từng đợt một, khoái cảm tựa như thủy triều ập tới. Mấy lần sau cùng, anh không chút do dự đưa mình đến chỗ sâu nhất.

Trong thân thể Thiệu Tây Bội đầy dịch nóng tuôn trào, cô hoàn toàn không còn sức lực, ngay cả hai chân cũng đứng không nổi, chỉ có thể nhắm mắt lại, khóc thút thít và mắng anh hai tiếng “cầm thủ”.

Đúng là quá điên cuồng rồi... Sao người đàn ông này có thể làm ra chuyện như vậy chứ?! Động dục ở nơi công cộng, anh quả là chẳng còn tam quan* gì nữa cả!

*Tam quan: ba cách nhìn – thế giới quan, giá trị quan và nhân sinh quan (cách nhìn thế giới, cách nhìn giá trị và cách nhìn cuộc sống)

“Cảm ơn đã khích lệ.”

Phó Chính ăn no thỏa mãn, anh đỡ mông cô lên để cô bắt lấy cần cổ mình, sau đó lấy quần lót ra khỏi túi và giúp cô mặc.

“Lạnh.” Trên người cô không có một mảnh áo che đậy, máy bay lại lạnh như vậy, thân thể lộ ra trong không khí khiến cô run lấy bầy.

Anh hết sức chuyên chú để sửa lại quần áo của mình và cô, để cô dựa vào bên cạnh tay vịn, thậm chí còn có đạo đức công cộng đến mức thu dọn hết bằng chứng phạm tội ở xung quanh. (là nước, vâng chính là nước – love Thư).

Thiếu Tây Bội nhìn tên cầm thú nào đó được ăn uống tình dục no đủ, động tác thu dọn tàn cuộc lưu loát, vẻ mặt đầy sự thỏa mãn, cô thật sự rất muốn tự tay bóp chết anh.

Đúng lúc này, người nào đó ngẩng đầu nhìn qua cô vợ đẹp của mình một cái rồi kéo và giữ chặt vợ vào trong lồng ngực, cúi đầu hôn cô, khuôn miệng tràn đầy ý cười và nói: "Sau khi ra ngoài thì ngủ tiếp một lát nha em"

Ngủ ngon để anh lại có cơ hội bắt chặp tất cả mọi trường hợp đi gây án à?!

Tên cận bã họ Phó nhưong mày, chẳng hề ý thức được rằng nhờ lần "làm kịch liệt" này của mình, không lâu sau đó sẽ có một kẻ cận bã nhỏ nhò thứ hai được sinh ra, âm ỉ đến mức khiến anh nghiêng răng nghiêng lợi...

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Theo đuổi

Editor: Thư

Mặc dù Đơn Lợi và Cù m vẫn còn bất mãn với hôn lễ của con trai như trước nhưng lại ngại người lớn tuổi nhất nhà họ Đơn là ông nội Đơn đã ngầm đồng ý, nên cũng chỉ có thể kiên trì tiếp thu mọi chuyện mà thôi.

Chủ nhật, ông nội nói Đơn Cảnh Xuyên đưa Cố Linh Nhan về nhà chính của gia tộc họ Đơn cùng nhau ăn cơm, Cố Linh Nhan tiện thể dặn anh đưa mình về nhà một chuyến trước.

Từ lần trước sau khi Cao Kỳ Kỳ dùng ngôn từ lại căn cứ vào đạo lý vì muốn bảo vệ quyền lợi cho mình trước mặt người nhà họ Đơn, thái độ của cô đối với Cao Kỳ Kỳ cũng có chút chuyển biến vì diệu(*), bình thường Chủ nhật nàng không trở về nhà là liên nửa câu kêu hô cũng sẽ không có, nhưng hôm nay vậy mà lại vẫn thuận tiện mang về nhất điểm ăn nhanh phóng ở trong tủ lạnh.

(*): nhỏ bé nhưng có tầm ảnh hưởng nhất định

"Phiền chết, mang com thịt gà về mà bà ta vẫn nghi đông ngờ tây, sớm biết thế thì bà đây đã không mua!" Cố Linh Nhan từ trên lầu đi xuống, thờ phỉ phỉ ngồi vào trong cầu nhàu với Đơn Cảnh Xuyên.

Đơn Cảnh Xuyên cong môi, "Bà vẫn sẽ ăn thôi."

Ở chung với mẹ vợ tương lai, anh đã phát hiện Cao Kỳ Kỳ là một phụ nữ trung niên miệng nói lời chua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu hủ tiêu chuẩn, bề ngoài mặc kệ mắng nhiếc liên tục, nhưng trong lòng lại rất bao che khuyết điểm.

Cố Linh Nhan đảo cặp mắt trắng dã, tình hình giao thông phía trước không tốt lắm, anh nhìn một đường đèn đỏ quay đầu hỏi cô, "Có đói bụng không?"

Cô lắc lắc đầu, kỳ thật lần này khẩu vị của cô vẫn không tốt lắm, lúc này cô đành phải kiên trì ăn một chút gì đó xuống, trong trường học hoàn toàn không ăn cái gì được, nhìn thấy đồ đầy mỡ còn có có cảm giác mắc ọc.

"Nếu đói thì trong xe còn có bánh quy, lần trước anh đã chuẩn bị để lấy lòng em." Anh kéo hộc xe ở đằng trước ra.

"Không phải anh vẫn phân đối em ăn đồ ăn vặt sao, sao vẫn mua nhiều như vậy?" Cố Linh Nhan với tới chỗ ngăn kéo, phát hiện anh mua bánh cookie handmade cô vẫn thích ăn nhất này, ngẩng đầu cười tít mắt làm nũng, "Anh Oa Oa thật tốt, thưởng anh một cái nè ~"

Đơn Cảnh Xuyên tùy ý cô xồng sang hôn lên mặt anh một cái, khoe miệng treo tia cười nhọt nhọt, hồi lâu sau đột nhiên nói, "Hình như hôm nay chú Hai và thím Hai cũng dẫn Tiểu Ngang đến đây."

Tuy Cố Linh Nhan chỉ từng gặp Đặng Di được một lần, nhưng ký ức hãy còn mới mẻ lập tức bủn môi, "Người kia thật đúng là người đàn bà chanh chua."

Anh xoay tay lái, từ từ nói, "Bà ấy đối với chú Hai không tệ."

"Đối xử con khi, cưới loại đàn bà này làm vợ không phải là giảm thọ sao." Cô hoàn toàn cười nhạt, "Bọn họ đều đối xử không tốt với chị Bội Bội, em nhìn thấy liền phiền lòng."

Nếu không thật sự muốn gả cho anh, làm sao cô có thể nén giận trước mặt mấy người kia như thế được!

Trong lòng Đơn Cảnh Xuyên khẽ thở dài một hơi, đưa tay vỗ vỗ đầu cô nàng đang xù lông bên cạnh, không nói gì.

...

Lúc ăn cơm tối, một bàn người ngồi vây quanh, Đặng Di gấp mấy gấp đồ ăn cho con trai ngồi bên người, đột nhiên như nhắc tới chuyện trong nhà mà tán gẫu với Cù m, "Chị dâu, cô bé kia thật sự mang thai sao? Thật sự mang thai con của anh trai cùng cha khác mẹ với mình sao?"

Rõ ràng chiếc đĩa trong tay Đơn Quân bị siết lại, biểu tình trên mặt cũng có chút khó coi.

"Cảnh Xuyên đã giải thích rõ cho mọi người hiểu rồi, cũng không phải như vậy." Cù m lắc đầu nói.

"Vậy tính ra số của cô bé kia vẫn không tính là khó." Đặng Di rũ mắt, "Gặp phải bà mẹ chưa hoang không ai thêm đã cực kỳ xui xẻo rồi."

"Ngậm miệng lại." Cuối cùng Đơn Quân không nhẫn nại được nữa, buông đĩa xuống, gân xanh nổi đầy trên trán.

"Tôi lại nói sai rồi cái gì?" Đặng Di cười lạnh một tiếng, "Vừa nhắc tới người đàn bà này anh đã có bộ mặt như thế rồi, sao nào? Tôi còn chưa nói hi vọng đứa con hoang của bà ta đừng vô liêm sỉ giống như bà ta..."

"Bà không được nói vậy!" Cố Linh Nhan không thể nhịn được nữa, đột nhiên giận dữ gào lên, "Dựa vào cái gì bà lại nói chị Bội Bội như vậy?"

Ánh mắt của Đơn Lợi và Cù m cũng trở nên phức tạp, lập tức liếc sang, Đơn Cảnh Xuyên cũng buông đĩa xuống, đưa tay nhẹ nhàng lay lay bờ vai cô, ánh mắt nhìn về phía Đặng Di cũng có chút ám ảnh.

"Chị dâu anh cả, cô con dâu này của anh chị cũng "cá tính" quá ha." Đặng Di nhìn về phía Đơn Lợi, Cù m, "Quả nhiên là lớn lên trong gia đình đơn thân, con gái còn chưa gả sang đã bắt đầu tranh luận với người lớn rồi."

Một bữa cơm đã không thể ăn vào nổi nữa rồi, sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên triệt để lạnh xuống, trầm giọng nói với Đơn Quân lúc này đã trưởng thành rồi, "Chú hai, Nhan Nhan không hề có ý mạo phạm thím Hai, chỉ là hiện tại Bội Bội đang một mình dưỡng thai đã cực kỳ vất vả, thật sự không nên lại bị chửi bới nữa."

Từ nhỏ anh đã rất biết kiềm nén cảm xúc của mình, khi nói chuyện chưa từng trực tiếp nói nặng lời như vậy, Đơn Quân nghe xong lửa giận trong lòng cũng càng lớn, quăng thẳng đĩa xuống đấy, đứng lên giận dữ nói với Đặng Di, "Tôi cảnh cáo bà, bà cứ khốc lóc om sòm nói vậy về hai người bọn họ thêm nữa, tôi lập tức ly hôn với bà!"

"Cuối cùng cũng nói ra rồi kia!" Hốc mắt Đặng Di đỏ lên, chanh chua hét lên trước mặt ông, "Mấy tháng nay ở nhà, ngày nào ông cũng say rượu, mồm không ngớt gọi tên con đàn bà kia, ông không thấy được trong phòng ngủ Tiểu Ngang nhìn thấy ông đều sợ đến phát run sao? Ông đã suy nghĩ thật lâu có phải không, ly hôn đi, ông có bản lĩnh thì ngay lập tức đuổi hai mẹ con tôi ra ngoài đi!"

"Đều đừng nói nữa!" Ông nội Đơn ngồi ở ghế chủ vị, lớn tiếng vỗ xuống bàn.

"Ba, con dẫn A Di xuống bếp, xem mấy món ăn khác làm được chưa." Lúc này Cù m tay mặt lạnh lẽo đứng dậy đi bên người Đặng Di, vừa lòi vừa kéo bà ta đi ra.

"A Quân." Lúc này bà nội Đơn cũng thờ dãi, "Về sau con đừng nói lại chuyện này trước mặt Tiểu Nang nữa, đứa bé còn nhỏ, trong lòng sẽ lưu lại bóng ma."

Đơn Quân trầm mặc không nói, chỉ nhìn con trai, tay siết lại thành quyền.

"Đơn Lợi." Ánh mắt ông nội Đơn đảo qua người Đơn Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan, trầm giọng mở miệng, "Chờ con xong việc này, con đi mời vợ chồng Phó Lăng đến nhà mình xem sao, muốn con trai lớn của bọn họ thể hiện lòng thiết thành muốn kết hôn với Bội Bội, đừng để bọn họ xem nhẹ con bé, hôn lễ sẽ do người nhà họ Đơn chúng ta ra mặt."

Đơn Quân nghe được tên Phó Lăng, ánh mắt càng tối, hồi lâu mới chậm rãi ngã ngồi xuống ghế.

***

Thiệu Tây Bội biết buổi tối bọn Đơn Cảnh Xuyên sẽ về nhà họ Đơn ăn cơm, vẫn cứ không cho Đơn Cảnh Xuyên xuống bếp lần nữa, buổi chiều cô liền đi xuống nhà sách ở dưới lầu lầu gần đó, thuận tiện mua vài thứ chuẩn bị cho cơm chiều tự mình giải quyết.

"Cô Thiệu, lần này vẫn muốn mua sách dạy nuôi dưỡng bé sơ sinh sao?" Nhân viên trong tiệm đã biết ý cô, tươi cười tràn đầy chào đón dẫn cô đến giá đặt sách dưỡng bé sơ sinh, "Mới vừa xuống rất nhiều sách mới, tôi giúp cô giữ lại vài cuốn đấy."

Cô cũng ôn hòa tươi cười, đỡ bụng nhỏ đã hơi nhô lên đi theo nhân viên cửa hàng đi vào trong.

"A." Nhân viên cửa hàng bày vài cuốn sách từ trong ngăn kéo ra, đưa tới trước mặt cô, "Tôi giúp cô tìm một chỗ ngồi, cô cứ ngồi rồi từ từ chọn."

Bên cạnh có một vị phụ nữ có thai đúng lúc cũng đang ngồi chọn sách, khi người phụ nữ kia nhìn thấy Thiệu Tây Bội, ánh mắt cũng tràn đầy ý cười thiện ý "Cô mang thai mấy tháng rồi hả?"

"Hơn bốn tháng một chút." Cô nhìn người phụ nữ có thai kia, khẽ rũ mắt, nhẹ giọng trả lời.

"Tôi đã được sáu tháng rồi đó." Người phụ nữ có thai vuốt ve mái tóc, khoe miệng thoáng ánh lên ý cười, "Tôi hi vọng là con gái, nhu thuận hiểu chuyện một chút, vậy ba bé nhất định cũng sẽ cực kỳ thích."

Đang nói chuyện, một người đàn ông tuổi còn trẻ tiện thể từ bên ngoài đi vào trong tiệm sách, khi người phụ nữ có thai nhìn thấy người đàn ông kia, khoe mắt nhất thời mở to lên, người đàn ông nọ bước nhanh hơn đi đến bên người phụ nữ nọ, nhẹ nhàng bóp vai cô, "Mệt chưa?"

"Không mệt." Người phụ nữ có thai chăm chú nhìn vào mắt người đàn ông, làm nũng nhích vào lòng anh, "Bụng em hơi đói, chúng ta về nhà đi."

Người đàn ông nghe lời vâng vâng ôm lấy thắt lưng cô, xoay người đi về phía trước, người phụ nữ có thai quay đầu lại vẫy vẫy tay với Thiệu Tây Bội, trên gương mặt quay mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc bình an.

Thiệu Tây Bội đứng sau lưng nhìn bọn họ một hồi, đáy mắt hơi ẩm ướt.

...

Ra khỏi nhà sách, Thiệu Tây Bội gọi cháo hầm ở một quán cơm gần đấy rồi về tiểu khu Dục Triều, lúc đi vào trong thang máy cô đột nhiên cảm thấy trước mắt có phần mờ mờ tối, một tay vội vàng đỡ lấy tay vịn trong thang máy để ổn định thân thể mình.

Mồ hôi lạnh trên người túa ra càng nhiều, cô cắn răng chịu đựng cảm giác hoa mắt chóng mặt như muốn nổ tung trong đầu, mãi đến khi thang máy "đình" một tiếng đến tầng trệt, trước mắt cô đã dần dần thấy không rõ đường đi phía trước, một tay cầm đồ vật gì đó một tay mò mẫm từ ra khỏi thang máy, đỡ tường từng bước một trở về nhà trọ.

Cảm giác hoa mắt chóng mặt kia càng ngày càng mãnh liệt, khi cô nắm lấy tay cầm cửa tay cũng đã rã rời cả rồi, sách và cháo "ào ào" toàn bộ đổ trên mặt đất.

Ngay cả sức lực để lấy chìa khóa khỏi ví cô cũng không có, đỡ bụng từ từ đi xuống ngồi sụp xuống.

***

Mãi đến khi cảm thấy chính mình đã nằm ở trên giường nệm mềm mại, Thiệu Tây Bội mới hơi hơi tỉnh lại, cảm giác hoa mắt chóng mặt vừa mới rồi gần như khiến người ta hít thở không thông cuối cùng cũng biến mất, cô hít một hơi thật sâu rồi mở mắt.

Nơi này cũng không phải nhà trọ của Đơn Cảnh Xuyên, cô vội vàng hơi hơi chống cánh tay đứng dậy, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Lúc này tiếng nước chảy vọng từ phòng vệ sinh trong phòng ngủ ngừng lại, trong tay người kia cầm một khối khăn mặt đi tới, ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với cô.

Toàn thân cô không thể đè nén, run lên, ánh mắt giật giật, trơ mắt nhìn anh đi về phía mình.

Phó Chính không nói gì, anh đi đến bên giường lấy gối đầu, đặt tựa vào lưng giường, từ từ đỡ bờ vai cô để cho cô dựa vào, cầm khăn mặt nhẹ nhàng mà xoa xoa mồ hôi lạnh hai bên thái dương cô.

Hô hấp của anh gần trong gang tấc, mặt mày vẫn sắc bén như cũ, nhưng khuôn mặt lạnh lùng kia lại gầy đến mức người ta kinh hãi, trên cằm râu ria hỗn độn, tóc mái lún quá mi mà anh vẫn không cắt.

Ngón tay di động lúc mạnh lúc yếu xuyên thấu qua khăn mặt trên mặt cô mang theo nhiệt độ mà cô quen thuộc nhất.

Cô trầm mặc tùy ý hấn xoa nắn, anh vẫn lại không nói được một lời, xoay người cầm khăn mặt đi ra khỏi phòng ngủ.

...

Phó Chính vào trong bếp giảm lửa cho nồi cháo trên bếp, lúc đi ra khỏi phòng bếp lại phát hiện cô chạy ra tới cửa.

Thiệu Tây Bội không thèm nhìn về phía anh, môi mím thật chặt mở cửa ra xem, cô vừa định đi ra ngoài, tiện thể ngo ngoắt đứng ngay tại chỗ.

Ngoài cửa tất nhiên là một đồng cháo và cả mùi sách vở đổ trên đất, đối diện cô là cửa phòng trọ của Đơn Cảnh Xuyên.

Đôi mắt Phó Chính trầm trầm, hồi lâu sau từ từ đi đến sau lưng cô, vươn tay giữ chặt eo của cô.

Lúc này Khoai Môn từ trong phòng làm việc phui đất chạy ra, lúc nhìn thấy Thiệu Tây Bội hừ hừ thực thực cao hứng mà kêu nhỏ vài cái, thân thể beo beo trắng tuyết vội vàng chạy lên dán chặt mắt cá chân cô.

Anh không dám dùng sức, hai thủ thật cẩn thận từ từ đi xuống bao lấy bụng dưới của cô, hô hấp gần như là nghẹn lại.

Bụng dưới của cô theo hô hấp nhẹ nhàng mà lên lên xuống xuống, đôi bàn tay anh có chút run rẩy, ánh mắt thông qua kính như thấy ánh trắng rải rác trên đất.

Quanh thân trần đầy hương vị quen thuộc và con người mà cô vĩnh viễn cũng khó dứt bỏ, Thiệu Tây Bội đưa lưng về phía anh, nước mắt im hơi lặng tiếng từ từ trong hốc mắt chảy xuống.

Phật đối với chúng sinh chỉ với một câu “Không thể nói”.

Người chỉ nói yêu là yêu người như yêu mình, yêu là vĩnh viễn không lụi tàn.(*)

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Xa gần

Edit: Loveyoumore3112

Cửa nhà trọ rộng mở, Phó Chính từ từ quay người Thiệu Tây Bội lại, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt cô.

Trên mặt cô vẫn còn vương nước mắt, bị anh nhìn chăm chăm như vậy có chút buồn bực, muốn tránh khỏi tay anh.

"Lúc trước bị ngã còn chưa đủ sao?" Giọng anh vẫn lạnh băng như cũ, "Đã là người mang thai, em phải chú ý cẩn thận vào."

Thiệu Tây Bội thiếu chút nữa không thể thốt nên lời, xa cách mấy ngày, người này không những không có chút tự suy ngẫm áy náy, tự trách, mà còn càng ngày càng hung hăng kiêu ngạo.

Anh thực sự coi như những chuyện này chưa từng xảy ra sao, có thể chắc chắn đến như vậy sao?

"Hắn là Đôn Cảnh Xuyên đã nói đầu đuôi mọi chuyện với em rồi, anh không muốn nghe thấy hai chữ kia lần nữa đâu." Anh lại càng ôm cô chặt thêm.

"Lúc trước khi anh nói không cần con sao không vênh váo đắc ý như vậy?" Cô giận quá thành cười, "Bây giờ biết nó sinh ra sẽ là đứa bé trí lực khỏe mạnh, anh liền muốn tự tăng bốc rồi à?"

"Thiệu Tây Bội." Về mặt anh lạnh băng, nhìn vào mắt cô gần từng tiếng mở miệng: "Muốn tính sổ thì tính lên anh, đừng tính đến trên đầu con anh."

Khi nghe thấy mấy chữ kia được thốt ra hết, trong lòng cô lại run lên, lời nói sắc bén đến bên miệng lại khó khăn nuốt xuống.

Lúc này cửa truyền đến tiếng nói chuyện, Cố Linh Nhan đi đến cửa nhà nhìn thấy cảnh bữa bãi trên nền đất liền hoảng sợ kêu lên, ngẩng đầu nhìn thấy tình huống trước mắt lại lập tức choáng váng.

Đôn Cảnh Xuyên đi sát sau lưng cô, lúc này nhìn thấy Phó Chính cũng ngăn ra.

Bốn người mặt đối mặt đứng nhìn nhau, đột nhiên tiếng bụng kêu "ục ục" vang lên, mắt Thiệu Tây Bội giật giật, sau đó đỏ mặt.

Phó Chính vốn đang ôm cô, nhìn Đôn Cảnh Xuyên đứng đối diện bằng vẻ mặt lạnh lùng, lúc này khóe miệng đã từ từ gọi lên ý cười như có như không.

....

Thiệu Tây Bội không muốn ở lại nhà Phó Chính, lại càng không muốn sống chung một mình với anh, không ngờ mặt anh không đỏ sặc, trực tiếp đi theo cô vào nhà Đôn Cảnh Xuyên.

Đôn Cảnh Xuyên thu dọn mấy thứ ngoài cửa một lúc, xắn tay áo, màu mắt trầm trầm nhìn người đàn ông đang im lặng múc cháo cho Thiệu Tây Bội trên bàn ăn, Cố Linh Nhan ở bên cạnh anh lộ đầu ra, dè dặt giọng nói, "Nồi, anh ta chính là người kia của chị Bội Bội à?"

Hai lần trước ở trong bệnh viện đều là thoáng nhìn từ xa, hôm nay là lần đầu tiên cô đối mặt chính diện với Phó Chính, cảm thấy khí tràng âm u của người đàn ông này thật sự khiến người ta không rét mà run.

Thiệu Tây Bội nhìn Phó Chính cầm bát đặt trước mặt mình, cũng không ngẩng đầu nhìn anh, một lúc lâu sau vẫn là nhẹ nhàng cầm thìa nâng bát chậm rãi ăn.

Cố Linh Nhan cẩn thận quan sát bầu không khí kỳ lạ giữa hai người bên kia, vừa muốn nói gì, người đàn ông bên kia liền quay người đi về phía bọn cô.

Đôn Cảnh Xuyên đóng cửa nhà, đối diện với tầm mắt của Phó Chính, đi vào thư phòng bên cạnh phía sau lưng Phó Chính.

Hai người đàn ông ở trong phòng một lúc lâu cũng không thấy bước ra, Cố Linh Nhan muốn đi nghe lén, nhưng nghĩ đến gương mặt Phó Chính kia còn đáng sợ hơn Đôn Cảnh Xuyên liền dừng ý định này, đành phải im lặng dựa vào người Thiệu Tây Bội dụ dỗ Khoai Sọ chơi đùa.

"Có phải tối mấy hôm trước em đồ hết bánh ngọt anh ấy làm cho em không?" Thiệu Tây Bội ăn cháo xong, ngón tay nhẹ nhàng cốc đầu Cố Linh Nhan, "Đã gầy như vậy rồi, còn muốn học người ta giảm béo hả? Con gái nhà nào cũng gầy quá không tốt, anh ấy mà biết em lại muốn bị mắng."

"Em không có..." Cố Linh Nhan vội vàng giơ Khoai Sọ lên thề, "Em thực sự không giảm béo!"

Thiệu Tây Bội suy nghĩ cẩn thận, lúc này như nhớ tới điều gì, ánh mắt thoáng nghi hoặc nhìn Cố Linh Nhan, "Nhan Nhan, lần gần đây nhất đi cà của em đến là lúc nào?"

"Em không nhớ rõ lắm..." Cô lắc đầu, "Hình như Nôi còn nhớ rõ hơn em..."

Thiệu Tây Bội đành chịu, xoa đầu cô, trong lòng nghĩ, với tính cách của Đơn Cảnh Xuyên cũng rất không có khả năng, lúc này Cố Linh Nhan thật sự không nhìn nổi nữa, núm tay áo cô nói, "Chị Bội Bội, anh ấy là ba của đứa nhỏ hả? Thật đáng sợ, đứa bé sinh ra nhất định sẽ bị anh ấy hù chết!"

Cô nghe lời nói sinh động như thật của cô nhóc, nhìn cửa phòng đóng chặt, trái tim nhất thời đập nhanh hơn, loạn nhịp, không nói gì.

"Theo em thấy anh Tiểu An còn tốt hơn nhiều." Cố Linh Nhan còn nhỏ tuổi nên thẳng thắn, khoanh chân bĩu môi.

Thiệu Tây Bội còn chưa biết trả lời như thế nào, cửa phòng bên kia đã mở ra, rõ ràng Phó Chính đã nghe được những lời kia, liếc nhìn Cố Linh Nhan, mặt không thay đổi chút nào.

Đơn Cảnh Xuyên khề ho một tiếng, nói khẽ, "Nhan Nhan."

Lúc Cố Linh Nhan ngẩng đầu thấy Phó Chính, trong lòng thầm kêu hồng bét, vội vàng chạy đến bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên, nắm chặt tay anh.

"Đi đánh răng rửa mặt, ngày mai vẫn còn phải đi học sớm." Đơn Cảnh Xuyên kéo cô vào trong phòng ngủ, lập tức phòng khách trống trải chỉ còn lại hai người một đứng một ngồi.

Đôi mắt Phó Chính thâm thiết nhìn Thiệu Tây Bội một lúc, đi đến bên cạnh bàn ăn bùng chén đi vào phòng bếp.

***

Dù không biết rõ cuộc Phó Chính và Đơn Cảnh Xuyên đã nói những gì, nhưng đêm hôm đó Phó Chính đi một mạch đến cánh cửa đối diện, ngủ trong phòng nhỏ bên cạnh phòng Thiệu Tây Bội.

Sau khi Thiệu Tây Bội mang thai, giấc ngủ vốn không sâu, cô nghe rõ tiếng anh rửa mặt ở trong phòng cách vách.

Người khiến trái tim cô đau đớn ray rứt, không ngờ lại tiến vào cuộc sống của cô một lần nữa, với dáng vẻ cứng rắn như vậy, giành lại những gì đã đánh mất, tựa như chưa từng rời xa.

Đến cả động tác tay anh cầm bàn chải đánh răng, vẽ mặt, mỗi một động tác nhỏ nhất cô cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra.

Thực ra cho đến bây giờ, thứ đáng sợ nhất không phải là đau đớn trí mạng, mà là thói quen đã khắc sâu vào xương tủy.

Trong đầu cô hỗn loạn, lúc sắp ngủ, tình trạng y chang hai ngày trước lại xuất hiện, cẳng chân đột nhiên bị chuột rút, cô nằm thẳng người thở gấp, chống tay muốn ngồi dậy xuống giường.

Động tác của cô có chút gấp gáp, đồng hồ đặt trên tủ đầu giường rơi xuống đất "Bịch" một tiếng, giữa đêm khuya tĩnh lặng, tiếng động này càng rõ ràng hơn, không lâu sau, từ phòng cách vách, Phó Chính vội vàng đi đến.

"Làm sao vậy?" Anh còn chưa kịp đeo kính mắt, trên tóc vẫn còn nhỏ vài giọt nước, đi tới bên giường nâng cô dậy, giọng nói lại lạnh thêm một phần, "Sao lại thế này?"

"Cẳng chân..." Cô cắn răng nói hai chữ, anh liền phản ứng kịp, một tay ôm cô từ trên giường vào trong lòng ngực mình, một tay cầm chân cô trầm giọng nói, "Ồ đây à?"

Cô gật đầu, sắc mặt đã có chút trắng bệch, Phó Chính nhìn thấy bộ dạng của cô vẽ mặt càng khó coi, tay không ngừng điều chỉnh lực chậm rãi xoa xoa.

Động tác của anh rất thuần thực, tựa như đã hiểu rõ quá trình xoa bóp từ lâu, Thiệu Tây Bội tựa vào trong lòng anh cảm thấy đã thoáng giảm bớt khó chịu, lại nghe anh nói, "Lúc phụ nữ có thai chừng năm tháng, đứa bé trong bụng phát triển nhanh, cần lượng dinh dưỡng lớn, cho nên thiếu Canxi dẫn tới chuột rút cẳng chân."

Anh lại dựa sát vào người cô, tay không nhanh không chậm nhẹ nhàng xoa bóp chân cô.

Đôi mắt cô yên lặng nhìn anh, hai tay anh chậm rãi nâng cô lên ôm tới trên giường, "Còn đau không?"

Cô lắc đầu, anh liền đưa tay đắp kín chăn lên người cô, lại kéo kéo mép chăn ở dưới cằm.

"Không thoải mái thì gọi anh." Anh đứng dậy khỏi giường, kéo tấm rèm trong phòng lại, tăng nhiệt độ máy sưởi lên, cất bước đi vào thư phòng gần phòng ngủ của cô.

...

Đêm nay cô có giấc ngủ an ổn hiếm thấy, lúc Thiệu Tây Bội rời giường đã gần giữa trưa, rửa mặt xong đi đến phòng khách, vốn cho rằng không có người trong nhà, ai ngờ người nào đó đáng lẽ đang phải làm việc lại bước ra từ phòng bếp, trong tay còn cầm hai đĩa thức ăn.

Cô đứng ngăn người tại chỗ, gần như hoài nghi mình nhìn lầm rồi.

Người này đã có bệnh thiếu gia lại thích sạch sẽ, nhiều năm như vậy cho tới tận bây giờ, anh gần như chưa từng tiến vào phòng bếp trước mặt cô, đừng nói đến chuyện nấu ăn.

Phó Chính đặt đồ ăn lên bàn, yên lặng gấp thức ăn cho cô, cô đỡ bụng chậm rãi ngồi xuống ghế, người nào đó cũng không mở miệng nói chuyện.

Anh gấp thức ăn xong chuyển đĩa đến trên tay cô, cầm điện thoại đi ra ngoài ban công gọi điện.

"Cuối cùng đại gia cậu cũng nghe điện thoại rồi!" Giọng Mẫn Kiều Tư ở đầu bên kia điện thoại rất nôn nóng, "Ông đây đợi đến nỗi hoa cúc cũng tàn rồi!"

"Cậu nên về trung học học lại Sinh vật đi." Phó Chính hơi nghiêng đầu nhìn người đang ăn cơm trong phòng khách, không kiên nhẫn nói, "Có chuyện gì."

"Cậu còn hỏi tớ có chuyện gì! Gần đây cậu đi làm được bao nhiêu ngày hả, ở hội nghị lần trước cấp trên chỉ đích danh cậu, phê bình cậu gần đây lơ là công việc, còn ném đá giấu tay nói tác phong có vấn đề." Trong giọng Mẫn Kiều Tư mang theo chút bất đắc dĩ, "Tớ nói rõ cục cậu có biết chưa kết hôn mà có con là bị xử phạt không vậy!"

"Cúp máy đây." Ngay cả mí mắt Phó Chính cũng không nâng, Mẫn Kiều Tư phía bên kia vội vàng vội mời khuyên can, "Thật là Hoàng Đế chưa vội thái giám đã vội*, không nói chuyện giấy khai sinh, giấy chứng nhận kết hôn cũng chưa có, con của cậu sinh ra liền không có hộ khẩu đó!"

"Vậy cuối cùng là con của tớ hay là con của cậu?" Anh nhìn gương mặt cô từ xa, hồi lâu sau để lại mấy từ: "Cảm ơn, thái giám."

(*Hoàng đế bấp cấp thái giám cấp - 皇帝不急太监急 - huángdì bùjí tàijiān jí tục ngữ: hoàng đế không vội thái giám vội, ý đại loại là đương sự của việc nào đó chưa gấp gấp xử lý, mà người xung quanh thì gấp gấp lo lắng.)

***

Ăn cơm trưa xong Thiệu Tây Bội luôn muốn đi tản bộ phơi nắng trong tiểu khu một chút, Phó Chính rửa bát đĩa xong đi ra khỏi phòng bếp, thấy cô đang cầm tay nắm cửa, có chút nghi hoặc, mặt yên lặng đi đến mặc áo lấy hai bộ quần áo.

Anh mặc quần áo xong đi đến bên người cô, khoác chiếc áo khoác dày đang cầm trên tay lên người cô, lấy chìa khóa mở cửa ra.

Cô quay đầu nhìn anh, vẻ mặt hơi buồn bực.

Lúc ra khỏi cửa nhà, anh đi trước kéo cửa ra cho cô, sau khi cô đi ra ngoài liền phát hiện bà Trần - hàng xóm quen thuộc đang cầm đồ ăn đi tới, lúc đối diện còn chào Phó Chính một tiếng.

"Bội Bội à." Bà Trần cười nhìn Phó Chính, lại vỗ nhẹ cánh tay cô, "Cuối cùng chồng cháu cũng đi công tác về rồi, có thể hỗ trợ mấy đứa Tiểu Đơn cùng chăm sóc cháu rồi, mấy hôm trước nó còn đặc biệt xuống tầng hỏi bà phụ nữ có thai bị chuột rút cổ chân ăn gì mới tốt đó."

Thảo nào mấy món anh vừa nấu đều không phải là món ăn gia đình.

Từng lời nói vang lên bên tai khiến tim Thiệu Tây Bội đập thành thịch, nâng mắt nhìn anh vẫn quay mặt nghiêm nghị như cũ, nhất thời trong lòng không diễn tả nổi là tư vị gì.

"Tướng mạo vợ chồng hai cháu đều tốt, nhất định đứa bé sinh ra sẽ rất đáng yêu." Bà Trần cười càng sâu, "Chờ đến lúc đứa bé sinh ra bà cũng phải đưa cháu gái bà đến nhà mới được!"

Hiếm khi anh không lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn trước mặt người ngoài, vẻ mặt vẫn mang theo nét dịu dàng như có như không, bà Trần cười tạm biệt bọn họ đi lên tầng, lúc này anh giúp cô cài khuy áo khoác chặt hơn một chút, vươn tay ôm vai cô đi về phía trước.

Dọc đường không nói chuyện, buổi sáng vừa có một trận tuyết rơi xuống thành phố S, hiện giờ là giữa trưa, mặt trời chiếu rọi trên những mảng tuyết đọng trên mặt đất làm chúng tan ra có phần trơn ướt, mấy đứa nhỏ đuổi chạy trên đùa nhau ở bồn hoa bên kia, tiểu khu yên tĩnh vang vọng tiếng cười, trái lại cuốn đi chút lạnh lẽo của trời đông giá rét.

Thiệu Tây Bội đi được vài bước phát hiện ra bị tuột dây giày, liền tránh ra khỏi lòng ngực anh muốn tự mình buộc lại.

Quần áo trên người cô được anh bọc kín cử động không tiện, thêm bụng lớn, khom người cũng không xong, hơn nữa lại càng không muốn nhờ anh giúp, lúng túng đến nỗi đứng không được ngồi không xong.

Sau khi cô mang thai đã cắt tóc ngắn, gương mặt cũng mượt mà hơn trước kia, ánh mặt trời chiếu trên đôi má trắng nõn của cô càng thêm phần đáng yêu, Phó Chính cứ ở bên cạnh ôm cánh tay nhìn cô như vậy, một lúc lâu mới ngồi xổm xuống, nhặt dây giày từ trên đất tuyết buộc lại giúp cô.

Lúc anh làm bất cứ chuyện gì đều sẽ vô thức cong cong khóe môi, cô lẳng lặng nhìn con người ấm áp như có thể tan chảy cả tuyết sau cặp kính của anh, mũi có chút chua xót.

Phía bên này yên tĩnh im ắng, cách đó không xa lại truyền tới một giọng nói vô cùng quen thuộc, Thiệu Tây Bội hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy Cố Linh Nhan với đôi mắt đỏ hồng như con thỏ đang chạy vào từ cửa tiểu khu, lúc nhìn thấy cô thì bước chân ngừng lại, sau đó miệng mếu máo muốn khóc.

"Sao vậy Nhan Nhan?" Cô có chút nghi hoặc, nhìn đến Đôn Cảnh Xuyên phía bên kia dừng xe ở bên cạnh vài bước chạy tới chỗ bọn họ.

"Đôn Cảnh Xuyên đón em ở trường xong thì bắt em đi đến bệnh viện!" Thỏ xù lông mặc áo khoác lông trắng, miệng dúc sức nói, "Anh ấy nói em mang thai, em thấy anh ấy mới mang thai ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Edit: Loveyoumore3112

Thiệu Tây Bội nghe Cố Linh Nhan nói xong bỗng nhiên bị sặc, lúc này Đôn Cảnh Xuyên bước đến trước mặt bọn họ, đen mặt, đưa tay kéo Cố Linh Nhan đến bên cạnh, giọng nói hơi trầm, "Em vừa chạy vừa âm ỉ như vậy lỡ làm tổn thương con thì làm sao bây giờ."

"Anh mới có con ấy!" Cố Linh Nhan thở hổn hển nhìn chằm chằm gương mặt anh, "Dùng ngón chân nghĩ cũng biết em không thể mang thai được! Rốt cục anh lấy tự tin ở đâu ra..."

Nói đến đây, Cố Linh Nhan bỗng ngừng lại, nhớ tới điều gì đó, đôi mắt to run sợ, mặt đỏ hồng.

"Nhan Nhan." Giữa trưa Đôn Cảnh Xuyên gấp gấp trở về từ cục cảnh sát muốn đưa cô đi kiểm tra, lại bị cô vừa khóc vừa âm ỉ giãy vò một trận, thể xác và tinh thần đều đã mệt mỏi, thở dài, "Em có mang thai hay không cứ đến bệnh viện kiểm tra trước rồi nói, có được không?"

"Anh biết đời này nơi em ghét nhất là bệnh viện mà! Đánh chết em cũng không đi kiểm tra!" Cô lắc đầu như trống bỏi, tính tình bướng bỉnh như trẻ con, khiến Đôn Cảnh Xuyên nghe thấy cau mày, sắc mặt đã có xu hướng như giông tố sắp đến rồi.

"Nhan Nhan, chị đi cùng em có được không." Thiệu Tây Bội thấy Đôn Cảnh Xuyên đã mơ hồ bị Thỏ xù lông chọc cho bức mình, vội vàng giải hòa, "Em nghe lời anh ấy đi, cuối năm công việc rất bận, anh ấy còn phải chạy về cục cảnh sát nữa."

Vốn Cố Linh Nhan tức giận kìm nén đến đỉnh đầu, nghe Thiệu Tây Bội nhẹ giọng khuyên nhủ, đầu óc đã bình tĩnh hơn một chút, ai ngờ Phó Chính đứng ở bên cạnh không nói lời nào lại nghiêm mặt nhìn cô một cái, thành nhiên nhìn Đôn Cảnh Xuyên nói, "Cậu lái xe đi, vừa lúc tôi cũng hẹn bác sĩ đưa cô ấy đến khám thai."

Thiệu Tây Bội nghe được mà sững sốt, "Mang ai đi?"

"Em"

Phó Chính vòng tay ôm lấy bờ vai cô, cũng không nhìn đến vẻ mặt không phối hợp của cô, dẫn đầu đi về phía xe Đôn Cảnh Xuyên.

Dù sao bây giờ phụ nữ có thai vẫn là lớn nhất, lại thêm một người đàn ông âm trầm khác thường trấn giữ, Cố Linh Nhan không thể không chịu khuất phục, vẻ mặt không tình nguyện, được Đôn Cảnh Xuyên đưa đi làm kiểm tra nước tiểu.

Đêm qua Phó Chính đã hẹn trước với bệnh viện, bác sĩ được cử tới đều là những người chuyên nghiệp đáng tin cậy, dẫn Thiệu Tây Bội đi làm một loạt kiểm tra cần thiết: huyết áp, đo bề cao tử cung, tim thai, điện tâm đồ, siêu âm kiểu b.

"Cảm ơn." Làm xong kiểm tra cuối cùng, Thiệu Tây Bội móc quần áo lên, lễ phép cảm ơn các bác sĩ.

"Không có việc gì." Bác sĩ Hà chủ trị là một người phụ nữ xinh đẹp hơn ba mươi tuổi, mỉm cười nhìn cô nói, "Thật ra lúc cô vừa mới mang thai Phó tiên sinh cũng đã đến gặp chúng tôi, muốn chúng tôi lúc nào cũng sẵn sàng đợi tin từ anh ấy, không ngờ tới lúc đứa bé đã được năm tháng mới đưa cô đến."

Thiệu Tây Bội nghe xong những lời này đầu ông một tiếng, nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp.

"Lại đây, vừa mới làm siêu âm màu bốn chiều, tôi cho cô xem hình ảnh đứa bé." Bác sĩ Hà vén mái tóc dài, chỉ vào hình ảnh trên màn hình nói, "Cô xem, hiện tại chiều cao của đứa bé khoảng 13cm, khung xương vẫn còn là xương mềm."

Thiệu Tây Bội nhìn tấm hình kia, vẻ mặt rung động, bàn tay tựa vào bên cạnh bàn cũng đã hơi có chút run rẩy.

Trên màn hình màu đen, ảnh chụp màu vàng đất hiện lên, có thể mờ mờ thấy rõ ngũ quan của em bé, cuộn tròn thân mình nho nhỏ.

"Có giống một quả lê nhỏ không?" Bác sĩ Hà quan sát vẻ mặt chuyên chú của cô, khỏe mắt thoáng nhìn ra phía sau cô, ý cười càng đậm, "Hẳn là đã có thể dự đoán được là con trai hay con gái, Phó tiên sinh và phu nhân muốn biết không?"

Phó Chính đi từ cửa đến sau người Thiệu Tây Bội, nhìn bóng lưng cô, vẻ mặt nhàn nhạt không nói gì.

Lúc này Thiệu Tây Bội thu hồi tầm mắt đang đặt trên tấm hình kia, nhẹ nhàng quay đầu nhìn anh.

Trên khuôn mặt anh không có biểu cảm thừa thãi nào, cứ đứng im lặng sau lưng cô như vậy, thu hết toàn bộ hình ảnh cô và tấm hình kia vào đáy mắt.

Thấy cô nhìn mình, trong giọng nói vẫn như cũ, không cao không thấp của anh lại xen chút nghiêm nghị, "Sao cũng được."

Thực ra dù là bé trai hay bé gái, chỉ cần là em mang thai vì anh, anh sẽ không tiếc nuối.

Buổi tối lúc Cố Linh Nhan về đến nhà Thiệu Tây Bội đang đọc sách trong phòng khách, lúc ngẩng đầu nhìn thấy cô thì sững sờ, "Nhan Nhan, sao em lại trở về một mình, anh trai không đi với em sao?"

"Em không biết." Vẻ mặt Cố Linh Nhan có chút mất hứng, ném túi xách lên sofa, "Anh ấy đưa em về trường xong liền không liên lạc nữa."

Giữa trưa vì cục cảnh sát còn có việc, cho nên Đơn Cảnh Xuyên đưa Cố Linh Nhan đi trước, Thiệu Tây Bội vẫn chưa biết kết quả kiểm tra, vỗ vỗ bên người ý bảo cô ngồi xuống, "Sao rồi?"

"Không mang thai." Cố Linh Nhan mở một túi đồ ăn vặt ra bỏ vào miệng, "Em đã nói chắc chắn không có thai, anh ấy cứ không tin."

"Vậy mới nói cơ thể của chính mình vẫn là mình hiểu rõ nhất." Thiệu Tây Bội nhìn cô gái đang nhai đồ ăn vặt trong miệng đến nỗi nói không rõ lời, trên mặt thoáng hiện lên ý cười.

Cô vừa mới nói xong, cửa nhà liền mở, sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên không phải quá tốt, vừa vào cửa cời áo khoác ra liền chuẩn bị vào bếp nấu cơm.

"Anh, con bé ở bên trong." Mắt Thiệu Tây Bội nhìn về phía phòng bếp, vẻ mặt có chút lúng túng.

Đơn Cảnh Xuyên không nói thêm lời nào, gật đầu rồi đi vào phòng ngủ.

Lần này Cố Linh Nhan hoàn toàn tức giận, bỏ lại đồ ăn vặt nhảy xuống khỏi ghế sofa chạy tới phòng ngủ, quần đến trước người anh thờ hỏn hển, "Sao anh không đến đón em?"

"Có một hội nghị khẩn cấp." Ánh mắt anh không dừng lại lâu trên người cô, treo quần áo vào tủ bên cạnh.

"Từ trưa nay anh bắt đầu luôn mặt nặng mày nhẹ với em!" Cô quăng con búp bê bên người xuống mặt đất "bộp" một tiếng, "Em đã đi đến bệnh viện kiểm tra rồi, em đã vô cùng nghe lời, em còn làm gì chọc giận anh nữa!"

Mấy lời trôi chảy của cô khiến động tác của Đơn Cảnh Xuyên ngừng một chút, vẻ mặt luôn trầm ổn có chút không nhịn được nữa.

"Không có gì." Anh im lặng một lúc đi tới phòng tắm.

Cố Linh Nhan lạnh mặt nhặt con búp bê lên, trong đầu nhớ đến những lời Thiệu Tây Bội nói với cô lúc trước, động tác chuẩn bị sắp cửa ra ngoài ngừng lại.

Đơn Cảnh Xuyên đã cời quần áo chuẩn bị tắm rửa, thấy cô lại chạy vào, sắc mặt khế biến.

"Nồi, rốt cuộc anh làm sao vậy?" Cô đi đến trước mặt anh ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói mềm mại hơn, "Anh nói cho em biết, có được không?"

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt ngập nước mở to nhìn anh, bộ dáng kiên nhẫn lại không từ bỏ.

Anh nhìn cô một lúc rồi khẽ thở dài, cuối cùng vươn tay vuốt nhẹ tóc cô, "Là anh gặp vấn đề, không liên quan đến em đâu."

Tình cảm sâu đậm lại bên nhau mỗi ngày, có mấy lần anh vâng đầu liền không dùng biện pháp tránh thai, lúc ấy trong lòng cũng đã dự định để cô mang thai, thậm chí cũng đã lên kế hoạch toàn bộ việc trong cục cảnh sát, trường học, ăn nói với bố mẹ bên kia thế nào.

Nhưng kết quả kiểm tra lại không phải, cộng thêm bộ dáng vui mừng phấn khởi vì may mắn không mang thai của cô, trong lòng anh lại có cảm giác mất mát lần buồn bực không nói nên lời.

"Ừm." Cố Linh Nhan gật đầu, vươn tay vòng quanh thắt lưng rắn chắc của anh, "Em biết anh đang tức giận điều gì, cũng không phải em không muốn có con, chỉ là em cảm thấy hiện giờ em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt, không thể chăm sóc tốt cho con, hơn nữa chúng ta vẫn chưa kết hôn, em còn phải đi

học, vác bụng lớn đi lại nhiều không tốt."

Đạo lý đơn giản như vậy, đương nhiên anh cũng biết, nhưng bộ dáng nói chuyện đầu ra đáy của cô thật sự đáng yêu, anh nhìn cô chăm chăm không rời mắt, ôm cô lên khỏi mặt đất, nhẹ nhàng đặt trên bồn rửa tay, bên miệng nhẹ nhàng "ùm" một tiếng cắn môi cô.

Trong phòng tắm máy sưởi đang mở, Cổ Linh Nhan bị anh hôn đến nổi toàn thân nóng lên, bàn tay bất giác mò mẫm trên cơ thể nhẵn bóng của anh, hô hấp của Đơn Cảnh Xuyên dồn dập, rất nhanh quần áo đã rơi là tả trên mặt đất.

Bộ dáng cô gái nõn nà đỏ mặt nhu thuận lại quyến rũ, anh nhìn thấy càng ngày càng nóng, một tay chậm rãi xoa cặp tuyết trắng của cô, một tay đi xuống quen thuộc thăm dò vào trong cặp đùi tròn mịn của cô.

Anh đưa một ngón tay vào thăm dò, không nhanh không chậm, động tác ra ra vào vào, cô vui đầu vào bả vai anh rên rỉ như một con mèo nhỏ, cơ thể động tình sát chặt ngón tay anh, những nơi ngón tay anh chạm vào đều trơn ẩm một mảnh, thân dưới đã cứng rắn kề sát bên chân cô.

Cổ Linh Nhan đảo mắt một vòng, trong lòng lại nổi lên ý xấu, tiến sát lại bên tai anh nhẹ nhàng nói mấy câu.

Đơn Cảnh Xuyên nghe xong đôi mắt ngày càng tối, một lúc sau ôm cô xuống khỏi bồn rửa tay xoay người để cô bám lấy mép bồn rửa, đặt chính mình ở phía dưới cô từ phía sau, mạnh mẽ đẩy vào bên trong cô.

Cô đã vô cùng ẩm ướt, nhưng anh mới chỉ đi vào một nửa cũng đã bị nơi đó của cô siết chặt, không thể động đậy.

"Nhan Nhan, thả lỏng..." Trên trán anh dần phủ lên một tầng mồ hôi mỏng, chịu đựng đến nỗi gân xanh nổi lên.

Cổ Linh Nhan không phối hợp, miệng kêu "Trưởng quá", nhào người về phía trước bồn rửa tay để anh tự tìm lối vào.

Lúc này anh đưa tay đi xuống chậm rãi xoa nơi kết hợp giữa hai người, thăm dò xoa xoa cánh hoa của cô, toàn thân cô run lên, khoái cảm chưa bao giờ có cuốn đến, cắn ngón tay mình từ từ nhắm mắt nức nở.

Gương bị hơi nóng bao phủ dày đặc, bộ dáng hai người như ẩn như hiện, anh nhìn gương mặt ửng hồng mê hoặc của cô, lại càng trưởng to mạnh mẽ đẩy vào trong cùng.

Cú đẩy trực tiếp chạm vào điểm kia, cô hét lên một tiếng, toàn thân run rẩy kịch liệt, hoa dịch chảy ra ngày càng nhiều, khiến bụng dưới của anh biến thành một mảnh ẩm ướt, nơi kết hợp chặt chẽ kia cũng là một mảnh dịch nước trơn bóng.

Lúc này anh không do dự nữa, nắm lấy eo nhỏ của cô, mạnh mẽ chuyển động từ phía sau, từng cú va chạm khiến cô thật sự không chịu nổi, chống tay muốn đi về phía trước, anh sớm hiểu rõ động tác của cô, một lần nữa kéo cô trở về, âm thanh hoan ái vang lên không ngừng.

"Huhu, em từ bỏ..." Khóe mắt Cổ Linh Nhan dần chảy nước mắt, "Quá sâu rồi... Anh dừng một chút có được không..."

"Vừa nãy là ai nói muốn tới từ phía sau, cảm thấy như vậy thoải mái, hửm?" Người thiện lương nào đó từ kinh nghiệm thực chiến hàng ngày càng ngày càng thuần thực, khóe miệng nổi lên ý cười xấu xa.

Tiếng khóc của cô ngày càng lớn, đành phải ra sức kẹp chặt anh, Đơn Cảnh Xuyên cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, cảm nhận cô sát sao bọc lấy chính mình, rốt cục đẩy nhanh tốc độ đẩy thêm vào cái rồi rút chính mình ra.

Mãi đến khi cơn tối kết thúc đôi vợ chồng son vẫn chưa ra khỏi phòng ngủ, Thiệu Tây Bội biết vấn đề giữa hai người ngoài không thể nhúng tay, tắm rửa xong liền mở đĩa nhạc hỗ trợ dưỡng thai, nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hơn 10 giờ, cô buồn ngủ, đang chuẩn bị đi rửa mặt, lúc này Phó Chính vẫn luôn ở trong thư phòng xử lý công việc cầm một ly sữa nóng từ phòng bếp tới, đưa đến bên cạnh tủ đầu giường của cô.

Hiện tại Thiệu Tây Bội vẫn đang trong trạng thái không phản kháng cũng không để ý đến anh, không muốn làm tổn thương đến đứa bé vì chuyện với anh, ngoan ngoãn cầm ly uống.

Phó Chính nhìn cô một lúc, ánh mắt dần dịu dàng hơn.

Anh đưa tay đóng kín cửa sổ, kéo rèm che xong lại cúi đầu, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Dáng người cô vốn rất đẹp, sau khi mang thai lại đầy đặn hơn nhiều, cổ áo ngủ hở để lộ ra bầu ngực tuyết trắng trong mắt anh khẽ rung nhẹ, cảnh tượng kia quả thực khiến huyết mạch người khác muốn nổ tung.

Hơn nữa vừa nãy anh ra ngoài rót nước, liền bắt gặp Đơn Cảnh Xuyên ở trong phòng bếp với thức ăn ngon nóng hổi chuẩn bị bung vào phòng ngủ, dù sắc mặt anh vợ vẫn không rõ hi nộ như cũ, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra là vừa hưởng thụ xong xuôi.

Thiệu Tây Bội uống xong đặt ly xuống định đi đánh răng, người còn chưa di chuyển đã bị tay anh khống chế, cô thoáng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, lọt vào trong tầm mắt cô chính là đôi mắt rực lên ánh lửa sâu thẳm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Edit: Loveyoumore3112

Đêm nay thành phố S nổi lên một trận tuyết lớn, ngoài cửa sổ là thành phố đã đi vào yên tĩnh, người đi lại ven đường thưa thớt, chỉ thấy tuyết trắng茫茫 phủ kín đất trời.

Mà nhiệt độ trong phòng lại có xu hướng tăng dần lên.

Thiệu Tây Bội nhìn gương mặt lạnh lùng gần trong gang tấc của anh, bên tai chỉ nghe thấy hơi thở dần nặng nề của anh, gần như đã hoà cùng nhịp đập với trái tim cô.

Vốn thân thể cô đang mang thai có chút cồng kềnh, bị anh khống chế trên giường như vậy, hoàn toàn không thể di chuyển được, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn môi mỏng của anh mím lại, cúi đầu hôn lên không chút chần chừ.

Từ rất lâu trước kia anh đã thích mùi hương trên người cô, mùi thơm hoa cỏ nhàn nhạt quán quýt từ hơi thở, quả thực khiến người ta muốn ngừng mà không được, chỉ hận không thể nuốt cả người cô vào trong bụng.

Cô bị nộ hôn như mưa bão điên cuồng của anh khiến hô hấp cũng khó khăn, lúc phản ứng kịp váy ngủ đã bị anh vén đến eo, bàn tay lửa nóng đã lâu kia hướng lên trên dọc theo cặp đùi trắng mịn, một đường mờ mẫn, khiến cô run rẩy từ tận đáy lòng.

Trước đây, ở trước mặt anh, cô luôn chỉ có bộ dáng khuất phục nghe lời, mặc anh muốn làm gì thì làm, xa cách đã lâu, Phó Chính với cô vẫn cứ muốn sao được vậy, hơn nữa sau khi cô mang thai thân thể trở nên nhạy cảm, không bao lâu đã thành một vùng nước mềm mại dưới thân anh.

Hai mắt anh dần đỏ dần đỏ rực lên, bàn tay vốn còn mẫn mê bên eo cô đã tìm đến vuốt ve cặp tuyết trắng đầy đặn mê người, còn hư hồng mà véo đỉnh nụ hoa xinh đẹp kia, lực ngày càng mạnh, Thiệu Tây Bội hoàn toàn không chống cự anh được, đôi má ửng hồng vừa gáp vừa thẹn, cổ sức véo anh đầy anh, cố gắng chịu đựng hơi thở ái muội bên môi.

"Lớn hơn vài vòng so với trước kia..." Anh vẫn không di chuyển chút nào ép lên như cũ, cả người đã quán quýt mùi hương tình dục, nơi phía dưới đã hùng hực nóng bỏng bên bắp đùi cô, một tay đi xuống kéo quần lót của cô ra.

Thiệu Tây Bội nghe xong lời anh, khôi phục lý trí, cuối cùng buồn bực, khẽ vung tay đánh lên cổ của anh, "Ra ngoài."

Phó Chính thuận lợi kéo quần lót của cô đến đầu gối, cong khoe miệng chậm rãi nói, "Anh còn chưa tiến vào, sao lại ra ngoài được."

Tên lưu manh chục năm như một ngày này!

"Hắn là có rất nhiều chỗ cho anh phát tiết." Mặt cô hơi đỏ lên, lạnh mặt đẩy anh ra muốn kéo quần lên, "Cần gì phải phát tiết với một người mang thai chứ."

Lúc này mắt anh giật nhẹ một cái, một tay nắm cánh tay cô tiến người đến áp chế cô, hơi thở nóng cháy thổi vào bên tai cô.

"Có một tờ chứng nhận trên danh nghĩa pháp luật, đây là nghĩa vụ phải thực hiện của em."

Giọng nói nghiêm nghị kia từng chữ lọt vào tai, Thiệu Tây Bội nghe hiểu lời anh, trong lòng càng rối bời, không biết nên hướng mắt vào đâu, lại vừa vặn khó khăn đụng vào ánh mắt anh.

Cho tới bây giờ, trong trí nhớ của cô, chưa từng thấy vẻ mặt của anh chăm chú đến vậy.

Về sắc sảo trên gương mặt kia dường như đã giảm đi rất nhiều, còn ẩn chứa những cảm xúc không cách nào nói rõ.

Trước đây là cô dè dặt cẩn thận mà chờ đợi, bây giờ lại biến thành anh trăm phương ngàn kế thận trọng.

Nhất thời trong phòng đã không còn không khí tình dục nồng đậm như vừa rồi vừa rồi, Phó Chính nhìn cô một lúc, lật người khỏi người cô, từ từ mặc áo lót và váy ngủ lại cho cô, ôm cô từ trên giường đi đến phòng tắm.

Ngày qua ngày, từng bước dần ổn thỏa, rốt cuộc, vào đêm năm năm thiếu (năm tháng chạp thiếu), Đơn Cảnh Xuyên cũng kết thúc mấy vụ án trong tay, vội vàng tan ca sớm đến trường Cổ Linh Nhan giúp cô thu dọn vài thứ chuyển về nhà, sắp sang năm mới, tâm trạng cô nhóc sáng khoái, nhìn người đàn ông của chính mình vội trên vội dưới, bản thân lại đi treu chọc Xuyên Nhi và Ngôn Hinh, một lúc lại kéo tóc Đại Ngải, rảnh rỗi vô cùng.

"Ồi em nói này anh Nồi." Xuyên Nhi thực sự không nhịn được nữa, cau mày kéo tay Cổ Linh Nhan đến trước mặt anh, "Anh mau đưa vợ anh về nhà đi,

năm hết Tết đến còn lác quắc lại trước mắt thật là chán quá đó."

"Em gái cậu*!" Thở xù lông mắt hững hờ môi, "Cậu gọi anh ấy là anh Nồi, cũng phải gọi tớ là chị dâu Nồi, biết không nhóc!"

(*Đây là một câu chửi bậy.)

Mắt thấy Xuyên Nhi xắn tay áo muốn ra tay, Đại Ngải và Ngôn Hinh vội vàng giữ chặt hai bên cô, Đôn Cảnh Xuyên bắt đắ dĩ liền nhìn Cố Linh Nhan, kéo cô đến bên cạnh trầm giọng nói, "Được rồi, đi rửa mặt rồi thay quần áo, chút nữa đưa em đến chỗ ông nội."

"Hả?" Mắt cô tròn tròn, giọng nói cực kỳ cam chịu, "... Được rồi."

Đôn Cảnh Xuyên hiểu cô, chỉ có thể thờ dài vuốt tóc cô, "Chuyện tháng tám kết hôn cũng nên bắt đầu chuẩn bị rồi, dạo này em được nghỉ thì thường xuyên qua nhà bố mẹ thảo luận về những việc cần làm đi."

Cô nghe xong cúi đầu ngày càng thấp, dù cô biết những điều này là không thể tránh khỏi, nhưng trong lòng vẫn vô cùng không muốn sống chung với người nhà Đôn gia trong thời gian dài.

"Chờ xong việc này, trước lúc em vào kỳ mới sẽ đưa em đi vùng ngoại ô lần trước mình đến nướng thịt được không?" Ánh mắt anh vừa động, giọng nói trở nên mềm mỏng hơn, vuốt vuốt mặt cô, "Nếu thích thì chúng ta ở lại đó hai ngày."

Rất cuộc bé con vẫn là dễ dãi, có ăn có chơi được ở lại được hứa hẹn trong lòng liền vui mừng.

Cố Linh Nhan lác lác đầu vừa định đi rửa mặt, bỗng nhớ tới điều gì quay đầu lại hỏi anh, "Đêm nay không trở về nhà có cần nói một tiếng với chị Bội Bội không?"

"Không cần." Đôn Cảnh Xuyên đặt chiếc khăn trong tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc hơn một chút, "Đêm nay Bội Bội cũng đến."

***

Buổi chiều Thiệu Tây Bội vừa ra khỏi hiệu sách, xe của Phó Chính đã đậu ở cửa, anh mặc áo khoác màu đen tựa vào bên xe giữa đường phố được phủ một lớp trắng tinh, có vẻ như đã đợi rất lâu.

Từ sau khi anh đến ở cùng, cô không hề nhìn thấy anh hút thuốc, ngày trước lúc anh không kiên nhẫn, thuốc lá cứ một điếu rồi một điếu hút không ngừng.

Cô nghĩ đến ngăn người, anh cũng đã nhìn thấy cô, đứng dậy khỏi xe bước về phía cô, đưa tay cầm lấy sách trên tay cô.

Lên xe xong cô có chút buồn ngủ, Phó Chính điều chỉnh nhiệt độ trong xe lên cao một chút, lấy chăn ở ghế sau đắp lên người cô rồi mới khởi động xe.

Lúc cô tỉnh ngủ dụi mắt mới phát hiện có chút không bình thường, anh đang lái xe qua cánh cổng bảo vệ nghiêm ngặt của khu dân cư mà cô vô cùng quen thuộc.

"Sao lại đến chỗ này!" Cô lập tức ngồi dậy nhìn anh, giọng nói cũng đã cao lên vào phần.

Anh không nói lời nào, mím môi đánh tay lái đổ xe vững vàng, đưa tay tắt máy.

"Em tự đi về." Ánh mắt cô mang theo vẻ giận dữ, tháo dây an toàn ra muốn tự mình xuống, Phó Chính nhanh tay nhanh mắt giữ tay cô lại, trầm giọng nói, "Đừng đi chuyên."

Về mặt Thiệu Tây Bội đã dần có chút hoang mang, nhìn chằm chằm mắt anh gần từng tiếng hỏi, "Anh muốn làm gì?"

"Đi vào sẽ biết." Nét mặt anh thản nhiên, xuống xe đi vòng sang mở cửa xe cho cô, đưa tay khề đỡ cô xuống.

"... Em không tin anh." Cô bước xuống đất hít một hơi thật sâu, "Em hoàn toàn không muốn... nhìn thấy bọn họ."

Cô còn chưa dứt lời, giữa hàng lông mày của Phó Chính cũng đã tăng thêm sương lạnh, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn thẳng vào cô.

Bên này giằng co chưa xong, lúc này Đôn Cảnh Xuyên đẩy cửa bước ra khỏi nhà, nhìn thấy bọn họ liền bước nhanh hơn đi đến trước mặt Thiệu Tây Bội.

"Anh." Lúc cô nhìn thấy Đôn Cảnh Xuyên vẻ mặt càng u ám, nhưng cũng không nói nổi lời nào.

Đôn Cảnh Xuyên quay đầu trao đổi ánh mắt với Phó Chính, vòng tay quanh bờ vai cô, trầm giọng nói, "Có anh ở đây."

...

Trong phòng khách Đôn gia đèn điện sáng trưng, vợ chồng Phó Lăng Lâm Văn ngồi trên ghế sofa, đang nói chuyện với Đôn lão gia và vợ chồng Đôn Lợi Cù Âm, Đôn Quân cầm chén trà ngồi bên bàn ăn, trên tay nổi gân xanh, đang nhìn Phó Lăng ở cách đó không xa bằng một loại ánh mắt hết sức phức

tạp.

"Phó Chính là một người xuất sắc trong số những thanh niên làm cán bộ ở thành phố S này, bí thư Phó và phu nhân thật biết cách dạy con." Đôn Lợi không nhanh không chậm khen tặng, "Nếu Bội Bội có thể gả vào Phó gia, quả thật là có phúc."

"Cục trưởng Đôn quá lời rồi." Phó Lăng cười cười, nhấp một ngụm trà chậm rãi đáp lại.

Hai bên ngồi nói chuyện trong nhà, tựa như mấy năm qua không hề đổi chọi gay gắt trong sáng ngoài tối với nhau, Đôn lão gia ngồi một bên lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện, mắt thấy toàn bộ không khí có thể coi là hòa thuận, khẽ gật đầu.

Cố Linh Nhan ngồi ở chiếc ghế gần đó cả người cứng đờ, lúc nghe tiếng chuông cửa như nhìn thấy cứu tinh vội vàng chạy đến, mở cửa dẫn Đôn Cảnh Xuyên và hai người kia vào.

Lúc Đôn Cảnh Xuyên đưa Thiệu Tây Bội và Phó Chính tới, toàn bộ không khí trong phòng khách liền có chút thay đổi, nhất là Đặng Di đang ngồi bên cạnh Đôn Quân nói chuyện với con trai, vừa nhìn thấy lông mày liền nhíu lại.

Những ánh mắt với đủ loại ý tứ hàm xúc khác nhau rơi trên người, về mặt Thiệu Tây Bội lạnh lùng đứng yên tại chỗ, lúc này Phó Chính đưa tay dùng lực dắt tay cô, dẫn cô đến ngồi xuống ghế sofa khác ở một bên.

"Bội Bội, hôm nay bí thư Phó và phu nhân đều ở đây, sau khi bàn bạc, hôn lễ của con và Phó Chính sẽ do Đôn gia đứng ra tổ chức, con thấy thế nào?" Đôn Lợi nhìn Đôn lão gia, quay đầu nói với Thiệu Tây Bội.

Đến cả miệng Thiệu Tây Bội còn chưa nhúc nhích, Đặng Di ở bên kia đã không nhịn được nữa, đặt chén trà trên bàn "cạch" một tiếng, giọng nói gay gắt, "Anh cả, Đôn gia bắt đầu thích xen vào việc của người khác như thế từ lúc nào vậy, đến cả chuyện của con cái nhà người ta cũng phải lo liệu sao?"

"Từ nhỏ Bội Bội đã sống ở Đôn gia, cũng gần mười năm, hưởng hờ hôn nhân là đại sự cả đời, gả vào Phó gia nếu có danh tiếng của Đôn gia ủng hộ, đương nhiên sẽ nở mày nở mặt hơn rất nhiều, ba cũng đã đồng ý quyết định này." Cù Âm vừa dùng ánh mắt ngăn Đặng Di lại, vừa tiếp lời có tình có lý.

"Bội Bội gả đi, chỉ cần bí thư Phó và Phó gia không xem nhẹ nó, vậy quyết định này là tốt nhất rồi." Đôn Quân ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Phó Lăng, giọng nói trầm trầm chậm rãi.

Thiệu Tây Bội vừa nghe thấy giọng Đôn Quân, tay nắm vạt áo liền không nhịn được có chút run rẩy, Phó Chính ngồi bên cạnh cô liếc nhìn cô, ánh mắt lướt qua Đôn Cảnh Xuyên một bên.

"Ông nội bà nội, cháu và Nhan Nhan có vài việc về hôn lễ muốn hỏi riêng ý kiến của hai người, chúng ta vào thư phòng nói chuyện được không ạ."

Nói xong, Đôn Cảnh Xuyên đứng lên, dùng dáng vẻ không thể từ chối nhìn vợ chồng Đôn lão gia, nét mặt Đôn lão gia nghiêm túc nhìn anh một lúc, thật lâu sau ho khan một tiếng, chống cây gậy đi theo anh vào trong thư phòng.

"Có người mẹ như thế, sao có thể không bị xem thường chứ?" Lúc này Đặng Di khinh miệt nâng mắt, "Bản lĩnh của mẹ nó cũng lớn, năm đó chẳng phải bao nhiêu đàn ông có máu mặt đều quý gối dưới váy cô ta sao? Ngay cả cha của chính mình cũng không biết là ai, có con dâu như vậy vào cửa, bí thư Phó vẫn nên suy nghĩ kỹ càng."

Lời này vừa nói ra, không khí trong phòng khách trở nên vô cùng căng thẳng, về mặt Phó Lăng nhàn nhạt, khuôn mặt lạnh lùng, Lâm Văn ở bên cạnh ông khẽ thở dài, có chút đau lòng nhìn về phía Thiệu Tây Bội, hé miệng muốn nói điều gì.

"Phó gia lấy con dâu thế nào, không cần bà quan tâm." Lúc này Phó Chính chậm rãi cầm chén trà nhấp một ngụm, trong giọng nói mang theo giả rét châm biếm, "Một đám người Đôn gia thật đúng là khoa trương khinh người, bao nhiêu năm qua đầu óc vẫn gì sét như vậy, chẳng trách cũng không thềm làm giám định DNA."

Lần này Đặng Di hoàn toàn bị chọc giận, mắt tròn lạnh lùng nói, "Cậu có ý gì?"

"Đến cả con gái ruột trong nhà mình cũng có thể nhẫn tâm đuổi ra khỏi cửa, quả thật là hiếm thấy." Anh đặt chén trà xuống, ánh mắt lạnh như băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Vứt bỏ

Editor: Thư

Lúc này Đôn Quân bỗng nhiên đứng từ trên ghế lên, nhìn thẳng về phía Thiệu Tây Bội đang trầm mặc và Phó Chính bên cạnh cô, Đôn Lợi và Cù Âm liếc nhau một cái, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

Phó Chính không chút hoang mang, môi mím hơi mím lại, nhìn về phía Đặng Di phía sau Đơn Quân đã có chút khủng hoảng. "Mộng đẹp Hoàng Lương cũng cần phải biết suy nghĩ, trẻ con vẫn cứ tránh đi thì tốt hơn."

"Cậu không được nói bậy nói bạ! Tất cả mọi người đều biết là Lục Mộc chính miệng thừa nhận đứa con không phải của A Quân, cậu có chứng cứ gì để chứng minh?" Đặng Di cất cao giọng nói bén nhọn hô.

"Nếu không phải ông tự lừa mình dối người, ông và bà ấy làm vợ chồng nhiều năm như vậy, trong lòng ông nên biết rõ." Lúc này Phó Chính nhìn về phía Đơn Quân đang run rẩy thân thể, gần như không thể nói.

"... Anh đừng nói nữa." Thiệu Tây Bội nhắm chặt mắt, đột nhiên vươn tay giữ chặt cửa vạt áo của anh, khẽ lắc đầu với anh.

Về mặt của cô yếu đuối mà quyết tuyệt, Phó Chính thấy mà trong lòng chấn động, trở tay dùng lực không chế tay cô.

Ngón tay cô lạnh lẽo, đầu ngón tay đều đã hơi hơi phát run, tựa như lúc cô cầu xin anh dẫn cô đi vậy.

Nhiều năm như vậy, cho dù cô đã biết được chân tướng đã từng khiến người ta không chịu nổi, lại vẫn không muốn mang chân tướng này làm một món lợi khí (*), đánh một đòn nghiêm trọng vào những người đã từng tổn thương cô.

(*): vũ khí có sức công phá mạnh

"Tuy kết quả đã xác định nhưng mà tôi sẽ không cho phép cô ấy phối hợp với những trò hành hạ của các người mà đi làm xét nghiệm đâu." Thật lâu sau, anh đứng dậy từ trên ghế sofa, từ từ nâng bên hông cô dậy, sáng giọng nghiêm nghị, "Chuyện của tôi và cô ấy không cần bất cứ người nhà họ Đơn nào trong các người làm bộ làm tịch, mười năm trước các người đã không coi cô ấy như con cháu nhà họ Đơn, nếu đã thế thì cô ấy và các người sẽ không hề có chút quan hệ nào nữa cả."

"Hắn là còn một lúc nữa, tôi nghĩ rằng cục trưởng Đơn sẽ nhanh chóng nhận được tin tức rồi." Anh nắm tay Thiệu Tây Bội đi đến cổng vòm, "Tôi đã đệ đơn xin từ chức lên chính ủy rồi, cuối tháng sẽ tạm rời cương vị công tác trên tỉnh ủy."

Lời này vừa nói ra, Thuộc Tây Bội gần như lập tức ngừng đầu không thể tin nhìn anh, anh quay mặt lại, mặt mày vẫn như cũ, lại như đang tự thuật vài việc tán gẫu tầm thường nhỏ nhặt.

"Hiện tại nhà họ Phó và tôi không có bất cứ chỗ nào có giá trị để các người có thể lợi dụng nữa, từ hôm nay trở đi, tôi không hy vọng trong sinh hoạt của tôi và cô ấy lại xuất hiện bất cứ người nào có ý đồ vũ nhục hay tự cho là đúng muốn bóp méo cuộc sống của cô ấy."

Lúc trước Phó Chính chỉ nói mấy chữ cũng có thể làm cho người ta không rét mà run, mà hôm nay lại nói ra từng câu từng chữ sắc bén như vậy, làm cho ngay cả suy nghĩ người khác cũng khó mà không chế được.

Cô chưa bao giờ thấy hơi lạnh thấu xương như thế này tỏa ra trên người anh.

Sau khi nói xong, anh liền dẫn cô đi, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi cửa lớn.

...

Phòng khách to như thế mà không ai còn tiếp tục nói chuyện, Phó Lăng đứng dậy từ trên ghế sofa, dẫn theo Lâm Văn đi ra ngoài cửa, khi đi ngang qua Đơn Lợi và Cù Âm đang toàn thân cứng ngắc bèn khẽ gật đầu.

Vốn là Đơn Quân đang chăm chú nhìn bóng lưng của Phó Chính và Thiệu Tây Bội rời đi, trong đầu xoay chuyển rất nhiều suy nghĩ và hình ảnh, đến khi giật mình lại chỉ nhìn thấy Phó Lăng đã đứng đối diện trước mặt ông.

"Tiểu Mộc... Hiện tại bà ấy đang ở đâu?" Đơn Quân đối mắt với Phó Lăng, từ từ mở miệng hỏi.

Ánh mắt Phó Lăng lấp lóe hồi lâu, thật lâu sau mới đáp một câu chẳng liên quan, "Bội Bội và con của con bé nhất định đều sẽ bình an khỏe mạnh."

Đời này việc đáng tiếc nhất với tôi đó là thời gian, ít nhất bà ấy còn danh chính ngôn thuận (*) ở bên cạnh ông gần hơn mười năm trời, mang thai con của ông, chăm sóc con của ông, đây là chuyện mà cô ấy đã dùng hết sức lực bất luận khó khăn thế nào.

(*): có danh phận, thân phận, không ai có thể chỉ trích hay phản đối được

Hiện tại trời nam đất bắc, ông lại không có tư cách có được người phụ nữ của mình làm bạn bên cạnh, tôi chỉ cố gắng hết khả năng của mình mà giữ đúng lời hứa của mình, giống như nhiều năm qua vậy, không nhiều không hỏi, coi như trong sinh mệnh chưa bao giờ có gái xinh đẹp mỗi khi tỉnh mộng, dùng hết quãng đời còn lại bảo vệ tốt con gái của bà ấy.

Cửa lớn nặng nề đóng lại lần thứ hai, cuối cùng Đơn Quân cũng không thể duy trì được nữa, quỳ xuống trên sàn nhà lạnh buốt, ôm trán thất thanh khóc rống, Đặng Di lưng lay thoảng nghiêng sang tựa vào bên bàn, giữa lòng mày không còn chút kiêu ngạo như ngày thường nữa.

Ông nội Đơn từ từ chống gậy đi ra khỏi phòng làm việc, ánh mắt kia đã không còn thanh minh nữa mà phủ một lớp cát nhàn nhạt.

***

Quả thật Có Linh Nhan thể hiện tính nhẫn nại và dẻo dai vĩ đại, ngoan ngoãn nghe Đon Cảnh Xuyên nói, lợi dụng khoảng thời gian nghỉ đông này được dịp nghỉ ngơi, đi theo anh về nhà thương lương thêm về hôn lễ sẽ tổ chức mấy tháng sau.

Nhà họ Đon giống như trong một đêm người đi trà lạnh (*), giữa lòng mây mọi người đều như đã già đi nhiều tuổi, bởi vì Có Linh Nhan đã nhiều lần bất đồng ý kiến với Đon Lợi và Cù Âm, đều thiếu chút nữa nhịn không được đập bàn, đến sau cùng lại vẫn cố nhẫn nhịn tiếp, tính tình thật sự đã được sửa lại không ít.

(*): mọi người đi hết, trà cũng lạnh -> không khí tĩnh mịch đến lạnh lẽo sau khi sự việc xảy ra

Sau khi hết năm, trước khi vào học, Đon Cảnh Xuyên lợi dụng kì nghỉ đông tiện thể hết lòng tuân thủ lời hứa, mang theo thỏ lông xù tham lam bị ngược đãi lâu đi ra ngoại thành ăn đồ nướng nướng.

Bên ngoài trời giá lạnh, đất đóng băng, hơi ẩm trong phòng đầy đủ, Có Linh Nhan và Dung Tiễn cao hứng phấn chấn chạm cốc, mừng rỡ lẫn lộn đầy đất.

"Bà đây nói cho cô, việc như kết hôn thế này người thường không thể hiểu được!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Có Linh Nhan đỏ bừng, vỗ vai Dung Ước, nói.

"Tôi đây đương nhiên biết." Dung Tiễn cũng có chút ngà say, thao thao cật khẩu âm Đông Bắc nói, ngả ngón kéo kéo cằm Cù Giản, "Em giai tuần tú ối, có muốn gả cho chị không?"

"Đừng uống nữa." Cuối cùng Đon Cảnh Xuyên không thể nhịn được nữa, liếc nhìn Cù Giản cũng đang trầm mặt, chợt có một nàng thỏ lông xù nhào sang, một tay nâng ly rượu uống lấy uống để.

"Anh Oa Oa hôn nhẹ ~" trong lúc bé xù lông say rượu vô tình bị khuôn mặt anh tuấn của "chàng đít nỏ" làm kinh điển, đưa miệng nhỏ sang thật sự muốn hôn lên.

"Nhan Nhan à, cái đó... Đêm rất dài, không phải lo lắng trong lúc nhất thời, tuy tôi biết hiện tại Oa Oa đã thân kinh bách chiến, kỹ thuật cao siêu." Dung Tiễn khanh khách cười, một bên muốn tựa vào bên cạnh Thiệu Tây Bội, "Bội Bội cậu nói đúng hay không?"

Nhưng cô còn chưa đụng được đến cánh tay của Thiệu Tây Bội, Phó Chính bên kia đã một tay kéo Thiệu Tây Bội vào trong ngực, cẩn thận che chở bụng dưới của cô, lạnh lùng liếc Cù Giản ngồi sau lưng cô một cái.

Cù Giản thu được ánh mắt bất mãn của anh em, bình tĩnh kéo Dung Lục đang nghiêng phải ngã trái gần vào mình.

"Cảm thấy mệt sao?" Phó Chính thấy khuôn mặt trắng nõn của Thiệu Tây Bội ngày càng hồng, đưa tay sang thử độ ẩm trên trán cô, lạnh giọng hỏi.

"Tôi muốn ra bên ngoài đi một chút." Cô gật gật đầu, cười nhạt, nhẹ giọng mở miệng.

Mấy ngày này cô ngẫu nhiên sẽ mở miệng nói chuyện với anh, tuy nói rất ít nhưng ít ra đã không còn mảnh liệt bài xích như lúc đầu nữa.

Phó Chính lạnh lùng nghiêm mặt đưa tay lấy áo bành tô dày và khăn quàng cổ treo trên giá, cẩn thận nâng cô dậy, mặc đồ vào, ôm cô đi ra ngoài cửa.

Bên ngoài phòng người qua lại và đường xá vẫn không khác biệt mấy so với năm ngoái đến, ven đường trên hàng cây trụi trụi còn có tuyết đọng chưa tan, trông những mảng dài và hẹp kia tựa như thần linh đang chỉ dẫn con người đến cung điện Tuyết.

Bốn phía an tĩnh không tiếng động, cô được anh từ từ dẫn đi một hồi, bỗng nhiên dừng bước lại, nhẹ nhàng nhú nhú mày.

Phó Chính vẫn chú ý đến cô, lúc này dừng chân lại theo, trầm giọng hỏi,

"Làm sao vậy?"

"Không có gì." Cô lắc lắc đầu, ý bảo anh có thể tiếp tục đi về phía trước.

Ngay cả đoán anh cũng không cần đoán liền ngồi xổm xuống, một tay nắm chặt tay cô để ngừa cô ngã sấp xuống, một tay dùng sức xoa bóp cẳng chân cô.

Cô đứng tại chỗ nhìn dáng lưng anh tuấn của anh, tim đập mạnh và hơi loạn nhịp, sao hiện tại người này lại thần thông quảng đại đến thế, ngay cả chuyện cô khó chịu thế nào cũng biết rõ một rõ mười?

"Từ tháng sau cho đến khi bé sinh ra, đến bệnh viện nằm đi, phòng bệnh anh đã lo tốt rồi." Anh vừa xoa bóp vừa chậm rãi mở miệng.

Cô chỉ không nói cái gì, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lúc này Phó Chính thu tay đứng dậy, cởi khăn quàng cổ trên cổ xuống, quấn lên vai cô, nắm tay cô bỏ vào trong túi áo bành tô.

Lúc này Thiệu Tây Bội không khỏi nhớ tới lần trước đến chỗ này là vì để quên người bên cạnh, mà người đàn ông ôn nhu như ánh sao kia kéo tay cô,

khát cầu sự đồng ý của cô, làm bạn với anh suốt quãng đời còn lại.

Chỉ là người hiện tại đứng ở bên người cô vẫn lại là người đàn ông không hiểu ôn nhu và thấu hiểu nào, người đàn ông mà cô đã từng nghĩ mọi cách để thoát khỏi thậm chí là thống hận, anh vĩnh viễn lấy tư thế cũ đứng bên cạnh cô, cũng không thêm trưng cầu sự đồng ý của cô, khi trầm mặc cũng lạnh lùng nghiêm nghị như thanh kiếm trong đêm.

"... Vì sao anh muốn từ chức ở chính ủy thành phố?" Cuối cùng cô vẫn không nhịn được, hỏi ra nghi hoặc mà cô đã giấu trong lòng thật lâu.

Dù sao đây cũng là con đường làm quan anh xem trọng nhất, đây cũng là mục tiêu cả đời mà một người đàn ông cường đại giống anh theo đuổi, anh từng vì mục tiêu này mà quá nhiều hành động quá sức và bất đắc dĩ, dù anh không nói ra những trong lòng cô cũng hiểu được vài phần tới cùng là vì sao anh nguyện ý vứt bỏ không chút lưu luyến nào như thế?

"Không có nguyên nhân đặc biệt gì khác." Thật lâu sau, anh quay đầu nhìn nhạ nhìn cô một cái, trong ánh mắt mà lại mang theo một tia chế nhạo, "Không cần lo lắng tiền sửa."

Thiệu Tây Bội thấy anh không muốn trả lời vấn đề này, trái lại vẫn cười cô lo lắng thừa, hơi đỏ mặt rút tay ra khỏi quần áo anh.

Phía trước một đoạn vừa lúc là đoạn đường nhỏ có chút xóc nảy, nếu không có anh chống đỡ, cô vừa bước lên liền suýt ngã sấp, may mà anh vẫn ở bên, tay nắm nhẹ nàng cô thì cô mới đứng vững được.

Dù sao phụ nữ có thai bụng lớn vẫn được xem là quần thể yếu thế.

Con người vốn lạnh lùng nào đó đứng bên cạnh thấy cô quẫn bách, tâm tình giống như càng tốt hơn, môi mỏng vênh lên, từ từ nắm lấy bàn tay cô đang vươn ra.

Trời đông giá rét, đêm không có một ngôi sao nào, lại vô cùng sáng ngời, Thiệu Tây Bội nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, hồi lâu sau cũng cong môi, từ từ đưa tay đặt vào lòng bàn tay anh.

***

Một cô thỏ nào đấy được dịp bùng nổ không có chút nào chần chờ liền uống đến say khướt, Đôn Cảnh Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi ôm người nào đó đang vận vẹo cọ quậy, tha lên phòng ngủ trên lầu dưới ánh mắt ái muội của Dung Tiển và Cù Giản.

"Anh Oa Oa ~em không có uống rượu, anh xem ánh mắt em còn tỉnh táo cơ mà!" Cổ Linh Nhan đỏ mặt vui mặt tại căn cổ anh, lại vẫn hưng trí khá cao dùng từ ngữ để chứng minh tư lượng của mình tốt thế nào.

"Đừng nhúc nhích." Đôn Cảnh Xuyên cũng uống chút rượu, bị một cục bé xinh là cô phục vào trong ngực khiến toàn thân không khỏi cũng có chút khô nóng lên.

Vào phòng ngủ, Cổ Linh Nhan tự động tự phát nhảy khỏi ngực anh, cười hi hi nhảy lên trên giường lớn, đặt mông ngồi xuống, duỗi tay về phía anh, cánh tay gật gù đắc ý say khướt, "Anh Oa Oa chúng ta ngủ một giấc có được hay không ~ "

Âm cuối như lưu mãi trong lòng, lại thêm nữa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mơ mơ màng màng nháy mắt với anh, lại vẫn cố ý vô ý kéo cổ áo, dẫu là loại đàn ông có tính tự kềm chế tốt đến đâu, lúc này nếu không làm gì thì thật sự thành Liễu Hạ Huệ (*) mất rồi.

(*): nhân vật nổi tiếng bên TQ với điển tích, có phụ nữ đẹp ngồi trong lòng mà ông vẫn ung dung điềm tĩnh

"Đi ngủ?" Đôn Cảnh Xuyên hơi cong môi một cái, đi đến bên người cô, ngồi xuống bế cô vào trong ngực, trong giọng nói mang theo ý hư hỏng chưa bao giờ có, "Em muốn "ngủ" tư thế nào, hửm?"

"Nằm úp sấp ngủ!" Cô bé gật gật đầu, cực kỳ khẳng định chính mình nói đúng.

"Được nha." Bạn nhỏ Oa Oa rất biết nghe lời đúng đắn, gật đầu cời áo khoác.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nán lại

Editor: Thur

Khi Cổ Linh Nhan biết cái gì gọi là tự rước họa vào thân thì chuyện đã quá muộn rồi.

Ngay cả lấy Đơn Cảnh Xuyên luôn luôn nghiêm cẩn rập khuôn và nhân phẩm trác tuyệt của anh tới nói, như vậy muốn anh chủ động xuống tay đã nói lên Cổ Linh Nhan hoặc liền khóc lóc om sòm khiến anh dưng lông, hoặc là làm nũng được quá mức.

"Nặng..."

Trước kia anh từng ở trong quân đội huấn luyện vài năm, luyện thành một thân tinh tráng chắc thịt luôn luôn được Cổ Linh Nhan yêu thích không buông tay, từ đầu tới đuôi muốn sờ mấy lần, hiện tại cô bị người ta áp dưới thân, lại cảm thấy ngay cả khí cũng không thể hít thở nổi nữa rồi.

Đơn Cảnh Xuyên cũng có chút ngà say, bình thường con người vốn trầm nhạt, đêm nay lại sáng rõ, quanh mũi là mùi sữa thơm trên người cô, mắt thấy cô cuộn tròn thành một cục be bé ở dưới thân mình, môi lại chính mình hôn đến nổi mũi như sắp không thở được đến nơi, lửa nóng trong mắt lại càng cháy hăng hơn.

"Tránh ra cho chị..." Phía dưới anh đã có chút nóng lên rồi, Cổ Linh Nhan trong men say dạt dào muốn phản kháng, mắt hứng nắm chặt lỗ tai anh lâu bầu lấm bầm.

Bình thường Đơn Cảnh Xuyên sủng cô nên để mặc cô, hiện tại thật sự người chọc cho đứng lên rồi nên lòng dạ cũng cứng rắn hơn, động tác trên tay nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ áo quần của cô, theo mỗi một đường kéo dài xuống.

"Em muốn đi ngủ..." Toàn thân Cổ Linh Nhan một hồi lạnh một hồi nóng, hai mày nhăn lại hơi hơi nổi lên đáng yêu hồng nhợt, bất mãn đẩy bờ vai của anh, "Oa Oa, anh thật nặng..."

Lúc này anh đang vui đầu vội vàng kéo quần tất của cô xuống, tiện thể trầm mặc không có mở miệng.

Lần này thô lỗ ghê tởm, xuống tay cực chuẩn nhéo nhéo cái chỗ đã có chút nổi lên của anh, "Em nói cho anh rồi, không cho anh dính vào, hiện tại đầu em cực kỳ choáng quáng."

Trên trán anh, gân xanh nhú nhú, lại vẫn lại mặt không đổi sắc lột sạch quần áo của mình và cô ném sang một bên, mượn tay cô đặt ở nơi nào đó không chịu cách trở quần áo, áp mình đè lên.

Một tay Đơn Cảnh Xuyên chỉ dẫn bàn tay của cô mà xoa nắn trên dưới, một tay kia tìm được cánh hoa nhỏ phía dưới người cô không nặng không nhẹ cũng xoa nắn nó, dần dần lại còn duỗi một ngón tay ra vào.

Hiện tại dưới lòng bàn tay cô là đồ vật nóng bỏng của anh, bên tai nghe anh hơi hơi gia tăng thờ dốt, nơi bên dưới kia dần dần hư không vì bị anh chọc ghẹo đến mức hơi nước đầy căng, cần mỗi hai mắt đầy sưng mù nhìn anh.

"Thích nằm sấp ngủ, hửm?" Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn, mồ hôi trên trán từ từ rơi xuống bên gối cô, Cổ Linh Nhan vô ý thức khẽ hừ một tiếng, liền bị anh chuyển người lại.

Thân thể của cô gái nhỏ vừa trắng vừa mềm, giống thú nhỏ mới trưởng thành, anh không nói một lời mộng tròn hơi hơi run rẩy của cô, đồ đồ vật của mình mới được cô hầu hạ từ từ đẩy đi vào.

"Ừm..." Động tác của anh càng khắc chế cô lại càng khó chịu, trong thân thể nơi nơi bị tràn ngập cảm giác khiến cô không khỏi uốn éo thân mình muốn chạy trốn, "Quá nhanh... Em không cần..."

Đơn Cảnh Xuyên lại đâm vào bên trong một chút, thấy cô thật sự không thoải mái, đành rút ra lật cô lại, cúi đầu hôn lên hai luồng trắng nõn của cô.

Bên trong an tĩnh đến nỗi nghe được âm thanh anh chuyển động mang theo tiếng nước ẩm ướt, toàn thân cô cũng bốc lửa, hai chân vô ý thức khép mở, từ từ quấn quanh hông anh.

Chỗ nào đó trên thắt lưng anh bị cô mài đến tê rần, trực tiếp nâng thân thể của cô lên, đặt hai chân thon nhỏ lên bả vai, lần này trực tiếp dùng lực đâm vào bên trong.

"Ra ngoài chút đi..." Cổ Linh Nhan bị anh đột ngột đội lên chỗ sâu nhất, kéo dài âm điệu thờ hào hển, trong thân thể không tự giác co rút nhanh từng đợt một, anh bị cắn chặt sáng khoái đến mức lỗ chân lông lý muốn nở to ra gấp mấy lần bình thường, hai tay nâng hai đùi cô, nâng lên mộng tình trắng lên hung hăng va chạm vào nơi đó.

Vốn tư thế mặt đối mặt này có thể đi vào rất sâu, cô lại vẫn mở rộng hai chân ra lộ ra nơi phần nhọn nhỏ trước mắt anh, càng làm cho anh như cá gặp nước, trên cao nhìn xuống một cái rồi một cái đưa thẳng vào trong.

Cô nhỏ giọng cắn môi ừ a a thờ khê, anh lướt mồ hôi như mưa, cúi đầu, lọt vào trong tầm mắt là cảnh tượng cái miệng nhỏ đã bị kéo thành một đường thẳng đang cố gắng cắn nuốt chính mình, nơi phần nhọn kia lại vẫn hơi hơi bị mang ra ngoài theo mỗi chuyển động, hoa dịch trong suốt mang theo âm thanh chất lỏng sột soạt, càng làm cho hốc mắt anh đỏ tươi như máu.

Cổ Linh Nhan đã đến, lắc đầu cầu xin tha thứ nói "Mệt mỏi quá", hôm nay anh mượn rượu mạnh nên đương nhiên là không buông, một tay ôm cô từ trên giường xuống, dùng sức ra vào lúc lên lúc xuống.

Cứ kích thích như vậy thì cô làm sao chịu nổi, mỗi một lần đâm xuống, gần như toàn bộ của anh đều bị nuốt vào trong, lúc đi ra lại ra tận ngoài, không được mấy lần cô lại đến nữa.

Đơn Cảnh Xuyên nâng eo nhỏ của cô lên, nhanh hơn cho kịp con dư âm, nhiều lần đều đã tiến vào nơi tận cùng, như vậy một vòng tiếp nữa cuối cùng cô cũng khóc hu hu thành tiếng, tay dùng sức đập lên bờ vai của anh, không ngừng mắng.

"Được rồi, đừng khóc." Anh cũng biết có chút quá, sau cùng lại động hai lần, gặm nhẹ một tiếng, va chạm sâu vào trong lần cuối, sau đó rút khỏi mới giải phóng giữa hai chân cô.

Hai chân Cố Linh Nhan đều đã run rẩy đến mức không thể khép, cánh tay gắt gao ôm lấy cổ của anh không chịu thả lỏng, không ngừng bắn cho anh những ánh mắt mang dao, anh lạnh nhạt chịu đựng, ôm cô vào lòng nói nhỏ nhỏ mấy câu.

Cô đảo tròn mắt suy nghĩ một phen, trên gương mặt lại thêm đỏ ửng, bĩu môi hô "Ông xã".

Đơn Cảnh Xuyên vẫn luôn luôn trầm ổn ăn nói có ý tứ, mặt mày lại càng thêm thoải mái, cong môi, cúi đầu dùng sức hôn cô một cái.

***

Thành phố S, sau đợt đầu xuân, Phó Chính liền giúp Thiệu Tây Bội lo hết mọi chuyện để vào nằm phòng săn sóc đặc biệt của bệnh viện, lần trước đưa Thiệu Tây Bội đi kiểm tra sức khỏe cũng phải mời một phòng bác sĩ và nhân viên có liên quan, 24 giờ xoay chung quanh cô.

Lâm Văn và Phó Thiên có rảnh liền thường xuyên sẽ đến bệnh viện thăm cô, buổi chiều, khi Thiệu Tây Bội đang nằm ở trên giường đọc sách, Phó Thiên nhìn thấy bụng cô đã nhô lên như núi, có chút thần thức không thôi, lắc đầu tán dương, "Chị Bội Bội, chị thật sự là gương mẫu cho nhân loại mà."

Thuộc Tây Bội bị một câu bình luận không đầu không đuôi của vị thiếu niên anh khí này cho đến bật cười, vươn tay nhéo nhéo lỗ tai anh.

Ánh mắt Lâm Văn nhìn cô lại càng ôn nhu như nước, cẩn thận kéo tay cô sang nhu nhu, trong mắt lại mang theo ánh nước, "Vất vả cho con rồi, Bội Bội."

Phụ nữ có thai vốn luôn dạt dào cảm xúc, tình cảm tăng nhanh bất ổn, ở chung với một Phó Chính bình thường không nói không rằng, thật sự không chọc cô khóc nữa, thay vào đó là loại cảm giác muốn làm mẹ luôn dạt dào, lại nghĩ đến Lục Mộc - người nên túc trực sớm tối bên cô nhất lại không ở đây, Thiệu Tây Bội cảm thấy mũi chua xót vô cùng.

Lúc Phó Chính đi vào phòng bệnh nhìn thấy cảnh tượng này, mày liền nhíu lại ngay, Lâm Văn thoáng nhìn sắc mặt con lớn không hồn không giận, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, buồn cười nói, "Mẹ cũng không phải muốn ăn thịt vợ con, con trừng cái gì?"

Lời trêu chọc này Thiệu Tây Bội nghe xong, mặt cũng đỏ bừng lên, xấu hổ không biết nói cái gì cho phải, Phó Chính hừ lạnh một tiếng, nhìn kỹ Thiệu Tây Bội một hồi, đẩy đẩy kính mắt, tóm Phó Thiên sang phòng khách cách vách.

"Bây giờ cổ đồng bom tiền còn đáng nghi không?" Phó Chính chỉ chỉ tay lên văn kiện hỏi.

"Đã không còn nữa rồi anh." Phó Thiên lắc lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy ý sùng bái che dấu không được, "Trước kia cho anh mượn danh nghĩa thao tác, mấy cổ đồng kia lại vẫn còn nặng lòng nghi ngờ lắm, hiện tại chính anh tự lực cánh sinh, em thấy bọn họ đều đã phục lẫn cả rồi."

Phó Chính không có gì ý muốn đáp lại.

"Anh, anh thật sự không hối hận chuyện từ chức phần công tác trên thành phố à?"

Tuy anh bỏ chính theo thương (*) cũng vẫn lại cứ thuận buồm xuôi gió như cũ, mức độ tự do cũng hơn công việc tham chính, nhưng mà đã nhiều năm đi theo chính trị, cơ hội lên trời mà anh vẫn hằng chờ đợi đã ở trong gang tấc rồi

(*): bỏ chính trị theo thương nghiệp

"Em càng thích hợp hơn anh." Phó Chính vẫn lại né tránh đề tài này, ngược lại đưa tay vỗ vỗ bờ vai em trai.

Đưa em trai ruột này do chính tay anh dạy dỗ, tính tình cũng ôn hòa hơn anh, giao tiếp với người khác lại càng khéo léo hơn anh, sau này tham chính mới chính thức là lúc tiền đồ vô lượng (*).

(*): con đường tương lai rộng mở, không biết sẽ phát triển đến mức độ nào

"Em biết hiện tại trong lòng anh đang lo cho chị Bội Bội và cháu trai của em." Phó Thiên nhíu mày vui đùa, "Chuyện làm trâu làm ngựa khổ sai đều đã ném cho em, anh có vợ lại có con, sau đó chỉ việc ngồi quản lý công ty hưởng phúc thôi."

"Đúng rồi anh à." Phó Thiên đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, "Cuối cùng thì bao giờ anh với chị Bội Bội với đi lĩnh chứng hả? Còn không tới hai tháng nữa là bé con phải ra đời rồi đó."

Mặt Phó Chính không đổi sắc, nhàn nhạt nói một câu "Xen vào việc của người khác", rồi xoay người đi trở về phòng bệnh.

...

Ngày sinh dự tính nằm trong vòng hai ngày nay, gần như buổi tối Phó Chính không thể ngủ ngon được, thời thời khắc khắc lo lắng nửa đêm không người

cô có thể đột nhiên đau ở đâu không, cho dù ngủ thiếp đi thì giấc ngủ cũng rất dễ tỉnh.

Thiệu Tây Bội đi kiểm tra sức khỏe, toàn bộ đều bình thường, thầy thuốc nói thai vị có thể sẽ cần đến các biện pháp trợ sản, dặn cô phải đi lại nhiều, không nên nằm li trên giường, mỗi lần kiểm tra, Phó Chính đều ở bên cạnh cô, kế hoạch tường tận chu đáo chặt chẽ, xế chiều mỗi ngày liền từ công ty gấp gấp trở về, đỡ cô đi vài vòng trong vườn hoa bệnh viện.

Thời tiết dần dần chuyển ấm, khi đi đường, thân thể cô càng ngày càng vững về, vóc dáng vốn lồi lõm hấp dẫn hoàn toàn biến dạng, cô gần như rất ít soi gương, nhưng nhìn vóc dáng của những người phụ nữ mang thai khác cũng ít nhiều có thể đoán được tình hình hiện tại của mình.

"Anh Phó, chị Phó." Trong hành lang đúng lúc có một nữ bác sĩ đi tới, cô đứng ở trước mặt Thiệu Tây Bội, mặt hiện ý cười nhìn cô một hồi, đột nhiên mở miệng nói, "Mọi người đều nói làm mẹ rồi vẫn cứ xinh đẹp, quả nhiên lời này không hề giả chút nào."

"Cô cũng đừng đùa cợt tôi chứ." Thiệu Tây Bội bĩu môi, nghiêm chỉnh lắc đầu với nữ bác sĩ, "Tôi có thể tưởng tượng bộ dạng hiện tại của tôi như thế nào mà."

Không hiểu sao bác sĩ nghe cô nói, ý cười càng đậm, ngẩng đầu liếc Phó Chính bên cạnh cô một cái, "Chỉ cần anh Phó không ngại, dẫu có giống khoai lang thì cũng không sao cả đâu."

Thiệu Tây Bội nghe xong lời này cũng không biết nên phản bác như thế nào nữa, thật bất đắc dĩ vì cái gì mà hình tượng đức ông chồng kiêu mẫu lại dính với người đàn ông mặt lạnh quanh năm thế này trong mắt mọi người.

Lại nói chuyện phiếm vài câu với bác sĩ, Phó Chính liền dẫn cô tiếp tục đi về phía trước, cô tựa hồ còn đang suy nghĩ chuyện vóc dáng của mình, cúi đầu mảy may chau mặt ừ.

"Không khó xem." Tay anh ôm bụng bầu của cô, miệng thản nhiên nói.

Cô bị một câu thỉnh linh của anh làm kinh ngạc, ai ngờ ánh mắt anh lại càng không thềm tránh, đảo qua vị trí trước ngực cô, trong đôi mắt mang theo ý cười cực nhạt, "Không mập."

Quý mới biết anh đang nói chỗ nào không mập!

Cuối cùng cô nhìn không được dùng sức trừng người kia một cái, mới vừa đi phía trước một bước, đột nhiên cảm thấy trong người không đứng vững.

"Làm sao vậy?" Anh phản ứng nhanh hơn, trước một bước kéo bờ vai cô, trầm giọng hỏi.

"Em...." Thiệu Tây Bội đau đến sắc mặt trở nên trắng xanh, trước mắt dần dần tối mờ.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Phúc họa

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Dung Tiễn lảo lảo lết bước ra khỏi thang máy của bệnh viện, nhìn khắp bốn phía mà cõi lòng tựa như có lửa đốt. Cù Giản đứng sau lưng cô cảm thấy buồn cười, giữ lấy tay cô thật nhẹ nhàng và nói: "Em tưởng mình đang làm chiến sĩ trinh sát trong bộ đội sao?"

Dung Tiễn hừ một tiếng, không để ý tới lời chế nhạo của anh, đi cà nhấc về phía trước để nhìn rốt cuộc là cái gì, cô kéo ống tay áo anh rồi vội nói: "Em đến gặp Phó Chính, đi mau lên, chậm một bước nữa, không chừng bệnh viện này sẽ sập mất!"

Dung Lục Lục nôn nóng sốt ruột kéo Thiệu úy Cù cao 1 mét 85 chạy trong bệnh viện nhanh như điện chớp. Lúc đuổi tới trước cửa phòng sinh thì cô đột ngột dừng lại, nếu không có Cù Giản ở đó đỡ đỡ thì hẳn là cô đã ngã trực tiếp xuống đất rồi.

Mãi khi đứng rồi, Dung Tiễn mới phát hiện một điều không thể tưởng tượng nổi. Trong dự đoán của cô, Cảnh tượng người nào đó sẽ vọt vào phòng sinh một cách điên cuồng hoặc kẻ dao vào cổ bác sĩ như trong dự đoán của cô đều không xảy ra.

Phó Chính cầm một xấp tài liệu, ngồi trên băng ghế ở trước cửa phòng sinh, cây bút trong tay anh hí hoáy tính toán, khuôn mặt vừa im lặng vừa lạnh lùng, chẳng hề khác lúc trước một chút nào, ngay cả một chút cử chỉ khác người cũng không có.

"Bội Bội đang sinh con ở trong đó, anh tưởng cô ấy đang ở ruộng dưa à?" Dung Tiễn nhìn thấy dáng vẻ của anh như thế, ngược lại cảm thấy không nhịn, cô chau mày và hỏi: "Cho dù bác sĩ vừa mạnh mẽ vừa đáng tin, nhưng anh là ba của đứa bé, chẳng lẽ anh không hề lo lắng một chút nào ư?"

"Miệng sản đạo* giãn nở vừa phải, hẳn là sinh thuận, không có vấn đề gì đâu." Lâm Văn nhìn đáng vẻ gấp gáp của Dung Tiễn, ngược lại bà còn nhoen miệng, cười tủm tỉm và nói: "Nói đến đứa bé trong bụng Bội Bội, nó thật sự rất ngoan, từ đầu tới cuối không hề làm mẹ mình cảm thấy phiền hà."

*Sản đạo: đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài

"Phó Chính và A Thiên hoàn toàn không giống nhau." Phó Lăng nghe vợ mình nói xong, ngẩng đầu nhìn hai đứa con trai: "Một đứa thì đến ngày sinh dự tính, làm thế nào cũng chẳng chịu ra ngoài; một đứa thì chưa tới ngày dự tính đã vội vã ra đời, xem ra vẫn là cháu gái của ba ngoan nhất."

"Ba, sao ba chắc chắn là bé gái chứ?" Phó Thiên đứng ở bên cạnh chọt nhử mày.

"Không thể là con gái được." Dung Tiễn ở gần đó nhìn không được, xen mồm vào: "Nó sẽ bị xem thường giống mẹ nó mất!"

Lúc này, những người còn lại đều thâm hiểu trong lòng nên chẳng nói gì mà còn cười rộ lên. Phó Chính vẫn luôn không nói chuyện, vẻ mặt không có cảm xúc, anh đưa tay đẩy mắt kính. Cửa lớn của phòng sinh đột nhiên mở ra.

"Chúc mừng ngài Phó, là một bé trai." Y tá đeo khẩu trang ôm đứa bé từ trong phòng sinh đi ra, Đơn Cảnh Xuyên dẫn theo Cố Linh Nhan tới đứng vào giờ phút này. Con thỏ lông xù hưng phấn muốn chết, vội vàng ném túi xách vào người Đơn Cảnh Xuyên rồi bay thẳng tới chỗ y tá để ôm cục cưng.

"Tớ đã nói là con trai mà!" Dung Tiễn đắc ý hả hê, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của đứa bé, cô vội hỏi y tá: "Bây giờ Bội Bội thế nào?"

"Quá trình sinh sản cực kỳ thuận lợi, thời gian cũng ngắn, bây giờ trạng thái tinh thần của bà Phó không tệ." Y tá còn đang nói, bác sĩ ở bên trong đã đẩy giường ra khỏi phòng sinh rồi.

Phó Lăng dẫn đầu ở đằng trước, ánh mắt tràn đầy sự vui mừng khi nhìn Thiệu Tây Bội đang nằm ở trên giường. Lâm Văn càng kích động hơn, bà đưa bàn tay run rẩy bấy nắm chặt lấy tay cô, khỏe mắt dần trở nên đỏ hoe.

Sắc mặt Thiệu Tây Bội có hơi tái nhợt, mấy sợi tóc ở thái dương bết lại trên khuôn mặt cô, môi cô rõ ràng vừa bị răng nanh cắn nên có hơi sưng đỏ, nhưng cô vẫn dùng chút sức lực còn lại trên người mình để nhoen miệng cười với mọi người.

Vừa nãy, Phó Chính vẫn còn đứng ở phía sau của đám người, ánh mắt anh chỉ hơi nhìn về phía cục cưng đang được Cố Linh Nhan và Dung Tiễn bế trên tay, hô to gọi nhỏ. Mãi đến khi nhìn thấy Thiệu Tây Bội được đẩy ra khỏi phòng sinh, anh mới bước tới từ phía sau.

Lúc này, bác sĩ cúi đầu nói hai câu với Thiệu Tây Bội, sau đó đưa cô đi trước một bước đến phòng sản sóc đặc biệt ở bên cạnh. Phó Thiên vốn định đi theo nhưng đột nhiên bị ai đó vỗ bả vai một cái, hạn chế bước chân.

"Số giấy tờ này hết hiệu lực rồi, em ở lại để đi thương lượng với bọn họ một lần nữa nhé."

Phó Chính vỗ vỗ số giấy tờ mà ban nãy anh luôn cầm xem vào tay Phó Thiên rồi lạnh mặt đi về phía trước, mới đi được vài bước thì chân anh bỗng nhiên trượt sang một bên, cả người anh đập vào tường rồi ngã xuống mặt đất.

Tất cả mọi người đứng sau lưng anh đều tròn mắt há mồm, nhìn ai đó ngàn năm luống cuống một lần. Phó Thiên cầm giấy tờ trong tay, tập trung xem một lúc rồi há miệng cười muốn nả thờ.

Vừa nãy, người nào mới nói Phó Chính lạnh nhạt, ngồi thành thoi giống như đứa bé được sinh ra ở bên trong phòng kia không phải là con của anh ư?

Số giấy tờ này vốn là hợp đồng buôn bán lớn, khó khăn cay đắng lắm mới được ký kết xong, hoàn toàn không cần phải phê duyệt gì cả, nhưng trước mặt Phó Thiên thì nó lại bị anh mình vẽ lộn xộn rồi tung cả lên, thậm chí còn dùng bút đâm thủng mấy lỗ lớn...

...

Bác sĩ vừa mới đóng cửa rời khỏi, phòng bệnh đã trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Tuy rằng Thiệu Tây Bội nhắm mắt lại, bây giờ toàn thân cô mệt đến mức chẳng còn sức lực để động đậy một ngón tay, nhưng trong lòng cô vẫn một mực nhớ thương cục cưng, cố gắng mở to mắt, muốn nhờ ai đó ôm con đến cho cô nhìn xem.

Mở mắt ra, cô lập tức thấy anh đứng lặng bên cạnh giường mình, khuôn mặt không có một chút cảm xúc dao động, nhìn chẳng ra là vui hay buồn.

"Em muốn nhìn một chút..."

"Nghỉ ngơi trước." Phó Chính thốt ra ba chữ lạnh lùng, cúi người xoa xoa tóc ở thái dương cho cô, giúp cô đắp kín mền.

Thiệu Tây Bội nhìn về mặt anh mà cảm thấy lạnh cả người, chẳng những giọng điệu của anh ác liệt, vừa nãy cô mới chú ý từ đầu tới đuôi anh, hình như anh không hề liếc nhìn con của hai người một lần nào.

Quả nhiên là anh vẫn không thích trẻ con sao? Cho dù cô đã vì anh mà sinh, ngay cả một chút tình cảm mà anh cũng chẳng dao động sao?

Dẫu cho mấy tháng nay, anh luôn ở bên cạnh cô, nói ít làm nhiều, cô đều nhìn ở trong mắt nhưng trong lòng lại càng nghĩ càng giận, ngay cả hốc mắt cô

cũng ươn ướt rồi.

"Em khó chịu ở đâu?" Anh nhìn chăm chăm vào cô, chau mày lại và hỏi.

"Bé cực kỳ vào cho em." Cuối cùng thì phụ nữ có thai vốn có tính khí tốt cũng nổi bão rồi, cô xoay mặt, lạnh giọng ra lệnh.

Ánh mắt Phó Chính giật giật, anh mím môi không nói chuyện. Hai người cứ như vậy mà giằng co một hồi, rốt cuộc vẫn là anh lùi trước một bước, cúi người, định ngồi xuống ở mép giường cô.

Nào ngờ anh vừa cử động, đôi chân tê rần do lúc nãy anh ngồi yên trên băng ghế ở ngoài cửa lại bắt đầu co rút kịch liệt. Phó Chính chịu đựng, hít một hơi lạnh bên miệng, đỡ tay vào bàn trà rồi mới miễn cưỡng tựa vào cạnh mép giường.

Thiệu Tây Bội nghe một loạt tiếng động, cô định quay đầu lại nhìn anh nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng một cách kiên cường, kìm nén mà nằm bất động.

"Em ngủ một giấc rồi anh lại đến thăm em, bây giờ có bác sĩ ở đây, họ sẽ chăm sóc tốt cho con." Giọng anh hơi khàn, anh kiên nhẫn nói từng câu từng chữ để giải thích cho cô.

"Vậy anh đi ra ngoài trước, em ngủ đây." Cô vẫn cứ đưa lưng về phía anh, giọng nói chậm rãi bình thản.

Một lát sau, sau lưng cô giống như thật sự không còn tiếng động, cô thở dài một hơi thật nhẹ nhàng, cố gắng cử động để thân thể xoay qua, nào ngờ lại chạm phải ánh mắt kín đáo của anh đang nhìn thẳng vào cô.

Phó Chính không đợi cô nói cái gì nữa, hai tay anh chậm chậm giữ lấy bờ vai cô, cúi đầu, vùi mặt vào cổ cô.

Bên tai là mỗi một tiếng thở đều của anh, Thiệu Tây Bội bị anh dùng tư thế như vậy để ôm chặt, thân thể vốn khản trương của cô bỗng thả lỏng, hai tay cũng đặt lên lưng anh thật nhẹ nhàng.

Cô đã giữ tâm trạng phức tạp để thai nghén đứa bé nhiều tháng, cuối cùng thì nó cũng để nhân thế rồi.

Đứa bé ấy là huyết mạch của cô và anh, chịu đựng biết bao vui buồn sướng khổ rành rành trước mắt mấy năm nay của hai người, cho dù anh đã bắt đầu đi bỏ qua ý định ấy trong con động đất, đứa bé vẫn chào đời bình an.

Bây giờ chỉ hy vọng cả đời của đứa bé sẽ không giống như cô và anh, mãi đến khi đi một vòng ở địa ngục thâm sâu rồi mới biết rằng người tính không bằng trời tính.*

*Nguyên văn là "thiên định thắng số", tức là ý trời thắng tính toán/dự đoán.

Chẳng hề lưu luyến chuyện xưa.

***

Thời kỳ sau sinh, Thiệu Tây Bội phải tĩnh dưỡng mất một khoảng thời gian, cảm giác thân thể dần trở nên tốt hơn trước, không hề yếu ớt chẳng còn sức lực như mấy ngày kia, hơn nữa cô luôn lo lắng cho vóc người của mình nên vẫn kiên trì để mau chóng xuống đất đi lại.

Bây giờ cực kỳ còn chưa có tên tuổi trong hộ khẩu, ngay cả một cái tên đảng hoàng cũng chẳng có. Bệnh viện ngai sắc mặt Phó Chính nên đề cập một lần xong cũng không dám nhắc lại, trong lòng Thiệu Tây Bội cũng có dự tính nhưng lại không biết phải mở miệng với anh thế nào.

Trong khoảng thời gian này, suốt ngày Dung Lục Lục và Thỏ lông xù (Cố Linh Nhan) dón hết tâm trí để chạy vào bệnh viện, ngoại trừ nói chuyện với Thiệu Tây Bội còn giúp đỡ Lâm Văn tra từ điển tiếng Hoa đổi mới để xem nên đặt tên cực kỳ hay cho con. Phó Chính luôn không để lộ hứng thú với đứa bé trong phòng hộ lý, mỗi ngày, chỉ những lúc Thiệu Tây Bội bế nó cho bú sữa thì anh mới miễn cưỡng nhìn vài lần.

Y tá đứng trước cửa phòng hộ lý, nhìn từ xa đã thấy hai người họ đến đây, cô ấy liền dựa vào dây số để bế đứa bé ra một cách cẩn thận, tự mình mời Thiệu Tây Bội vào trong.

"Bà Phó, nhìn một cái đã thấy cậu chủ nhỏ nhà bà có số mệnh quý giá." Y tá nhẹ nhàng đưa đứa bé cho cô, khuôn mặt tràn đầy ý cười và nói: "Không âm ỉ không náo loạn, đa số thời gian nếu không ngủ thì chỉ im lặng mở to mắt, chưa hề khóc đòi sữa."

Thiệu Tây Bội tự bế con trai của diendanleQuyDon mình, về mặt cô trở nên hoàn toàn dửng dưng. Cô không để ý Phó Chính ở ngoài cửa nữa mà đi theo y tá và phòng bên trong.

Phó Chính đứng ở ngoài cửa. Xuyên thấu qua cửa sổ, dường như anh có thể nhìn thấy một chút tình hình ở đây. Cô bế con, cẩn thận cho nó bú sữa, y tá kia đứng ở bên cạnh thì nói vài câu đùa khiến cô bật cười, người bên ngoài đều có thể nghe thấy.

Khóe miệng người nào đó hiếm hoi mới nhô lên một cái, cẩn thận nhớ kỹ vị trí giường nhỏ của con mình.

Cho con bú xong rồi, Thiệu Tây Bội mặc quần áo lại, nhìn cực kỳ lưu luyến không rời rồi mới đi ra. Phó Chính thu ánh nhìn lại, tự mình ôm chầm lấy cô rồi đỡ cô vào thang máy.

Đúng vào giờ phút này thì điện thoại của Tiêu An gọi đến, hơn nữa còn gọi vào di động Phó Chính.

Người họ Phó nào đó nghe điện thoại xong thì im lặng thật lâu, lâu đến mức Thiệu Tây Bội nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh, anh mới miễn cưỡng, lạnh mặt chuyển di động qua cho cô, đặt cách tai cô một khoảng.

"Bội Bội." Giọng nói vững vàng của Tiêu An vang lên ở đầu dây bên kia điện thoại.

Thiệu Tây Bội nghe thấy tiếng anh ta thì chợt ngẩn ra, cô nhón miệng rồi vội nói thật nhẹ nhàng: "Sao anh có thời gian rảnh mà gọi đến đây vậy?"

Sáng sớm ở New York, nước Mỹ, Tiêu An mặc đồng phục màu đen, chuẩn bị đi nhậm chức. Người đàn ông nhả nhặn đứng ở bên cửa sổ, khuôn mặt tràn đầy ý cười: "Em và cục cưng khỏe chứ?"

"Ừm, khỏe." Cô gật đầu: "Khi nào anh về, em đưa cục cưng đi ăn với anh..."

Cô còn chưa nói xong, người nào đó đã gạt lại di động một cách nhanh gọn và không cho cô nghe nữa. Thiệu Tây Bội giận dữ, nghiêng đầu tròn mắt với anh. Anh chẳng hề do dự cầm di động đi qua bên cạnh.

"Hắn là năm nay anh vẫn chưa về được." Tiêu An trả lời không nhanh không chậm: "Bên đây còn mấy nhiệm vụ nữa, có lẽ phải chờ tới Tết năm sau."

Thấy đã qua một hồi lâu mà cô vẫn chưa đáp lại, Tiêu An vội gọi: "Bội Bội?" Đầu dây bên kia chợt có tiếng người sáng giọng: "Cô ấy còn phải nghỉ ngơi, cúp nhé."

Tiêu An ở bên kia cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, người nào đó bên này cầm di động rồi bước về phía Thiệu Tây Bội, đưa cô về phòng. Cô bất mãn nhìn Phó Chính một hồi, khẽ nói rất nhỏ: "Đồ lòng dạ hẹp hòi."

Phó Chính dĩ nhiên nghe được, anh nghiêng khuôn mặt không cảm xúc của mình, nâng cằm cô lên rồi hôn diendanlequydon xuống một cái thật sâu.

...

Vào phòng bệnh rồi, trên mặt Thiệu Tây Bội có hơi ửng đỏ, cô vội rời khỏi cái ôm của anh rồi chạy qua phía sofa. Dung Tiển ngồi bắt chéo chân, dùng ánh mắt cực kỳ xấu xa để đánh giá hai người bọn họ, miệng thốt ra tiếng: "Chắc chắc."

"Sao Nồi vẫn chưa đến vậy?" Cố Linh Nhan ngồi chơi đi động ở một bên, đợi hoài mà nóng vội: "Bụng của ông đây chết đói mất!"

"Ăn nước trái cây trước để lấp bụng đi." Thiệu Tây Bội cầm dao nhỏ định gọt lê cho cô: "Nhan Nhan muốn ăn không?"

Cố Linh Nhan vừa định nói chuyện, cửa phòng bệnh bỗng chốc bị mở ra. Đơn Cảnh Xuyên mặc đồng phục cảnh sát, chạy vội từ ngoài vào, khuôn mặt nghiêm túc và cứng nhắc hơn ngày xưa, phía sau anh còn có vài nhân viên cảnh sát.

"Anh theo tôi đến Cục cảnh sát một chuyến." Đơn Cảnh Xuyên đi đến trước mặt Phó Chính, vẻ mặt anh hơi phức tạp: "Có người tố cáo anh dính líu đến tham ô."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Làm bạn

Editor: Thu

Lúc Đơn Cảnh Xuyên về đến nhà đã gần mười một giờ, Cố Linh Nhan cuộn tròn trên ghế sofa mí mắt lơ mơ đã nhanh ngủ thiếp đi, nghe được tiếng mở cửa mới dụi dụi mắt, chống cánh tay rón rén đứng lên.

"Sao còn chưa ngủ?" Anh đầu lòng đưa tay kéo cô đến bên cạnh, xoa xoa tóc của cô, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp, "Rửa mặt rồi hả?"

"Ừm." Cố Linh Nhan nhắm mắt nhích lại gần trong lòng anh, "Em bé vừa mới ngủ không lâu, trong phòng ngủ thì chị Bội Bội còn chưa ngủ."

Anh gật gật đầu dẫn cô đi vào phòng ngủ, giúp cô đắp mền nhìn cô ngủ thiếp đi rồi mới thay bộ quần áo khác, đi đến phòng Thiệu Tây Bội.

Trong phòng ngủ đèn còn sáng, Thiệu Tây Bội lẳng lặng dựa lưng vào đầu giường, lúc nhìn thấy anh vào thần sắc hơi căng thẳng.

Đơn Cảnh Xuyên đi vài bước đi đến bên giường cô ngồi xuống, nhìn em bé sơ sinh trong giường nói khẽ, "Nhóc con này thường ngủ không sâu, mỗi ngày em ngủ trễ hơn thằng bé, thức dậy sớm hơn bé, như vậy không được."

"Em đang chuẩn bị ngủ." Cô chống lại ánh mắt anh, nửa ngày muốn nói lại thôi, "Anh, đều đã lâu như vậy, anh ấy..."

"Vấn đề có chút khó giải quyết." Anh nhíu nhíu mày trầm giọng nói, "Vốn anh ta là nhân viên chính phủ quan trọng trong thành phố, bởi vì anh ta vừa từ chức có mấy tháng, đột nhiên hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, mặt trên hoài nghi là anh ta ăn hối lộ trước mới sợ tội từ chức, anh ta lại từ chức tất cả tiền quỹ và tài liệu xuất nhập điều tra tới một phần kiểm duyệt."

"Theo lời khai cá nhân về trong sạch của anh ta nhưng là hiện tại tất cả chứng cứ toàn bộ đều đã chỉ anh ta tiếp nhận món nợ này." Đơn Cảnh Xuyên nhíu mày, "Anh ta đã phải chịu phạt vì em chưa kết hôn, hồ sơ ghi lại cũng rất không có lợi cho anh ta."

Thiệu Tây Bội nghe được, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, càng ngày càng đau đớn, cắn môi không nói gì.

"Em yên tâm, nếu anh ta thật sự không hề đụng đến thì anh ta sẽ không có việc gì, vấn đề tạm giam chẳng qua chỉ trong thời gian dài ngắn, anh ta ở trong cục hoàn toàn bình an."

Hai tuần trước cô mới ra viện về nhà, hơn nửa tháng nay Đơn Cảnh Xuyên chẳng những một mực bôn ba chuyện này, còn phải chuẩn bị hôn lễ một tháng sau cùng Cố Linh Nhan, cô thấy giữa lòng mày anh không thể che hết về mặt môi, trong lòng chua xót.

Cô biết Đơn Cảnh Xuyên và Phó Lăng bởi vì đều có quan hệ cột chèo, chuyện Phó Chính không thể nhúng tay nhiều, nhất là Đơn Cảnh Xuyên xưa nay chính trực nghiêm trang như vậy, tìm kiếm, nghĩ cách điều động người hoàn toàn cũng là vì người em gái là cô.

"Anh, cảm ơn." Cô ngẩng nhìn vào ánh mắt của anh, hốc mắt hơi phấp hờng.

"Người một nhà không so đo thiệt hơn" Đơn Cảnh Xuyên để gối đầu ở một bên, để cô nằm thẳng ở trên giường lại giúp cô dịch góc chăn, "Thân thể em mới phục hồi như cũ, vẫn còn cần chăm sóc em bé, hiện tại anh ta cũng không tiện thăm hỏi cái gì, em không cần lo lắng việc này, điều này cũng là ý của anh ta."

Cô gật gật đầu, mặt áp vào gối bên cạnh một chút..

...

Hiện tại Phó Chính ở trong cục, Lâm Văn lo lắng cơm nuốt không trôi, ở nhà cũng ngậm ngốc không được, trên cơ bản mỗi ngày đều tới phòng trọ thăm Thiệu Tây Bội và em bé với Phó Thiên.

"Hiện tại Phó Lăng tạm thời đình chỉ công tác và tiếp nhận kiểm tra, có khả năng phải cách chức." Giữa lòng mày Lâm Văn như tiểu tụy hơn mười tuổi, thái dương có tóc bạc ẩn hiện, "Phó Chính, nó làm sao có thể tham ô được? Nếu như nhà họ Phó chúng ta không tốt cũng tuyệt đối không có khả năng làm việc ăn hối lộ trái pháp luật này."

"Hiện tại thằng bé nhỏ như vậy mà chính ba mình cũng không thấy được mấy lần." Bà thờ dài ở trên ghế sofa ngồi xuống, lúc ôm em bé hốc mắt càng muốn phấp hờng.

Vốn Thiệu Tây Bội ở một bên xếp đồ trẻ sơ sinh, nghe nói như thế liền lập tức ngừng động tác trên tay lại.

"Mẹ." Phó Thiên thấy sắc mặt Thiệu Tây Bội càng ngày càng khó coi, đưa tay vuốt vuốt bả vai Lâm Văn nói, "Chúng ta đều biết anh mà, anh tuyệt đối không có khả năng làm loại chuyện này, cho nên chỉ cần tra rõ ràng, anh sẽ nhanh chóng có thể ra ngoài."

"Có thể là có người có ý muốn hãm hại anh ấy hay không?" Lúc này Thiệu Tây Bội thỉnh thoảng nói một câu, vừa dứt lời, em bé mà Lâm Văn ôm vào trong ngực vẫn im lặng bỗng nhiên liền khóc lên.

Lâm Văn bị tiếng khóc dọa người này nhảy dựng, Thiệu Tây Bội vội vàng đi qua ôm em bé giọng thì thầm cho em bé uống sữa

Một bên Phó Thiên nghe câu nói Thiệu Tây Bội xong cau mày suy nghĩ, cầm điện thoại đi đến ban công gọi dây số.

***

Đầu tháng bảy thời điểm Thiệu Tây Bội để cho Dung Tiễn lái xe đưa cô đi tới thành phố K.

Thời tiết nóng bức, nhưng thành phố K là thành phố nhiều mưa, đi ở trên đường cũng có vẻ hóng mát, Dung Tiễn cùng Thiệu Tây Bội bảy lần quạt tám lần rẽ đi tới sông nhỏ tiếp giáp nấy tòa khu dân cư.

"Tôi không lên được rồi." Dung Tiễn đưa cô đến cửa, "Tôi ở trong xe chờ cậu."

Thiệu Tây Bội gật đầu, đẩy xe em bé đi vào thang máy.

Nhà này có chút cổ xưa nhưng cũng an tĩnh, cô lấy địa chỉ Đơn Cảnh Xuyên cho, nhẹ nhàng gõ cửa.

Lúc Lục Mộc nhìn thấy cô cả người đều ngây ngẩn, mãi đến khi mắt thấy em bé trên xe mới hồi phục tinh thần lại, hơi run rẩy mở cửa ra để cho cô vào.

Trong phòng bố trí giống nhà ở thành phố S, Thiệu Tây Bội ôm em bé đi vào phòng khách, thấy tấm hình trên bàn trà thì dừng bước.

Trong đó một tấm hình lúc cô còn đang ở nhà trẻ, trên ảnh chụp cô có hai bím tóc, trong tay chính đang cầm bó hoa tươi cười nho nhỏ tràn đầy, còn có ảnh chụp khác là một người phụ nữ đang thêu, như là Lục Mộc khi còn trẻ.

"Là bé trai hả?" Sau lưng cô, Lục Mộc hơi hơi khom người, vẫn cẩn thận nhìn em bé, "Bố đáng rất giống con."

Giọng Lục Mộc mang theo tia nhu ý nhọt nhọt, Thiệu Tây Bội quay đầu ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía bà, hơi hơi đỏ hốc mắt.

"Sống ở chỗ này.... Đã quen thuộc chưa?" Thiệu Tây Bội nhẹ nhàng hỏi.

"Ở đâu cũng như nhau." Lục Mộc vén tóc ở bên tai, cầm cốc nước nước đưa cho cô, "Nơi này không nóng như thành phố S, giao thông cũng tiện lợi, không có bất tiện gì."

Thiệu Tây Bội trầm mặc thật lâu, đột nhiên mở miệng kêu một tiếng "Mẹ".

Lục Mộc vừa nghe đến tiếng gọi này, trong ánh mắt liền nảy lên một cỗ khó nói nên lời, bà hơi hơi nghiêng mặt một chút, không có đón nhận ánh mắt Thiệu Tây Bội.

"Con dẫn em bé về sớm một chút đi." Bà tận lực che dấu giọng nói khẽ run, "Khuya rồi em bé có khả năng cảm lạnh, khóc rống lên sẽ không tốt."

Trong phòng yên lặng hoàn toàn, Thiệu Tây Bội nhìn kỹ thần sắc của bà, giờ tay nhẹ nhàng lau lau khóe mắt, "Lần sau con trở lại thăm mẹ."

"Bội Bội." Lục Mộc nhìn bóng lưng cô muốn đi ra khỏi phòng, cuối cùng mở miệng gọi cô, "Về sau con... Không nên tới."

Thiệu Tây Bội nghe xong lời này, nước mắt vừa mới nhịn xuống lại sắp tràn ra, trong ánh mắt mang theo một tia buồn bã, "Vì cái gì?"

"Con có cuộc sống của mình." Lục Mộc cúi đầu nhặt lên một tấm hình trên mặt đất, "Ngay tại nơi này, con không cần lo lắng mẹ sẽ quấy rầy đến con."

"Con không phải sợ mẹ sẽ quấy rầy con." Thiệu Tây Bội lắc lắc đầu, giọng điệu trong cổ có tia ghen ngào, "Mẹ, chẳng lẽ là căn bản mẹ không muốn liếc mắt nhìn con và bé con một cái sao?"

Lục Mộc yên lặng nhìn cô và em bé đang yên tĩnh nằm trong xe, sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, "... Cố gắng chiếu cố tốt chính mình."

Đây là điều cuối cùng mẹ có thể làm cho con rồi.

Con không cần phải lo lắng cho mẹ nữa đâu, khi đến đây mẹ sớm đã vừa lòng, do mẹ gây ra cho con nhiều đau đớn như thế nên mẹ xứng đáng ném trái tất cả.

Về sau cáo biệt, mẹ đã dùng mấy năm xa xỉ được ở bên con để tự hiểu ra mình không có tư cách ở bên cạnh con nữa.

***

Hôn lễ càng gần, cuối cùng thì Cố Linh Nhan cũng trải qua kì sinh nhật hai mươi tuổi, trong lúc cấp bách Đơn Cảnh Xuyên phải làm trâu làm ngựa ở chỗ Cao Kỳ Kỳ một giờ trước đó mới lấy được sổ hộ khẩu để dẫn cô đến cục dân chính đăng kí.

Tựa hồ nhân viên cục dân chính đều nhận thức ra vị cục trưởng trong vụ cướp mấy bay năm trước, nhân viên lại vẫn cố ý cẩn thận lật chứng minh thư so với mặt mũi của Cố Linh Nhan.

"Tôi đều đã 20, cũng không phải mới hai tuổi." Cố xù lông bị nhìn đến có chút mất hứng, kéo ống tay áo Đơn Cảnh Xuyên ưu thương than thở, "Bọn Ngón Hình đều đã cười nhạo em mấy ngày rồi, bây giờ em liền thực sự thành phụ nữ đã kết hôn thì làm sao bây giờ?"

Đơn Cảnh Xuyên đen mặt nhìn cô một cái, trầm ngâm trong khoảng khắc mới nói, "Hối hận rồi hả?"

"Cũng không phải." Cô nhìn xem bốn phía phóng đủ loại ánh mắt thèm muốn người đàn ông của mình, giờ cảm nhỏ lên, "Xem ra em là công dân tốt trăm năm có một rồi, em liền cố mà về làm bà vợ già của ông lão này vậy."

Nhân viên công tác vẫn nghe bọn họ đối thoại, lúc này nhin không được cười lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Đơn Cảnh Xuyên hiện lên rõ ràng một tia chế nhạo, Đơn Cảnh Xuyên thật sự ngẩng cao đầu vẫn như cũ, hai tay tiếp nhận sách đỏ hướng thật sự cảm ơn họ.

Lúc chụp ảnh thật sự lại đã xảy ra chút chuyện, nhiếp ảnh gia vốn đã muốn đề nút chụp rồi, bạn học Cố xù lông chọt "haha" một tiếng, trưởng đỏ mặt đứng khỏi lên.

Đơn Cảnh Xuyên ngồi ở bên cạnh cô cũng cả kinh, vội vàng giật tái mặt hỏi cô làm sao vậy, bốn phía đều là người, cô xấu hổ đến mức sắp nghẹt thở rồi, run rẩy bắt đầu làm ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói mấy chữ.

Anh nghe xong, tiêu hóa một hồi mới lĩnh ngộ được có chuyện gì xảy ra, trên khuôn mặt luôn giữ ý tứ xuất hiện một biểu tình cực kỳ kỳ lạ, như cười lại như không, đứng lên nói với nhiếp ảnh gia, "Ngại quá chúng ta có thể đợi một chút rồi chụp được không, xin hỏi toilet ở nơi nào?"

...

Cuối cùng, khi rời khỏi cục dân chính, mặt trời đều sắp xuống núi rồi, Cổ Linh Nhan giống như quả bóng xì hơi, hữu khí vô lực cầm sách đỏ đi về phía trước.

Đơn Cảnh Xuyên đi ở bên cạnh cô nhìn thấy thần sắc cô ảo não, khỏe miệng tươi cười càng lúc càng lớn, rốt cục nhịn không được vươn tay sờ sờ đầu cô.

"Anh đừng cười nữa!" Thỏ xù lông hoàn toàn phát điên, thật sự là quá dọa người, lúc chụp hình đám cưới đi cả đột nhiên đến thì tính là chuyện gì bây giờ!

"Khó chịu sao?" Anh biết khi cô tới ngày luôn luôn giống bộ đội vũ trang đánh giặc, giữ cổ tay cô trầm giọng hỏi.

"Không tồi." Thần sắc cô vẫn cực kỳ khó chịu như cũ, "Phiền chết phiền chết, đang êm đẹp, đi cả đến làm gì! Làm phụ nữ thực phiền! Anh thay em "đón" đi cả đi!"

Đơn Cảnh Xuyên ở một bên đen mặt không nói không rằng nghe xong, sau đó thật lâu mới chậm rãi mở miệng, "Vậy hiện tại em tạm nghỉ học, anh giúp em làm giấy xin bảo lưu để sinh em bé."

Cổ Linh Nhan hoảng sợ vụn phần quay đầu lại nhìn anh, thấy vẻ mặt anh thật sự nghiêm túc, lắc đầu liên tục, "Bà đây biết sinh con đau bao nhiêu, muốn sinh anh tự sinh!"

"Nhiều chuyện anh đã thay em làm rồi, vậy em làm gì?" Anh nghĩ, nghiêm mặt nói.

"Vậy thì ở nhà làm bà Đon, phụ trách ra sức tiêu xài số tiền anh kiếm được chứ gì nữa!" Cô suy nghĩ một hồi, một chương chụp lên bờ vai anh hấn, "Em là thiếu nữ còn tuổi thanh xuân gả cho anh, anh lớn rồi! Việc nhỏ này muốn thành giao không?"

Anh thấy bộ dạng mặt mày hớn hở của cô chỉ biết thở dài, cực không có nguyên tắc gật đầu, "Được, thành giao."

Cuối cùng bà Đon mới nhậm chức cũng vứt chuyện xấu hổ ở cục dân chính ra sau đầu, huyết sáo thật dài rồi bỏ nhào vào trong lòng hấn.

Đơn Cảnh Xuyên ôm cô nàng vĩnh viễn không chịu lớn nào đó vào lòng, trong lòng nhất thời cảm khái muôn vàn.

Ngày đi đêm đến, hiện tại anh mới phát hiện thì ra sau này còn có nhiều tháng ngày đến không đếm xuể còn đang chờ bọn họ đi qua.

Thật sự là không còn chuyện nào tốt đẹp hơn chuyện này đâu.

Có em/anh làm bạn, cả đời không uống.

Chương 60: Làm bạn

Lúc Đơn Cảnh Xuyên về đến nhà đã gần mười một giờ, Cổ Linh Nhan cuộn tròn trên ghế sofa mí mắt lơ mơ đã nhanh ngủ thiếp đi, nghe được tiếng mở cửa mới dụi dụi mắt, chống cánh tay rón rén đứng lên.

"Sao còn chưa ngủ?" Anh đau lòng đưa tay kéo cô đến bên cạnh, xoa xoa tóc của cô, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp, "Rửa mặt rồi hả?"

"Ừm." Cổ Linh Nhan nhắm mắt nhích lại gần trong lòng anh, "Em bé vừa mới ngủ không lâu, trong phòng ngủ thì chị Bội Bội còn chưa ngủ."

Anh gật gật đầu dẫn cô đi vào phòng ngủ, giúp cô đắp mền nhìn cô ngủ thiếp đi rồi mới thay bộ quần áo khác, đi đến phòng Thiệu Tây Bội.

Trong phòng ngủ đèn còn sáng, Thiệu Tây Bội lẳng lặng dựa lưng vào đầu giường, lúc nhìn thấy anh vào thần sắc hơi căng thẳng.

Đơn Cảnh Xuyên đi vài bước đi đến bên giường cô ngồi xuống, nhìn em bé sơ sinh trong giường nói khẽ, "Nhóc con này thường ngủ không sâu, mỗi ngày em ngủ trễ hơn thằng bé, thức dậy sớm hơn bé, như vậy không được."

"Em đang chuẩn bị ngủ." Cô chống lại ánh mắt anh, nửa ngày muốn nói lại thôi, "Anh, đều đã lâu như vậy, anh ấy..."

"Vấn đề có chút khó giải quyết." Anh nhíu nhíu mày trầm giọng nói, "Vốn anh ta là nhân viên chính phủ quan trọng trong thành phố, bởi vì anh ta vừa từ chức có mấy tháng, đột nhiên hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, mặt trên hoài nghi là anh ta ăn hối lộ trước mới sợ tội từ chức, anh ta lại từ chức tất cả tiền quỹ và tài liệu xuất nhập điều tra tới một phần kiểm duyệt."

"Theo lời khai cá nhân về trong sạch của anh ta nhưng là hiện tại tất cả chứng cứ toàn bộ đều đã chỉ anh ta tiếp nhận món nợ này." Đơn Cảnh Xuyên nhíu mày, "Anh ta đã phải chịu phạt vì em chưa kết hôn, hồ sơ ghi lại cũng rất không có lợi cho anh ta."

Thiệu Tây Bội nghe được, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, càng ngày càng đau đớn, cắn môi không nói gì.

"Em yên tâm, nếu anh ta thật sự không hề đụng đến thì anh ta sẽ không có việc gì, vấn đề tạm giam chẳng qua chỉ trong thời gian dài ngắn, anh ta ở trong

cục hoàn toàn bình an."

Hai tuần trước cô mới ra viện về nhà, hơn nửa tháng nay Đơn Cảnh Xuyên chẳng những một mực bôn ba chuyện này, còn phải chuẩn bị hôn lễ một tháng sau cùng Cố Linh Nhan, cô thấy giữa lòng mây anh không thể che hết vẻ mệt mỏi, trong lòng chua xót.

Cô biết Đơn Cảnh Xuyên và Phó Lăng bởi vì đều có quan hệ cột chèo, chuyện Phó Chính không thể nhúng tay nhiều, nhất là Đơn Cảnh Xuyên xưa nay chính trực nghiêm trang như vậy, tìm kiếm, nghĩ cách điều động người hoàn toàn cũng là vì người em gái là cô.

"Anh, cảm ơn." Cô ngẩng nhìn vào ánh mắt của anh, hốc mắt hơi phấp hờng.

"Người một nhà không so đo thiệt hơn" Đơn Cảnh Xuyên để gối đầu ở một bên, để cô nằm thẳng ở trên giường lại giúp cô dịch góc chăn, "Thân thể em mới phục hồi như cũ, vẫn còn cần chăm sóc em bé, hiện tại anh ta cũng không tiện thăm hỏi cái gì, em không cần lo lắng việc này, điều này cũng là ý của anh ta."

Cô gật gật đầu, mặt áp vào gối bên cạnh một chút..

...

Hiện tại Phó Chính ở trong cục, Lâm Văn lo lắng cơm nuốt không trôi, ở nhà cũng ngây ngốc không được, trên cơ bản mỗi ngày đều tới phòng trọ thăm Thiệu Tây Bội và em bé với Phó Thiên.

"Hiện tại Phó Lăng tạm thời đình chỉ công tác và tiếp nhận kiểm tra, có khả năng phải cách chức." Giữa lòng mây Lâm Văn như tiểu tụy hơn mười tuổi, thái dương có tóc bạc ẩn hiện, "Phó Chính, nó làm sao có thể tham ô được? Nếu như nhà họ Phó chúng ta không tốt cũng tuyệt đối không có khả năng làm việc ăn hối lộ trái pháp luật này."

"Hiện tại thằng bé nhỏ như vậy mà chính ba mình cũng không thấy được mấy lần." Bà thờ dãi ở trên ghế sofa ngồi xuống, lúc ôm em bé hốc mắt càng muốn phấp hờng.

Vốn Thiệu Tây Bội ở một bên xếp đồ trẻ sơ sinh, nghe nói như thế liền lập tức ngừng động tác trên tay lại.

"Mẹ." Phó Thiên thấy sắc mặt Thiệu Tây Bội càng ngày càng khó coi, đưa tay vuốt vuốt bả vai Lâm Văn nói, "Chúng ta đều biết anh mà, anh tuyệt đối không có khả năng làm loại chuyện này, cho nên chỉ cần tra rõ ràng, anh sẽ nhanh chóng có thể ra ngoài."

"Có thể là có người có ý muốn hãm hại anh ấy hay không?" Lúc này Thiệu Tây Bội thỉnh thoảng nói một câu, vừa dứt lời, em bé mà Lâm Văn ôm vào trong ngực vẫn im lặng bỗng nhiên liền khóc lên.

Lâm Văn bị tiếng khóc dọa người này nhảy dựng, Thiệu Tây Bội vội vàng đi qua ôm em bé giọng thì thầm cho em bé uống sữa

Một bên Phó Thiên nghe câu nói Thiệu Tây Bội xong cau mày suy nghĩ, cầm điện thoại đi đến ban công gọi dãy số.

***

Đầu tháng bảy thời điểm Thiệu Tây Bội để cho Dung Tiễn lái xe đưa cô đi tới thành phố K.

Thời tiết nóng bức, nhưng thành phố K là thành phố nhiều mưa, đi ở trên đường cũng có vẻ hóng mát, Dung Tiễn cùng Thiệu Tây Bội bảy lần quặt tám lần rẽ đi tới sông nhỏ tiếp giáp mấy tòa khu dân cư.

"Tôi không lên được rồi." Dung Tiễn đưa cô đến cửa, "Tôi ở trong xe chờ cậu."

Thiệu Tây Bội gật đầu, đẩy xe em bé đi vào thang máy.

Nhà này có chút cổ xưa nhưng cũng an tĩnh, cô lấy địa chỉ Đơn Cảnh Xuyên cho, nhẹ nhàng gõ cửa.

Lúc Lục Mộc nhìn thấy cô cả người đều ngây ngẩn, mãi đến khi mắt thấy em bé trên xe mới hồi phục tinh thần lại, hơi run rẩy mở cửa ra để cho cô vào.

Trong phòng bố trí giống nhà ở thành phố S, Thiệu Tây Bội ôm em bé đi vào phòng khách, thấy tấm hình trên bàn trà thì dừng bước.

Trong đó một tấm hình lúc cô còn đang ở nhà trẻ, trên ảnh chụp cô có hai bím tóc, trong tay chính đang cầm bó hoa tươi cười nhe nhò tràn đầy, còn có ảnh chụp khác là một người phụ nữ đang thêu, như là Lục Mộc khi còn trẻ.

"Là bé trai hả?" Sau lưng cô, Lục Mộc hơi hơi khom người, vẫn cẩn thận nhìn em bé, "Bộ dáng rất giống con."

Giọng Lục Mộc mang theo tia nhu ý nhợt nhạt, Thiệu Tây Bội quay đầu ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía bà, hơi hơi đỏ hốc mắt.

"Sống ở chỗ này.... Đã quen thuộc chưa?" Thiệu Tây Bội nhẹ nhàng hỏi.

"Ở đâu cũng như nhau." Lục Mộc vén tóc ở bên tai, cầm cốc nước nước đưa cho cô, "Nơi này không nóng như thành phố S, giao thông cũng tiện lợi, không có bất tiện gì."

Thieu Tây Bội trầm mặc thật lâu, đột nhiên mở miệng kêu một tiếng "Mẹ".

Lục Mộc vừa nghe đến tiếng gọi này, trong ánh mắt liền nảy lên một cỗ khó nói nên lời, bà hơi nghiêng mặt một chút, không có đón nhận ánh mắt Thieu Tây Bội.

"Con dẫn em bé về sớm một chút đi." Bà tận lực che dấu giọng nói khẽ run, "Khuya rồi em bé có khả năng cảm lạnh, khóc rống lên sẽ không tốt."

Trong phòng yên lặng hoàn toàn, Thieu Tây Bội nhìn kỹ thần sắc của bà, giọng nhẹ nhàng lau lau khóc mắt, "Lần sau con trở lại thăm mẹ."

"Bội Bội." Lục Mộc nhìn bóng lưng cô muốn đi ra khỏi phòng, cuối cùng mở miệng gọi cô, "Về sau con... Không nên tới."

Thieu Tây Bội nghe xong lời này, nước mắt vừa mới nhịn xuống lại sắp tràn ra, trong ánh mắt mang theo một tia buồn bã, "Vì cái gì?"

"Con có cuộc sống của mình." Lục Mộc cúi đầu nhặt lên một tấm hình trên mặt đất, "Ngay tại nơi này, con không cần lo lắng mẹ sẽ quấy rầy đến con."

"Con không phải sợ mẹ sẽ quấy rầy con." Thieu Tây Bội lắc lắc đầu, giọng điệu trong cổ có tia nghẹn ngào, "Mẹ, chẳng lẽ là căn bản mẹ không muốn liếc mắt nhìn con và bé con một cái sao?"

Lục Mộc yên lặng nhìn cô và em bé đang yên tĩnh nằm trong xe, sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, "... Cố gắng chiếu cố tốt chính mình."

Đây là điều cuối cùng mẹ có thể làm cho con rồi.

Con không cần phải lo lắng cho mẹ nữa đâu, khi đến đây mẹ sớm đã vừa lòng, do mẹ gây ra cho con nhiều đau đớn như thế nên mẹ xứng đáng ném trái tất cả.

Về sau cáo biệt, mẹ đã dùng mấy năm xa xỉ được ở bên con để tự hiểu ra mình không có tư cách ở bên cạnh con nữa.

***

Hôn lễ càng gần, cuối cùng thì Cố Linh Nhan cũng trải qua kì sinh nhật hai mươi tuổi, trong lúc cấp bách Đơn Cảnh Xuyên phải làm trâu làm ngựa ở chỗ Cao Kỳ Kỳ một giờ trước đó mới lấy được sổ hộ khẩu để dẫn cô đến cục dân chính đăng kí.

Tựa hồ nhân viên cục dân chính đều nhận thức ra vị cục trưởng trong vụ cướp máy bay năm trước, nhân viên lại vẫn cố ý cẩn thận lật chứng minh thư so với mặt mũi của Cố Linh Nhan.

"Tôi đều đã 20, cũng không phải mới hai tuổi." Cố xù lông bị nhìn đến có chút mất hứng, kéo ống tay áo Đơn Cảnh Xuyên ưu thương than thở, "Bọn Ngón Hinh đều đã cười nhạo em mấy ngày rồi, bây giờ em liền thực sự thành phụ nữ đã kết hôn thì làm sao bây giờ?"

Đơn Cảnh Xuyên đen mặt nhìn cô một cái, trầm ngâm trong khoảng khắc mới nói, "Hỏi hạn rồi hả?"

"Cũng không phải." Cô nhìn xem bốn phía phóng đủ loại ánh mắt thèm muốn người đàn ông của mình, giọng nhỏ nhẹ, "Xem ra em là công dân tốt trăm năm có một rồi, em liền cố mà về làm bà vợ già của ông lão này vậy."

Nhân viên công tác vẫn nghe bọn họ đối thoại, lúc này nhịn không được cười lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Đơn Cảnh Xuyên hiện lên rõ ràng một tia chế nhạo, Đơn Cảnh Xuyên thật sự ngẩng cao đầu vẫn như cũ, hai tay tiếp nhận sách đỏ hướng thật sự cảm ơn họ.

Lúc chụp ảnh thật sự lại đã xảy ra chút chuyện, nhiếp ảnh gia vốn đã muốn đề nút chụp rồi, bạn học Cố xù lông chọt "nha" một tiếng, trưởng đồ mặt đứng khỏi lên.

Đơn Cảnh Xuyên ngồi ở bên cạnh cô cũng cả kinh, vội vàng giận tái mặt hỏi cô làm sao vậy, bốn phía đều là người, cô xấu hổ đến mức sắp nghẹt thở rồi, run rẩy bắt đầu làm ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói mấy chữ.

Anh nghe xong, tiêu hóa một hồi mới lĩnh ngộ được có chuyện gì xảy ra, trên khuôn mặt luôn giữ ý tứ xuất hiện một biểu tình cực kỳ kỳ lạ, như cười lại như không, đứng lên nói với nhiếp ảnh gia, "Ngại quá chúng ta có thể đợi một chút rồi chụp được không, xin hỏi toilet ở nơi nào?"

...

Cuối cùng, khi rời khỏi cục dân chính, mặt trời đều sắp xuống núi rồi, Cố Linh Nhan giống như quả bóng xì hơi, hữu khí vô lực cầm sách đỏ đi về phía trước.

Đơn Cảnh Xuyên đi ở bên cạnh cô nhìn thấy thần sắc cô ảo não, khoe miệng tươi cười càng lúc càng lớn, rốt cục nhịn không được vươn tay sờ sờ đầu cô.

"Anh đừng cười nữa!" Thỏ xù lông hoàn toàn phát điên, thật sự là quá dọa người, lúc chụp hình đám cưới đi cả đột nhiên đến thì tính là chuyện gì bây giờ!

"Khó chịu sao?" Anh biết khi cô tới ngày luôn luôn giống bộ đội vũ trang đánh giặc, giữ cổ tay cô trầm giọng hỏi.

"Không tồi." Thần sắc cô vẫn cực kỳ khó chịu như cũ, "Phiền chết phiền chết, đang êm đẹp, đi cả đến làm gì! Làm phụ nữ thực phiền! Anh thay em "đón" đi cả đi!"

Đon Cảnh Xuyên ở một bên đen mặt không nói không rằng nghe xong, sau đó thật lâu mới chậm rãi mở miệng, "Vậy hiện tại em tạm nghỉ học, anh giúp em làm giấy xin bảo lưu để sinh em bé."

Cố Linh Nhan hoảng sợ vụn phần quay đầu lại nhìn anh, thấy vẻ mặt anh thật sự nghiêm túc, lắc đầu liên tục, "Bà đây biết sinh con đau bao nhiêu, muốn sinh anh tự sinh!"

"Nhiều chuyện anh đã thay em làm rồi, vậy em làm gì?" Anh nghĩ, nghiêm mặt nói.

"Vậy thì ở nhà làm bà Đon, phụ trách ra sức tiêu xài số tiền anh kiếm được chứ gì nữa!" Cô suy nghĩ một hồi, một chương chụp lên bờ vai anh hần, "Em là thiếu nữ còn tuổi thanh xuân gả cho anh, anh lớn rồi! Việc nhỏ này muốn thành giao không?"

Anh thấy bộ dạng mặt mày hớn hở của cô chỉ biết thở dài, cực không có nguyên tắc gặt đầu, "Được, thành giao."

Cuối cùng bà Đon mới nhậm chức cũng vứt chuyện xấu hổ ở cục dân chính ra sau đầu, huyết sáo thật dài rồi bỏ nhào vào trong lòng hần.

Đon Cảnh Xuyên ôm cô nàng vĩnh viễn không chịu lớn nào đó vào lòng, trong lòng nhất thời cảm khái muôn vàn.

Ngày đi đêm đến, hiện tại anh mới phát hiện thì ra sau này còn có nhiều tháng ngày đến không đếm xuể còn đang chờ bọn họ đi qua.

Thật sự là không còn chuyện nào tốt đẹp hơn chuyện này đâu.

Có em/anh làm bạn, cả đời không uổng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cả cuộc đời này

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cố Linh Nhan đi qua đi lại thong thả trong phòng nghỉ của buổi hôn lễ, vẻ mặt cô hoàn toàn giống như "khổ đại cừu thân" – khổ lớn thù sâu. Cô nói: "Tớ muốn đi toilet."

"Cậu đừng có đi tới đi lui nữa, mắt mình nhìn mà thấy nhức." Xuyên Nhi trợn mắt với vẻ lười biếng: "Minh nói này, hay là cậu đến bệnh viện khám thử xem, mắc tiểu và đi tiểu thường xuyên như vậy chẳng bình thường tí nào."

Đại Ngải ở bên cạnh cực kỳ phối hợp, bật cười thành tiếng: "Ôi trời, bây giờ cậu khẩn trương quá mức như vậy làm gì? Nếu tới nay mà cậu khẩn trương thì mình còn có thể thông cảm một chút đấy."

"Trời ạ, nhắc tới mình lại thấy phiền." Cố Linh Nhan lắc đầu một cách táo bạo, nghĩ đến mấy cái tên đầy sức nặng trong danh sách khách mời của buổi tối hôm nay mà cõi lòng cô cảm thấy chột dạ một hồi.

Nói gì thì nói, suy cho cùng đây cũng là hôn lễ của Cục trưởng Phó thuộc Cục Cảnh sát thành phố S, cho dù được tổ chức đơn giản thì với giao tình và mối quan hệ rộng rãi của cụ Đon, những người quyền thế, có uy tín danh dự trong giới chính trị cũng không thể không có mặt.

"Nhan Nhan, mẹ cậu đến rồi kìa." Đúng lúc này, Ngôn Hinh mở cửa ngoài, dẫn Cố Linh Nhan bước ra.

Hôm nay bà Cao Kỳ Kỳ mặc bộ lễ phục màu trắng rất trang trọng, ngay cả mái tóc vốn bông xù*, bà cũng đến hiệu làm tóc để người ta làm cho nó vào nếp một chút, nhìn lướt qua có thể thấy bà rất có hình tượng.

*Nguyên văn là "bạo tạc đầu", kiểu tóc bông xù như vừa bị cái gì đó nổ bùm làm cho đầu nó xù ra hết, hệt như cảnh trong phim mà các bạn hay xem ấy

Cố Linh Nhan đi qua đi lại vài vòng quanh bà, bữu môi nói: "Á à, hôm nay non xanh nước biếc hay sao mà mẹ sửa soạn cả bộ chỉnh tề thế?"*

*Ý trêu đùa

"Con nhóc chết tiệt này." Cao Kỳ Kỳ sửa sang lại cổ áo, liếc xéo Cố Linh Nhan: "Đến lúc đó, con đừng có làm rơi vòng cổ giùm mẹ. Mấy người chị Phương đều tới đấy, bọn họ còn định quay vài đoạn video clip để làm DVD nữa."

"Con sẽ đưa lại mẹ y nguyên như lúc đầu." Cổ Linh Nhan không hề mới lạ việc trêu chọc, mồm mép lém lỉnh: "Đến lúc đó, trước mặt mấy lãnh đạo lớn, mẹ đừng thốt ra câu "cái định mệnh này"* là được rồi."

*Nguyên văn là "thảo nhĩ mệnh" - tức là Đờ mờ ấy các bạn.

Cao Kỳ Kỳ vung tay định tát con gái một cái, nhưng bà lại chợt nhìn thấy cách đó không xa hình như có người đang đi tới bên này, do đó bà chỉ mắng Cổ Linh Nhan một câu "đồ láo xược" rồi lắc hông, ngung nguay bước đi.

Cổ Linh Nhan nhìn bóng lưng kiêu ngạo của mẹ mình mà tròn mắt, một hồi sau, khoe miệng cô vênh vênh lên cao.

Đám người Đại Ngải vừa thừa dịp hai mẹ con đấu khẩu với nhau để bỏ chạy vào trong giáo đường. Cổ Linh Nhan đi vào trong phòng nghỉ, cảm thấy nhàm chán và cầm iPad lên chơi, chợt nghe có tiếng người gõ cửa.

"Là anh đây."

Cô nghe thấy tiếng, ánh mắt lập tức sáng ngời, vội vàng chạy tới bên cạnh cửa và kêu lên: "Em muốn ăn cá hồi! Em muốn ăn cá hồi! Em đói lắm!"

Ngày hôm nay, Đơn Cảnh Xuyên mặc bộ vest màu trắng càng hiện rõ khí thế bức người. Cổ Linh Nhan từng thấy anh mặc đồng phục cảnh sát và quần áo ngày thường rồi, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn chưa thấy anh mặc vest Tây chín chu như thế, ánh mắt cô cứ lưu luyến không rời, đồng tử chuyển động liên tục.

"Ngày mai hãy ăn, hôm nay em ráng nhịn một chút." Anh đưa tay xoa nhẹ bờ vai trần của cô: "Có lạnh không?"

"Nóng đến chết mất, đợi một hồi mà trong giáo đường còn chưa có điều hòa." Cô nói nhỏ, oán giận đến mức giọng quả đấm lên: "Không cho phép anh quỵ nọ, nếu ngày mai em không được ăn em sẽ đánh anh đó!"

Anh đúng là càng ngày càng hết cách với cô. Hồi trước, mỗi khi anh hung dữ lên thì cô đều nghe, nhưng bây giờ, cô nhóc nhỏ này thăm dò được rằng anh hoàn toàn chẳng hề động tay động chân cho nên bắt đầu không biết sợ nữa rồi, càng ngày càng trèo lên đầu anh, tác oai tác quái.

"Đi thôi." Anh giúp cô vén tóc ra sau, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình.

Cổ Linh Nhan nhìn người đàn ông cao lớn tuấn tú ở bên cạnh, cô cũng nắm lại tay anh thật chặt, cả khuôn mặt dần hiện lên nét cười không sao ngừng được.

"Nồi." Anh nắm tay bước chậm chậm về phía trước, chợt nghe cô mở miệng gọi mình.

"Sao vậy?" Đơn Cảnh Xuyên nghiêng đầu nhìn cô.

"Sắp kết hôn rồi, em cũng nói thật hết cho anh biết luôn. Lần đó, trong buổi biểu diễn, em quả thật đã động tay động chân, đánh mấy nhân viên bảo an một chút." Cô giả hoạt, chớp chớp mắt với anh: "Là em đập anh ta một cước nên mặt anh ta mới sưng thành cái bánh nướng đó."

Cô không chỉ cực kỳ cảm kích một lần, nếu như không có lần kích động tùy tiện đó, có lẽ cả đời này, cô vĩnh viễn sẽ không gặp được một người yêu thương và hết lòng bảo vệ mình như vậy.

Anh không giỏi nói chuyện, không thích xa hoa, nhưng lại cho cô một tình yêu đẹp nhất, không cần phải dùng bất kỳ cái gì văn vẻ, hoa mỹ để hình dung hay trang điểm chải chuốt.

***

Hôn lễ sắp sửa bắt đầu. Lúc Thiệu Tây Bội đẩy xe em bé đến trước cửa giáo đường, cô chợt phát hiện Đơn Quân đứng lặng một mình ở cửa. Hình như ông đã đứng ở đây rất lâu, Đặng Di và đứa con trai cũng không có ở bên cạnh.

"Bội Bội." Đơn Quân nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, ông bước tới vài bước, đứng trước mặt cô.

Lòng bàn tay run lên, cô vẫn lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của ông.

"Có thể cho ba nhìn cháu một chút không?" Mái tóc Đơn Quân đã hoa râm hơn một nửa, giọng nói của ông cũng khàn đục, khác một trời một vực với người đàn ông trong trí nhớ của cô.

Cô từng cho rằng mình sẽ không xúc động về quá khứ nữa, nhưng đối mặt với tình cảnh này, cô quả là vẫn làm không được, chẳng thể nhìn ông không chớp mắt rồi lướt qua.

Đơn Quân thấy vẻ mặt cô hồ hững, không phản đối, ông mới từ từ ngồi xuống, ngắm cục cưng đang ngủ say.

Cục cưng còn ngủ say, ông nhìn một lát rồi đưa bàn tay run rẩy vào xe, vuốt ve khuôn mặt của đứa bé một cách dịu dàng.

Thiệu Tây Bội từ trên cao nhìn xuống, trông thấy vẻ mặt và hốc mắt ửng đỏ của ông, cô chỉ biết nhắm nghiền mắt rồi quay mặt đi.

"Bội Bội... Ba rất xin lỗi." Đơn Quân thu tay, môi run nhè nhẹ.

Cuối cùng thì cô cũng nhìn ông một cái thật sâu, không nói gì thêm, đẩy xe em bé lướt qua người ông và đi vào trong giáo đường.

Khoan nói đến tha thứ hay ghi hận, tạm nhắc tới hối hận hay do dự, vận mệnh đã thúc đẩy tất cả chúng ta đi đến nông nổi ngày hôm nay, tránh cũng không tránh được, càng không có cơ hội quay đầu.

Cho dù cô biết từ đầu tới đuôi, ông và cô có cùng huyết thống thì còn phải ngại gì, nhưng xin lỗi, cô không thể chấp nhận những gì đã khắc sâu từ trong quá khứ, sau này cô cũng không còn quan hệ gì với ông nữa.

...

Lúc Cổ Linh Nhan tung bó hoa màu trắng lên thì cũng là lúc chân mây của Dung Tiễn - Dung Lục Lục vênh cao tới trời. Cô huyết sáo với mấy nam nữ độc thân không cướp được hoa rồi xoay người đi đến bên cạnh Cù Giản, ôm lấy cổ tay anh.

Hôm nay, Cù Giản mới xin nghỉ phép ở bộ đội một ngày để về, cả người mặc quân phục chói lọi. Thiệu Tây Bội ở xa nhìn bóng dáng hai người xứng lứa vừa đôi, khóe miệng cô không tự chủ mà nhoẻn thành nét cười.

Sau khi nghi lễ chấm dứt, Đơn Cảnh Xuyên đặc biệt ra lệnh cho xe đón ở cửa để đưa cô về khách sạn. Cô đẩy xe em bé, đi một mình về phía trước. Một hàng cây cao lớn bên ngoài giáo đường lọt vào tầm mắt cô, bóng cây loang lổ trên thân người, tựa như đang che đi cái oi bức giữa hè.

Bên tai cô là tiếng nói cười vui vẻ truyền ra từ bên trong giáo đường, cô chợt nhớ lại tin tức mà buổi sáng, Phó Thiên gọi điện nói cho cô biết.

Chứng cứ vô cùng xác thực, tiền tham ô và cả vụ án tham ô quả thật đều là Phó Chính bị người ta vu oan giá họa.

Từ vài vụ án tương tự đã từng tiếp nhận, Phó Thiên xem chúng như điểm khởi đầu để điều tra, tìm hiểu nguồn gốc rồi mới có thể tìm ra mưu mô ở trong đó và cả mất tích còn thiếu kia.

Nhưng mà thật sự không thể tưởng tượng được... người đã vu oan giá họa cho Phó Chính...

Người đẩy anh vào chỗ bất nghĩa cũng chính là người phụ nữ mà trước kia từng luôn miệng nói rằng yêu anh đậm sâu.

Bởi vì chuyện này, nhà họ Lương chính thức bị cuốn vào khởi tố vụ án để điều tra. Lương Kha sai người động tay động chân vào tài chính nên nhất định sẽ bị truy bắt, mà ba của cô ta là Lương Vũ, cuối cùng cũng bị tra ra đã nuốt nhiều khoản tiền lớn trong vài năm, chính thức bị cách chức, chuẩn bị xử phạt.

Nhà họ Lương đã từng một tay che trời trong giới chính trị của thành phố S, giờ đây hoàn toàn biến mất, không còn để lại dấu vết nào.

Nhờ đó mà từ nay về sau, cho dù sóng gió có lớn đến đâu đi chăng nữa cũng không còn quan hệ với bọn họ. (Thiệu Tây Bội và Phó Chính)

Hiện tại, Phó Chính lựa chọn "bỏ chính theo thương" – bỏ chính trị theo kinh doanh, làm ăn thật đàng hoàng sạch sẽ, không còn bất kỳ vướng mắc vào với giới chính trị nữa. Phó Lăng cũng vì chuyện này mà xin nghỉ hưu sớm, ở nhà để dưỡng tuổi thọ.

...

Thiệu Tây Bội suy nghĩ đến mức say mê, cô đi một hồi mới phát hiện có người đứng nghênh ngang ở cửa, chặn đường đi của cô.

Hình như anh mới chạy vội tới đây, râu trên cằm vẫn còn lộn xộn vì chưa được nhô, quần áo cũng do anh tùy tiện chộp đại, ngay cả cổ áo còn chưa bẻ đàng hoàng.

Mới được rửa sạch tội hồi sáng, bây giờ anh đã đứng trước mặt cô – "hàng thật giá thật". Hai tháng không gặp, ngoài dáng vẻ nghèo túng ra thì anh không có thay đổi nào khác.

Cô nhìn anh bước tới, cúi người chậm chậm rồi bế cục cưng khỏi xe đẩy, học theo dáng vẻ của cô để đỡ đầu cục cưng thật cẩn thận

"Đặt tên cho con là gì, anh đã nghĩ ra chưa?" Cô thu lại vẻ giật mình ban nãy, nhìn anh và con rồi từ từ mở miệng.

"Chưa." Anh nhìn cục cưng trong lòng thật cẩn thận, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên: "Ngay cả giấy chứng sinh* cũng chưa có."

*Giấy làm chứng việc sinh con ở các cơ sở y tế, phải có giấy này mới làm giấy khai sinh được.

Cô cũng không chất vấn, chỉ bình thần mà khoanh tay nhìn anh.

Cuối cùng thì người nào đó cũng không kìm nén nổi nữa, cúi người đặt con vào xe rồi nhìn thẳng vào mắt cô: "Trước tiên đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, sau đó sẽ làm giấy chứng sinh với hộ khẩu."

"Hả?" Cô gật đầu: "Vậy à..."

"Chúng ta về lấy sổ hộ khẩu, đi đăng ký." Anh nhận đẩy xe em bé, định bụng đi tiếp về phía trước.

"Lấy sổ hộ khẩu của ai? Tạm thời em còn chưa tìm thấy cái của mình." Sau lưng anh, cô trả lời thật chậm.

Bị giam cầm hai tháng, rốt cuộc thì người nào đó luôn kìm nén sự khác thường của mình cũng nghiêng rãng nghiêng lợi, trên trán nổi gân xanh.

Thiệu Tây Bội đứng bất động ngay tại chỗ, giọng nói vẫn không nhanh không chậm: "Kết hôn là việc lớn cả đời, gả cho ai... em còn phải suy xét thật kỹ."

Lúc này, Phó Chính ngừng đẩy xe em bé, anh đứng lặng một hồi rồi xoay người đi tới trước mặt cô.

"Em muốn mang con anh đi và gả cho ai?" Giọng điệu của anh không hề tốt, sự hăng hái trong người bỗng chốc cao hơn ngày thường.

Cô nhìn anh sáng giọng và cả mặt mày của anh, trong lòng vừa buồn cười vừa chua chát.

Anh là một người như thế, chưa bao giờ có vẻ mặt dịu dàng với cô, tính tình thất thường, thủ đoạn tàn nhẫn, tâm tư kín đáo, sẽ không để cô nhìn rõ sự quan tâm thấu hiểu hay yêu quý vô vàn.

Có lẽ anh là một người đàn ông mạnh mẽ, nhưng anh không phải một người chồng – người cha dịu dàng nhẫn nại, hòa hảo đúng nghĩa truyền thống.

"Một mình em nuôi con cũng tốt mà." Về mặt cô hờ hững, giọng nói rất dịu dàng.

Phó Chính nhìn cô không chớp mắt, rất lâu sâu, anh mới gằn từng tiếng để gọi tên cô: "Thiệu! Tây! Bội!"

Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt ướt ươn ướt tựa như được bao phủ bởi một màn sương mỏng manh.

"Gả cho anh."

Anh nhìn vào mắt cô, hao hết khí lực toàn thân mới thốt ra được ba chữ kia, giọng nói đã hơi nghẹn ngào.

Mười năm qua, anh đưa em đi khắp địa ngục vực sâu, bây giờ đã là năm thứ mười một rồi, chẳng lẽ em còn không nguyện ý để lòng chẳng màng chuyện cũ, mang tâm thân đầy sẹo ở bên cạnh anh cả đời ư?

Giáo đường màu trắng sừng sững và yên tĩnh ở phía sau, bóng cây để lộ ánh nắng lười nhác. Cô không đáp lại anh, cái nhìn cố chấp, trong trẻo lạnh lùng của anh lọt vào mắt cô, cuối cùng thì cô cũng từ từ rơi lệ.

Phó Chính nắm tay, bước tới và ôm chầm cô vào lòng, cánh tay anh run rẩy ghi chặt cô vào trước ngực mình.

Rõ ràng là mười năm qua anh đã thiếu nợ cô quá nhiều.

Anh chưa từng cho cô một khởi đầu tốt đẹp hoàn mỹ, chưa bao giờ cho cô điều gì quý trọng hay cái gì đó trân trọng mỗi khi nhớ lại. Anh từng dùng mưu kế để đối xử với cô, tra tấn cô, nhìn cô vạn phần thống khổ mà còn tự trấn an chính mình.

Thậm chí cả cuộc đời cô cho đến bây giờ, anh là người đối xử tệ nhất.

Hai tháng không gặp mặt đã khiến anh hiểu rõ thứ khó thoát ra nhất trên thế gian này không phải giam cầm "cường thủ hào đoạt"* mà là nhìn thấy khói thuốc phiện ở phía trước cũng tự động dùng chân để sa vào tay giặc. **

* Cường thủ hào đoạt: Dùng sức mạnh hoặc quyền thế để giành lấy/cướp lấy thứ mình muốn – Dùng sức mạnh quyền thế để giam cầm người khác.

** Có thể ý câu này muốn nói "Thiệu Tây Bội" là người khiến anh không ngừng trầm luân mê say.

Cô dùng mười năm để xâm nhập xương tủy làm anh đau nhức, cuối cùng đổi lấy bệnh yêu vô phương cứu chữa của anh.

Cho dù trong lòng em vĩnh viễn khó có thể quên đi tất cả những gì anh từng gây ra với em, cho dù em không có cách nào tin anh được, nhưng chỉ cần trong tương lai, em cho phép anh được ở bên cạnh, vậy thì nhiều năm về sau anh có thể từ từ chờ em, anh cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

Thiệu Tây Bội, anh chỉ yêu một mình em mà thôi.

Cả cuộc đời này không đổi, đến chết cũng chẳng đổi thay.

(Hết chính truyện)

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ngoại truyện 1 (1)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Báo cáo đội trưởng, đã kiểm tra xong toàn bộ số người bị thương vong, nhân viên bố trí an toàn và nhân viên cứu hộ đều đã đến."

Người đàn ông trẻ tuổi ấy, trên má trái dính đầy máu tươi, cánh tay lại bị thương nặng, tay phải của anh run run rẩy rẩy, giắt súng ở bên hông, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc và bình tĩnh, không hề có một chút hoảng hốt.

"Cả đội kết thúc công việc!" Tiêu An gật đầu nhẹ với cấp dưới đắc lực nhất của mình, vẻ mặt anh lộ ra một chút đau xót.

Sắc trời New York đã dần sáng rõ, thành phố trong buổi sớm mai tựa như sư tử thức giấc. Tiêu An lên xe, cởi chiếc áo khoác nhuộm máu vết thương ở trên lưng, anh hơi mệt trong người, xoa xoa ấn đường (điểm giữa hai lông mày) của mình.

Thật ra nhiệm vụ lần này là đối phó với một băng nhóm buôn bán ma túy xuyên lục địa. Tuy rằng giai đoạn trước, bên anh đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, nhưng khi tập kích đối phương bất ngờ, bọn chúng cũng có phản ứng hết như đã được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh, súng ống đạn dược đầy đủ, cho nên sau khi kết thúc nhiệm vụ, số người thương vong trong đội anh khá là nghiêm trọng.

Đi từ vùng biên giới đến Bộ tổng tư lệnh thì cũng gần tám giờ, dựa theo yêu cầu của anh, hộ lý trên xe chỉ đơn giản giúp anh băng bó miệng vết thương thật chặt. Sắc mặt anh hơi tái nhợt, nhưng anh lại chỉ uống một ngụm nước rồi đi thẳng vào thang máy, lên phòng họp.

"An, ngồi đi." Trong phòng hội nghị, một anh chàng người da đen - cấp trên trực tiếp - Thủ trưởng Kiều chạy ba chân bốn cẳng đến trước mặt Tiêu An, vỗ vỗ cánh tay anh với vẻ quen thuộc thân thiết, đồng thời giúp anh kéo ghế ra ngồi ở vị trí kế bên vị trí Phó.

Tiêu An cười với Kiều, lúc nhìn qua, anh chợt phát hiện tại chỗ ngồi của Phó đội trưởng vốn đã hi sinh ở nhiệm vụ lần trước có một khuôn mặt xa lạ mà anh chưa gặp bao giờ.

Hơn nữa lại còn là khuôn mặt đậm nét phương Đông của một cô gái đáng yêu – điều cực kỳ hiếm gặp ở Bộ tổng tư lệnh.

Kiều và Tiêu An có quan hệ rất tốt. Anh ta ngồi vào chỗ và tròn mắt giả hoạt, trêu ghẹo đồng đội: "Sao thế An, trên mặt cô Khuru có gì mà lại khiến cậu nhìn mê mẩn đến thế?"

Tiêu An nghe anh ta nói vậy mới chợt lấy lại tinh thần, anh thu lại ánh mắt, chỉ gật đầu hờ hững với cô Khuru.

"Các vị, hôm nay họp hội nghị chủ yếu có ba nội dung." Kiều không còn vẻ vui đùa trên mặt, anh ta nhìn khắp các nhân viên cao cấp của Bộ rồi mở miệng nói: "Thứ nhất, điều đáng mừng là vị tướng An "tất thắng" của chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ thành công, tiếp tục xử lý việc khắc phục hậu quả là chuyện quan trọng trước nhất; Thứ hai, chúng ta hãy chào đón thành viên mới – cô Chu, từ nay về sau cô ấy sẽ đảm nhiệm chức vị như An, hợp tác cùng nhau để tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ."

Cô gái này cùng lắm mới hơn hai mươi mà thôi, khuôn mặt trái xoan thon dài, ánh mắt sáng như có thần. Người ta thấy cô đứng lên, cười nói với những ai đang ngồi: "Tôi đến từ Trung Quốc, tên là Khuru Tâm Triệt, mọi người cứ gọi tôi là Khuru, thật là một sự vinh hạnh khi có thể đến đây và hợp tác, trở thành cộng sự với mọi người."

"Khuru không những toàn diện về lực chiến đấu và cách đánh quyết liệt mà còn thông thạo các loại vũ khí cao cấp và trang thiết bị kỹ thuật." Một tràng vỗ tay vang lên. Kiều gật đầu, ý bảo Khuru ngồi xuống, ánh mắt tràn đầy sự khen ngợi: "Bộ phận kỹ thuật riêng có thể tiếp tục trao đổi sâu hơn với cô ấy. Bây giờ chúng ta đến nội dung thứ ba. Từ những thông tin mã hóa được phiên dịch thì hai tháng sau, Caspian – kẻ buôn lậu súng ống đạn dược lớn nhất ở Bắc Mỹ mà chúng ta luôn luôn truy lùng sẽ đến New York để tiến hành giao dịch với một nhóm tông phạm khác, cho nên bây giờ tôi bắt đầu phân công nhiệm vụ."

Sau khi hội nghị chấm dứt, Kiều lại nghiền hóng chuyện bát quái, nở nụ cười chẳng tốt lành gì và bảo Tiêu An đưa Khuru Tâm Triệt đi tham quan các nơi ở Bộ tổng tư lệnh. Trên đường từ phòng họp ra ngoài, dường như Khuru Tâm Triệt có vẻ thoải mái hơn. Cô mở to mắt, đi theo sau Tiêu An, miệng không ngừng hỏi từng vấn đề. Tiêu An kiên nhẫn giải đáp, ngược lại thì cuối cùng cô cảm thấy hơi ngượng ngùng.

"Số người Trung Quốc làm việc ở đây vốn chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nghe nói hai năm trước, anh từng về nước." Ra khỏi phòng lưu trữ số liệu, Khuru Tâm Triệt nhìn không được mà tò mò: "Thật vất vả mới có thể trở về, sao anh quay lại đây thế?"

Phải biết rằng, nếu như anh không được cấp trên cao nhất ở đây tín nhiệm và trao quyền hành, để đảm bảo sự cơ mật và an toàn của tin tức quốc tế thì một người tuyệt đối không được phép ra vào tổ chức hai lần.

Tiêu An trầm ngâm một hồi, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Anh nghiêng đầu nhìn cô, nói không nhanh không chậm: "Cũng không phải nguyên nhân gì lớn."

Cô nhìn khuôn mặt tuần tú của anh một cách nghiêm túc và cẩn thận, hồi lâu sau mới gật đầu, "ừ" một tiếng và không nói gì thêm nữa.

...

Lúc trở về nhà trọ đã là buổi chiều. Khi cởi quần áo ra, Tiêu An mới có cảm giác giống như vết thương được băng bó ở sau lưng muốn nứt ra vậy, con đau nhẹ xen lẫn mùi máu tươi tràn ngập khắp phòng.

Anh vốn định vào nhà tắm rửa ráy một chút, nhưng khi đi tới ngưỡng cửa phòng, anh chợt ngừng lại, bước chân đi vòng lại phòng ngủ, trực tiếp nằm sấp lên trên giường.

Bởi vì tác chiến liên tục, hai ngày qua anh hầu như chẳng chợp mắt. Con buồn ngủ ập tới như dòng sông lấp biển. Anh nhắm mắt vùi mặt vào gối, trong đầu còn hiện liên khuôn mặt xinh xắn của cô gái ban nãy.

Ánh mắt của cô vừa trong trẻo và sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào, cực giống người mà anh chưa từng quên được.

***

Khuru Tâm Triệt quả không hổ là người Trung Quốc thứ hai đảm nhiệm chức vụ cao ở trong tổ chức, chỉ sau Tiêu An.

Mới vào tổ chức hai tháng mà đã nhận nhiệm vụ nhắm vào kẻ buôn lậu súng ống đạn dược – Caspian, cô và Tiêu An phối hợp cực kỳ ăn ý, dẫn người theo và “nội ứng ngoại hợp” dưới tầng hầm ở sông bạc, bắt được tội phạm thành công.

Dưới sự che giấu của đồng bọn, Caspian còn định trốn thoát nhưng cô đã nổ hai phát súng, lướt qua đám người kia một cách chuẩn xác và trúng thẳng vào hai đùi trái phải của Caspian, không sai một chỗ nào.

Lúc cả đội kết thúc công việc, Tiêu An còn cảm thấy hơi buồn cười khi nhìn cô gái ở bên cạnh “sinh long hoạt hổ” (sinh khí dồi dào), lật xem tài liệu giao dịch của bọn tội phạm. Anh nhìn một hồi rồi mở miệng khen ngợi: “Kỹ thuật bắn súng của em rất xuất sắc.”

"Dạ." Khuru Tâm Triệt cười tủm tỉm, quay đầu nhìn anh, hai lúm đồng tiền càng in sâu: “Cũng nhờ thầy của em lợi hại đấy ạ, một tay ông ấy đã dạy dỗ em nên người.”

"Ba mẹ em có ủng hộ một cô gái đi theo con đường này không?" Hiếm khi nào anh có hứng đến thế: “Họ biết em đến đây không?”

"Em không có ba mẹ." Cô lắc đầu, sắc mặt không có sự thay đổi gì lớn: “Từ nhỏ em đã theo thầy, thầy ủng hộ em làm những gì mình thích.”

Tiêu An gật đầu, ánh mắt của anh nhìn cô lại thâm sâu hơn một chút.

...

Buổi tối, Kiều đặt một bàn dài ở quán bar. Cả đội làm xong nhiệm vụ, hầu như tất cả đều có mặt để nâng ly uống rượu chúc mừng. Tính cách Khuru Tâm Triệt sáng khoái, cô sớm đã có quan hệ rất tốt với các thành viên của đội, vung tay chơi bài với tâm trạng tràn đầy niềm phấn khởi hăng hái. Tiêu An đứng ở bên cạnh nhìn họ âm ỉ mà nở nụ cười, lúc nhận điện thoại, anh mới đi tới một chỗ yên tĩnh để nghe.

Khuru Tâm Triệt chơi nhưng vẫn luôn chú ý đến anh. Thấy anh nhận điện thoại xong rồi trở về, vẻ mặt có một chút thay đổi, cô lập tức tách khỏi đám người, đi tới trước mặt anh anh và huơ huơ bàn tay.

"Chơi chung với bọn em không?" Cô cười tủm tỉm, nháy mắt với anh: “Cho anh biết một chút kỹ năng chơi bài của em.”

Về mặt Tiêu An hơi hoảng hốt, anh ngửa đầu uống cạn ly rượu, nhấp môi và nói: “Lần sau đi, anh hơi mệt.”

Cô vốn đang khom người nói chuyện với anh, khoảng cách giữa hai người quá gần nhau. Trong lúc nói chuyện, mùi rượu nhàn nhạt cứ lần lần bên tai khiến cô hơi run sợ, lùi về sau một bước theo phản xạ. Khi quay đầu lại, gò má cô hơi ửng hồng.

Lúc kết thúc thì đã gần khuya, hầu hết thành viên của đội uống đến mức thần trí không rõ ràng, dìu dặt nhau về nhà trong tư thế ngã trái quy phải. Từ lượng của Tiêu An vốn không tệ, nhưng không biết vì sao hôm nay lại ngà ngà say. Khuru Tâm Triệt đỡ anh đi trên đường một đoạn mà bị Kiều trêu chọc một hồi, cô nghiêng đầu hỏi anh: “Nhà anh ở đâu, em đưa anh về nhé?”

Ánh trắng như nước, đôi mắt Tiêu An lại đặc biệt sáng như đuốc cháy. Chỉ thấy anh kẻ sát lại cô một chút, nhưng lại cười rồi cúi đầu rất gần với gương mặt cô.

Khuru Tâm Triệt sợ ngây người, đôi mắt mở to giống như hình ảnh bị dừng trước mặt, chỉ có tay trái của cô đâm vào mặt anh theo phản xạ, nhưng trong nháy mắt đã bị anh nắm lấy thật chặt.

"Anh..." Cô còn chưa nói xong đã bị anh cúi đầu hôn lên môi, khác hẳn vẻ mặt bình thường “quần tử như ngọc” một trời một vực, lời lẽ gian xảo bá đạo kèm theo hơi nóng, hai tay anh mở mắt thắt lưng cô, càng hôn thì hơi thở lại càng nặng nề.

Mặt cô mỗi lúc một đỏ, đến khi biến thành quả cà chua sống cô mới đẩy anh ra, cau mày lại, chỉ tay vào anh một hồi mà chẳng thốt ra nổi một chữ.

Tiêu An thu tay, bình thần và đứng đối diện với cô. Về mặt anh hoảng hốt, không biết anh đang nghĩ gì, giống như anh không hề biết bản thân mình vừa làm gì vậy.

Khuru Tâm Triệt không phải người già mồm cãi láo. Thấy anh không nói, cô cũng không ép buộc, một tay cô lấy điện thoại ra để gọi hỏi Kiều xem nhà

anh ở đâu, một tay cô dùng lực thật mạnh để túm cánh tay anh rồi nhét anh vào xe taxi, đưa tiền cho tài xế chở anh về nhà.

***

Ngày thứ hai, sau khi kết thúc cuộc họp thường kỳ ở Bộ tổng tư lệnh, Khuru Tâm Triệt né tránh ánh mắt của mọi người và chạy cấp tốc vào thang máy xuống lầu dưới, nào ngờ Tiêu An lại phản ứng cực nhanh, gọi với theo cô ở đằng sau, thành ra anh dẫn đầu một bước đến phòng nghỉ.

Tiêu An nhìn thẳng vào mắt cô: “Ngày hôm qua uống say, anh đã làm chuyện thiếu lễ độ với em.”

“... Không quan trọng.” Cánh tay Khuru Tâm Triệt run lên, cô im lặng một hồi lâu mới tiếp tục nói: “Bội Bội... là gì của anh?”

Ngày hôm qua, anh đã lặp lại cái tên này mấy lần, tuy rằng rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe thấy rõ ràng.

Không có cô gái nào không để ý việc đối phương xem mình thành người khác, nhưng cô biết rằng không ai hiểu bản thân cô hơn chính cô. Khuru Tâm Triệt chưa từng trải qua quá khứ như vậy, chỉ để ý hiện tại và tương lai.

Tiêu An nghe cô nói xong, ánh mắt anh hơi giật giật, một hồi sau anh mới cất tiếng cười nhẹ: “Là một cô gái sống rất hạnh phúc, vừa có cục cưng thứ hai.”

Đối với anh mà nói, đó là người từng quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Là người mà cho dù anh kìm nén không gặp vẫn rất khó để quên.

Ngày hôm qua, Dung Tiễn phản chấn gọi điện tới, nói Thiệu Tây Bội mang thai lần hai và sinh được một cô công chúa nhỏ, tiếng ồn từ bệnh viện ở phía bên kia xen lẫn tiếng khóc nỉ non của đứa bé và giọng nói của đám người Cổ Linh Nhan. Anh nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cao hừng của cô ấy (Thiệu Tây Bội) và người kia.

“Anh thích... Phụ nữ đã có chồng?” Khuru Tâm Triệt ngắt ra.

“Trước khi cô ấy có chồng, anh đã thích rồi.” Anh cười tự giễu: “Nhưng vẫn thua ngay từ vạch xuất phát.”

Anh thừa nhận anh chẳng thể tính kế không nghĩ tới hậu quả như người kia, càng không thể sử dụng thủ đoạn gây tổn thương người mình yêu mến như người kia.

Điều quan trọng nhất là cho dù người kia làm ra biết bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ, cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tới ai khác ngoài người kia.

Khuru Tâm Triệt gật đầu, ngồi xuống bên cạnh và đá vào đùi anh, nói: “Đội trưởng Tiêu, một người ngốc một lần trong đời là đủ rồi. Anh phải tin rằng trong mỗi bộ tiểu thuyết, nam phụ tình thâm đều sẽ có chốn dừng chân hạnh phúc!”

Tiêu An bị lời của cô làm cho thuyết phục, mọi cảm xúc tối hôm qua đều tạm thời bỏ qua, anh nở nụ cười rất chân thành.

...

Từng ngày trôi qua thật nhanh, Khuru Tâm Triệt vừa hoàn thành nhiệm vụ vây bắt một gia tộc của thế giới ngầm, cô mới phát hiện đảo mất một cái mà đã qua nửa năm.

Kiều tổ chức một party nhỏ trong nhà, may mà mùa đông ở New York không tính là quá lạnh. Lúc Tiêu An lái xe đi đón Khuru Tâm Triệt, anh chỉ mặc áo lông mỏng manh, khuôn mặt tuấn tú đẹp đẽ giữa màn tuyết trắng nơi ngã tư đường càng tôn lên vẻ dịu dàng và gọn gàng của anh.

Cô vừa lên xe, anh liền thuận tay đưa một ly cao nóng mà mình vừa mua cho cô. Khuru Tâm Triệt nghe lời nhận lấy, ngược mắt nhìn anh rồi cười.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ sát đất của nhà họ Kiều rất đẹp, bà chủ Kiều mang vài món ăn từ phòng bếp lên. Mấy thành viên cực kỳ dũng mãnh trong đội đặc công lại đánh nhau vì một cái đùi gà, cả phòng vô cùng nháo nhột, tràn đầy tiếng nói tiếng cười.

Sau khi ăn xong, Khuru Tâm Triệt bế con gái lớn nhà họ Kiều ở phòng khách và kể chuyện cổ tích. Tiêu An ngồi bên cạnh, chơi Lego với con trai nhỏ nhà họ Kiều. Kiều rửa bát đĩa xong rồi vỗ vai Tiêu An, ý bảo ra ngoài ban công có chuyện cần nói.

“Cậu và Khuru rất xứng đôi.” Anh chàng da đen cất tiếng sang sảng, giọng nói tay cái lên: “Người Trung Quốc nói thế nào nhỉ? Trai sắc gái tài?”

“Là trai tài gái sắc.” Tiêu An rất mừng bởi lần nhắc đến tiếng Trung một cách ngẫu hứng của Kiều: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Kiều cười hi hi, còn định nói gì đó thì chợt thấy Khuru Tâm Triệt vốn đang kể chuyện say sưa đột nhiên đứng dậy. Tiêu An thấy thế cũng ngây ra, anh vội đi đến bên cạnh cô và hỏi: “Sao vậy?”

“Thầy em...” Cô nắm chặt di động, vẻ mặt chưa bao giờ hoảng sợ đến thế: “Thầy em vừa được đưa tới bệnh viện...”

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Ngoại truyện 1(2)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Ngày hôm đó, máy bay đến thành phố S trong cơn mưa dầm dề miền, gió rét lạnh chua chát, Khuru Tâm Triệt không còn nụ cười thường nở trên môi, vẻ mặt cô khá hoảng hốt.

Tiêu An cởi áo bành tô khoác lên người cô, ôm vai cô rồi đỡ cô vào trong taxi.

Thầy của Khuru Tâm Triệt kiểm tra sức khỏe, phát hiện bệnh ung thư phổi nên phải nhập viện. May là mới ở giai đoạn đầu, bây giờ chỉ cần kết hợp thuốc bắc, trị bệnh bằng hóa chất và tiến hành phương pháp trị liệu.

"Thầy em sẽ không sao đâu." Anh nhìn mặt cô, giọng nói vừa bình tĩnh vừa dịu dàng.

"Em biết." Cô mấp máy môi: "Thầy là người kiên cường nhất trong số những người em gặp, cho dù đau hay bệnh nặng, ông ấy cũng có thể chịu đựng."

Cả đời này, thầy là người thân duy nhất đối xử tốt với cô. Từ nhỏ, ông không những dạy cô phải có bản lĩnh mà còn dạy cô rằng điều đáng quý nhất trên thế gian chính là sự ân nhân, nghị lực bất khuất và lòng trung nghĩa.

"Lần này anh đã xin phép Bộ tổng tư lệnh nghỉ một tháng, đợi tình hình của thầy em ổn định rồi chúng ta sẽ lại về, không vội." Anh gật đầu, nói không nhanh không chậm.

Khuru Tâm Triệt lấy lại bình tĩnh, quay đầu qua liếc anh một cái. Một hồi sau, cô đưa tay nắm chặt bàn tay anh.

...

Người nằm trên giường bệnh là ông lão khoảng tầm sáu mươi tuổi, tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng gân cốt còn rất khỏe mạnh. Nhìn thấy Khuru Tâm Triệt, cả người ông liền chấn động, chòm râu run rẩy, mất một hồi lâu mới gọi một tiếng "Khuru Nhi."

Lúc bước vào phòng bệnh, mắt của Khuru Tâm Triệt đỏ hoe, vừa nghe giọng khàn khàn của thầy, tầm mắt cô đã trở nên mờ hồ, nhưng cô vẫn mạnh mẽ, cố nhịn không khóc, bước vài bước rồi xuống quỳ xuống bên cạnh giường.

"Thầy ơi."

Cô thốt ra hai chữ rất rõ ràng. Ông lão nhìn cô gái bé nhỏ quỳ trước mặt, đôi mắt ông khẽ gạt mấy cái, một hồi sau ông vươn đôi tay run rẩy để kéo cô lại gần giường bệnh.

"Lớn tuổi rồi, sinh bệnh cũng là chuyện thường thôi. Đợi lát nữa cô con đến (vợ của thầy) mà nhìn thấy dáng vẻ thế này, hẳn là cô sẽ nghĩ thầy la mắng con đấy."

Khuru Tâm Triệt thấy ông lão có ý nói một cách thoải mái thì cô không nói thêm gì nữa, chỉ bảo rằng: "Thầy ơi, lần này con về nghỉ phép một tháng, đợi lát nữa cô tới, con sẽ quần lấy cô để lấy canh uống."

"Được." Ông lão cười cười, gật đầu, ánh mắt lướt qua người đang đứng sau lưng cô.

"Chào bác Khuru ạ." Tiêu An bước lên phía trước, cúi đầu chào ông lão rất cung kính: "Cháu là bạn của Khuru Nhi."

Biệt danh này bị anh kêu rõ như thế, tất nhiên là có ý gì đó hơn cả con rể gặp bố vợ, Khuru Tâm Triệt không dám ngắt đầu nhìn ông lão, chỉ dám nghiêng mặt qua căn cứ môi.

Ông lão Khuru liếc nhìn vẻ mặt của học trò do một tay mình nuôi lớn, vừa thấy một cái ông đã hiểu ngay, ông nhìn Tiêu An thật cẩn thận rồi gật đầu, sau đó trò chuyện vài câu với Khuru Tâm Triệt.

Lúc ra khỏi bệnh viện thì trời đã sẩm tối, hai người không mang theo dù, đường từ bệnh viện về khách sạn thì mưa rơi xối xả. Cả buổi chiều, sau khi thảo luận với bác sĩ về tình hình của thầy Khuru xong, tâm trạng Khuru Tâm Triệt trở nên rất tốt. Cô đi được vài bước rồi bầy trò nghịch ngợm, đá một cái vào vũng nước đọng khiến nước hắt lên mặt chân Tiêu An.

Anh bị trúng chiêu của cô nhưng cũng không giận, mãi đến khi vào phòng đóng cửa lại rồi anh mới nhanh chóng ra tay từ phía sau, hai tay anh bắt chéo cổ tay cô ra sau lưng.

Khuru Tâm Triệt không dự đoán được anh sẽ dùng đến chiêu này nên trở tay không kịp, bị anh ôm chặt vào trước ngực, đôi chân định dùng lực cũng bị anh ghim chặt. Cả người cô rướn lên phía trước, phần ngực hơi nở ra, cô thở hổn hển và quay đầu nhìn anh, tròn mắt cả mắt: "Buông ra!"

Tiêu An cười nhạt, nhanh chóng xoay người cô lại: “Em được phép đánh lên anh mà lại không cho anh đột kích à, hả?!”

Trong lúc nói chuyện, hơi thở anh phả vào mặt cô, ánh mắt trở nên mê hoặc. Khuôn mặt cô ửng đỏ, giọng nói lắp bắp: “Trong người khó chịu... Em... Em muốn đi thay quần áo...”

Ý cười của anh càng đậm sâu, anh xoay người cô lại và để cô tựa vào sau cánh cửa.

"Tiêu An." Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh mỗi lúc một tiến gần mà tim đập vang như sấm dậy, cố gắng giả bộ bình tĩnh và nói: “Hồi chiều... anh giới thiệu bản thân với thầy em như thế nào?”

Nếu lần đầu tiên say rượu rồi cưỡng hôn cô là ngoài ý muốn, vậy thì bây giờ, lần thứ hai này là gì đây?

"Nói ít đi vài chữ." Anh nhìn đôi môi xinh xắn của cô, ánh mắt chợt trở nên âm u rồi cúi đầu hôn xuống.

Phía sau là ván cửa lạnh lẽo, phía trước là lồng ngực cường tráng, quần áo dính nước trên thân thể khiến hai người cực kỳ khó chịu, nhưng lại chẳng có ai bận tâm.

Nụ hôn của anh dần chuyển đến vành tai cô, một tay anh giữ chặt thắt lưng cô, một tay tham lam mò vào trong áo, từ từ mò đến phía trước. Khuru Tâm Triệt nắm lấy ngay càng bị anh nắm rồi hướng về phía trước, cánh tay Khuru Tâm Triệt vòng quanh cổ anh mỗi lúc một chặt, trán ra dần dần rịn ra mồ hôi.

Bản tính trời sinh của đàn ông là vậy, tất nhiên là lính mới cũng hiểu được rất nhanh. (Ý nói bản tính cảm thú của đàn ông nó vậy rồi, cho dù người mới... chắc anh này còn sạch, cũng sẽ lĩnh hội cực nhanh)

Phản thân thể phía trên của cô đã lộ ra bên ngoài, chỉ còn chiếc áo ngực mỏng manh. Một tay Tiêu An xoa bóp bầu ngực nõn nà của cô, xoa không mạnh không nhẹ, toàn thân anh kề sát trước người cô, hầu như không có một khe hở nào. Cô ngửa đầu đón nhận nụ hôn nóng rực của anh, chịu đựng hơi thở dốc bên môi, cảm nhận được vật cứng rắn nóng bỏng nào đó ở trước bụng mình.

Tiêu An thấy hai mắt cô mê man, càng lúc càng trầm luân vào, anh đưa tay ra sau lưng cô, mò từ ngoài quần jeans mò vào.

Lòng bàn tay tiếp xúc chỗ trắng mịn, Khuru Tâm Triệt có cảm giác bàn tay anh càng lúc càng đi xuống và đã tìm được chỗ ẩm ướt của cô, thân thể chưa bao giờ dính lấy tình dục bỗng nhiên run rẩy một cách lợi hại.

Anh vốn là “tên đã lên dây nhưng chưa được bắn đi”, nhưng khi nhìn thấy khoe mắt cô có nước đọng, ánh mắt cô lại ngây ra, anh bỗng kìm nén bản thân lại.

"Đi tắm rửa đi." Anh rút tay lại, nhặt áo khoác trên đất rồi khoác lên thân thể trần trụi của cô, cúi đầu hôn nhẹ lên mắt cô, hơi thở bình thản như cũ: “Tại anh nóng vội quá.”

Cô cũng có thể cảm giác được cơ bắp trên người anh đang ở trạng thái căng thẳng nên cắn môi, định đưa tay kéo anh lại, nào ngờ anh lại ôm cô vào lòng rồi đưa đến phòng tắm, giúp cô lấy khăn tắm và đóng cửa ngoài lại.

Khuru Tâm Triệt tựa vào cạnh bồn rửa tay, nhắm chặt mắt lại.

Không phải cô không đồng ý cho anh, mà là cho dù ở thời khắc lửa cháy nóng rực, cô vẫn có thể thông qua ánh mắt anh, cảm thấy dường như anh đang nhìn người khác.

Tiêu An đi đến bên cạnh, mở cửa sổ ra, để cho gió lạnh ở ngoài thổi vào người, khó khăn lắm mới bình tĩnh được một chút.

Về mặt của Khuru Tâm Triệt chẳng khác nào về mặt của cô ấy... khi nằm ở dưới thân anh.

Đó là khoảnh khắc gian nan nhất cả đời này của anh, cho dù bản thân đã yêu đến tận cùng, anh cũng vĩnh viễn không miễn cưỡng ép buộc cô một cách quyết liệt, khiến cô hận mình suốt đời.

Đúng là anh vẫn còn rất sợ, đi quanh đi vòng mà vẫn chưa thoát khỏi ngõ cụt.

***

Sau ngày hôm ấy, bầu không khí giữa hai người luôn có gì đó kỳ lạ - nói không được mà hiểu cũng chẳng rõ. Khuru Tâm Triệt vẫn vào bệnh viện mỗi ngày như thường lệ, Tiêu An theo cô vào trong ra ngoài, chẳng hề nói lời nào. Lúc cả hai ở riêng với nhau đều yên tĩnh, không trao đổi gì nhiều.

Khuru Tâm Triệt ngồi trong phòng bệnh và nói chuyện với vợ chồng thầy Khuru, Tiêu An nghe điện thoại của Bộ tổng tư lệnh xong mới trở về. Ánh mắt anh vừa nhìn thoáng qua, bước chân bỗng dừng khựng xuống.

Cách đó không xa là một người phụ nữ trẻ tuổi dẫn theo một đứa bé trai ngồi yên trên băng ghế dài. Đứa bé quay qua, khuôn mặt nó rất đẹp, hình như chỗ khuyết tay bị thương nên được băng vài quần quăn.

"Nam Nam." Người phụ nữ vỗ vai con: "Ba ba sẽ đưa em gái tới nhanh thôi, con đừng gấp."

Đứa bé trai bấu môi không nói gì.

Lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra. Một người đàn ông với vẻ lạnh lùng bế một bé gái khoảng hơn một tuổi bước thẳng tới trước mặt người phụ nữ và bé trai kia. Sau khi đứng lại, anh ta mới nói bằng giọng điệu cứng rắn: "Phó Căng Nam!"

Ngón tay của bé trai giật giật: "Ba ba."

"Bản thân gây rắc rối, chỉ vì vết thương nhỏ ở cánh tay thôi mà còn muốn tất cả mọi người đến hầu mình à?" Người đàn ông nhìn con mình với vẻ mặt chẳng có tí cảm xúc nào: "Mẹ con vừa mới sinh em gái không bao lâu, cần phải tỉnh dưỡng nghỉ ngơi, con hiểu chứ?"

"Phó Chính." Lúc này, người phụ nữ mới dè dặt đứng dậy, bề cục cựa hết như búp bê trong tay chồng mình thật cẩn thận: "Anh đừng hung dữ với nó, việc bị xe đẩy đâm vào là do đứa nhỏ khác, không phải lỗi của Nam Nam."

"Con trai mà từ nhỏ đã yếu ớt như vậy, sau này sẽ làm nên thành tựu gì chứ?" Người đàn ông nhìn vợ không chớp mắt, nói với con trai bằng giọng lạnh lùng: "Bản thân tự giải quyết được việc nào thì đừng phiền đến người khác việc đó."

Đứa bé tên Phó Căng Nam ngẩng đầu lên nhìn ba, một hồi sau mới khẽ nói: "Con biết rồi."

Người đàn ông mấp máy đôi môi, sau đó ôm chầm lấy vợ và đưa cô vào thang máy. Đứa bé trai cắn răng ngồi trên ghế, uất nghẹn một hồi rồi cũng ba chân bốn cẳng chạy theo.

Tiêu An nhìn bóng lưng một nhà bốn người rời đi, mãi đến khi Khuru Tâm Triệt đi ra khỏi phòng bệnh mà anh vẫn chưa phát hiện.

"Là cô ấy ư?" Khuru Tâm Triệt đi đến bên cạnh anh, nhìn theo ánh mắt anh, giọng nói của cô có vẻ mơ hồ.

"Ừ." Tiêu An gật đầu, mãi đến khi bóng lưng Thiệu Tây Bội biến mất hoàn toàn trong thang máy thì anh mới giật mình và lấy lại tinh thần: "Em đói không, mình đi ăn cơm nhé?"

Trong lòng Khuru Tâm Triệt hơi đau, một hồi sau, cô yên lặng gật đầu.

***

Sức khỏe của ông lão Khuru có tiến triển tốt và rất ổn định. Dựa theo kế hoạch ban đầu, Khuru Tâm Triệt và Tiêu An về New York rồi trực tiếp đi tới Bộ tổng tư lệnh, tham dự hội nghị mở màn chiến dịch vây bắt tên trùm ma túy nguy hiểm nhất miền nam nước Mỹ.

Nhiều lần nhắm vào nhân vật nguy hiểm này, tổ chức đều phải tuyên bố nhiệm vụ thất bại. Lần này xem như là chiến dịch ác liệt nhất mà tổ chức phải đối mặt trong mấy năm gần đây, thậm chí Kiều phải ra lệnh đánh thắng không lùi.

Toàn bộ quá trình lên vào, cả đội đều duy trì sự cảnh giác cực kỳ cao độ, nhưng do căn cứ của kẻ địch, trông qua thì có vẻ được phòng bị nghiêm ngặt nhưng sự thật là nội bộ tự mãn nên lơ lỏng việc phòng vệ, cho nên cuối cùng, cả đội tấn công thẳng vào và giết chết khi đối phương còn chưa kịp trở tay.

Vốn dĩ sẽ toàn thắng mà trở về, nhưng mấy ngày nay, tâm trạng của Khuru Tâm Triệt không được tốt, do đó trong lúc vây bắt kẻ địch, tinh thần của cô cực kỳ hoảng loạn. Tên trùm ma túy bị buộc đến đường cùng, gã kịp nhìn thấy ánh mắt cô run run nên đã vội vàng bắn một phát súng về phía ngực cô với tốc độ cực kỳ nhanh.

Tiêu An đã sớm để ý cô, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, anh nghiêng người nằm xuống và đẩy cô qua bên cạnh thật nhanh.

Tiếng súng vang dội qua đi, tên trùm ma túy lập tức bị mấy thành viên của đội khóa chặt tay ở phía sau, hoàn toàn không thể động đậy. Chỗ vai trái gần lưng của Tiêu An trúng một phát súng, sắc mặt anh tái nhợt và ngã xuống trước mặt Khuru Tâm Triệt.

...

May mà nhiệm vụ vẫn được hoàn thành một cách viên mãn. Tuy nhiên, vết sẹo cũ và vết thương mới đồng loạt phát tác, tình trạng không mấy lạc quan. Cả ngày trời, hầu như Khuru Tâm Triệt không ăn nửa miếng cơm, không uống một ngụm trà, chẳng ai khuyên cô được.

Sáng ngày thứ hai, cuối cùng thì anh cũng tỉnh lại. Khuru Tâm Triệt đỏ hoe cả mắt. Cô dựa vào đầu giường, tay chọt run lên rồi ngã ngổ xuống đất.

"Khuru Nhi." Giọng anh rất khàn, đôi môi tái nhợt nhưng khuôn mặt vẫn dịu dàng như ngày thường.

Từ trước đến giờ, Khuru Tâm Triệt đều cho rằng bản thân kiên cường, nhưng đến khi nghe anh gọi hai tiếng ấy, nước mắt cô bỗng nhiên rơi xuống.

Cô từng nghĩ cả đời này anh sẽ vì người phụ nữ kia mà sống, nhưng cuối cùng anh không màng tính mạng của mình để cứu cô thoát khỏi cảnh nguy hiểm.

"Tiêu An." Cô nắm chặt lòng bàn tay, từ từ nắm lấy bàn tay của anh đang đặt ở trên chân: "Em nợ anh một mạng."

Anh vừa mới đi dạo trước Quỷ Môn Quan, bây giờ lại nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của cô, bỗng nhiên cảm thấy mình mất đi một phần sinh mạng nhưng lại nhìn được sự đáng yêu.

"Em không dùng sinh mạng để hoàn trả, vì em muốn giữ nó lại."

Giữ để mãi mãi ở bên cạnh anh.

Em không cầu anh quên được cô ấy, chỉ cầu anh có thể tự tay đặt dấu chấm cho đoạn đường đã từng đi qua, cho phép em ở bên cạnh anh suốt đời.

Em chưa từng cầu anh "tình căn thâm chủng" (rễ tình đâm sâu).

Anh nhìn khuôn mặt sạch sẽ tràn đầy khí khái hào hùng cô gái này, ý cười trong mắt ngày càng dày hơn.

"Tuyên thệ trước bia tưởng niệm anh hùng à? Anh chưa có chết đâu."

Hiếm khi anh đùa thoải mái và nhàn hạ như vậy, ánh mắt cô lại càng đỏ hoe: "Anh có đồng ý không?"

Cô hỏi liền như vậy mà mãi chẳng nói ra chủ đề chính, hơn nữa còn cố tình trốn tránh với anh. Trái tim Tiêu An mềm hẳn đi, anh yên lặng nắm lấy tay cô, từ từ phủ kín mu bàn tay.

"Được."

Cho dù anh không có cách nào để quên đi chuyện cũ về một người đã ở trong lòng anh nhiều năm như vậy, nhưng anh đồng ý với em. Những ngày còn lại, anh sẽ để em ở bên cạnh anh.

Quá khứ phức tạp và tương lai vô vọng đều đã kết thúc rồi, anh nguyện xả thân liều mình vì em trên con đường gian nan gập ghềnh này, tuyệt đối không bao giờ từ bỏ.

Tác giả có chuyện muốn nói: Nam phụ Tiêu An tình thâm và Khuru Nhi sẽ mãi mãi hạnh phúc ^^

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Ngoại truyện 2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Nam Nam, mẹ con về rồi nè, mau tới chào mẹ nào!"

Cố Linh Nhan bước qua cửa, vừa ngân nga câu hát vừa ngó xung quanh để tìm người.

"Phó Cầm Nam, nếu con không ra thì mẹ sẽ bảo ba con tết mông con đấy!" Thở lồng xù nhú mầy, không chút do dự mà bắt đầu đắc ý, cho rằng mình đã nắm được chuỗi của đối phương.

"Mẹ."

Lúc này, cuối cùng thì Phó Cầm Nam cũng bước chầm chậm ra khỏi phòng ngủ, khuôn mặt hết như được đúc từ một khuôn với ba nó.

Cố Linh Nhan – tự khoe rằng mẹ là người đẹp nhất trên toàn thế giới – nhìn đứa bé xinh đẹp ở trước mặt mà tâm trạng càng thêm vui vẻ, ai ngờ Phó Cầm Nam chẳng đợi cô mở miệng lên mặt, nó đã thốt ra một câu lạnh nhạt: "Chỉ có cậu nghe mẹ thôi, ba con không có đâu."

Cố Linh Nhan ở vai về anh trai – chị dâu, cho dù sống chung dưới một mái nhà như trước thì cô vẫn tránh em chồng (Phó Chính) còn không kịp, bây giờ lại bị đầu củ cái nhỏ này nói thẳng không hề lưu tình, dĩ nhiên là cô xù lông rồi.

"Thằng nhóc Phó Cầm Nam hư đồn này! Con đúng là giống hệt ba con, đều là đồ cặn bã! Hoàn toàn là một cặn bã nhỏ!"

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ. Cố Linh Nhan nói hết một tràng, nhìn Phó Cầm Nam im lặng mà cô thấy trong lòng sáng khoái không ít, nhưng khi cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy Phó Chính bế hòn ngọc quý trên tay – Phó Thiên Vân, đi ra khỏi phòng sách với khuôn mặt không cảm xúc.

Mặt mầy Phó Chính vẫn cứ không cảm xúc như ngày thường, âm u có một không hai. Răng nanh răng cửa của Cố Linh Nhan run hết cả lên, vì giữ hình tượng mà cô phải cố giả bộ bình tĩnh và hỏi Phó Cầm Nam: "Nam Nam... Mẹ con đâu?"

"Đang ngủ ạ." Phó Căng Nam ngồi xuống ghế sofa, ung dung cầm lấy chiếc xe đẩy đã được lắp ráp một nửa.

"Sắp đến giờ ăn cơm tối mà sao cô ấy còn ngủ?" Cô Linh Nhan than thở, cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, Phó Căng Nam mới ngẩng đầu, đưa mắt nhìn ba mình với vẻ hồ hững.

Phó Chính bế Phó Thiên Vãn ngồi xuống bên cạnh, tay anh gõ nhanh trên laptop để xử lý một số mail, đuôi mắt vẫn để ý xem con trai đang làm gì.

"Cậu."

"Đậu đậu... " (Phó Thiên Vãn nói chưa rõ ấy mà)

Cửa nhà chợt mở ra, Đơn Cảnh Xuyên tan tằm về nhà, trong tay cầm theo mấy món gì đó mà anh mua cho hai bạn nhỏ, đồng thời nghe được cháu trai và cháu gái lên tiếng chào đón mình.

"Nam Nam." Đơn Cảnh Xuyên đóng cửa lại, bước vào phòng khách, đưa thứ đang cầm trên tay cho Phó Căng Nam: "Mợ con đâu?"

"Đi toilet rồi ạ." So với ba mình, ngược lại thì Phó Căng Nam thân với cậu hơn một tí. Bé trai năm tuổi nhận được mô hình mới mà Đơn Cảnh Xuyên mua về, cuối cùng trên mặt nó cũng hiện lên vẻ vui sướng: "Cảm ơn cậu."

Đơn Cảnh Xuyên xoa đầu Phó Căng Nam, đặt túi đồ mà mình mua cho cháu gái lên bàn trà.

"Đậu đậu..." Phó Thiên Vãn nằm trong lòng Phó Chính chợt vươn tay ra, vẫy vẫy Đơn Cảnh Xuyên.

Phó Chính đẩy mắt kính, đặt laptop sang một bên, đứng dậy đặt Phó Thiên Vãn vào tay Đơn Cảnh Xuyên thật nhẹ nhàng.

"Cậu giữ Vãn Vãn, tôi đi gọi cô ấy xuống ăn cơm tối."

Bạn nhỏ Phó Thiên Vãn chẳng hề có chút cảm giác lưu luyến nào với ba ruột của mình, ngược lại còn ôm chặt lấy cổ người cậu Cục trưởng anh tuấn mặc đồng phục cảnh sát, sau đó còn hôn một cái lên mặt anh.

Đơn Cảnh Xuyên được đôi môi thơm của công chúa nhỏ hôn, vẻ mặt anh tràn đầy vui sướng. Anh gật đầu với Phó Chính, dáng vẻ nghiêm nghị cũng bị đứa bé bảo bối trong tay làm cho mềm đi. Hơn nữa, anh và Cô Linh Nhan cũng chuẩn bị có con, sợ rằng đến lúc đó, hai người đều sẽ ngậm trong miệng cũng lo lắng đủ đường*. (ý nói đứa con sắp tới)

Bạn học Phó cận bã, khó chịu, biến thái đang bước đi từng bước nhưng không quên nhìn con gái đang cười khanh khách trong lòng cậu của nó, vẻ mặt bạn học Phó hơi tủi hờn rồi.

***

Nói thế nào thì Phó Chính như thế này, tuyệt đối sẽ không để bản thân mình chịu thiệt thòi. Vì thế, bị con trai và con gái xa cách, đương nhiên là anh sẽ đòi lại gấp bội trên thân thể của bà xã rồi.

Bây giờ đã đóng cửa tiệm thú cưng, Thiệu Tây Bội ở nhà, dốc lòng vì hai đứa con. Nào ngờ buổi chiều, Phó Chính trở về công ty sớm hơn thường lệ, đặt con gái ngồi vào ghế thiếu nhi bên cạnh Phó Căng Nam, sau đó trực tiếp ôm bà xã vào phòng ngủ trước mặt hai đứa nhỏ.

Thiệu Tây Bội bị anh luyến "vào ra" một hồi đã ngủ say trên giường. Lúc Phó Chính mở cửa bước vào, cô vẫn còn chìm trong giấc mộng.

Rèm cửa sổ chỉ kéo khoảng một nửa, ánh sáng nhờ nhờ chiếu vào bên trong, đồng tử trong mắt lại phản xạ ánh sáng, anh chợt phát hiện tám gương sát đất thật lớn được đưa tới vào ngày hôm qua, khỏe mỗi anh khẽ nhón lên.

"Dậy nào." Anh đi đến bên giường, xóc chăn một tí, hai tay bế cô ngồi dậy thật thoải mái.

Thiệu Tây Bội bị đánh thức, mắt vẫn còn mơ mơ màng màng, trên người lại không có chăn cũng không có vật gì che thân. Cô vội tỉnh táo, mặt đỏ hết cả lên và thúc giục con sói háo sắc kia: "Quần áo!"

Trong lòng Phó Chính sớm đã tính toán "làm đi làm lại" cô nhiều lần, anh đâu có để ý cô đang nói gì đâu, chỉ bế cô đặt lên mặt gương rồi nhanh chóng cời áo ngủ ra, trải nó xuống dưới lưng cô. Đùi anh chen lách, đồng thời đẩy cô lên.

"Anh!" Bây giờ thân thể cô vẫn còn bần rần. Thấy anh mím môi không nói chuyện, động tác lại vừa mạnh mẽ vừa rõ ràng thì cô đã hiểu anh muốn làm gì, chỉ đành duỗi cánh tay không con sức để đẩy anh: "Sắp ăn cơm rồi, Nam Nam và Vãn Vãn..."

"Mặc kệ bọn nó, có Đơn Cảnh Xuyên giữ hộ rồi." Người ba vô lương tâm bắt đầu cời quần, chỗ ấy căng ra, chỉ chỉ vào bụng cô: "Có người sẽ giúp em ăn no."

"Lưu manh!" Thiệu Tây Bội nhìn khuôn mặt lạnh lùng đầy sắc dục mê người của anh mà thở chẳng ra hơi: "Rõ ràng anh không cần ăn cơm, không cần ngủ nữa mà! Cả ngày anh chỉ biết mỗi chuyện "đâm xuyên" thôi!"

Sao lại có người tình tròng lên nảo cả ngày như anh vậy chứ? Tìm được cơ hội là nghĩ tới ép buộc cô, sớm hay muộn cũng khiến hai quả thận mệt thôi!

"Nếu em đồng ý, anh có thể phối hợp." Người nào đó nhìn vợ đẹp, vẻ mặt càng thêm chế nhạo. Anh cúi đầu, ngậm chặt bầu ngực tuyết trắng của cô.

Phòng ngủ cách phòng khách không xa, cô cố kìm nén tiếng la hét, nhìn anh cả răng nhanh nhè nhẹ dọc theo bầu ngực tuyết trắng rồi ngậm chặt đỉnh nhũ hoa đỏ hồng, trong lúc mát còn phát ra tiếng. Cùng lúc đó, tay của anh cũng không nhàn rỗi, ngược lại còn dùng lực lớn xoa ngực cô, bầu ngực trắng màu tuyết bị anh xoa bóp bỏ bừa cả lên.

Sau lưng Thiệu Tây Bội là mặt gương lạnh lẽo, mà dưới bụng cô là vật cứng rắn của anh... Phó Chính ngẩng đầu khỏi bầu ngực tuyết trắng, nhìn dáng vẻ thờ đốc, nhếch môi yêu kiều của cô, anh bắt đầu tách hai chân cô ra hai bên hông mình, hung hăng đi vào từ phía dưới, xông pha quyết liệt.

Cô bị đỉnh gây mạnh mẽ của anh dùng lực tấn công quá mạnh, sau lưng lại chạm vào mặt gương, hầu như khắp người tê rần, nhưng anh lại hưng phấn đến tột cùng, nâng bờ mông xinh đẹp của cô lên lên xuống xuống như động đất, thậm chí còn có ý định phá hư nó.

"Ừm..." Cô không còn sức phản kháng, tự động dùng sức hút lửa nóng của anh, thủy triều ái tình liền tiếp nổ mạnh trong đầu và biến thành cơn quay cuồng: "Nhẹ chút..."

Phó Chính nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của cô, vật nào đó lại căng thêm một vòng trong thân thể cô, đụng lên đụng xuống mấy cái. Giọng anh vừa khàn vừa rét lạnh: "Sâu thêm tí nữa thì em mới no được."

Ngày thường anh nói kiêu lời, nhưng vào những lúc này lại nói tục quá nhiều. Thiệu Tây Bội cắn môi, không thêm để ý tới anh, hai tay cô chỉ vòng qua cổ anh và dùng đưa người theo động tác, hừ mấy tiếng rất nhẹ.

Người nào đó động đậy mấy cái mà chưa đã ghê, bây giờ lại đỡ cô nằm xuống mặt gương rồi úp người cô lại, một tay anh nâng đùi cô lên, một tay dùng sức đẩy vật ấy sâu vào cơ thể cô một lần nữa, để lưng cô tựa sát ngực mình, anh chỉ việc "đi vào" hung hăng từ đằng sau mà thôi.

Vốn dĩ với tư thế này sẽ vào rất sâu, cô trúng mấy cái đã không nhịn nổi nữa, nào ngờ Phó Chính lại chống khuỷu tay lên mặt gương để cô nhìn thẳng vào đấy, đối diện với khuôn mặt mình.

Cảnh tượng trong gương cực kỳ khó coi. Cô chỉ nhìn thấy thân thể trần trụi, hai chân mở rộng, phía dưới vừa nuốt vừa nhả anh, lớp thịt non tiến lui khi anh vừa vào vừa ra, chất dịch dính ngấy cũng dựa theo động tác mạnh yếu của anh mà dính một ít lên người cả hai và trên sàn.

Thị giác và cảm giác trong thân thể được tiến hành một cách đồng bộ, cô không cất nổi một câu hoàn chỉnh nữa. Phó Chính nhìn từ trên xuống dưới thân thể cô trong gương, bầu ngực tuyết trắng đang dùng đưa, chỗ đang nuốt anh dường như đã bị kéo thành một đường thẳng mềm mại thật nhỏ. Ánh mắt anh ngày càng đỏ, động tác va chạm trên người cũng ngày càng mạnh hơn.

Đi vào thật hung ác, rút ra, lần sau nhanh hơn lần trước. Thiệu Tây Bội đành phải nhắm mắt lại, cả người sợ run, ngón tay cô bấu vào anh và cố gượng dựa nhưng chỉ nghe thấy tiếng thân thể va chạm vào nhau kịch liệt.

"Xin anh... Đừng..." Cô đỏ hoe mắt, không ngừng rơi lệ. Phía dưới bị đâm đau đớn, miệng nhỏ bị sưng phồng lên.

Nào ngờ động tác của anh chẳng chậm lại chút nào. Từ phía sau, anh đi vòng vòng để đánh ngược lên. Lưng cô dính sát vào lồng ngực đầy mồ hôi của anh, hai chân bị anh nâng lên và cầu đến mức xanh tím, nơi đó bị đánh phá, hoàn toàn chỉ biết hấp thụ theo phản xạ nữa mà thôi.

"Thật sự đau quá..." Thiệu Tây Bội bật ra tiếng nức nở, mãi đến khi cô cảm thấy mình sắp ngất đi, anh mới dùng lực chọc vào chỗ sâu nhất rồi rút ra, bắn... ngay trên mặt gương.

Người nào đó được thỏa mãn vì ăn no, nhưng người trong lòng của người đó lại hít thở khó khăn. Phó Chính bế Thiệu Tây Bội vào thẳng phòng tắm, nhìn xung quanh rồi đóng cửa lại.

***

Lúc hai người ra khỏi phòng ngủ thì bữa cơm tối đã gần kết thúc. Đơn Cảnh Xuyên đang đút cơm cho Phó Thiên Vãn. Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của em họ, ánh mắt anh trở nên nặng nề và quét qua Phó Chính.

Thiệu Tây Bội ngồi xuống bên cạnh Phó Cảnh Nam, nhìn con trai yên lặng ăn cơm mà thấy lòng mình mềm cả đi, cô đưa tay xoa đầu nó.

"Mẹ ~" Phó Thiên Vãn thấy cô tới vội đẩy thìa cơm mà cậu đút sắp tới miệng mình, làm nũng với mẹ: "Ôm..."

Kẻ ác nào đây vừa hành hung người ta xong, biết tình trạng hiện tại của bà xã mình, nếu Tiểu Thiên Vãn quay tới quay lui trên người cô thì cô sẽ càng khó chịu hơn.

Thiệu Tây Bội định đứng dậy bế con thì Phó Chính đã ngăn lại, chỉ thấy anh buông đứa xuống đi đến chỗ ngồi bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên, xoay người và tự mình bế lấy con gái.

"Không cần ba ba!" Phó Thiên Vãn mắt hửng, mím môi muốn khóc: "Muốn mẹ ôm!"

"Mẹ con đang khó chịu trong người." Phó Chính hiếm khi kìm nén tính tình, dùng giọng điệu chậm rãi với con gái như vậy.

"Muốn mẹ, muốn mẹ!" Búp bê yếu ớt giống như làm từ nước, nước mắt chảy từ từ xuống.

Phó Chính lại bị ghét bỏ. Lúc này, về mặt anh hoàn toàn biến thành mưa gió bão bùng, ánh mắt lạnh băng nhìn Phó Thiên Ván. Thiệu Tây Bội thấy anh sắp hung dữ với con, cô lập tức tròn mắt nhìn anh, vội vàng đứng dậy dỗ con gái: "Vấn Vấn không khóc, mẹ bỗng con được không nè?"

"Ba ba." Lúc này, Phó Căng Nam chột buông đứa xuống.

Ánh mắt Phó Chính chỉ nhìn hai mẹ con thôi, anh đáp gọn một tiếng "ừ" và chẳng thèm quay đầu lại.

"Ba không ức hiếp mẹ, em con sẽ không khóc." Phó Căng Nam gần từng tiến: "Ba dạy con phải tự lập, cố gắng làm sao để không phải kẻ sát mẹ cả ngày, nhưng chính lại không làm được!"

"Phụt..." Con thỏ lông xù vốn dựng thẳng tai để nghe ngóng chuyện của một nhà bốn người chột phun com ra.

Về mặt của Đơn Cảnh Xuyên càng là cười như không cười. Anh lấy khăn lấy lau mặt cho bà xã, tiếp tục giữ im lặng.

Thiệu Tây Bội nghe con trai nói xong thì mặt cũng đỏ bừng lên. Cô ôm con gái đang "ê ê a a" vào trong phòng ngủ, để hai cha con kia mất to tròn mắt nhỏ ở phòng khách.

"Ba ba, em con nhỏ như vậy, kẻ cận bên mẹ là chuyện bình thường. Con đã tặng mẹ cho ta, vậy ba tặng mẹ cho em là được." Thần thái của Phó Căng Nam rất tự nhiên, khiến cho ai đó bắt đầu nổi lửa.

Cố Linh Nhan dựa vào đùi Đơn Cảnh Xuyên cười lăn lộn. Phó Chính ho khan một tiếng, nói với con trai bằng giọng cực kỳ lạnh lùng: "Con mơ đi!"

"Ở nhà trẻ, mấy bạn con đều biết khiêm tốn." Phó Căng Nam thu đuôi nhỏ lại, nhảy khỏi ghế dựa, chỉ để lại bóng lưng kiêu như "ba còn không bằng bạn con ở nhà trẻ": "Ba ba thật đáng xấu hổ."

Ông con nhỏ đi rồi, để ba mình ở lại bên vợ chồng cậu cả đang cười ngặt nghẽo. Phó Chính nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại bị ghen nói không nên lời.

Trường Giang sóng sau dề sóng trước, sóng trước nằm lại trên bờ cát... Cuối cùng thì thời đại của cận bã nhỏ mang họ Phó đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.